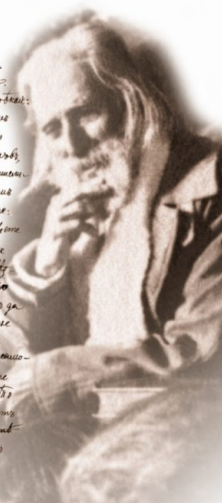

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ

том 8

Бърз излизане от дома на малкия братъ.
От едната страна мислеху пръвото парче.
И аз не ехих по праведно. Не кажех обаче:
"...?". Но, пръвото кажех мислеху да ехих
праведно, но пръвото Божко не ехих. Малко
хитро мислеху аз да мислеху, да става такава
каква Божко мислеху. Бърз аз мислеху да мислеху
не биеху илюзията за мене. Бърз мислеху
да отидоху виехиху. И мислеху по кафето:
"Ние го мислеху". Но не е бързо, кафето
ми. Но не за аз мислеху аз да казваме, се
мислеху не е бързо. Ние пръвото да пръвото
ваше едно време на мислеху (...?). Като
мислеху малкия аз, мислеху аз мислеху да
мислеху мислеху аз мислеху. Отвече не
е мислеху. Мислеху по-мислеху Божко, да не
мислеху кажеху. Да аз аз вътрешно аз мислеху
мислеху. Отвече е мислеху мислеху! Да не
мислеху аз аз аз, аз е мислеху! (...?). Но
е мислеху. Само мислеху аз аз аз аз аз
да мислеху аз аз аз аз аз. Само мислеху
мислеху аз аз аз аз аз аз аз аз аз аз аз

**УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО**

СИЛА И ЖИВОТ

Том VIII

Многотомната поредица „Сила и Живот“ е съвместна публикация на издателствата „Захарий Стоянов“ и „Бяло Братство“. В нея за първи път е представена пълна хронология на неделните проповеди на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) през периода 1914–1924 г. В тях, по собствените му думи, са изложени всички основни принципи на неговото учение, което той нарича Новото учение на Всемирното Бяло Братство.

От езикова гледна точка неделните проповеди, наричани беседи, са стенографирано говорно слово. Стенограмите на беседите са дешифрирани, редактирани и публикувани от различни последователи на Учителя П. Дънов през различни периоди от време, на което се дължат някои езикови и стилови разлики.

**УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО**

СИЛА И ЖИВОТ

**НАЧАЛА НА НОВОТО УЧЕНИЕ
НА ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО**

Том VIII

Издателство •ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ•

Издателство •БЯЛО БРАТСТВО•

София, 2014

© Издателство „Захарий Стоянов“, 2014
© Издателство „Бяло Братство“, 2014

ISBN 954-739-740-0 (т. 7)
ISBN 978-954-744-203-0

Съдържание

Едно ти не достига	7
Оздравяха	33
Допреният въглен	56
Колко пъти да прощаваме?	82
Плодовете на Духа	108
Искаш ли да оздравееш?	134
Царството Божие се благовества	155
Що е това?	177
Родени изново	204
Господи, да прогледам!	227
Който дойде при Мене	249
Брат ти си дойде	268
Плати ми това, що си ми дължен	289
Кажи само реч	309
Още малко	324
Просете, търсете и хлопайте	341
Ще го изцеля	365
Каквото попросите	385
Напразно Ме почитат	405
Да възлюбиш Господа	426
Онези дни ще се съкратят	447
И валя дъждът	467
Ще дойда след Тебе	487
Обяснителни бележки	570
Речник на редки, остарели и чужди думи	580
Притчи	584
Азбучен показател	586

Едно ти не достига

Още едно ти не достига.

Лука 18:22

Имайте предвид, че Христос говори на един млад, богат и учен човек, който е красив, интелигентен, с обществено положение, знатен, знае как да разговаря и как да задава въпроси, знае как да се обхожда; на него Христос казва: *Още едно ти не достига*. Следователно, когато говоря на вас, аз подразбирам всички, които са богати, учени, интелигентни, а не простите, не невежите – за тях и дума не може да става, този въпрос не се отнася до тях.

Още едно ти не достига. На онова гениално дете, което се е родило с музикални таланти, но баща му и майка му са бедни, какво му трябва? Цигулка и лък. Като отиде при учителя си, той му казва: „Едно ти трябва още“ – какво? Цигулка и лък.

Христос е изказал една Велика истина, но в отрицателен смисъл. Той казва: *Все, що имаш, иди, продай го, раздай го на бедните и ела, та Ме последвай*. Някои мислят, че разбират тези Христови думи; не, те са една величина с минус. Какво от това, ако продадеш всичкото си богатство, раздадеш го на другите и тръгнеш след Христа? Нима днес няма мнозина, които разпродават всичко? Аз зная мъже, които са продали къщата си, за да направят дрехи на жена си и на децата си, зная мъже и жени, които са разпродали всичко и са осиромашали.

Иди – казва Христос, – *продай всичко и го раздай на сиромасите*. Е, кой днес не раздава на сиромасите – всички раздават. И тази Истина днес не е сложена на мястото си, тя е тъй извратена. Всички наши съвременни дисертации, проповеди, говорения за Истина-

та са толкова смешни, че ако един жител от Небето би дошъл да чуе, би се хванал за корема от смях на тази извратеност, на гениалността ни да изопачаваме нещата; той би казал: „Гениални са днес хората, но гениални в низходяща степен“. Не че това изопачаване на Истината е умишлено, но често човек върви по един негативен път, а мисли, че е на правата страна. На какво прилича това? Представете си, че един човек излезе и по невнимание си облече палтото наопаки. Той не се вижда, излиза, върви си свободно, но всички му се смеят, а той си мисли, че е голямо величие. Какво показва това? Показва една небрежност от негова страна, липсва му нещо. Ако е философ, аз бих го извинил, ако е някой сиромаш, бих го извинил, но има хора, които, като облекат дрехите си наопаки, не могат да се извинят.

Казва Христос: *Още едно ти не достига – иди, продай богатството си, раздай го на сиромасите, купи това, което не ти достига, ела и Ме последвай.* Истината е вложена тук, но онези, които не разбират великите закони на Божията книга, не могат да намерят едното, което е скрито вътре. Само разумният може да намери скритото. За да намерим едното, не трябва да мислим, че като имаме знания, те са достатъчни. Мнозина мислят, че имат Любов в сърцето си, мнозина мислят, че имат вярвания, мнозина мислят, че имат разбирания; мнозина мислят, че имат общения с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, с гениалните, с учените. Ако е така, е добре, красиво е; няма по-хубаво от това да бъдеш в общение с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, гениалните хора, но да бъдеш и не само да бъдеш, а и това, което Бог, ангелите, светиите, гениалните хора говорят, да можеш да приложиш в живота си.

Ние, съвременните хора, сме много добри – в какво? В едно отношение сме добри, свети, а в друго – грешници. Идете в един дом, да видите как най-

грешните хора развиват своите идеи как трябва да живее човек, как трябва да се поправи обществото и т.н. Виждал съм жени с леко поведение, които описват какъв трябва да бъде характерът на мъжа, на един гениален мъж – описват го много хубаво. И тази жена има един идеал – идеалният мъж; тя казва: „За да се домогна до този идеал, аз продадох всичко“. Е, като продаде всичко, какво е спечелила, какво направи? Тя се е изцапала и хората казват: „Морално е паднала“. Но кой е онзи, който, като иска да изрови един диамант, дълбоко заровен в Земята, няма да се изцапа? Има два вида изцапване в света: едното е външно, а другото е вътрешно. Външното е натрупване на материята, аз за него не говоря.

Още едно ти не достига. Това едното, то е същественото. Кое е то? Може да сме учени, може да сме богати, но всякога чувстваме, че нещо ни липсва. Какво – не можем да определим точно, но вътре в себе си чувстваме недоволство. Ако е някоя млада мома, като се огледа в огледалото, ще каже: „Намерих причината за своето недоволство. Ако бях красива, друго щеше да бъде – това е, което ми липсва“. Момъкът пък казва: „Аз съм слаб, хилав; ако съм някой снажен, силен, всичко мога да направя“. Някой търговец, на когото касата е празна, е недоволен, казва: „Ако касата ми е пълна, щях да бъда щастлив; това е, което ми липсва – парите!“. Ако е някой политикан, философ и т.н., всички констатираат, че им липсва нещо, и търсят липсващото – казват: „Това ако е...“.

Добре, ако всичко това е действително така, ако това е една Велика истина, тогава красивите моми трябваше да бъдат доволни, но попитайте красивата мома доволна ли е. Не е доволна. Какво ѝ липсва? След като е красива, тя казва: „Аз искам да имам един мъж, но княз да е, да е снажен, да е красив, да има палати, да има слугини“. Хубаво, даваме на тази мома този красив княз и след 2–3 години я питаме: „Довол-

на ли си?“. – „Е – казва тя, – този красив княз си има любовници, как мога да бъда доволна?“ – не е доволна и от това. Тогава онези, които философстват, казват: „По-добре човек да умре, да не живее в такъв свят!“.

Някои мислят, че след като умрат, ще могат да добият това, което им липсва. Да, ако умираш както житното зърно – разбирам, но ако умираш като едно говедо, което се разваля и го изяждат гаргите, питам: какво от това, че си умрял, разреши ли въпроса с това? Аз често срещам някои, които казват: „Да умра!“. Добре, хубаво е да умреш, но разрешил ли си какво нещо е смъртта? Смъртта е един от важните въпроси. Някои разрешават научно, че смъртта е спиране на сърцето. Не, смъртта от чисто християнско гледище, от окултно гледище, има съвсем друг смисъл: любов, която не може да ти създаде най-големите нещастия и страдания, любов, която не може да те смъкне в ада, не е Любов. И тогава поставям друг контраст – злоба, която не може да те вдигне горе, до Небето, при Бога, не е злоба. Е, какви са вашите понятия? Сега вие казвате, че мразите някого. Не го мразите, обичате го, но наричате едната любов омраза, а другата – любов.

Следователно в съвременния живот има ред явления, които трябва да обясним. Методите, с които си служат държавниците, са от областта, в която те живеят – те разрешават въпросите като държавници. Един философ, за да разреши един въпрос, ще представи свои методи – той не може да го разреши с методите, с които би го разрешил един държавник. На онзи, който се занимава с чисто социални въпроси, разрешението ще бъде съвсем друго. Бащи и майки също разрешават един обществен въпрос, също разрешават един духовен въпрос, също разрешават един социален въпрос, но бащите и майките разрешават обществени, духовните и социалните въпроси по един начин, а държавникът – по друг. Следователно всяка задача може да се разреши или разгледа от три становища:

от чисто материално гледище, където влизат законите на материалния свят, от духовно и от Божествено гледище.

Сега, при днешния студ, някой ще каже: „Да се обичаме!“. Добре, да се обичаме, съгласен съм. Но вземете двама, които много се обичат, откъдето и да са – от Франция, Англия, и ги доведете тук, при най-големия студ, изложете ги във в продължение на 24 часа и ще видите колко ще устоят – да видим колко ще устои тази любов на студа и колко ще остане от нея. Не само да говорим за Любовта, но да я опитаме! Любов, която не може да устои на студа, каква Любов е? След 24 часа ще видите, че и момъкът, и момата са изложили гърбовете си един към друг, а лицата им гледат в две противоположни посоки – това прави животът с човека. Имат право да доближат гърбовете си един към друг. Ние можем да изтълкуваме това така: доближават гърбове един към друг, за да запазят най-нежните си места, а понеже гърдите имат по-голям запас от енергия, тях излагат навън, с тях посрещат неприятеля. Момъкът и момата посрещат неприятеля с картечен огън. Но понякога запасът от енергия може да се изтощи и ще видите на сутринта и двамата замръзнали, от носовите и на двамата потекли шушулки, и двамата с венци и казват: „Умряха двамата млади и зелени, с венци на глави, студът ги покоси“. Е, питам: ако тия двамата можаха сред София да замръзнат, какво ще кажете за тях?

Аз ще си извадя едно заключение. Ще имам вече понятие за софиянци, за всички, които живеят в София, от най-високостоящите до най-нискостоящите, ще знам какви хора са и колко се обичат. Сега ние взимаме София като един идеален културен център. Не говоря за вашата София, предполагам София като един висококултурен център, където живеят най-възвишените, най-умните, най-благородните хора, където живеят гениите, светиите – за тази София говоря,

да не мислите, че говоря за вашата София; не, за нея аз не искам да говоря, да си цапам устата – да говоря за днешния свят аз считам за цапане на моята уста, няма какво да се занимавам със съвременния свят. Някои може да се обидят. Това не е обида. Чудно нещо – аз разсъждавам толкова здраво, толкова философски! Ако изказвам своята мисъл така, защо правя това? Искам да ви кажа, че ще бъда първокласен глупец, ако отида да пия от една тинеста вода. Не е виновна водата, аз ще оставя тази вода да си тече надолу и ще си кажа: „Слушай, ти ще бъдеш човек, ще търпиш, ще чакаш, докато дойдеш до друг, хубав извор. Може той да е на 50–60 километра разстояние, ще търпиш, а тази мъгната, тинестата вода, остави я, не я пий! Тя е текла такава и такава ще тече още хиляди години. Почвата ѝ е такава, не я критикувай!“. Не е ли това философия? Просто констатирам факта, казвам: почвата ѝ е такава.

Сега Христос се обръща към вас и казва: *Още едно ти не достига*. Аз вярвам, че на тези от вас, които сте богати, още едно не ви достига. Вие ще кажете: „Любов ни не достига“. Не, Любов имате изобилно, вие имате толкова Любов, че можете да стоплите целия свят. „Правда тогава?“; за правда – вие сте най-праведните, съдите всички. Ако е за истина, вие имате и нея; сега аз говоря за тази истина, за която хората говорят. Ако е за доброта, добродетелни сте. Тогава какво ви липсва? Във всички ви има едно противоречие. Ако някой ви каже обидна дума, прикачи ви едно качество – че имате един малък недъг, вие ще се обидите и ще кажете: „Как така, господине, ти не знаеш ли, че аз съм благороден човек?“. Е, хубаво, аз съм благороден човек и майка ми, и баща ми, и сестрите ми са благородни, а при това си скубем косите и се бием. Тогава ще кажа: щом сме благородни и си скубем косите, ние заемаме една роля, едно положение на актьори – това е едно представление. И вие ще кажете: „Ние сме бла-

городни, но ролите, които взимаме, са такива“. Ако ви пита някой: „Какво прави баща ви днес?“, ще кажете: „Той играе една важна роля, прави масажи на майка ми...“ – „Е, какво прави брат ви?“ – „Той цепи дърва; така ги цепи, че ги прекарва направо през прозорците в стаята“. Но ние не разсъждаваме така. Ако в един дом има известни спорове, има нещо, което не достига – същественото го няма вътре. И тогава аз ще прекарам тази моя мисъл в следната градация, ще се отклоня малко от мисълта си.

Съвременните хора имат настроения. В настроенията има два противоположни полюса: ще бъдеш добре настроен и ще бъдеш зле настроен. След настроението се заражда чувстване, след всяко чувстване се заражда мисъл, след всяка мисъл се заражда разсъждение, а след всяко разсъждение идва принципът. И тогава законът е такъв: ако имаш едно настроение и искаш да го видоизмениш, ще научиш онзи велик закон за преобразуване на енергиите, за да превърнеш настроението в чувство. Ако състоянието ти не се измени, тогава ще проучиш закона на чувствата – как се изменя едно чувство в мисъл. Ако твоето неразположение остане, тази мисъл ще превърнеш в разумност. Ако остане още нещо в живота ти, тази разумност ще превърнеш в един велик вътрешен Божествен принцип. И ще бъдете уверени, че всички противоречия, които съществуват в живота, като се изкачите на тази висота, ще ви станат ясни и ще се освободите от този кошмар, който ви измъчва.

Вземете сега един такъв кошмар, който се заражда в някой дом. Аз говоря за нещата, както се зараждат в съвременното общество или в съвременните индивиди, без да имам предвид личността; констатирам един факт така, както произтича в Природата. Нека вземем двама млади, не говоря за сегашните млади, но взимам младите, които се проявяват в Природата, защото и в нея съществуват млади. Двама млади се

обичат, сдружат се, нали? Те имат цяла една кореспонденция. И пише той, младият момък: „Мое ангелче, ти си най-красивото същество, аз като теб не съм видял друга. Откакто те срещнах, моето сърце трепна и в мен се събудиха нови идеали, моят живот се промени. Без теб не мога да живея, ти си Слънцето на моя живот и всякога ще ме огряваш. И ако дойде един облак да покрие лицето ти, смъртта непременно ще ме покоси...“. Вижте сега тия млади как хубаво си пишат. Тя отговаря: „О, мой възлюбени, ти си за мен Господ, ти си Бог мой. Откакто те видях, моето сърце тупти денем и нощем, а любовта ми е толкова голяма, че съм готова да жертвам и баща си, и майка си, и всичко заради теб. Пък и колкото пари има баща ми, всичко жертвам. Само твоят образ е в моето сърце и аз не виждам нищо друго, освен теб; аз съм сляпа за всичко друго заради теб и съм готова да извърша всичко за теб“. Така си пишат и най-после се събират. Отлични писма са това. Но след като се съберат, роди се един кошмар – подозрението. Той сякаш е измерил нейната любов – има барометър, термометър, с който намира, че тя е намаляла с няколко градуса и сега не е такава, каквато бе едно време. Измерва я, намира, че е намаляла с два градуса, и търси причината – как така е станало, че любовта ѝ е спаднала с два градуса? И тя, от своя страна, вади термометъра и казва: „Има понижение в неговата любов с три градуса“. Седи, размишлява. По-рано беше весела, разговорлива, а сега размишлява, научно разрешава въпроса. Един ден и той седи замислен. Какво има? И двамата знаят, но мълчат, не се изказват. Сядат на трапезата, той мълчи и тя мълчи. Защо мълчат? В техните умове е влязло подозрението. Единият казва, че любовта на другия е спаднала с 2 градуса, а другият казва, че любовта му е спаднала с 3 градуса. В какво седи подозрението – тя казва: „Друга е завладяла неговото сърце“ и той казва: „Друг е завладял нейното сърце“. Питам сега: как

изпъкнаха тези явления, откъде се родиха, кое стана причина тази любов да се е раздвоила? Възможно ли е един дълбок извор да се размътва от основата си? Не може, това е немислимо, такива явления в Природата няма – чистият извор е всякога чист и нечистият всякога е нечист. Нечистото иде от долу, а чистото иде от горе. И когато ние говорим за чисто и нечисто, под думата *чисто* разбираме една по-фина материя, рядка до своята максимална степен на разреждане, а под *нечисто* разбираме една гъста материя, в която животът най-мъчно може да функционира.

Питам сега: можете ли да разрешите философски кога са се явили подозрението и ревността в света? Ревност много пъти сте изпитвали: има ревност по Бога, има ревност, която не оставя човека спокоен ни денем, ни нощем – той и като спи, сънува. Питам сега: как са се създали тази ревност, това подозрение? Подозрение, ревност има не само в младите, но и в главите на държавниците, философите, навсякъде; и между двама държавници има ревност. Ревността е един феномен вътре в живота. Сама по себе си тя не е лоша, но ако ѝ се даде една динамична сила в низходяща степен, става най-опасна. Ако вие мислите, че онази млада мома е намерила друг момък, когото обича повече от своя възлюбен, това значи, че вторият момък има някакво по-добро качество от нейния възлюбен. След известно време тя ще намери втори, трети, четвърти, пети, десети и т.н., постоянно ще се мени нейното сърце.

Има съвременни философи, които казват, че ако един ангел слезе от Небето, неговият живот постоянно би се променял, не би се спрял да обича един човек, а щеше да обича всички; следователно той се стреми да обича всички хора, защото те не са едно цяло, те съставляват части на една единица. В такъв случай как ще покажете Любовта си към Цялото – като обичате частите му; така ще покажете и Любовта си един към

друг. А при онази психологическа изопаченост на нашите понятия ние всякога ги поставяме в едно явление. Неща, които не съществуват даже, ние поставяме в едно явление – например някоя жена приписва на мъжа си подозрителни работи, които не съществуват в него дори като сянка. Къде остава истината? Напротив, той храни най-благородни чувства към нея. Ако един мъж приписва на жена си качества, които тя не притежава, питам: разсъждава ли правилно? Не разсъждава правилно, той не е разрешил тези явления, а ревнува. Ревност има в боговете, ревност има и в духовите. Ще кажете: „Как, ревност в боговете?“

Не мислете, че ревността е качество само на Земята; във всички същества, и в най-възвишените дори, има ревност. Злото не е в ревността. Питам сега: ако аз ревнувам и ако вие ревнувате, защо става това? Какво означава думата *ревност* в българския език? Усещаш, че си малко пренебрегнат. Защо се чувстваш пренебрегнат? Грешката е там, че очакваш своето щастие от едно същество, което трябва да живее само за себе си. Всички хора на Земята са създадени да живеят най-първо само за себе си, а после за другите – това е закон. Че всички живеят само за себе си ние виждаме от това, че се е родил човешкият индивидуализъм, човешкият егоизъм. Индивидуализмът се е родил със събуждането на съзнанието в човека, че е човек, но този егоизъм, тази любов към себе си той е изопачил, превишил. Следователно, когато човек казва, че трябва да живее само за себе си, той трябва да отдаде това право и на другите – ето къде е законът. Съзнава, че трябва да живее само за себе си, а не съзнава, че и другите трябва да живеят само за себе си.

Сега това не е самата истина, не е, което ви липсва, което не ви достига. При съвременния живот на хората им липсва един закон за правилно разсъждение, за правилно разискване върху нещата. Съвременните хора не разсъждават правилно. Ние може да влезем

в една къща и ако хората ни посрещнат малко хладно, ще кажем: „Хладни хора!“. Добре, но този човек е боледувал и току-що е дошъл отвън, ръцете му са изстинали; иска да се прояви, да бъде внимателен, но не може. Казваш: „Той ме посрещна хладно“; казвам: той е малко изстинал. Това, което чувстваш, вярно ли е? Не е вярно.

Целият наш живот е пълен с неверни неща. Сега не се чудя толкова на светските хора, колкото на религиозните, на техните възгледи. Нямам нищо против техните хубави възгледи, но казвам: дайте право на всеки човек да живее сам за себе си! Някой ще каже: „Ама с мен са много несправедливи“. Като разглеждам така въпроса, никога нямам право да кажа, че с мен постъпват несправедливо. Аз казвам, че благородният, великият, гениалният, светият човек никога не се оплаква – по това се отличава той. А онези, които се оплакват, не спадат към тази категория. Питам: когато сложите в едно здание една голяма, дебела гредка, тя оплаква ли се? Не, стои тихо и спокойно, стои 1, 2, 3, 5, 10, 100 години и не се оплаква. Сложите ли една малка, тънка гредка, тя веднага ще се оплаче и се счупва; ще каже: „Търпи ли се това – сложиха ми най-голямата тежест“. Казвам: ти си взела най-хубавото място, което не ти подобава, това не трябваше да става. В теб има тщеславие, взела си мястото на голямата гредка и не съзнаваш своята грешка – ти си една малка сламка, трябваше да стоиш на един прозорец; и после казваш: „А, обкръжаващата среда е ужасно покварена“. То е вярно.

И над всички тия разсъждения, които сега съществуват, искаме да реформираме целия свят. Целият свят днес не се нуждае от реформиране, той се нуждае от изпразване, това е един негативен начин. И Христос е проповядвал изпразване – Той казва на богатия: „Ти, за да намериш това, което ти липсва, трябва да се изпразниш. Това, което имаш, те спъва;

ЕДНО ТИ НЕ ДОСТИГА

иди, разпродай всичкото си имане, раздай го на бедните, ела и Ме последвай. Ела при Мен и Аз ще те науча. Защото ако не разпродадеш имането си и не можеш да Ме последваш, по-добре си стой богат“. Богатият казва: „Учителю, не мога да Те последвам. Аз предпочитам да остана да живея в този свят, но да си имам парички, да се оженя, да си имам дечица, да си живея с богатството“. Христос му казва: „Много добре, направи както искаш“. И казва на учениците Си: „Колко мъчно могат да влязат богатите в Царството Божие“. В този свят са влезли, но в онзи свят не могат да влязат. А сега нашите съвременни богати искат да влязат в Царството Божие като богати; не, не, това е невъзможно.

Сега аз взимам думата *богат* в друг смисъл. Мислите ли, че можете да влезете в Царството Божие с вашите изопачени възгледи? Започнат ли двама души, като си говорят, да спорят, това е неразбирателство. Аз считам, че двама души, като се срещнат и си разменят две думи, трябва да се разберат – това са гениални, разбрани хора. А то – единият говори, другият прекъсва: „Чакай, чакай!“. Не, той говори час, два или повече, аз ще го изслушам – това е правото, но после и той ще ме изслуша. Ако аз имам търпението да го изслушам, и той трябва да ме изслуша. Ако той продължи повече, ще му кажа: „Приятелю, сега аз ще започна“. Трябва да има последователност в нашите постъпки.

Следователно сега идва изпразването. Аз забелязвам следното явление: понякога много хора казват: „Ние сме много грешни“, а след това в тях наставя друг процес и казват: „Не, ние сме чисти вече, ние сме светии“. Питам: как е възможно грешният да стане светия? Това е невъзможно, немислимо е. Казват, че грешният можел да стане светия и светията можел да стане грешен. Това е едно парадоксално явление, в Природата така не може да стане – светлината тъмна не може да стане и тъмнината светлина не може да

стане, но светлината може да отстъпи своето място на тъмнината и тъмнината може да отстъпи своето място на светлината, това е възможно; но да се превърне светлината в тъмнина е немислимо, никога не е било и не може да бъде. Любовта може да отстъпи мястото си на омразата и омразата може да отстъпи мястото си на Любовта, но Любовта да се превърне в омраза и омразата – в Любов, това е немислимо. Като казвам, че е немислимо, то е, защото тия енергии в своята същина, в своята разумност не могат да се преобразуват.

Сега ще ви приведа един пример, в който се вижда как хората се разбират. Един млад италианец, 30–33-годишен, на име Бергручио, се влюбва в една англичанка, наречена Хенриета, девойка на около 22 години. Една вечер, като разговаря с нея, за да ѝ покаже колко е благороден, възвишен в своите намерения, ѝ разказва едно свое интимно приключение. Сега ще кажете: „А, едно интимно приключение!“ – и вие си правите своите заключения. Това интимно приключение е следното. Той разказва на Хенриета:

– Излязох една зимна вечер на разходка и на около половин километър от дома си видях, че на пътя лежи една много красива девойка, около 19-годишна, боса, гологлава, почти вкочанена. Спрях се над нея, не мога да разреша кои са причините да е така изпаднала, но я взех на ръце, внесох я в своя двор, разтрих я, дадох ѝ първа помощ и след това тя дойде на себе си. Аз поех грижите за нея.

Хенриета запитва:

– Красива ли беше?

– Много красива, много благородна.

– Хм...

Той ѝ разказва, че е извършил такава благородна постъпка, а тя се съмнява и мисли в себе си: „Той не говори истината“. Пак пита:

– Е, хубава ли беше тя?

– Хубава, красива.

Той изнася един факт тъй чист, тъй искрен, иска да ѝ покаже как се е пожертвал, но усеща едно попарване вътре в нея.

– Чакай и аз да ти разкажа какво се случи един път с мен. Една зимна вечер, като бях в Англия, излязох на разходка. Вън бе повече от минус 30 градуса и за мое учудване на пътя видях едно момче на около 18 години, красиво, хубаво, но босо, гологлаво, паднало на земята, вкочанено. Като го видях, стопи се сърцето ми от мъка, обикнах го, взех го на ръце, поразтрих го.

– Ама красиво ли беше?

Сега той се забравя – когато той разказваше на Хенриета, не можеше да разбере защо тя, като го слуша, току си казва: „Хм“; но сега, когато тя разказва, не се досеща и си мисли: „А, значи красиво беше!“. Дватама замълчават – и единият е недоволен, и другият.

Работата е там, че е направено добро на един красив и млад човек, злината е там. И какво заключение вадя от този пример – че на млади хора добро никога не трябва да се прави. Защо? Аз ще ви докажа сега това философски. Баща ми, много богат човек, умира и ми оставя голямо наследство. Отивам при един banker лихвар, който ме посреща много учтиво. Питам: мога ли да считам тия негови аванси за добродетели? Не, то е благодарение на моето богатство – той е благороден, вежлив, но само заради моя имот. Това не е благодеяние от страна на банкера, с тези имоти аз навсякъде мога да мина. „А – казват, – този banker е много благороден човек!“ Да, на мен той заема пари, благороден е, но имам един приятел, на когото бащата не е оставил нищо, няма и пет пари в касата си, и го изпращам при този, благородния banker, да му поиска малко пари назаем. Моят приятел му казва: „Господине, моля, услужете ми с 10000 лева!“. – „Не, не мога нищо да ви дам, нямам нищо в касата си.“ Отказва – защо? Защото баща му нищо не е оставил. Ако този Бертручио бе казал, че е намерил на пътя една

стара жена, Хенриета щеше да каже: „А, стара ли?“ – „Да, стара, 90-годишна, с набръчкано лице“; и тогава тя щеше да каже: „Колко е благородно това, колко се радвам!“. Ако той бе казал, че е направил добро на едно малко момиченце, 4–5-годишно, пак нищо лошо. Но щом това добро е направено на една млада девойка, която е взел на ръце, докоснал я е леко, тогава – „Хм!“. Тук има известен морал.

Питам сега: къде се крие злото? Ще кажете: „Това са обикновени работи“. Не, тук е същността на въпроса. Всички съвременни разногласия се дължат на този факт, който не само че не е обяснен психологически, но и не знаем как да се справим с него. Ревността се проявява, не е лошо, но защо се проявява?

На следната вечер Бертручио продължава:

– Слушай, моя възлюбена, забелязах нещо в теб, сякаш не си доволна от нещо, но чакай да довърша разказа си; ще бъдеш тъй добра да ме изслушаш. Аз действително обикнах тази благородна мома, да ти се изповядам. Първата, която обикнах, беше тя.

– Хм!

– Чакай, чакай, не ми се сърди, понеже ти не беше първата, която срещнах. Казвам ти една истина. Тя беше много благородна и ми каза така: „Аз следвам в окултна школа, имам даден обет на своя Учител, но не го изпълних, затова бяха наказана да остана през тази зимна нощ на пътя. За теб не мога да се ожения по никой начин, за мен женитбата е изключена, но след мен ще дойде друга (за теб ми казваше), тя ще те обича и с нея ще живеете отлично. Аз трябва да се върна в Братството“.

– А, разбирам, това е една благородна, отлична жена. Това не е жена, която развращава.

Следователно всеки, който може привидно да ни вземе онова, което считаме за съществено за нашия живот, ние считаме за наш враг, а всеки, който може да ни даде онова, от което имаме нужда, считаме за приятел.

И казва Христос: *Още едно ти не достига*. Сега аз няма да ви кажа, че Любов нямате, че Любов не ви достига, но ще ви кажа, че вашата Хенриета още не е дошла; вие още се занимавате с онази жена на пътя, която занасяте у дома си. Ако сте мъж или жена, законът е все същият: вие се занимавате с младата мома или с младия момък на пътя. Но и младият момък, и младата мома имат един обет – не се женят.

Аз ще ви кажа едно нещо: човек, който се жени, не може да намери Бога; той може да покаже пътя на другите към Бога, може да помага на човечеството, но е далеч от Бога. Казвам ви истината – човек, който мисли да се жени, не може да намери Бога. Ти първо ще се жениш, ще раждаш деца, но когато дойде да разрешаваш онзи, великия въпрос – *Още едно ти не достига*, тогава няма да мислиш за жена, за майка, за деца, за мъж, за света, няма да мислиш за народ. Това е идеалното. Няма да се отречеш от света, т.е. аз трябва да бъда положителен, ще се откажеш от света, но от кой свят? От света на заблужденията.

Аз ви казвам една Истина. Кое е положителното в този свят, което може да стане след 1000 години? Кажете, ако вие се върнете след 2000 години на Земята, какво ще остане от съвременната култура? Има едно красиво нещо в съвременната култура – то е, че има повишение в съзнанието, хората са малко по-милостиви, отколкото по-рано, повече добри хора има сега, но начините, методите, формите, законите, чрез които живеят, не са добри, не са такива, каквито трябва да бъдат. Те се нуждаят от много големи поправки, но ние ще оставим тези работи, те не ни интересуват. Всеки един от нас да каже: „Аз искам да намеря смисъла на живота“. Но сега да не каже някой на жена си: „Аз слушах днес Учителя, държа една хубава беседа, и от днес вече нямам нищо общо с теб“. А, нищо общо нямаш! Досега си имал, а отсега нямаш нищо общо. Не е така. „Дала баба 5 пари да се хване на хорото, сега

дава 10 пари – не я пускат.“ Който се хване на хорото, трябва да се ожени.

Защо се създадоха хората? Хората представляват нещо като ония дервишки танци, на които се въртят, докато изпаднат в транс. Някой път някой се хване на хорото и като се върти, върти, върне се у дома си, хване се за сърцето и казва на майка си: „Не мога да живея“. – „Какво има?“ – „Мъчно ми е.“ Ако е мома, и тя не може да живее, и тя е изпаднала в транс.

Тези неща са отлични, красиви, аз не ги осмивам, сериозно ви говоря, всичко това е красиво, но Природата никога не позволява да се правят два еднакви опита – един опит ще направиш! Ще кажете: „Колко пъти сме се женили!“. Аз ще ви приведа друг пример. Актьорите правят една, две, три и повече репетиции за едно представление и като направят последната, казват: „Готови сме!“ и дават представлението. Самото представление може да се даде само един път. Тук, в България, го дават и по 20 пъти, но това е базиргянство. Законът е следният: репетиции могат да стават много, но самото представление се дава веднъж.

И тъй, досега вие сте правили много репетиции в живота си, но самото представление още не сте направили. Какво значи това? Че някои от вас са правили много репетиции за женене, но още не са се оженили. – „И таз хубава сега, още не сме се женили!“ Не сте се женили. Под *женитба* аз разбирам през целия си живот да не отправиш един гневен поглед към онзи, за когото се ожениш – това е женитба. То е приготвление за самата Истина, за Великата Истина. Мъж или жена – един и същ е законът и за двамата. А сега мъже и жени се бият, после се примиряват и казват, че били женени. Вие не трябва да разбирате въпроса така. От чисто Божествено гледище женитбата е приготвление за Великия живот. Само в приготвленията за женитбата човек ще се приготви за самото представление и в нея ще намери това, което не му достига.

Едно ти не достига. Някой казва: „Аз няма да се женя“. Не, ще минеш през женитбата, тя е врата за Великия живот. Не само хората се женят, но и духовете. Вие имате особени понятия за женитбата. Когато един Възвишен дух слезе на Земята и се облече в материя, и той е оженен. Той тегли нагоре, тя тегли надолу. Има Велики духове, които от години са хванати от техните възлюбени и ги държат – и той пъшка, и тя пъшка. – „Къде е – казва той, – онази свобода, по-рано беше добре, лесно се движех, а сега какво ми е – аз си знам.“ Канят го другарите му на разходка.

– Не, ще се върна вкъщи.

– Защо?

– Чака ме жена ми.

– Е, какво от това, че те чака жена ти?

– Че какво, тази моята жена ме бие, не е от слабите жени.

– Е, тогава, като те бие, ще се върнеш.

Сега ще пренеса този факт в обществото. Някой път дойде сиромашията, казвате: „Аз съм беден“ и започвате да изнемогвате. Това са външни условия, които трябва да надделеете; няма какво, ще се подчините. Нищо не може да сломи силния, идеалния, гениалния човек. Каквото и да му казват някои, той казва: „Мен от нищо не ме е страх. Няма сила в света, която може да ме смаже. Може да ме смелите, може да ме прекарате 100 пъти през воденицата, нищо не може да ме накара да мисля иначе – ще мисля така, както знам!“. Така казват гениалните хора. А сегашните, щом ги бутнеш с губерка, казват: „Ще се откажа“. Такива хора ние ще оставим настрана.

Още едно ти не достига. Съвременните хора имат една слабост. Когато са слаби вътрешно, т.е. духовно, те казват: „Да се сдружим сега!“. Смешни са те. Мишките в един хамбар се сдружили против котката и решили да я атакуват. Започват да се упражняват: картечен огън ѝ откриват, тичат по житото отгоре,

речи държат – „А, котката ли, ще я накараме да бяга!“. Стотина–двеста мишки тичат по хамбара, цяла банда са, вървят, свирят, но като дошла котката – всички в хамбара! – „Не сме готови още.“ И съвременните хора, щом дойде едно нещастие, най-първо, като мишките, се намират отгоре, но после казват: „А, опасно е, чакай да се поусъвършенстваме, че тогава ще се проявим“. Така и религиозните казват: „Чакай да се усъвършенстваме, да разберем тази работа, че тогава“. Няма какво да разбираш, тази работа сега се разрешава, тя е според нашите методи. Ще решиш, това е извън времето и пространството; отлагаш ли, значи не си бил силен. Можеш да бъдеш силен всякога, когато искаш – тъй решава Господ.

Ние се молим, молим, казваме: „Не ни слуша Господ“. Господ казва: „Аз ви направих силни като Мен, но вие не Ме слушахте“. Кога сме силни? Извън времето и пространството можем да бъдем силни като Бога. Когато Бог ви казва: „Бъдете силни“, питате: „Ама можем ли да бъдем силни?“. Вие веднага взимате обратната страна, казвате: „Силни да заповядваме ли?“. Не да заповядвате на хората, но да вършите Волята Божия.

И тъй, няма да кажа самата Истина, но ще се приближа малко до нея. Единственото нещо, което липсва на хората, е следното: те не знаят как да служат на Бога, това е цялата работа. Всички страдаме от един недъг – не знаем как да служим на Бога. Опитайте, пишете във всички вестници, в Англия, в Америка, да ви пишат как трябва да се служи на Бога, ще видите какво ще ви отговорят. Може да получите хиляди начини, хиляди мнения, но нито един няма да се докосне до самата Истина. Когато дойдем до служене на Бога, там няма стражари – Бог никога няма да ти каже: „Ти трябва да ми служиш“. В Бога има следното качество: Той никога досега не е казал на някое същество във Вселената, колкото и малко да е то: „Ти

ЕДНО ТИ НЕ ДОСТИГА

ще Ми служиш!"; Той му показва пътя, а оставя съществуването само да реши да Му служи ли, или не – както то иска. Бог не е от слабите. Ако ние Му служим, ако ние се молим, то е за нас, не е за Бога, то е за нашето облагородяване. На Бога не е безразлично дали ще Му служим, или не, но само като Му служим, в нас укрепват скритите сили.

Сега онези от вас, които са богати, решете да служите на Бога! Няма да питате как, този въпрос е решен у нас. Никога не питайте как да служите! Казва някой: „Трябва да любиш!“. – „Ама как?“ Не питайте, Любовта не позволява да я питаш, Истината никога не позволява да я питаш; ако не знаеш, ще мълчиш, докато разрешиш този въпрос. Всичкият грях е там, в питането. – „Ама как да те любя?“ Ти не говориш истината, лъжеш себе си, лъжеш и мен. Някой те ошине, започваш: „Тъй ли трябваше да ме ошипваш?“. Вземеш Книгата на Живота, отвориш я и четеш: „Аз дойдох при теб, бях гладен, гол, бос, трябваше да ме нахраниш, да ми измиеш краката, да ме облечеш“; казваш: „Ето така трябва да любим Бога!“. Да, това е правилно: онова, което искаш за себе си, направи го и на другите – нито повече, нито по-малко. Ако направиш с един милиметър по-горе, ти грешиш; ако направиш с един милиметър по-долу, пак грешиш. Ще бъдеш точен и справедлив и спрямо себе си, и спрямо своите близки.

Ние, съвременните хора, се страхуваме от Правдата. Щом говориш за Правда, тя трябва да бъде абсолютно справедлива и спрямо вас, и спрямо мен. Тогава защо ще се страхуваме? Аз трябва да бъда абсолютно справедлив спрямо себе си: спрямо своите чувства, спрямо своите мисли и спрямо своите постъпки. Ако имам един хляб и при мен дойде гладен вол, ще го разделя с него точно така, както бих го разделил с някой човек. Аз постъпвам така, както говоря, в мен има един морал, който вие не знаете какъв е. Ще ви

го кажа. Вие го знаете, но не го прилагате. Минавам през гората, виждам един жаден кон, три дни не е пил вода. Мога да го оставя и да си замина, но взимам една кофа, занасям му вода, давам му малко зоб, малко ечемик. Питам сега: кое ме заставя да дам на този кон малко вода и ечемичец? Това е моето верую – аз служа на Бога и Той ми казва: „С този кон ти ще постъпиш така, както със себе си“. Всички имаме нужда от едно нещо: от храна, от въздух и от светлина – това е същественото, то е и за животни, и за хора, то е, което ни свързва. Има някакво различие между нас, но това е друг въпрос. Казвам: този е истинският морал. Конят не може да ми се отплати, но знаете ли какво морално удовлетворение изпитва човек, когато направи една подобна услуга?

Разказваше един мой познат от Новозагорско следния случай: „Виждам един кон на умиране, но жаден, цвили. Взимам едно бакраче с вода и занасям водата на коня, който беше на разстояние около половин километър. Конят ме погледна умилно, пи от водата, след това затрепери и предаде Богу дух“. Казвам: в такъв човек, който може да направи една малка услуга на един умиращ кон, има морал, в него има Любов, в него има съзнание. Този човек може да даде помощ на когото и да е. А от този, който казва: „Това е мравка, това е един кон, това е един беден човек; по-важно е за мен да помогна на своите близни и братя и сестри, отколкото на тия животни“, от него не очаквайте нищо. Къде е доброто? Доброто трябва да бъде добро за всички същества едновременно, без разлика.

От това гледище на съвременния живот, както сега се проявява вътре в Природата, аз говоря за съзнателния живот във всички негови форми, а не говоря за степента на вашето развитие. Казвам: още едно ви не достига. Ако те видя, че минеш с бакраче и носиш вода на умиращия кон, ще кажа: „Този човек е особен“, но ако те видя, че подминеш коня и не му помогнеш,

защото считаш, че това не е важно, ще кажа: „И този човек е особен“. Аз наблюдавам някоя майка – радва се на детето си и казва: „А, тази моя Стефанка, тя е едно ангелче. И моят Петранчо – също“, но гледам как тази Стефанка и този Петранчо си играят и с пръчицата кършат главичките на цветята. Майката казва: „Браво, браво, моите ангелчета“. Никакви ангелчета не са, те са ангели без криле и с опашка. Тези ангелчета, на които се радваш днес, утре ще те изхвърлят на улицата да трепериш. Този Петранчо по два пъти на ден ще бие майка си и баща си и ще каже: „Аз не ги познавам“ – защо? Майката не е вложила един висок идеал в душата на своето дете. Тя трябва да каже: „Не, мама, не е хубаво така, не трябва да късаш цветето, в него има живот, Господ го е направил да му се радваш, без да го късаш“. Така трябва да възпитават децата си в бъдеще, ако искат децата им да имат морал.

Още едно ти не достига. Какво не ни достига? Да се не късат цветята. Умрял някой, че трябвало да му се донесат цветя – това е друг въпрос; имало някакво празненство, че трябвали цветя – това е друг въпрос. Но питам: кой ни е дал право да късаме цветята? Не е ли по-хубаво в една малка саксийка да донеса това цвете, отколкото да го откъсна? Не е ли по-хубаво да имам една жива роза, отколкото една увехнала? Ако искам да имам една жабка, защо да не си я донеса жива? Има някои американки, които обичат костените жабки, и докато са малки, ги окачват на врата си с едно синджирче; цял ден се разхождат с тях из града и вечер, като се върнат, ще ги нахранят и ще ги пуснат на свобода до сутринта. Оригинално е такова украшение – поглеждаш как жабката от време на време си показва главичката. Не е ли по-добре това, отколкото да носиш само корубата на животното? Това е престъпление.

Още едно ти не достига. Зная какво ще бъде вашето заключение, виждам какво мислите – вие ми-

слите за богатия, влизате в положението му. Ще кажете: „Така лесно се говори, но още не му е дошло времето. Нека минат още 500–600 години, та като дойде Христос, тогава ще Го последваме“. Е, преди 2000 години дойде Христос – тогава хората последваха ли Го? Не Го последваха. Ако днес дойде, мислите ли, че ще Го последват? Пак няма. Мислите ли, че ако дойде Христос сега, днешната култура ще Го приеме? Не, за Него държавата ще прокара някакъв особен закон; ще Го считат за неканен гост, за един човек с особени идеи. Това не е само тук, в България, но и в Англия, и в Америка – никъде няма свобода. Има някои хора в Англия, в Америка, които идеализират нещата, те се различават от другите. Аз казвам, че идеалното, за което мислите, не съществува днес на Земята.

Още едно ти не достига. Сега аз не се занимавам само с този свят, а с друг, който е около нас и с нас. Има добри хора в света, които не познаваме; и в Америка, и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Турция, и в Китай, и в Япония – навсякъде ги има. Тия добри хора аз наричам *гении на човечеството*; те са светиите, те са необикновените хора, те са солта на бъдещото човечество. Само при тези хора вие ще научите Истината. Те няма да ви говорят, а ще ви кажат: „Ела и виж как живея аз“. Те няма да философстват, а ти ще седиш и ще се учиш от тях.

Нима мислите, че като ви говоря сега, много ще научите от мен? Казвам на мнозина: ако искате да научите Истината, елате да видите как живея, проследете живота ми; не ме гледайте, както ви говоря сега, тук съм официално облечен, сега приличам на вас, но ако искате да разберете моя интимен живот, като ме проследите вътре, ще ме видите. Аз водя два живота. Питат някои къде ми е силата. В моя интимен живот. Когато минавам през гората, покрай буболечките, между дърветата, между всички растения и извори, там елате да ме видите как живея. Когато прегазвам

реките, никога не минавам с обувки – снемам ги и така преминавам. После, ако краката ми са кални, аз пазя едно правило: в чиста вода никога не влизам с нечисти крака, още на брега на реката ги измивам и тъй я пребродвам. Знаете ли защо правя така? Няма да ви кажа. И после, като отивам да пия вода от някой извор, още отдалеч си измивам устата. Когато отивам да седна под някое дърво, няма да отида изведнъж да седна при него като неканен гост, но ще разговарям с него, ще го запитам: „Ще ми позволиш ли да седна при теб да си почина?“. И на която страна ми каже то, на север или на юг, където ми определи, там ще седна. После погледна към плодовете му, там мълча. Такъв трябва да бъде интимният живот на хората.

У вас какво става? Казвате: „Е, река е това, дърво е това, животно е това!“. А ние, високоучените хора, високообразованите, хората с двата факултета, математически въпроси разрешаваме. Ако е за математика, и аз зная тази математика. Ако е за геометрия, и аз зная тази геометрия. Ако е за кобури, и аз зная тези кобури. Срещам те: „Горе ръцете, извади кесията!“; изпразни ти кесията и те изпратя с празни джобове. Казва: „Слава Богу, че не ме уби“. Но ако дойда в кантората ти без револвер, ще кажеш: „Господине, сега не съм разположен, елате друг път“; а като кажа: „Горе ръцете!“, веднага даваш всичко.

Питам: какво не ни достига? У нас страхът е въздигнат в култ, ние не можем да вършим Волята Божия от страх. Аз слушам, мнозина казват, че държавата прокарвала някакви закони. Питам: против кого прокарва тия закони, против кого ги е насочила? Нека държавата си прави закони, това са нейни упражнения; да прокарва един, втори, трети – това е нейна работа. – „А ние какво ще правим?“ Ти ще се научиш да служиш на Бога, тия закони не трябва да те спират. Ние с държавата няма да се занимаваме. Има един въпрос, който трябва да разрешим – да служим разумно

на Бога. На кой Бог? На Разумната, Великата Любов, която осмисля всички неща, която включва всичко в себе си. А не като дойда в дома ви, ако съм стар, да ме приеме. Ама че морал!

Като отида в дома на някои хора и ги питам мога ли да остана в дома им като гост, ако съм млад и красив, а те имат млада, хубава жена, ще се намерят в чудо и ще започнат да се извиняват, че нямат място, че жилищна криза имало и т.н. Не, не е там въпросът, но те се боят, че ако отида в дома им, мога да завъртя ума на жената. Като изляза вън, ще си кажа: „Слушай, господине, ти си виновен, че си красив“. Не, не, иначе трябваше да постъпиш – ти трябваше да си кажеш: „Аз много съжалявам, че внесох едно съмнение в ума на този брат. Досега той имаше едно доверие в хората, а сега, след мен, той се усъмни“. Може да дойдат и други хора, и в тях ще се усъмни. Тогава аз взимам мерки да оправя своите грешки, та и като млад хората да имат доверие в мен. Ако съм стар и дойда в дома ви, може да ме приеме; ако съм малко дете – също, но ако съм млад, не можете да ме приемете. Има случаи, когато можете да ме приемете и ще ме считате за отличен гост, макар и да съм млад, но кога – когато сте бедни, три дни сте гладували, а аз съм аристократ, богат, джобовите ми са пълни. Като ви покажа банкнотите си, вие ще кажете: „Ние благодарим на Бога, от колко време се молим на Господ да ви изпрати“; да, но заради банкнотите.

Казвам: онзи не ме приема, защото съм млад – заради жена си, а този ме приема, защото съм богат – заради парите. При такъв случай ще си кажа: „Господи, не съм умен, не съм добър човек“. Аз считам, че истинският начин за посещение е следният: да отида между хората не като снажен момък, нито като богат, а да отида там, където имат нужда от мен, и да кажа: „Можете ли да ми дадете да свърша някоя работа?“; и като ми дадат да свърша някоя работа, като уредя дома им,

да си отида, без да ми платят нещо. Да не казвам: „Вие знаете ли кой съм? Аз от 2–3 седмици проповядвам за Христа. Ще проповядвам и на вас, но ако ми дадете толкова и толкова“. Не, ще се спретна, ще послужа на хората, може би и месец, и два, ще купя каквото им трябва и ще си замина, без да ми платят, после ще отида на друго място – това е истинското служене и възвишените, благородните хора, така трябва да живеят. А мнозина живеят другояче.

Още едно ти не достига. Не искам да оставя в умовете ви една негативна мисъл. Всички сте дошли на Земята да търсите това едното, което ви не достига. Не искам, като излезете сега, да кажете: „Ние сме грешници, ние сме това, онова“; не, идете да търсите това едното, което ви не достига. Богатството, което имате сега, е за да намерите едното, затова и сте дошли от Небето на Земята. Едното е смисълът на вашия живот; то е задача, дадена ви за през целия живот, не искам аз да ви я разреша.

Като я решите, ще видите какво е едното, което ви не достига. Като го намерите, ще бъде радост и веселие не за един ден, но за вековете на вашите крайни съществувания.

6 януари 1924 г.

Оздравяха

И колкото се допряха, оздравяха.

Матей 14:36

И колкото се допряха, оздравяха. Реалното в живота е това, което може да се докосне.

В света има три вида докосване. Едното е докосване на сенките; например вие може да пипнете замръзналата вода и да си съставите понятие за нея – че е твърда, че е студена. Ще имате едно разбиране – ще кажете: „Качествата на водата са твърдост и студенина“, но това не е нито свойство, нито качество на водата, а е едно изключение, една случайност. Изключенията и случайностите са закони на Разумни същества – когато иска да се прояви някъде в света, всяко Разумно същество ще произведе или една случайност, или едно изключение. По силата на логиката някои от вас могат да попитат: „Защо трябва да бъде така?“. Ако не можете да отклоните слънчевия лъч от неговия прав път, вие не можете да го изследвате. Всяка сянка в живота е едно отклонение от неговия прав лъч. За да изследвате всяка мисъл, трябва да я отклоните, всяко чувство – също.

Сега не искам да се вплитате в тия нелогически разбирания, защото не само вие, но и целият съвременен културен свят има особени схващания и казва: „Защо Бог е направил света така?“. Но за да можеш да критикуваш един умен човек, трябва да бъдеш по-умен от него; да го питаш защо това е така, е едно нещо, а да го критикуваш – друго. Ако си малко дете и питаш защо това е така, е едно нещо, а да критикуваш – друго; ако питаш защо е посадено това цвете, то е едно, а да го критикуваш – друго.

Всички хора в съвременния свят са първокласни критици, всички сте като Джон Ръскин¹, първокласният английски критик. Всеки от вас е недоволен – питате: „Защо Господ създаде моята глава така?“. Седите и Го критикувате, а не Го запитвате. Аз ви питам от Негова страна: какво ви е дължен Господ? Казвате: „Той ни създаде“. Вие се лъжете, Той не ви е създал – от само себе си съществувате. Вие, без да Го питате, без да ви даде позволение, сте си съградили една къща и казвате: „Защо Господ ми даде това място?“.

Както изследвам анализите на Природата, виждам, че досега Бог никому нищо не е дал, хората насила са взели нещата. Сега ще възразите: „Но защо Господ, Който е всемоушен, позволява това нещо?“. Каква особена мярка имате за всемоушето Божие? Мислите ли, че ако Господ удари този или онзи по главата, това е Силата Божия? Това правят само безсилните хора. Да убиваш хората, да им счупиш краката, да им счупиш главите, да им изкълчиш умовете – това не е сила, нито наука и Силата Божия не седи в тия неща. Всички съвременни хора казват, че Господ е създал световите. Аз бих желал всички учени да създадат една теория – да обяснят какво подразбират под *създаване на светове*. Нека определят какво означава думата *създаване*, какво подразбират те под тази дума – дали Бог създаде света, или ние го създаваме в своите умове? И някои запитват: „Ами Господ защо го е създал?“. Следователно в нашите разсъждения трябва да има една нишка на разумност.

Аз определям четири или пет важни положения в живота на човека. Казвам: настроението на човека е един ветропоказател. Когато някой има настроение, мисли, че е нещо голямо; казвам: настроение има, а това настроение е само един ветропоказател, който се върти, показва откъде иде вятърът. Някой казва: „Настроение имам днес“ и прави това или онова. Е, какво настроение има? Ветропоказател е той – ту на една, ту

на друга страна се върти. И в такива хора има философия на настроението. Като се роди дете, майката казва: „Моят философ, гениално е моето дете!“. Казвам: твоето дете е с настроение, то е един ветропоказател, определя откъде идват ветровете – ту оттук, ту оттам.

Сега второто положение. Казва някой: „Но аз имам чувство!“. Чувството е един кладенец – преобразувал си своята енергия от едно движение в друго, от ляво надясно, превърнал си я в един извор, който извира отдолу нагоре. Хубаво, но с това още нищо не можеш да положиш в живота на човека.

Третото положение: „Но аз съм човек, който мисли. Разбираш ли, мисъл имам!“. Мисълта е една река, която тече. Какво от това?

Четвъртото положение: „Но аз съм разумен човек!“. Казвам: разумността е една градина, насадена с различни дървета, и за да видя дали си разумен, аз ще прегледам дърветата, които си посадил – имат ли гъсеници или нямат. Ако имат, не си от най-разумните хора; ако вляза и намеря всичките ти дървета чисти, да нямат гъсеници, ще кажа: „Ти си един разумен човек“.

Петото положение – някой казва: „В мен има принципи, аз съм човек на принципите“. Казвам: принципът е школа на Живота.

Следователно, като съедините вашия ветропоказател, вашия извор, вашата река, вашата градина и вашата школа, като съедините всички тези методи в едно, ще се домогнете до ония Божествени начала на нещата, до едно по-правилно разбиране.

Казва евангелистът: *И колкото се допряха до Него, оздравяха.* Някои подразбират физическото, но не е физическото, което мъчи хората в света. Всички физически болести са резултат на духовните състояния в човека. Всякога боледуват не слабите хора, а силните. Например някои учени, философи казват: „Ти от глад ще умреш“; има ли някаква философия в това, че от глад ще умреш? То е 50 на 100 вярно. Аз

ще ви докажа, че повече богати хора умират от преяждане, а при сиромасите 25 на 100 умират от глад. Кое е по-страшно? Не гладът е страшното, той е един велик принцип, една велика сила, която подтиква хората към култура. Гладът е научил хората да мислят, а преяждането ги е подтиквало към леност. Гладът е една велика добродетел. Следователно нас ни е страх от глад и поглъщаме прасетата. Казват: „Онова там го приемам тук, в коремчето си, да ми е пълничко“ – наука било това!

Аз съм наблюдавал още в турско време какво правят през зимата с конете. Ще кажете: „Много далечни времена“. Турските паши имаха хубави коне, хранени с ечемик, атове ги наричаха; като изкарваха един такъв ат, като започне той да скача, да играе – обръща вниманието на всички. Отхранени коне бяха. А гледам – някой селянин изкарал един мършав кон, едва върви. Казвам: този е философ. Сега всички хора, които не са отхранени, ние наричаме философи – защо? Защото върви замислен, няма ритане, няма скачане, няма нищо – той е човек с дълбока мисъл. Не, не е там причината. Казват: „Дълбока мисъл има в него“; никаква дълбока мисъл, но зобчец му липсва, храна няма той. А за другия казват: „Млад е, пъргав, затова скача“; не, зобчица е ял цял месец, докато излезе навън. Питам: при такова разбиране на живота до каква истина можем да се домогнем? До никаква.

За да можем да оздравеем, ние трябва да се докоснем до Истината, до нейната дреха. *И които се допряха, оздравяха* – от какво оздравяха? От всички свои недъзи. Някои казват: „Да изнесем Истината!“; питам: в какво седи Истината? Хубаво, аз съм съгласен да изнесем Истината. Писанието казва: „Истината ще ви направи свободни“, всички вестници казват: „Да изнесем тази истина“. Ако действително изнасяме Истината, то според Писанието тази Истина трябва да ни направи свободни. От 50 години насам вестниците все

истината изнасят, но България още не е свободна и освен че не е свободна, още повече се оплита. Питам: как мислите, ако сравните положението на България преди 50 години и сегашното ѝ положение, кое е по-добро?

Едно време българите казваха: „Слушайте, това е турчин, не му вярвайте, той не е християнин, той ще те коли, ще те изтезава“; значи в ума си имат една мисъл – че еди-кой си бил турчин, че коли, беси, изтезава. Някога това е било правото учение. Хубаво, дойдоха българите да управляват; оправдаха ли се думите им, че турчинът изтезава – не се оправдаха. Казвам: турците още не са излезли от България и в моите очи мога да определя защо: всичките измрели в България турци, които не са се преродили, навлязоха в българите; българинът отвън е българин, отвътре е турчин – духът му е турски.

Между турците имало едно предание, според което правоверните трябвало да бъдат спасявани по особен начин – за тази цел били определени 70000 камили, които да пренасят мъртвите от християнските гробища в турските и обратно. Понеже в турските гробища погребвали заедно и неверните, и правоверните мохамедани, вечер ангелите ходели да пренасят с камилите си неверните мохамедани от турските гробища в християнските и така освобождавали правоверните от неверните.

На съвременните хора трябва правилна философия, правилни разбирания. Съвременният свят се нуждае от едни правилни разбирания за произхода на човешката душа, за проявлението на човешкия дух, за човешката мисъл, за човешкото сърце, за човешката воля. Трябва ни една наука, до която като се домогнем, да имаме известни резултати. В какво седят те? Когато човек се докосне до известни живи природни сили, в него самия, в каквото и да е направление, става един вътрешен преврат. Виждате, че колкото и

да е груб един човек, щом в сърцето му се яви и най-малката любов, забелязва се едно малко смекчаване на обходата в отношенията му. Забележете – едно младо момиче обича да отговаря на майка си, ходи рошаво, неизमितо, майка му му дава уроци, то не я слуша; но като излезе на улицата и види някой млад момък, влюбва се и току-виж – цял ден се оглежда в огледалото. Започват да ѝ се смеят. Не, тя се е докоснала до реалността, до нещо съществено. След като се допре до реалността, майка ѝ и баща ѝ започват: „Остави го, ти с него няма да харосаш“ – и я отдалечават от него. Не я отдалечавайте! И действително, няма човек, който, като се отдели от Любовта, да е прокопсал. Докато философът мисли с Любов, докато философът разпространява своето учение с Любов, дотогава неговото учение е мощно. Докато ученият разпространява своето учение с Любов, то е мощно. Докато военният или техникът разпространяват своето учение с Любов, то е идейно, в него има смисъл. Този офицер може 20 пъти да извади своя нож, но няма да убие никого; той може да обезоръжи неприятеля си, но в последния момент ще каже: „Достатъчно е толкова“.

Сега хората казват: „Ние трябва да бъдем меки, добри“, но в какво седи тази добрина? Срецам двама ученици на улицата, 14–15-годишни, хванали се и се бият. Казвам им: „Вие сте братчета, не се бийте!“ – не обръщат внимание. Няма да се намеся, да ударя едното или другото, не; аз съм силен човек, хващам двамата за краката, държа ги изправени като свещи и казвам:

– Ще се примирите ли, или не?

– Ще се примирим.

Казвам:

– Слушайте, това е моето учение. Ако е за налагане, мога да ви наложа по-хубаво, отколкото си мислите.

Сложа ги на земята, те се гледат.

– Няма да се биете, разбирате ли, вие двамата сте братчета! Хайде да си вървите! Карате се за две ябълки. Едната е по-голяма, другата е по-малка. Аз ще ви дам начин да се справите: ще разрежете тези две ябълки на по две и единият, който има по-малка ябълка, ще даде едната половина от своята на другия; и вторият, който има по-голямата ябълка, ще я разреже на две и ще даде едната половина на братчето си. Така ще се уреди въпросът. Не е работата да мине едната ябълка от единия на другия, не, тя трябва да се разреже.

Сега мнозина, като ме слушат, ще кажат: „Тази работа е лесна“. Не е лесна.

Аз бих желал това Учение да се приложи във всички домове и да имате едно разположение като на светия. Ще кажете: „Може ли човек да бъде светия?“. Светията е човек, който всякога ходи със запалена свещ, той не ходи в тъмнина. Ще ви приведа една аналогия – по-добре е вечер да ходиш с вощена свещ, отколкото с електрическа лампа от 1000 свещи. Ще кажете: „Е, сега, това разсъждение ли е?“. Ако си взел тази електрическа лампа само за един час, а аз имам една своя вощена свещ, питам кое е за предпочитане в дългия път – да имаме тази лампа за един час или моята вощена свещ? Електрическата лампа ще ми вземат след един час, а малката свещ ще имам за всякога и ще осветявам пътя си.

Сега мнозина от вас искат да имат един голям ум, за да осветляват света. Такъв гениален ум се взима под наем само за един час; геният не е собственик – той е една лампа, една временна проява, и много хора, които са били гениални в младостта си, на старини нямат никаква гениалност. Силните в младините си на старини стават за посмешище. Питам: къде е силата на този човек, който по-рано е вдигал големи тежести, до 200 килограма, а после на старини може да вдигне едва 10? Питам къде е мощната сила на този великан. Сега съвременните хора мислят, че това, ко-

ето имат, това, което притежават, е тяхно завинаги. Колкото един богат banker може да притежава завинаги своите пари, толкова и един гениален или един учен може да запази своя талант или знание, толкова и старият може да запази своята сила – съотношението е същото. Всичко това е до време, временно се дават тия неща, те още не са наша собственост. Сега да направя едно малко сравнение. Да допуснем, че със свой печат аз си напечатам 100000 лева и ги сложа в касата си. Казвам: „Аз имам 100000 лева“. Питам какво представляват те. Това число има ли смисъл само по себе си? То е мъртво. Колко може да струват тия 100000 лева? Може да ги претеглите. Колко струват, къде е тяхната сила? Аз мога да увелича тяхната сила, ако ги превърна в злато или в сребро. Питам: силата на тези книжки и на златото еднаква ли е?

Следователно ние боравим понякога с числа, на които не знаем стойността. Числото 1, единицата, е динамична сила – така вярват кабалистите². Когато единицата има зад себе си една реалност – не един книжен лев, а един златен, с този златен лев ти можеш да свършиш много работа. Това е една сила и тази сила ние можем да оживим. Някой има един книжен лев в касата си, друг има един златен, а аз имам един добър приятел; питам къде е силата – това са все единици. Можете ли да определите математически в какво седи тяхното съотношение? Питам: като ги преобразувате, къде е силата – в книжния лев, в златния или в човека? В човека. Най-после казваме: „Да имаме един приятел!“. Хубаво, какво ще е, ако имаш за приятел един ангел? Някой казва: „Да имаш за приятел един цар“, друг казва: „Аз имам за приятел Архангел Михаил, имам за приятел Исус Христос“, трети казва: „Да имам за приятел Бога!“. Това са все единици, това са все имания. Е, щом започнем от човека и дойдем до Архангел Михаил, до Исуса Христа, до Бога, това са велики сили в света, с които трябва да имаме връзка.

Не е достатъчно само да кажеш: „Аз познавам Христа“, но и как Го познаваш.

Всички имате една вътрешна опитност, но бих желал да ми кажете лично с Христос разговаряли ли сте. Може да кажете: „Насън“. А, не, не насън, това не е разговор; аз мога да се явя насън на когото и да е. И вашите приятели също могат да ви се явят, но това не е една реалност на нещата. Насън е едно, а реалното е друго. Колко пъти през живота ви се е явил Христос в дома ви и сте разговаряли с Него, и не само да разговаряте, но да разберете дълбокия смисъл на Неговото учение? Как мислите, ако дойде Христос, какво ще говори днес? Той ще говори за Целокупния живот, ще говори за нашите отношения към Бога, а отношенията към Бога са отношения към целия Космос, към всички същества; това е въпросът, който веднага разрешава всички отношения.

И днес, в сегашното си положение, когато искате да се запознаете с Христа, когато искате да се запознаете с някой велик човек, това не е толкова от желание да се домогнете до знанието, което Той има, а от това, че във вашето подсъзнание има скрито тщеславие – да кажете: „Аз се познавам с Христа“, а хората да кажат, че сте нещо, да ви отдадат едно външно уважение. Това е скрито тщеславие и вие сте на кривия път. Някой казва: „Аз съм православен“. Че какво от това? Това е външната страна на вашето тщеславие. „Ама аз съм християнин“ – че какво от това? Хубаво, християнин си, но проявил ли си Христовата Любов – не. Добре, ти си православен, но проявил ли си своето православие – не. – „Аз съм човек.“ Чудни са хората, като си слагат разни имена! Хубаво, щом казваш, че си човек, трябва да проявиш това нещо. Знаете ли какво значи *човецина*? Тя включва в себе си всички благородни качества.

И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха. Сега, като ви говоря така, във вас може да се произ-

веде една реакция – едно търкане. Може да кажете: „Нима сме толкова невежи, нима сме толкова лоши хора?“. Как ще докажем, че сме добри? Доброто без лошото математически не може да се докаже. Злото е едно отклонение; то е едно от най-силните доказателства, че съществува Доброто – това е доказано по законите на висшата математика и човек, който никога не е опитал злото, не може да приложи Доброто в света. Доброто, неговата вътрешна сила, може да познаеш само тогава, когато то има известно отклонение.

Сега например вие заставате и казвате: „Защо да се измени моето настроение?“. Казвам: имаме 4 годишни времена, имаме 4 главни ветрове, които духат. Тези ветрове имат ли смисъл? Имат, разбира се. Като се срещнат едно топло и едно студено течение, образуват се условия за дъжд. Питам: ако тия течения не се срещнат, ще има ли условия да се образува дъжд? Няма да има дъжд – ако духат само студени ветрове, дъжд няма да има и ако духат само топли ветрове, дъжд няма да има. Вие питате: „Защо животът да е само страдания?“. Той е само северен вятър. Някои казват: „Любовта на момата била толкова силна, че изгорила сърцето на момъка“. Е, хубаво, трябва две различни течения, за да се образува дъжд, а дъждът е носител на Новото учение – той е, който разнася тези семена. Същите противоречия има и в светлината – във всеки момент на светлината се посрещат две течения. Така става и при тъмнината – едно тъмно течение се среща с едно светло. Тъмното течение е студеният вятър. Където се срещнат тъмнина със светлина, там започва новият живот.

Следователно между една голяма радост и една голяма скръб се заражда един велик Божествен живот; тогава в тия промени на състоянията има философия. Всички християни в първите времена са разбирали това учение. А сега всички искат да бъдат весели, никой не иска да бъде тъжен и прави са – половината

живот е в скръб, половината е в радост, но те трябва да се съединят. Ако вие изолирате скръбта от радостта, ще създадете най-голямата отрова и ако изолирате радостта от скръбта, ще създадете най-голямата безсмислица в самия живот. Следователно радостта и скръбта ще съедините заедно. Така, както се проявяват на Земята, това са две противоположни течения. Когато дойдем в съприкосновение с тях, ние ще се докоснем до Онзи, Който може да ни оздрави.

Новото, Божественото учение е необходимо за всички съсловия; то е необходимо и за младите, и за старите. Сега хората казват, че религията е необходима само за старите, че Духовният свят е необходим само за старите, а не за младите. Аз правя следното възражение: светлината за кого е – за младите дървета или за старите? Младите дървета се нуждаят от по-голяма светлина, отколкото старите. Следователно младите хора се нуждаят повече от духовен живот, отколкото старите. Някой казва: „Аз съм стар“. Стар и млад – това е друго заблуждение. В какво седи старостта? Тя е едно топло течение. Младостта е едно студено течение. Старият човек е разумен, той е топъл; в младия няма тази разумност. И всички казват, че младите хора са все глупави; казват: „Млад е, но като остарее, ще му дойде ума в главата“. Каква философия има в това? На мен ми е чудно – може ли един момък, който не е разумен на младини, да стане разумен на старини? Това е невъзможно, разумността си е всякога разумност и един момък трябва да бъде разумен на младини, за да бъде разумен на старини. А сега някои поддържат това учение: „Тия сега не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат, ще дойде любовта“. Това е една измама. Ти, за да намериш реалността, трябва да се докоснеш до нея, да сложиш пръста си в нея. И когато дойде един от учениците на Христа, казва Му: „Аз не вярвам“, а Христос му казва: „Ела, сложи си пръста тук, в тази рана, и опитай тази реалност. Блажен, който не види и не опита, но повярва“.

Днес думите Христови са малко изопачени. Някои искат да ни убедят, че и без да видим Христос, пак можем да бъдем истински християни. Не, не, това е лъжливо учение. Аз поддържам друго: от човек, който не може да види Христа, нищо не може да стане. Някои казват: „Вяра трябва!“. Не, не, това е глупава вяра. Човек трябва да види, но не такова виждане – да видиш от любопитство, да видиш само; това не е виждане. Под *виждане* аз подразбирам да видиш своя приятел. Сърцето ти трябва да затрепти, когато видиш своя приятел, умът ти трябва да светне, когато видиш лицето на своя приятел; и не само да го видиш, но има ред въпроси, по които ще разговаряш с него. Обикновените хора не могат да ти бъдат приятели, само умните могат. Приятел може да ти бъде само разумният човек. Разумността е качество на един светия, а приятелството е качество само на един разумен човек. Приятелство ли е това, когато един човек не може да ти помогне в нужда? Аз считам за приятел този, който може да раздели своя залък с теб. Казват някои: „Ние имаме едно и също учение“. Питам: ти можеш ли да разделиш своя залък с мен? Ако дойда в твоята къща като твой приятел и те морализирам да разделиш с мен къщата си, това приятелство ли е? Не, аз ще кажа: радвам се за тази къща, която имаш, и в душата си зная без никакво съмнение, че това, което имаш, си готов наполовина да разделиш с мен. Аз зная, че от онова, което моят приятел има, е готов половината да жертва за мен; и от онова, което аз имам, съм готов половината да жертвам за него.

И сега вие мислите, че сте млади. Ще ме извините, няма да считате това за обида, но ще ви кажа: вие, старите хора, на топлината, и вие, младите хора, на студа, защо сте изпратени в света? Старите, като задухат от юг, и младите, като задухат от север, какво ще направите, като се срещнете? Дъжд ще дойде, а като дойде този дъжд, всичко онова отдолу ще поникне.

И сега всички имат желание да християнизират младото поколение, да го въведат в църквите. Аз бих желал хората първо да определят какво нещо е Църквата. Всички съвременни богословски определения за Църквата са криви, във всички Църкви определението за Христа е криво, вярването за Христа е криво. Аз им казвам право в очите: криво е. Не че няма Истина там, има Истина, но казвам: Бог не е Бог на мъртвите, но на живите; Бог не е Бог на заблужденията. И ако днес Христос съизволява в Църквите, не мислете, че Той седи там заради поповете и владиците, не – Той седи там заради някои бедни, прости, невежи, за тях Той съизволява; те са предали своето сърце на Господа и заради тях Той седи. А свещениците какво правят – „Господи, благослови!“ и подлагат ръката си. И в Англия, и в Америка, и в България – навсякъде е така. Каква е тази религия? Аз, като казвам „Долу парите“, защо говоря това? То е само за свещениците. Търговците имат право, на пазара има място за пари, но в Църквите – никакви пари!

Казват: „Това е опасно учение, ето опасен човек!“. Не, вие извратихте Словото Божие и продавате Словото Божие за пари. Не, няма да го продавате! В Църквата никакви пари! И ако сте благородни хора, трябва да ми благодарите, че ви казвам Истината в очите. Не само че ви казвам тази Истина, но живея в нея и може да се живее с нея. Някои оспорват думите ми, казват: „Този е свещеник, деца има, жена има – как ще може без пари?“. Хубаво, не оспорвам това, нека бъде тъй, но на владиката, който няма нито жена, нито деца, защо са му пари? На свещениците нека дават, но на владиците? Има друго, друго, друго, друго нещо има. Аз не говоря само за българските свещеници, говоря за всички. Има друго, което е залегнало в сърцето на хората и те не искат да изкажат Истината. Това как работят свещениците – с пари или без пари, не ми влиза в работата. В моята работа не влиза, но в Божията вли-

за. Ако защитавах своя интерес, щях да говоря по друг начин, но аз защитавам една велика Божествена Истина, затова излагам своята чест. Ще каже някой: „Той е глупав човек!“. Не, не съм глупав човек. Ще каже: „Той се хвали“. Онзи, който се хвали, той не пали, а аз паля. Някои още не са виждали, не знаят какво мога да произведа с ръката си. Някой ще каже: „Какво може да направи?“. Като проточа тази ръка, като хвана Природата, като проточа и другата си ръка, нищо няма да остане. Да не мислите, че нищо не мога да направя? Има един Господ, с Когото ние боравим. Ще кажа: „Господи, покажи на тия хора, че само Ти Си Господ, сега покажи, че няма друга сила, освен Твоята“. Не, не е сила това да убиваме хората, не е тази задачата на света. Казвам: ако един ден проточа своята ръка, това ще бъде ръката на Любовта, която да свърже тия хора, и ще кажа: ето, този е правият път във вашия живот, а пътят, по който сега вървите, е кривият.

Сега първо трябва да се освободим от заблуждението, но доброволно. Аз не мога да уверявам хората, да им доказвам кое е право и кое – не. Някой път те критикуват Божественото и казват: „Какво може да направи Той?“. Това е глупав въпрос. Я ми кажете, кой човек досега е направил нещо в света? Всички хора не са ли оставили своите кости в гробищата? И след като умре някой, тогава ще го повдигнат и ще започнат да разпространяват учението му. Така и сега казват: „Христос умрял!“. Аз в умрели хора не вярвам, в умрелия Христос не вярвам. Аз вярвам в живите хора, в хората на Любовта вярвам, но че преди 2000 години някой живял и умрял, аз в него не вярвам, в умрял човек не вярвам – защо? Ще им кажа: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите и в Него всички живеем“. „Ще умрем“ – казват. Не, друго нещо се разбира под думата *смърт*. Ще умрем, защото грешим, а трябва да дойдем в съприкосновение с онази Велика Истина, с Божията Любов, за да оживеем. И когато дойде ис-

тинското оживяване, ние ще се разберем. Когато ви срещна и погледна в лицето, ще прочета какъв е вашият живот, не вашите слабости. Моята душа вижда вашите нужди. Ще разбере, че моят приятел се нуждае от лек, ще видя, че животът му е малко тежък, че страда, и ще му кажа: „Приятелю, две думи ще ти кажа: ти ще си вземеш с три пръста малко цвят от пелин, ще го сложиш в едно джезве, ще го държиш 5 минути да кипне. Всеки ден в продължение на 10 дни ще пиеш по една чашка пелин и положението ти 75% ще се подобри“. Няма да му казвам да изяде след това една бучка захар. Не, захарта освен че няма да помогне, ще влоши положението му. Пелин, пелин ще му дам, а ако някой ми дойде на гости, тогава ще му дам една лъжичка сладко. И то е пак икономично.

Днешните хора минават икономично: намерили са това изкуство – да черпят с по една малка лъжичка сладко и минават евтино; почерпят го – и хайде да си върви! Един американски мисионер отишъл на гости в едно българско семейство, където му поднесли една фока сладко. Взел една лъжичка, момичето седи, а той, лъжица след лъжица, изял всичката фока. След това казали: „Много яде този американец!“. Едно време българите правеха много добре: когато им дойдеше гост, те го нагостяваха хубаво, а не както сега – с една лъжица сладко. Аз не съм за лъжичката сладко. Някои не се задоволяват само с една лъжичка и не ходят на гости. Други се сърдят, че не им отиват на именния ден. Ще ви идват гости, но ще им опечете една хубава кокошка или от тези, хубавите скомбрийки, или един голям куркой, напълнен с това-онова. Казва: „Виж, такива работи ям аз, другояче не идвам“. Аз харесвам това – когато ви дойде някой гост, да го угостите добре. Слушайте, когато дойде ваш приятел, не се скъпете, не минавайте само с вашето сладко! Сега пък се научили иначе – казват: „Може и без бонбонче – изпрати си картичката и свършена работа“. Дойде

именният ден, изпрати си картичката където трябва – голяма чест направил! Имен ден с една картичка! Е, честит имен ден! Не, приятелю, не е така. Навсякъде ударихме само с картички. Отиваме при Христа – пак с картички. Казвам: Христос, отворил сега по Рождество Христово чувала, се чуди какво да прави с тези картички.

И чудното е, че всички тези хора седят на един ум и мислят, че са правоверни и че са хората, които ще внесат култура в света. Казвам: за 2000 години защо не внесохте тази култура? – „Ама Христос ще дойде.“ Ще дойде, но не по този начин, както вие Го очаквате. Не смея да ви кажа по какъв начин ще дойде Христос. Когато дойде в света, всички ледове ще се стопят, сняг няма да остане и вода в реките няма да остане, а ще се превърне в пàра. Ще има такава пàра, такова горене – всички води, всичко ще се превърне в огън и всички хора ще се стопят. Е, като се стопят, какво ще остане от тях?

Сега хората мислят, че само при това състояние може да се живее – само с лед може да се живее, че само ледът е нещо реално. А като се стопи, като изчезне, какво дава – превръща се във вода, а тя – в пàри. А пàрата? Тя създава едно движение. Следователно всички наши качества, всички наши разбирания трябва свършено да се стопят.

Първото нещо, което е необходимо сега на хората, е общо доверие. Какво липсва на тия свещеници? Чудни са сегашните хора в България – страх ги е от мен! Имат право да се страхуват, но аз казвам: трябва да ви е страх само от Бога! Какво има да се плашите от мен? Аз зная защо съм опасен. Светлината, при известни условия в живота, е опасна. Те казват, че Новото учение ще намали авторитета на владиците и поповете. А когато поповете и владиците се бият с кадилниците, авторитетът им не намалява ли? Те имаха едно събрание тук, в София, в което техният език не беше тъй

благовиден, както подобава за Народното събрание. Питам: кой е крив тогава? Един свещеник със своя живот трябва да бъде образец! Тези двама или трима свещеници не могат ли да служат заедно на Христа?

Един българин ми разказваше следния случай, станал в Добруджа: в една българска църква една неделя служи български поп, другата неделя – румънски, а някой път в една и съща неделя ту на български, ту на румънски се чете; и на български служиха, и на румънски. Казвам: много хубаво, и на румънски се служи на Бога, и на български. И хората казват: „Амин“.

И всички, които се допряха до Него, оздравяха. На всички съвременни хора, на всички съвременни философи, на всички учени, на всички държавници, владици и попове им трябва, в най-добрия смисъл, да се допрат до Истината. Те са носители на Светлината и Господ ги чака. Това не значи, че другите са против Светлината, но единствените, които спъват засега културата, са учените, религиозните хора, и то техните владици – те са, които спират идването на Царството Божие. Господ пита Христа: „Станаха ли хората?“. Христос казва: „Не са, Господи, спят още“. И ако дойде сега Христос и повика един съвременен български владика да Му рапортува, какво ще Му рапортува? Христос ще го попита: „Как отива Моето паство?“. Какво ще Му каже той?

Помнете, че всички ще бъдат съдени според своите дела. И ако аз замлъкна, в света ще дойде нещо много страшно. Когато казвам аз, подразбирам: когато умните хора млъкнат, когато поетите престанат да пишат своята поезия, когато певците престанат да пеят, това е един от най-страшните моменти, които човечеството може да преживее. Докато умните хора говорят, докато поетите пишат, докато певците пеят, докато добрите хора изказват свободно своята мисъл, човечеството е на правия път в развитието на своята мисъл и има Божието благословение.

Сега някой казва: „Аз искам да се изпълни сърцето ми с Любов“. Е, хубаво, левият ти крак е счупен и като се изпълни сърцето ти с Любов, ще те боли повече. – „Ами да ми направи превръзки!“ Не, като дойде Любовта, превръзки няма да има, ще има ядене и пиене. Любовта седи в разходки, в ядене, в пиене и в обличане – това ще бъде Любовта. Да се обличаш, в правия смисъл на думата, е велико нещо; да се нахраниш, да направиш една разходка в широкия Божия свят, в тази Светлина – това е велико нещо! И сега казват: „Ние не можем да разберем тази Истина“. Няма да я разберете, ръката ви е счупена. Ще намерите най-видния хирург да я направи, да я заздравя. Имате някоя малка раничка в стомаха или където и да е – ще я излекувате; всички недъзи във вас трябва да изчезнат веднъж завинаги. А сега окото ви боли, ухото ви боли...

В света сега проповядват едно учение – че човек, като остарее, ще оглушее, ще ослепее, ще се парализират способностите му. Това не е учение на Духовния свят. Учението, което ние проповядваме, което Христос е проповядвал, не е учение на остаряване, а е Учение на вечно подмладяване. Исаия преди хиляди години е казал: „На онези, които очакват Господа, силата ще се възобнови“; и Христос на много места е казал: „Ако не се родите отново от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие“ – и Той е подразбирал същия закон. Всеки ден човек трябва да се възражда в себе си – не веднъж, а постоянно да се възражда. И Павел е казал на едно място: „Да се обновявате в ума си!“. Като се докоснем до тази велика Истина, ние ще приемем Любовта.

Не трябва да бъдем в горите, не трябва да бъдем и в Църквите. Аз не говоря против горите, не говоря и против Църквата. Църквата уподобявам на една хубава Божествена жена, тя е общение на живи души, в които Христос живее – те съставляват едно цяло в себе си. Тази Христова църква не седи в тия Църкви,

които ние имаме; тя не седи и в този салон, в който сме сега, но седи в душите на живите членове в тази Църква – не само на тази Църква тук, но и на всички Църкви по целия свят. Тя свързва всички разумни души, в които живее Христос, тия хора образуват едно тяло, а Христос е глава на това тяло във Великия Божествен живот. И ако вие сте вътре в това Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави гладни? Ако сте в Христовото тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете невежи? Ако сте в Христовото тяло, мислите ли, че вие ще бъдете чужди за другите хора? Казвате: „Отворих сърцето си, но не ме разбират“. Не ви разбират, но и вие не разбирате. Ако сте в това Христово тяло, мислите ли, че вашето сърце ще бъде празно? Не.

И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха. Така, както ви говоря, забелязвам, че във вас се явява едно малко напрежение – считате, като че ви морализирам. Не, аз ви казвам, че има една вътрешна наука, която ни посочва правилните отношения в живота. Всеки човек трябва да живее, то е важното, и животът на всеки от вас трябва да се изрази в най-правилната форма, по най-правилния начин, да има същинското съдържание в себе си – това е необходимо. И в Църквата трябва да се създадат тия условия, при които всяка душа да се прояви.

Аз желая, като се събирате, да научите какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо външния свят, какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо Живата природа. Някой път се оплаквате – казвате: „Всички хора отвън са лоши“. Не, не е право, вие изпадате в една крайност. Тези хора отвън не са по-лоши от хората вътре. Общо взето, принципно, има хора светски, които са в Църквата, но които, също като вас, решават един принципен въпрос. Колко такива хора има! Те, макар че не са тук, между нас, а в Църквата, като ги срещнеш, разбираш се с тях, виждаш, че в тях

има нещо, което те привлича. Не трябва да поставяме такива рамки – да мислим, че само хората, които са събрани тук, в това общество, са правоверни. Хубаво е да сме събрани в едно общество, но всеки човек, дали е великан или слаб, дали е англичанин, китаец или японец, всеки има известни качества, които го свързват с другите хора.

Питам: колко от вас бихте издържали, ако Христос ви се яви днес такъв, какъвто е, а не какъвто бе преди 2000 години? Сега е много променен. Преди 2000 години беше физически доста слаб, та като Му натовариха един кръст, не можа да го изнесе на Голгота, а трябваше други да му помагат, но днес е толкова силен, че и да опитат да Го разпнат, не ще могат. Няма да намерят такова голямо дърво, на което да Го разпнат, т.е. ако всички хора биха се събрали да Му приготвят кръст, трябваше да употребят грамадни суми, да ангажират работници и да изразходят хиляди години, докато го изковат, а дотогава от Небето ще дойде сила, която ще помете света. Много е силен днес Христос, няма кой да Го закове, при това днес няма такива гвоздеи, с които да Го приковат. Той е придобил изкуството като каже: „Пуф-пуф“, тия гвоздеи, с които са Го заковали, да се стопяват. И 10 пъти да Го коват днес, все ще се разковава. И действително, днес Христа не могат да заковат и затова казват: „Оставете Го!“. И всички от вас, които се докоснат до тази Истина, никой не може да закове.

Вие сте слаби – защо? Казвате: „Ами аз не съм ли християнин?“. Ако сте християни, няма да мислите, че сте нещо отделно от Христа; ще мислите тъй, както Христос мисли, и Той ще мисли тъй, какво вие мислите. Христос е много деликатен. В Него има една благородна черта – че Той мисли както хората мислят, но иска и вие да мислите тъй, както Той мисли. Като срещне някого, и най-простия, и най-бедния, ще намери случай да му послужи, да му каже нещо, и ще си

замине, без да каже: „Аз съм Христос“. И като Го запитах: „Кой си ти?“, не казва; ще каже: „Пътник“. Една благородна черта е, че Той никога не рекламира, не казва: „Това и това направих“.

И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха. Сега имам едно намерение... хайде да не го казвам, че ще ви изплаши. Аз съм сложил коритото отдолу, сложил съм и малко житце и държа една малка сиджимка, но вие не ме виждате. Някои от вас отиват към коритото и щом поискат да влязат, похлупени са отдолу. Първоначално се радвате, а аз си казвам: „Дали ще дойдат, дали няма да дойдат...“. И като дойдете до дупката, хвана ви със сиджимката и хоп – в коритото. Виждате колко съм искрен! Аз ви плаша сега, казвам: не влизайте под коритото, ще потегля! Вие казвате: „А, ще потеглиш“. Ще потегля! Само че между моето корито и онова, с което малките деца ловят птичките, има грамадна разлика: ако се хванете в моето корито, ще преминете океана; ако се хванете за това на децата, ще опитате горещата тенджера.

И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха. Великото вътре в живота е да познаем без никакво съмнение Бога като една Разумна Любов. Никога да не критикуваме Бога и Неговите постъпки – защо е направил така света. Трябва да изучаваме живота и да знаем, че в онова, което Бог е направил, няма никаква задна цел, никаква задна мисъл. В Бога има само една цел: Той иска всички същества да бъдат щастливи, да знаят смисъла и на Любовта, и на омразата, и на радостите, и на скърбите, и на Доброто, и на злото, и като знаят всички тези контрасти, да разберат, че всичко е дадено за разумния човек. Това е съобразно стиха, който казва: „Всичко действа за добро на онези, които любят Господа“. Трябва да знаете, че всички сили, които растат върху вас, работят за добро. Ако вие имате Божествената Любов, ще можете да измените тези сили да работят за вашето повдигане. Ако не ви

мразят хората, нищо няма да стане от вас, няма да се повдигнете. Я ми кажете, кой светия в България не е бил гонен? Я ми кажете, кой праведник, появил се между някой народ, не е бил гонен? Как ще обясните това гонение, защо е било? И сега тук, в България, искат да обявят едно гонение против нас, но няма смисъл. Кого ще гонят? Това са християнски народи – те вярват в Христа и ние вярваме в Христа; да вярваме в различни неща – разбирам. Лесен е въпросът – ще повикаме Христа и ще Го питаме: „Сега Ти кажи кой от нас е християнин?“ – нищо повече. И каквото каже Христос, аз съм съгласен, думата Му на две няма да направим. Ще повикаме Христа. Ще кажете: „Ама Той е на Небето“. Той ще дойде и ще каже:

– Мир! Какво спорите?

– Кой е правоверен.

И казва Христос:

– Всеки, който люби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила и всеки, който люби ближния си както себе си, той е на правата страна.

Казва се: *Който люби Господа с всичкото си сърце* – какви са плодовете на сърцето, какво ще даде този човек? *Който люби Господа с всичкия си ум* – какви са плодовете на ума? *Който люби Бога с всичката си душа* – какви са плодовете на душата? *Който люби Бога с всичката си сила* – какви са плодовете на силата? И най-после: *Онези, които любят ближния си* – какви са плодовете на тази Любов? Всичко това се определя на думи точно, но трябва да се определя и на дела.

И тъй, казвам: ако между мен и вас се зароди един спор, лесно ще го разрешим – ще повикаме Христа.

И които се допряха до Него, оздравяха. И сега аз желая вие да имате тази опитност – да се свържете с тази Реалност, да се домогнете до нея. Няма по-хубаво, по-красиво нещо в живота от онзи велик ден, в

който човек ще почувства, че е във връзка с Великото, Реалното, Което носи живот в Себе Си. Един ден, когато дойдете във връзка с Христа, с тази Велика Любов, като се домогнете до Него, ще почувствате това не само за един миг.

Аз никога не говоря за изгубената любов, това не е Любов; говоря за Любов, която никога не се губи. Пак ще сложите пръста си там. Понякога търсиш ключа да запалиш електричеството – ходиш, луташ се, не можеш да го намериш. Ключът не се изгубил, той не е променил мястото си, пак ще светне. Колкото и пъти да слагаш ръката си в Христовата рана, Той ще ти каже: „Ела и виж! Не бъди неверен, но верен. Не бъди като онзи, който казва: *Не струва да люби човек*“.

Онзи, който люби, не обича да говори за Любовта. Говориш ли за нея, това не е Любов. Тихите води са дълбоките, шумните води са плитките води в живота.

И тъй, оставям ви единственото в света – да се домогнете до Христос, да се докоснете до Христос и да получите това оздравяване. Това ще ви направи членове на Църквата.

13 януари 1924 г.

Допреният въглен

И допря го до устните ми, и рече.

Един от видните еврейски пророци, можем да кажем един от най-гениалните, разказва една от своите опитности. Това е изключителна опитност, не всички могат да я преживеят, това не е реално. Онова, което само един преживява, то е реално. Изглежда като противоречие, но всъщност не е; в дадения момент за нас важи само това, което ние преживяваме, което ние схващаме. Преживяването на този пророк седи в това, че той се намира в едно изключително положение – вижда неща, които не е виждал дотогава, и в него се заражда отчаяние; той казва: „Видях Бога“. Ние не можем да описваме онова, което той е видял, не можем да си представим нещата така, както са били всъщност, а съдим по думите му. Казва: „Понеже видях Господа в Неговата слава и понеже съм грешен човек, ще ме сполети нещо, някаква смърт“. И тогава един от седящите духове, от тъй наречените Серафими – Духове на Любовта, взима един въглен от олтара, допира го до устата му и казва: „Греховете ти сега ще се изчистят“. Ако вземем буквалната страна на този стих, питам: едно обикновено допиране на въглена може ли да извърши това – не може; следователно е едно особено допиране – свещеният огън се допира по особен начин.

И допря го до устните ми, и рече. Всички неща в живота започват с един вътрешен импулс, с един вътрешен стремеж, с един вътрешен подтик. Дълбоките причини на тия импулси, на тия стремежи на човешката душа в съвременното развитие са неизвестни. Много от вашите състояния са ви неизвестни и не можете да си ги обясните. Искате да бъдете богати, има-

те силно желание за това и можете да му посветите целия си живот, но като ви попитат философски защо искате да станете богати, ще кажете: „За това, за онова“, ала подбудителната причина не е тази. Можете да имате желание да станете философ или учен и на това желание да посветите целия си живот, то да ви коства всичко, но подбудителните причини всъщност са скрити. Ако запитат колелото в една воденица: „Защо се въртиш?“ и то каже, че иска да смели брашното на господаря си, така ли е? Чудни са хората! Те, като това колело, казват: „Аз искам да меля брашното на господаря си“. Ако нямаше вода, можеше ли да мелиш – не можеше. Следователно, ако ти мелиш, водата те заставя, но зад тази вода седи друга причина. Топлината ще му каже: „Не зависи от теб; ако не съм аз, ти не ще можеш да се движиш“. Ако топлината изчезне, водата не ще може да се движи, а следователно и колелото няма да може. Значи причината не е в колелото, не е и във водата. Ние спираме до топлината, но зад топлината има друга причина, друго нещо, разумно – ако няма някоя разумна сила, която да раздухва онзи огън, можеше ли той да гори?

И сега учените искат да ни убедят, че Слънцето от само себе си гори. Това е философия, която почива на една здрава математическа основа. Питам: във вашите къщи, във вашите огнища огънят от само себе си ли се запалва? Не – или вие го запалвате, или някой ваш съсед, или някой приятел. Може вие да сте го запалили и да си заминете, а като се върнете, да кажете: „Този огън гори“; да, но някой го поддържа, има някаква причина, която го поддържа. Слънцето гори и ние казваме, че от само себе си гори. Сега човек сам по себе си е една запалена свещ; той гори и в това горене се проявява животът. Но един ден изгаря, както изгарят почти всички неща – свършва му маслото. Не казвам, че той умира, а че изгасва, но ако му сложите малко масълце, пак ще гори. Щом имате разумност в себе си, всякога можете да възобновите топлината.

В Исаия, този виден пророк, се заражда един страх. Умен човек е бил, но кое е онова, което го е изплашило? Можете ли да си обясните произхода на страха – откъде води своето начало? Тази велика сила, Любо-
вта, тя произвежда страха. Страхът е една сила, която дава подтик на човешката разумност – само страхливите хора могат да бъдат учени и ние сме учени, защото сме страхливи. Действително, извадете страха от който и да е човек, и той не може да стане учен. А ученият търговец финансист защо е станал такъв? Страхът, страхът е, който го кара да държи сметка за всичко – страх го е да не остане гладен, гол, бос, да не се изложи пред обществото. Ученикът защо учи? От страх учи. Онзи на бойното поле защо се бие, защо воюва? От страх воюва – навсякъде от страх се бият, от страх воюват и после казват: „Тия са герои“. Не, аз оспорвам това. Това е лично мое схващане, ще ви го докажа.

Ще направя едно сравнение, ще ви приведа едно морално положение: това, което всички хора вършат в даден момент, е престъпление, а това, което аз върша в същия момент, е добро. Вие ще кажете, че моето твърдение е криво, нали така? Хубаво, аз имам пълна каса със злато. Всеки, който би бръкнал в моята каса, какъв ще е – престъпник, мога да го подведа под закон; но ако аз бръкна в своята каса, съм морален човек. Следователно в този случай касата признава само мен за морален човек, но всеки друг, който бръкне в нея, според закона е престъпник. Когато аз бръкна, касата прави изключение – защо, кажете, нали вие сте хора на разсъждението?

Това са закони на съвременното общество. Ще кажете: „Това е илюзия“. Не, това е така, но питам: на какво основание аз да съм морален, честен човек, а другите да не са? Касата казва: „Само ти си честен човек и когато бръкнеш в мен, аз не се опетнявам“. Добре, но представете си, че обеднея и продам тази каса

другиму, а той вземе и я напълни с пари. Ако бръкна в тази моя каса, как мислите, ще бъде ли честен човек? Не, аз ще бъде безчестен – защо? Следователно всеки човек в момента, когато касата е негова и бръкне в нея, не е безчестен; и всички хора, които нямат каси, са безчестни, а всички, които имат каси, са честни. Това са положения на съвременното общество, това е съвременната логика. Аз си правя свои изводи и нека каже някой, че не е така. Това почива на известни закони. Навсякъде в света съществува същата база.

Ние сме много морални. Минаваме за хора, които имат дълбока любов, религиозни сме. Ще ви приведа един пример, за да видите доколко всичко това е действително така. Баща, богат банкер, има дъщеря и син, отлично възпитани. Дъщерята минава за една от най-целомъдрените, ходи скромно облечена, не обича да изнудва баща си и майка си. Бащата не е толкова претенциозен, не обича да се облича добре. Наближава Рождество Христово. Дъщерята идва, прегръща баща си и му казва: „Татко, ще ти поискам нещо“. Бащата първо мисли, че ще му поиска пари или нещо друго, но тя казва: „Аз искам да си купиш една хубава шапка, нови обувки, нови дрехи. Моля те, купи си, ще ми бъде толкова приятно да бъдеш хубаво облечен“. Бащата си казва: „Колко е разумна моята дъщеря, иска да ме види хубаво облечен – с шапка, с нови обувки и нови дрехи!“ – тя е гений за него. „Аз ще дойда с теб, ще ти избира дрехите“ – и тръгват, тя ще му избира дрехите. И наистина, избира му хубави дрехи. След като избере за него, той ѝ казва:

– А ти за Коледа не искаш ли нещо?

– Е, сега няма нужда.

– А тази шапка не искаш ли? Много е хубава. А този костюм, тези обувки?

Облича я той.

Питам: кои са подбудителните причини дъщерята да иска да купи дрехи на баща си? Ще кажете:

„Рождество Христово“. Не е. Тя е видяла един красив момък и не може да каже на баща си: „Татко, аз се влюбих, искам да се облека хубаво“, а не може и да се представи пред момъка недобре облечена, затова си служи с дипломация – първо ще облече баща си, после и себе си. Голяма дипломатка е тя! Така правят хората, а после ще кажат, че са морални, че са умни. Нямам нищо против дъщерята, но в дъното на душата си тя не казва самата истина.

Сега, като дойдем до онзи вътрешен религиозен живот, и там има такива положения. Понякога ние казваме пред себе си само половината от истината, а половината – не. Някои неща крием и искаме да се извиним – направим някоя грешка и казваме: „Е, обстоятелствата отвън са такива“. Понякога едва ли ще кажем и 25 на 100 от истината, съзнателно желаем да се самоизмамваме. А в дадения случай нещата са математически точно определени. Духовният свят е свят, който не се изменя.

Аз ще ви приведа един пример, да ви покажа кое е морално. Сафрио, тъй наречен, един отшелник, живял в миналите векове, още в най-ранните времена на християнството. Той бил от знатен род, но се числял към Всемирното Бяло Братство. Според окултната философия дал обещание, че като види някой да извършва престъпление, никога няма да казва, че го е видял; и във всички случаи за никого зло няма да не мисли, никого няма да не издава. След като преживял 15 години в това отшелничество, попада на следния тежък изпит. Една богата видна римлянка, Марциама, имала любовник, с когото се разхождала през една хубава местност. Нейният любовник я заподозрял в нещо, забил ножа си в гърдите ѝ и тя умира. Тъкмо по това време Сафрио минава през тази местност и вижда една жена – лежи мъртва на земята. Той се чуди как е станало това убийство. Веднага минават хора покрай това място и го запитват: „Кой уби тази жена?“. Той

е видял кой е убиецът, но дал веднъж обет, отговаря: „Аз я убих“. Хващат го, дават го под съд. Всички се намират в чудо – един отшелник от 15 години да убие една жена! И най-после си мислят: „Някакво ужасно престъпление трябва да е извършил и за да го прикрие, решил е да убие тази жена“. Осъждат го на смърт, но той казва на съдиите: „Аз имам пред мъртвата едно задължение и според обичая искам за последен път да я видя, да изпълня това си задължение. След това вие ще приложите смъртното наказание“. Ще кажете: „Това мит ли е, или легенда, че работите стават много бързо?“. В митовите и легендите работите стават много бързо, не се протакат. Той приближава до умрялата, простира ръцете си отгоре ѝ, тя става, издига се. Още един път простира ръцете си, трети път и най-после тя става, оживява. Той казва: „Сега аз изпълних своето задължение, можете вече да приложите своята присъда към мен“. Тя се обръща към съдиите и казва: „Не е този, който ме уби“.

Следователно, когато някой каже, че не е извършил престъплението, което му приписват, ако действително не го е извършил, ще има сила да издигне мъртвата – законът е такъв. Аз изваждам един морал: всеки, който не може да поправи една своя грешка, е престъпник, а всеки, който може да я поправи, е Сафрио. И когато някой път ви казвам, че можете да поправите грешката си, вие казвате: „Не мога, аз съм слаб“. Не, всички можете да бъдете като Сафрио. Ако един Сафрио можа да въздигне Марциама, мъртвата, нима вие ще бъдете по-слаби да изправите една своя грешка?

В какво седи благородството на съвременните хора? Кое е ценното в тях? Ако в съвременното общество ни запитат кои са онези особени качества, които отличават човека от животните, ще кажете: „Говорят“. Че и животните говорят, я вижте онези врабченца как чуруликат – като мине някой сокол покрай тях, извикват: *Цврък* и моментално се скриват; щом замине

соколът, дадат си един знак и пак излизат. Имат си и те знаци. Казват: „Разумното слово е, което отличава човека от животното“, но в какво седи разумното слово на човека? Някои казват: „Да вярваме в Бога!“. В какво седи тази вяра? Нима за онова животно, което гледа към своя господар и изпълнява неговата воля, този човек не е бог? Каква разлика има между теб и това животно, когато служиш на Бога?

Човек е само онзи, който изключва от себе си всяко престъпление, всяка лоша мисъл, всяко лошо желание, всяко лошо действие – нищо повече. Човек е само онзи, който не отнема живота никому. Той е човек, той е Сафрио. Ако след като се скарате с някого, във вашия ум се яви мисълта: „Чакай, аз имам един нож, ще го забия, ще му отмъстя“, човек ли сте? Нима онази влюбена жена, след като обича своя възлюбен и види, че той обича друга, каже: „Аз ще му отмъстя“, това е човешко? Какво от това, че люби друга?

Хубаво, всички жени минават за честни – сега по вашему разсъждавам. Ако попитат вас, жените, ще кажете: „А, ние сме честни“ – всички минават за честни. Хубаво, ако вашият мъж се влюби в една жена и тя минава за честна, кое е онова, което може да го обезчести? И ако вашата жена се влюби в един мъж и той минава за честен, кое е онова, което може да я обезчести? Щом има нещо във вас, което може да ви обезчести, това е друг въпрос. Но вие твърдите, че е така, че това е стопроцентово; питам тогава: ако вие, всички жени, сте честни, защо се подозирате тогава? Кое ви дава повод да се подозирате в дадения случай? Имате ли право в дадения момент да ограничавате душата? Вие в душата на вашия мъж ли сте, в ума на вашия мъж ли сте? Знаете ли какви са онези дълбоки подбуди от миналото, какви са отношенията между две души? Казвате: „Той се е влюбил“. Може да не е така, да е само привидно.

Когато някой каже, че се е влюбил, какво подразбира това? Нима някой не може да се влюби в моята

каса, нима не може да се влюби в моите обувки? Щом се влюби, задига ги. Един ден, щом видя обувките си на други крака, ще кажа: „Аз се радвам, че тия мои обувки ще ти служат така, както и на мен“. Ако подам заявление и се оплача, какво ще спечеля? Какво от това, че не са на моите крака, а са на неговите? Следователно ние напускаме Божия закон и се спираме пред неща, които са извън морала.

Ние, съвременните хора, считаме едно положение за морално, а друго – не. Всяко неморално положение има особена черта на човешкото лице, и форма си има. Престъплението живее в света и също си има форма: престъпната мисъл има особена форма, престъпното желание има особена форма, престъпното действие – също; тези най-тънки неща, и те имат своя форма. Някой път ние не искаме да признаем това, но в погледа се вижда – лош поглед има такъв човек и с него казва: „Ти направи така, но и аз зная как да постъпя“. Той направи някоя гримаса с устата си или затвори едното си око, понамигне с него. Казвам: според вашата философия какво лошо има в това, че някой мъж намигнал на някоя жена? В какво седи престъплението, какво от това, че е затворил едното си око? Като си е затворил окото, той казва: „Аз съм много честен човек, гледам само с едното си око, имам само един закон“. Ние го даваме под съд, че извършил престъпление. Казваме, че когато някой затвори едното си око, това е престъпление, а когато гледа жената с двете си очи, не е престъпление. Намигнал ѝ. Питам: къде е моралът, в какво седи? Че затворил едното око – това се счита за престъпление.

Седят всички моралисти, искат да ни убедят, че в света имало морал, имало установени положения. Едно морално състояние дава едно морално разположение, едно вътрешно разположение, което внася едновременно светлина в ума, ширина в сърцето, а във волята – сила. Всяко положение, което внася светлина

в ума, разширение в сърцето и сила във волята, е само едно морално положение, но още не е морал. Някои хора казват, че са морални. От това гледище в съвременното общество има малко хора, които са морални. И онези, които създават законите, като се поставят в положение да ги изпълнят, сами ги престъпват – съвременното общество създава закони и само не ги изпълнява. Английските закони не са валидни за България и българските закони не са валидни за Англия. Питам тогава: нали трябва да има един общ знаменател? Имаме американски закони, имаме английски закони, имаме германски, френски, руски, китайски, японски, но къде е общността на тия закони, валидността им, валидни ли са едновременно за всички? И ние виждаме, че в България, ако убиеш в мирно време един човек, ще те затворят, ще седиш в затвора 10–15 години и ще минеш за безчестен; но ако във време на война убиеш 10 души, ще ти окачат един Георгиевски кръст³, ще те считат за герой. Това не е само при българите – и при англичаните, и при русите, всички общо ще сложат кръст за храброст. В мирно време поддържат, че престъпления не трябва да се вършат, а във време на война казват: „Колкото повече убиеш, толкова по-добре“. Откъде е дошло това раздвояване?

Сега ще кажат някои, че това е за да изчистим света, за да го подобрим. Добре, уверени ли сте, че светът се нуждае от такова пречистване? Когато един български лозар изпраща някой да му реже лозето, какъв човек ще изпрати – разбира се майстор, който разбира от рязане. Не всяко рязане е правилно. Казват: „Да се създаде един закон!“. Да, но не е само това; за да се създаде един закон, трябва да се съберат най-умните, най-учените, най-силните хора в света. А в съвременния свят, в съвременна Европа кои правят законите? Тия техни закони аз наричам закончета. Ала в света има един велик вътрешен закон, който наказва и законодателя. Всеки закон, който не е в съгласие с Живата

природа, всеки закон, който не е в съгласие с Бога, не е истински закон. Не говоря за този Господ, за който говорят хората, не; има един Господ в света, Който въздава на всички народи едновременно.

Няма да се спирам сега да ви обяснявам, че всички тези промени, всички тези икономически пертурбации, глад, болести са резултат на онези извратени закони на държавите в света. Колкото по-малко закони има в една държава, толкова тази държава е по-добре, а колкото повече закони има, на толкова по-ниско ниво стои в своето развитие.

Някои ще ми възразят. Питам тогава: ако законите са едно естествено положение на съвременното общество, къде са кодексите, които указват когато един мъж и жена се оженят и народят деца, как да ги възпитават и отхранват? Има ли написани закони? Има ли някакви закони, според които майката да съди сина си и дъщеря си? Има ли закони, според които бащата да съди сина си и дъщеря си? Има един закон, но написан ли е? Понякога ще видиш как бащата и майката държат една пръчица и казват: „Виждаш ли я?“ и там е всичкият закон – в пръчицата. И майката я вземе, магнетизира малко задницата на малкото дете, то попее и всичко свършва. Добре, една държава не е ли една фамилия? Нека и държавата си има една малка тояжка там. Ако казват за съвременното човечество, че е пропаднало, аз предлагам това, което и друг път съм предлагал – нека всички управляващи, цялата полиция, властта, всички съдии, стражари да се оттеглят, да остане без тях, и нека в продължение на 5 дни да се даде свобода, всеки да се прояви свободно; да видим дали тогава ще има повече кражби и престъпления, или по-малко. И казвам: настанала е такава епоха, когато всички религиозни хора трябва да се самоопределят.

Ще се върна към стиха: *И допря го до устата ми*. Аз наричам този огън *огън на Любовта*. Устата е

символ на разумното в света – уста има само разумният човек, а всички онези, които са неразумни, нямат. Ако вие считате отворстието на устата и езика, които имате, за уста, това не е уста. Устата е създадена за един разумен разговор. Тя трябва да бъде сладка, да няма в нея никакви горчивини. Този, който е създал езика, никакви горчивини не е внесъл в него, затова и никакви горчивини не трябва да има.

В сегашните културни хора, в хората на новите течения – разните окултисти, теософи, християни, хора от каквато и да е религия, аз поддържам: техните уста и техните езици трябва да бъдат чисти. Ако всички онези водители на религиозните течения биха постъпвали като Сафрио – да казват: „Това престъпление е наше“, светът щеше да се оправи. Ако всички духовници биха казали: „Освободете всички затворници, защото за войните, за всички нещастия ние сме виновни“, то като прострат три пъти ръцете си, целият свят ще възкръсне. Това е положението, в което съвременният свят трябва да дойде.

Да кажем, че всички вие, които ме слушате, очаквате нещо, но ако ви попитат защо сте дошли на Земята, какво ще кажете? – „Е, да се осигурим.“ Можем ли действително да се осигурим? Аз бих желал да видя един осигурен човек. И тогава казвам: силният човек може да стане слаб и умният може да стане глупав; това не са положителни неща. Юнакът в младини, като стане на 60–70-годишна възраст, ще бъде така безсилен, както най-малкото дете; онзи учен може да заболее и неговият мозък от едно заболяване да изгуби всичкото свое знание. Значи всяко нещо, което можем да загубим, всяко нещо, което не е в нашата воля, не съставлява същността на нещата.

И тъй, чисто Духовният свят е свят, създаден от идеални форми. Например как се проявява Любовта? В съвременния свят тя може да се проявява само чрез добродетелта, иначе е недосегаема. Самата добродете-

тел се изявява чрез материали, а Любовта, като принцип, е нещо нематериално. Човешкият ум се проявява само чрез човешките мисли. Разумната човешка воля е една чисто духовна сила, но само чрез своите действия тя се материализира.

Този Серафим, Любовта, трябва да се докосне до нашите устни. Тя се е докоснала до великия пророк, за да го въздигне, и оттогава пророкът е писал тези хубави работи. Откакто се е докоснал до Толстой⁴, оттогава той е започнал да пише тия хубави работи. И всеки човек, до когото се допре свещеният огън на Любовта, може да направи всичко, може да напише всичко хубаво.

Питам кое е по-хубаво в света – да имаш нещо, от което да се ползваш, или да го придобиеш и да ти го вземат? Съвременният културен свят, съвременна Европа, какво придоби в тази Обща война⁵, в която умряха 30 милиона човека? Всъщност нищо не придоби. Развратът в най-голямата си сила влезе в съвременния свят и сега идват още по-тежки страдания. Да не мислите, че идва мирен живот? Не, сега сме пред вратата на още по-лоши неща и ще видят какви неща ще станат в Природата. Най-много след 10 години хората ще видят какви промени ще станат в Живата природа. За всяко нарушение в нея тя иска своето равновесие. Животът на всички тези хора, които са измрели, техният живот, който еволюираше и спря, създаде известна отрова вътре в света. И винаги след една война се раждат развратът.

В съвременното общество трябва да има опомване – то се състои в това хората да съзнаят, че известни положения са грешни. Сега и англичаните, и французите, и българите искат да ни уверят, че войната е в реда на нещата. Не, войната е едно изключение, не е в реда на нещата; една случайност е тя, едно изключение, а изключенията са закон за проявяване на разумния живот. Например на някои, които имат запи-

чане, може да се даде рициново масло; но рициновото масло е една случайност, едно изключение в живота, то не е необходимост – не може всякога да се взима. Маслото е само за регулиране на човешкият стомах, да се премахне онова състояние, което е против растенето на неговия организъм.

Сега, колко имат този характер на Сафριο? Съвременното духовенство казва: „Ние не сме в състояние да оправим света. Учителите са виновни за младежта – те са безбожници, не ги учиха на бащината им вяра“. Ако питате учителите, те ще кажат: „Родителите са виновни, обществото е такова“. Ако питате обществото, то ще хвърли вината другиму. Всички приписват прегрешенията на друг, а те са все чисти и праведни. Казват: „Природата е такава, Господ е създал света такъв“ – всичко слагат на Бога. Господ казва: „И Христос, като дойде едно време, и Него осъдиха, заковаха Го на кръста“. Неговите ученици мислеха, че Той е много силен. И Юда, който Го предаде, казваше: „Аз ще Го предам, за да се прояви Неговата слава“ – той смяташе, че като Го предаде, с един замах Христос ще се освободи, но видя, че Той е бил слаб и умря като другите хора; като Го разпнаха, той съжаляваше. Какво мислеше Юда – мислеше, че Христос е много силен, ще стане цар, ще управлява света, а Юда ще стане Негов пръв министър; като видя, че нищо от това, което очакваше, не можа да стане, той се самоуби. Друг от Христовите ученици взе нож да Го брани.

И във времето на Христос имаше хора, които казваха, че светът без нож не може да се поправи. Този ученик искаше да вземе много ножове, но Христос му каза: „Вземи само един нож, за да си направиш опита – един нож ти е достатъчен“. И Петър взе един нож, наточи го хубаво в градината. Смел бе той, не знаеше какво можеше да го сполети. Тогава нямаше комунисти и анархисти. И като взе ножа, видя, че е много страхлив.

Страхлив беше, ще ви докажа. Като отиде в градината, от треперенето на ръката си едва можа да отсече ухото на слугата и Христос му каза:

– Слушай, ти нищо не можеш да направиш, Аз виждам, но скрий ножа в ножницата.

И Петър каза:

– Учителю, само да пожелаеш Ти, аз съм готов на всички жертви, аз съм силен, ще Те браня.

Той скри ножа си и след това офейка. Отидоха идеи, всичко отиде.

Всички се разбягаха. Като отидоха там, в преторията, казват на Петър:

– И ти си един от Неговите ученици.

– Аз съм човек с други възгледи, не съм от Неговите ученици – отрече се.

Три пъти се отрече от Христа и след това Христос го попита: „Петре, къде ти е ножът?“. И като му каза Христос тия думи, той Го разбра. Докосна го Христос с онзи огън на Любовта и му каза къде е пътят за избавлението на човечеството – „Не чрез нож ще се избави светът, но сърце трябва, ум трябва, безстрашие трябва, а ти си, Петре, страхлив, страхлив като заек!“.

Аз съм ви привеждал онзи анекдот за заека, който казвал: „Дотегна ми вече в горите, ще изляза навън, в света“. Купил си два кобура, въоръжил се, разхожда се. „Паф!“ – тракнало нещо, подскочил и избягал. – „Втори път няма да бъда страхлив.“ Тракнало пак, пак избягал. Колкото пъти тракало, все избягвал в гората.

Та и ние сега сме герои. Англичаните първо бяха герои, но после – в хоризонтално положение дрехите им. Германците – също: отначало бяха горди, но после – в хоризонтално положение пардесютата им; като ги разбиха, и те бяха в същото положение. Не сме видели герои. И на българите, като бягат, пардесютата са в хоризонтално положение. Всички бягат, но като се върнат в отечеството си, казват: „Като нас герои няма!“. Не, не, приятелю, геройството седи в

друго. Аз бих счел за герой ето кой народ: когато излязат някои народи да се бият, то истинските герои от тях, като вдигнат ръце, да приспят своите неприятели, да отидат при тях, да им вземат оръжията, да ги нахранят хубаво и след това да ги върнат при техния цар, като им кажат: „Слушайте, ние сме миролюбив народ, не искаме да ни закачат“. Втори и трети път като дойдат, отново да направят същото. А на нас сега ще ни казват, че сме герои. И картечният огън тъй прави: „Тък-тък-тък!“, но и от неприятелската страна: „Тък-тък-тък“. И едните, и другите се избиват – каква философия има в това избиване? И във всички Църкви учените учат, че Бог е Любов, че майките и бащите трябва да се обичат. Питам тогава: ти защо ще разплачеш тази майка с убиването на нейния син? Тази майка, която го е целувала, милвала и казвала: „Синко, синко, без теб не мога“, ти ще я разплачеш. Защо ѝ нанасяш тази рана? Този, когото убиваш, има сестра, брат. Всички разплакваме. И сега всички свещеници, всички проповедници на този, живия Христос, седят и казват: „Така трябва да бъде“. Не, не трябва да бъде така – не трябва да разплакваме нашите майки и бащи, не трябва да разплакваме нашите сестри и братя – така трябва да мислят и англичаните, и французите, и китайците, и японците, и русите, и българите; като мислим така, ще се оправи този свят.

Сега в света иде една велика сила, аз я наричам Живия Господ, Който иде в света. И ясновидците, дори и най-видните учени, виждат вече това. Иде Господ, ще видят всички. Казват: „Да видим Господа!“; аз ви казвам положително: всички ще Го видите. Не днес, но един ден ще Го видите; не след 1000 години, не и след 900, малко по-рано ще бъде, не и след 800, не и след 500 години, още по-рано ще бъде. Аз мога да спра на 500 години. Ще кажете: „То е в далечното бъдеще, не е за нас“. Още по-близо е. И знаете ли какво ще бъде положението на съвременното човечество, когато дойде Господ? Всички хора ще бъдат простре-

ни на земята с лице надолу. С всички, без разлика, така ще бъде: цялото човечество ще бъде простряно на земята. Всички ще лежат, ще мине тогава Христос и ще каже: „Онези, които са правили добро, които са се подчинявали на Божия закон, ще възкръснат, а онези, които не са ходили по Неговото учение, ще останат отвън“. И следователно, като простре Христос ръцете Си върху тях, те ще възкръснат. Христос ще пита колко има между българите, които са ходили по Неговото учение, колко американци, германци, французи, руси и други има между всички, които са ходили по Неговото учение. Той ще види кои са истинските и вие ще видите между кои сте. Ако станете, вие ще Го видите, ще видите онова Велико лице, което казва: „Гладен бях – нахранихте ме; жаден бях – напоихте ме; в затвор бях – посетихте ме; болен бях – прегледахте ме“. Но това са само символи, зад които се крият велики истини.

Сега това Учение на Христа не е само един импулс, за да се въодушеви човек временно, не е само едно въодушевление. Божественото учение прилича на малък огън, който постоянно се разгаря. И всичко, което прави човек, прави го само заради Бога. Питам ви: защо става целият спор в света? Вие ще се срещнете някой път, ще кажете: „А, шапката му е хубава“; дрехите му ще погледнете, знанието, но всички тия неща са външни украшения. Онова, което отличава човека, е друго. Аз ще ви приведа едно сравнение.

Минавате през едно планинско място, някой овчар си е направил там малка колибка с една стаичка. Той ви покани, нагости, посвири ви и вие си заминете. След 15 години минавате пак през това място – няма колибка. Този овчар забогатял, продал всичко, направил си един хубав палат, купил си автомобили, наредил си палата добре, с електрическо осветление, с баня – и си казвате: „Положението на този овчар се е подобрило“. Но я попитайте онези овчари съседи какво ще ви кажат за него – ще ви кажат, че той не

е първият човек вече, не е такъв, какъвто беше. Той е богат, има всичко: голям палат, шарени прозорци с хубави завеси, облечен е в копринени ризи, но на колко вдовици е взел имането, колко сиромаси е опропастил! Питам: къде е тогава щастието му?

Често вие казвате: „Колко е светнало лицето на този, а на онзи колко е пожълтяло!“. Аз обичам понякога жълтите хора. Ами че те ни трябва! И колкото повече жълти хора имаме, толкова по-добре. Онези, оправените, не са най-добрите, това е едно заблуждение. Онзи, с изпъкналите очи, не е най-добрият. Знаете ли кои очи наричам красиви? Когато си обезсърчен, отчаян, среща те някой, сложи ръка на главата ти, погледне те и каже: „Братко, не бой се, има добри хора в света“ – и ти усетиш една топлина, в теб настъпва цял преврат. Това е човекът с добрите очи – жена или мъж, като сложи ръката си отгоре, повдига този, отчаяния. Казвам: браво! Но ако тя сложи ръката си върху него и го смъкне, казвам: съжалявам. Ако един мъж сложи ръката си върху главата на една развратна жена и я спасява, казвам: браво! Ако неговата жена се сърди, че той е спасил тази, казвам: жено, ти не разбираш един от великите Божии закони, ти не разбираш Волята Божия – твоят мъж не е дошъл да служи на теб, той ще служи първо на Бога, после на себе си и най-после на теб. Това е едно положение, което съвременните хора трябва да разбират.

Вие казвате: „Този човек, като ни проповядва това, върши ли го така? А когато всички спят, какво прави той, какъв е неговият интимен живот? Ами ако само ни забавлява?“. Да, тъй прави светът, възможно е и аз да го правя. – „Нали всички хора, светът, Господ е направил?“ Да, Господ го направи, но в Него има сила да изправи всичко и един ден ще оправи света. Аз ви казвам: проверете един закон в света! Намерите се в едно безизходно положение – опитайте Господа тогава! Ако вие искате да опитате Великата Истина,

кажете в душата си: „Ако всичко това Господ е създал, от днес грях не правя“; кажете ли си така, всички ваши недъзи, умствени, сърдечни и волеви, всичко ще изчезне и ще бъдете свободни. Аз употребявам вашия израз, защото вас Господ не ви е създал – роденият от Бога грях не прави.

Сега често ми казват: „Учителю, кажи една дума!“. Но като се каже думата *Учител*, аз подразбирам друго – разбирам, че в света има само Един Учител, Един е Той, Един е Този, Великият Учител. Когато говоря това, моят ум иначе мисли. Ще ви приведа един пример.

Тази сутрин, беше вече съмнало, седя в стаята си и съм дълбоко замислен. Ключът на лампата ми е затворен. Сяда при мен един мой приятел и веднага лампата светва. Казвам си тъй, по човешки: как така съм оставил лампата да свети? Простирам ръка да я изгася. Казвам си: тия отвън, по инсталацията, си играят с електричеството, играят си с тока – ту го пускат, ту го спират; чакай да затворя ключа! Затварям го – тя пак светва; казвам: лампата свети и при затворен ключ. Отварям я – пак свети. Питам този приятел, който седи при мен, какво става. Той ме пита: „Но възможно ли е?“. Значи електричеството и като е отворено се проявява, и като е затворено, пак се проявява. Аз мога да ви обясня това и научно, но изведнъж се спирам и какво виждам – един мой заминал приятел е дошъл и ми казва: „Аз искам да ви кажа, че едно време живях между вас и като тази лампа светих, та сега искам да ви обърна внимание“. Неговото име е Иван. Казвам му: как си ти от онзи свят, какво правиш? Добре дошъл! – „Много добре, авангард съм изпратен в България, идем вече от Горе!“

Какво ще кажете сега, като ви разказвам този анекдот? Да оставим това дали вярвате, или не. Онези, които вярват, считат това за една действителност, а онези, които не вярват, считат го за един мит, раз-

каз или басня, хитро скроена от мен. Но както и да е, питам тогава: красивото в живота в какво седи? Красивото в живота седи в общението с Бога на Любовта. Това, което разширява сърцето, което дава светлина на ума, то е само когато срещнеш едно същество, на което сърцето трепти като твоето, когато видиш неговата светлина, когато видиш неговата воля, която действа като твоята. Този човек е разумен и на теб ти е приятно да говориш с него. Само между разумни хора може да има едно разумно общение. Някой те погледне и набързо свали погледа си надолу. Аз считам за хубав поглед този – да те погледне някой с една нежна усмивка, а не да те погледне и после крадливо да свали надолу очи. Така прави младата мома – иска с това да покаже, че има срамежливост. А какво е срамът? Срамът дойде, когато хората съгрешиха. Когато направиха едно престъпление, те се усетиха голи, сложиха си дрехи. Не е хубав този поглед – да се погледне някой нахално, с един хипнотичен поглед. Хубав поглед е мекият – да те погледне някой с един мек, нежен поглед и да каже: „Братко, в името на Бога на Любовта, Който живее в мен, аз съм готов да извърша всичко онова, което е за твоето добро“. И когато той ме погледне, да кажа същото.

Това не е едно учение, за да знаете как да сте спрямо мен – не, аз от това не се нуждая, но всеки да погледне така към всеки един страдащ. Колко страдащи, колко вдовици, колко бедни има – те не се нуждаят само от дрехи, от обувки. Колко хора има, които зимно време хвърлят обувките. Не само от това се нуждаят хората, но от една вътрешна подкрепа. Казват: „Мил поглед искам“ – какво е милият поглед? С мил поглед се предава нещо. Когато аз кажа: „Ето, този човек беше много добър, но сега не е такъв“, прав ли съм? Може ли човешката душа да се измени?

Ще ви дам един пример. Майката обича детето си. Тя го милва, целува. Бащата донесе бонбончета, ябълки и то си хапва това-онова. Майката казва: „Хайде,

мама, хайде, хапни си!“, но по едно време стомахът му се разстройва. Кой е виновен – майката. Тя го вземе, налее вода в коритото, измие го и то стане чисто. И сега всичко, което вършат хората, това са малките деца, които са оставили своите извержения. Какво правим днес – уловим престъпниците и ги съдим според законите. Не, сега ще постъпим като майките – ще вземем коритата, ще ги измием и те ще станат чисти. Ще кажем: „Тъй, мама, друг път няма да правиш така, няма бонбончета“. Казвате: „Това е една философия, която не търпи никаква критика!“. Кой от съвременните закони търпи критика?

И тъй, ангелът на Любовта трябва да се допре до нас. Кой е този ангел? Единственият ангел, Който ние знаем, Който се е възплътил на Земята, Който е страдал, това е Христос – Той е един от ангелите, Той е ангел Господен. Той е наречен още и Син Божи. Ангелът е служител Божи. Следователно първият ангел, Който е слязъл на Земята, е Христос – Той е единственият ангел, облечен в плът и кръв, единственият ангел, закован на кръста. По това се отличава Христос, един от Великите Учители – че Му забиха гвоздеи. Историята не помни друг човек, който да е бил закован. Следователно истинският ангел се отличава по това, че носи белезите на това заковяване.

Мнозина искат да носят Христовото име. Някои ми казват: „Христос е дошъл на Земята, еди-кой си е Христос“. Казвам: аз се радвам, но вижте ръцете му дали са пробити; ако са много меки и нямат дупки, не е Христос. После вижте и краката му, вижте и сърцето му. Тази дупка седи ли в сърцето му? Той я носи. Някои казват: „Как ще познаем Христа?“. Пет белега носи Той: два на краката, два на ръцете и един на сърцето. А казват някои: „Учителю, да ви прегърна и да ви целуна“. Ти, който не си бил разпъван, можеш ли да целуваш? Разпъваният може да целуне онзи, който е бил разпъван. Болният може да влезе в положението на болния, но здравият в положението на бо-

лния не може да влезе, той може само да му послужи. Следователно, ако ние не минем през онази дълбока опитност, през която е минал Христос, ако нашето сърце не се закваси с онази дълбока самопожертвователност, през която Христос е минал, как ще служим на Бога?

Сега казват: „Христовата кръв ще ни очисти“. Коя е Христовата кръв? Това е великата жертва, великото Учение на Любовта. А сега всички Църкви от хиляди години слагат венци, чакат пришествието Божие – казват: „Идва Господ!“. И ние казваме: „Идва Господ!“, а те: „Не слушайте този проповедник, той е малко смахнат, има време още“. Аз няма да се спирам върху това, те са наши братя – и те са прави, и аз съм прав. Техните часовници са на турски, моят е алафранга. Казвам: приятели, една грешка има – вашият часовник е на турски, чакайте да ги приведем под еднакъв знаменател. И тогава, като ги извадим, ще видят, че и те са прави, и аз съм прав. Времето е дошло, само че нашите часовници не са верни. Казвам: Христос иде! – „Нека малко се позабави, че да се очистим от греховете си.“ Казвам: според Христовото учение може да се изчистим веднага. Кажете: „Аз служа на Христа“ и раздайте всичкото си имане. Казва: „Аз ще го раздам, но ще оставя за себе си поне 10000 лева“. Не, всичкото си имане ще раздадеш, а ако нямаш да раздадеш, не раздавай нищо!

Помня, че преди 10 години един богат мой приятел, доктор Миркович⁷, ми казва: „Слушайте, Учителю, да ви оставя настойник на моето богатство“. Казвам му: аз нямам нужда да ставам настойник на твоето имане, но ще ти дам един съвет: ако искаш да изпълниш точно Волята Божия, ще раздадеш всичкото си имане на бедните и тогава ще работиш с мен. Но понеже имаш много роднини, да не кажат, че сме ти опетнили ума, ти ще продадеш имането си и ще го раздадеш на тях. Не трябва да се опетни Името Божие, да не кажат, че вървиш подире ми. И така направи той.

Един от братята на доктор Миркович, като умря, остави след смъртта си около 40000 лева, които завеща за направата на един параклис, но роднините му взеха парите и ги разпределиха помежду си. Явява се насън той на брат си и му казва: „Моля те, не мога да бъда спокоен, иди и кажи на роднините да раздадат богатството ми на тази църква, за която съм го определил“. Аз му казвам: брат ти докато бе жив, трябваше да се уреди въпроса, сега нека той сам да си го урежда. Аз не обичам да се занимавам с уреждането на материални работи. Така направи и ти, за да нямаш после неприятности.

Някои казват за някого: „Богат човек е този, нека дойде между нас“. Користолобива е вашата цел! – „Ама учен е този.“ Не, користолобива е вашата цел! Ние искаме хора със сърца. Не че не почитаме този или онзи, нека си е учен, нека си е богат, но ако дойде при нас, нека да разполага с богатството си тъй, както си иска. Ние не искаме да му кажем тъй или иначе да направи; не, ако иска да изпълни Волята Божия, тъй да направи, ако пък не иска да влезе в съблазън със своя живот, нека раздаде имането си на своите роднини.

Сега този ангел иде! Не е въпрос как аз живея, как вие живеете. Ще ви кажа едно нещо, което и друг път съм казвал: ако има същество в света, което живее чист и свят живот, това е само Бог! Следователно единственото за нас е да се съединим с Бога. Някои ги е страх да се съединят с Бога, да вложат своите капитали в Него. Казват: „Ако се съединим с Бога, капиталите ни ще изчезнат“. Вие влагате в банките 10–50–100 милиона, не ви е страх, от хората не ви е страх, но като кажем да ги внесете в Христовата банка, казвате: „Христос е много щедър, ще ни хвъркне капиталът“. Не, Духовният свят си има статистика, има си и банки, но по какво се различават тия банки от светските? Там никой не краде, дивиденди не се губят, нито стотинка

не се губи. Кой каквото си е изработил, то си остава за негова сметка. Това е красивото в света. На онзи, който живее добър живот, съответното му се връща; на онзи, който живее лош живот, и нему съответното се връща. За всяко нещо си има сметка. А добрите хора там са много щедри – като те намерят беден, дават, но пари назаем не дават. Днес си гладен – за обяд ще те нахранят, а за утре вече е друг въпрос. Там за пари не те наемат на работа. Ако отидеш на лозето, ще работиш без пари, ще оставят на твоята добра воля и като се върнеш вечерта, ще те нагостят много добре, без да ти платят нещо. Но законът при тях е следният: у този човек, при когото си работил веднъж, можеш през целия си живот да ходиш да се храниш. Ще кажете: „А, то е много добре. Ние сме икономисти, един ден да работиш и после – Аллах-бабам – осигурена работа!“.

И тъй, трябва да оставим този ангел на Любовта да се докосне до вашите сърца. Днес е денят! Но във вас не трябва да има състоянието, от което хората полудяват. Полудяването в света произтича от един закон: щом човек се раздвои в своите убеждения, полудява; това трябва да знаете, а не че доброто учение подлудява хората. Всеки, който се е раздвоил, всеки, който не е изпълнил Волята Божия, полудява. И съвременният свят към това отива. Единственото, което може да ни направи трезви, е да имаме една основна мисъл: от Любов да служим на Бога и като Сафрио да не осъждаме никого. Ще дойде осъждането, но във всички случаи да кажем: „Аз съм причината за това“. Някой път, като ви говоря, говоря, казвам: „Тия хора са добри, тия хора са способни, аз съм причината, че не ме разбират, трябва да намеря някакъв метод да им разказвам хубаво, има в тях добро. В мен е грешката, аз трябва да направя още по-големи усилия“. Тъй говоря, за да бъда положителен. Щом кажа, че грешката е във вас, аз съм на отрицателната страна.

Не се отричам от злото, нито от Доброто. Доброто аз направих и злото аз направих, но аз, който мога да направя това зло, мога да направя и доброто. Сегашните хора обаче са на другата страна: щом дойде до Доброто, казват: „Аз направих това добро“, а щом дойде до грешките, там ги няма. Ще бъдем доблестни да признаем своите грешки пред себе си, да се разтърсим и да кажем: „Слушай, приятелю, ти още не си живял по закона на Любовта“.

Сега, според това Учение някои искат да знаят дали живеят по закона на Любовта. Аз ще ви дам един начин, и за млади, и за стари, да разберете дали живеете според Любовта. Влезте в един дом веднъж, дважд, три пъти. Ако в този дом става подобрение, вашите влияния са добри, любовта ви действа; но ако след като влезете, произведете една малка дисхармония, нямате любов. Мнозина имат особена тактика, особена психология. Те, като влязат в един дом, гледат дали мъжът или жената са по-съобразителни – искат да предположат нея или него, гледат да задоволят единия от тях. Не, ти, като влезеш в един дом, ще бъдеш честен и към мъжа, и към жената, и към децата. От твоето сърце ще блика Любов и на всички същества, които са излезли от Бога, ще гледаш като на живи души, ще гледаш с чист поглед, няма да имаш никаква задна мисъл. Това е Христовото учение, което всякога можем да приложим и така ще бъдем щастливи.

Този Господ, Който ни говори, не е отвън, а е вътре в нас. Той ни говори, говори, говори. Страданията, мъченията, нещастията – това е истинският Божествен език. Страданията – това са според Божествения език въздишките. И когато видя, че някоя жена въздъхне, тогава не се смея, но казвам: научила е едно нещо; а щом се засмее, казвам: ти още граматиката учиш. Щом видя сълзите ѝ, казвам: тя е на правата страна, чрез въздишки мисли. Казват: „Слабохарактерна е“. Не, онези мъж или жена, които плачат и въз-

дишат, в моите очи поставям много високо. Чудни са хората – казват: „Тя е баба, плаче“. Питам: какво щеше да бъде, ако времето не плачеше, ако Слънцето не печеше? Тогава грееенето на Слънцето не е ли бабешка работа? Това е същият закон. Плаче човек, но в тия сълзи се крие нещо. Някой път и небето плаче, но в тия сълзи растат цветята, зреят плодовете и ние живеем и растем. Много пъти, като видят в очите на майка си или на баща си две сълзи, те действат на децата много повече, отколкото ако им говорят. Свещени са тия сълзи!

Сега да не отидете на другата страна – да мислите, че всички сълзи са свещени! Не, два вида сълзи има. Има актьори на сцената, които слагат зад ушите си по едно мехурче, пълно с вода, съединено с конче, та като се натисне, да пусне вода и да даде вид, че плачат. Не е плач това, вода е! Друг пък ще го убиват – сложи под дрехата си един мехур, дебел около педя, пълен с червена течност, и като се яви на сцената, другият го мушне с ножа и протече буйно онази червена кръв. Това не е истинска кръв, боя е. Казват за него: „Плаче той“. Но какво – вода е това. – „Кръвта му изтече.“ Каква кръв – кръвта на онзи престъпник; боя е това. Като боднаха Христос, кръв и вода протече от Неговото сърце – това е истински страдащият човек.

Това Учение е за новите хора. За тях казват, че са сектанти. Не, те не могат на Учението на тия сектанти и най-малкия пръст да обърнат. А сегашното верую! – „Ама тъй е казал Христос.“ Какво е казал Христос? Той е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а ближния си – като себе си“; или: „Който се гневи на брата си без причина или който рече напразно всяка реч...“ – това са писани неща. Защо тогава да притуряме на Христа това, което не Му е идвало наум да каже? Ако на нашата планета до времето на Христа се е явил един ангел на Любовта, и

след Христа пак ще се яви Този, Великият, и Любовта Му ще бъде по-голяма. Когато се яви по-рано Христос, Любовта Му не беше тъй голяма, че да поправи света, но този път, като дойде, Любовта Му ще е по-голяма и ще може да го оправи. Като Го сложиха на кръста, Той каза: „Този път Аз пропуснах нещо, взимам го предвид, но втори път като дойда, няма да го пропусна“. И сега Христос, като дойде на Земята, ще донесе това ново нещо. Разбирате ли? Вие ще бъдете зрители на тази Нова култура, на Божественото благо, и ще разберете, че вътре във вас – във вашите сърца, във вашите умове, във вашите души има нещо ново, което не сте и сънували. И Павел казва: „Има нещо, за което не сте нито помисляли, нито сънували“. И онова, което Бог ви е приготвил, е скрито във вашите души.

Следователно не се забавлявайте с вашия свят, т.е. не отвличайте ума си! Отворете сърцата си, сега са последните времена в света и ако чакате да дойде друга епоха, ще останете назад. Може да дойде, но сега е време за работа.

Казва се: *И допря го до устата ми, и рече* – какво рече? Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и с всичко, което се крие в това сърце. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум и с всичко, което се крие в този ум. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и с всичко, което се крие в тази душа. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си сила и с всичко, което се крие в тази сила. И да възлюбиш ближния си като себе си и това, което се крие в ближния ти.

Това е великият закон, който Христос носи сега на Земята.

20 януари 1924 г.

Колко пъти да прощаваме?

*Тогаз пристъпи Петър при Него и рече:
„Господи, до колко пъти, ако съгреши брат
ми, да му прощавам – до седем пъти ли?“*

Матей 18:21

Съвременният културен живот наричам *живот на спор*. Това е така от хиляди години – хората спорят, но този спор съществува не само между тях; и най-дребните буболечици спорят за нещо, разискват, важни въпроси разрешават. Естествено, този спор на сцената се явява като едно странно явление – явява се тъй нареченото чувство на обида. В човека има едно такова чувство, което е чувството на личния човек. Някои мислят, че само хората съзнават, че са личности; не, има и малки, дребни същества, които съзнават, че са личности, но, разбира се, схващането на животните за личността не е такова, каквото е на хората.

Сега ние ще се спрем върху вътрешното схващане за обидата. Тя често нарушава вътрешното равновесие в живота. Вие може да имате едно прекрасно настроение, но една дума, казана не намясто, може да наруши цялото ви равновесие, да се върнете у дома си неразположен духом и цяла нощ да не можете да спите. Може да ни утешават, че трябва да простим, че трябва тъй да направим, иначе, но защо трябва да простим? Сега Петър спори. Вижда се, той е бил малко запознат със законите на вероятностите и пита Христа: „Според закона на вероятностите до колко пъти трябва да се прощава, до седем пъти ли?“. Казва му Христос: „Не до седем пъти, но на седемдесет места по седем“. Петър се намери в чудо, казва: „Тази математика е много сложна“ – на седем места по седемдесет пъти, целият ни живот ще отиде в прощаване. Е, представете си 490

души да седят на вратата ти и да казват: „Прости ни!“ и всичките да седят по 5 минути, докато им простиш. Представете си да идват толкова души през годината, да хлопат на вратата ти, да идват по толкова пъти и всеки да седи по 5 минути, а ти само да им прощаваш. Царете, за да избегнат тази неприятност, често издават манифест, един общ указ, с който прощават на всички наведнъж; видели ги, не ги видели – прощават им, за да не ходят да ги безпокоят. Но това не е прощаване.

Сега аз ще подведа този въпрос малко по-иначе. Някои го разглеждат по църковному. Ние сме слушали, слушали, казват: „Да си простим!“. Защо ще прощаваме? То е прощаване, без да е простил, извинение, без да е извинил – това са празни думи. Някой ви пита: „Ако колата, с която ще прекарвам своето брашно и с която отивам на далечен път, се счупи, до колко пъти трябва да я поправам?“. Аз ще кажа: дотогава, докато ми служи, ще я поправам, защото без нея не мога, тя е една необходимост. Следователно прощаването – това е поправяне на колата. Представете си, че един кон ви е ритнал някъде – трябва ли да му счупите краката? Трябва да му простите, понеже той ви е необходим.

Сега някои разглеждат ближния като един посторонен човек; не, той ти е ближен. Защото е една необходимост за теб, ти трябва да му простиш. Трябва да му простиш, защото твоята каруца е счупена и не му ли простиш, сам ще носиш брашното на гърба си – нищо повече! Окултният закон казва, че с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Това са положения, които трябва да се различават в живота ни, за да стане той сносен. Например вие може да ме слушате, че трябва да си прощавате, без да разбирате закона. Казвам: трябва да си прощавате. Казвате: „Може ли?“. Може да си простим, защо не? Ако след като се върна от разходка, питам: „До колко пъти трябва да чистя дрехите си?“, този въпрос намясто ли е? Определено ли е по колко пъти трябва да ги чистя? Всеки ден

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

трябва да ги чистят, те са ми необходими. Всичките петънца, колкото ги има, все ще се изчистят.

Защо трябва да простите на своите ближни? В закона за прощаване седи следната опасност: ако ти не простиш на своя ближен, в теб ще стане едно подпушване, ще се създаде благо, в което ще започнат да се образуват милиарди микроби, и най-първо ти и твоите деца ще бъдете подложени на тази отрова – нищо повече. Следователно за свое благо не само че не трябва да се подпушваш, но ще простиш на своя ближен, ще направиш един канал, чрез който изтичането да става бавно, да не се образува никакво благо, да няма никакви условия за тези милиарди микроби.

Сега някой ще възрази: „Но това е егоистично!“. А кое не е егоистично в света, кои неща не са егоистични? Някой казва: „Всичко е егоистично“. Не е тъй. В егоизма има две страни: има егоизъм по възходяща степен, има и по низходяща степен. И нека разберем тази дума, тя си има своята добра страна. Да съзнаваш, че си едно разумно същество, изпратено на Земята да извърши Волята Божия, че са ти дадени известни сили, известни способности, известни богатства, с които да разполагаш – това състояние в теб наричат личност. Сега мога да обясня: ако вие изпълните вашата длъжност по най-благороден начин – да услужите на вашия ближен както е в реда на нещата, ние казваме, че сте една благородна личност, едно благородно аз, едно благородно *его*; ако служите само на себе си, ние, във втория случай, наричаме такъв човек *егоист*, човек, който се е превърнал в молец. Питам: молецът, който е преминал от една дреха в друга, придобил ли е нещо, някаква печалба има ли? Попитайте го какво е спечелил от тези дупки! Той е направил няколко тунела. Питам го:

- Колко ти платиха за тези дупки?
- Нищо!
- Ако те срещне тази модерна госпожа, ще те пишне между ноктите си и ще те убие.

Ала дрехата вече е пробита. Питам: след като намерите молеца в сандъка, където дрехата е пробита, какво ще му дадете? Аз зная: смъртно наказание, тъй както държавата постъпва. Сега се бунтувате, че държавата е прокарала един закон, според който всеки, когото заловят с оръжие или убие някого, получава смъртно наказание. Каква разлика има между държавата и вас? Казвате: „Тук хора се убиват“. А тук – молци. Да, молец е той. Онзи, който може да убие един молец, в бъдеще ще може да убие един човек.

Ние разсъждаваме детински, казваме: „Какво съм направил, моите грехове са много малко“. Да, една паяжина няма да те обеси, но като се съединят сто хиляди паяжини, могат да направят едно въже и да те обесят с него. Когато Господ изпратил паяка в света, тогава той е бил много благороден, изтъкал една тънка нишка. Като се върнал на Небето, питали го: „Защо изтъка такава тънка нишка, защо не изпреде нещо подебело?“, а той казал: „Господи, като видях колко са лоши хората, разбрах, че ако направя дебело въже, ще се бесят. Разбрах ги какви са и се опасявам за тях“. Господ похвалил паяка, че е направил тънка нишка, за да се не бесят хората. А сегашните фабрики изкарват въжета, дебели колкото ръка, че не един да се обеси, а 10 души да се обесят с такова въже.

Всичко в света зависи от съчетанието на нещата. Ако няколко малки грешки по отношение на вас се съчетаят така, че да образуват едно дебело въже, вие имате един дух на непростителност в себе си и казвате: „Няма да му простя – той ме обиди кръвно“. Питам чисто по търговски: ако не простиш, какво печелиш? Ако печелиш, добре, не прощавай, но не печелиш нищо. Печалбата в моралния свят всякога стои в негативната страна, а загубата – в положителната, т.е. печелиш ли пари на физическия свят, в моралния свят губиш и обратно. Като прощаваш, ти печелиш; като не прощаваш, губиш.

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

За да прощаваш, изисква се да си силен човек. Да прости може само силният, човекът с воля, а да не прости – това и бабите могат. Характерът на човека се доказва само при условия, в които неговата воля може да се прояви. Във физическия свят войникът, като извади ножа си, колкото повече хора убие, толкова е по-силен. В Духовния свят законът е обратен: там по никой начин не можеш да убиеш човек – можеш 20 пъти да отсечеш главата му, тя пак отива на мястото си; отсечеш я, пак се връща – е, тогава? Можеш да го мушкаш и 20 пъти, пак не умира.

Разказваше ми един мой приятел, сънувал сън: „Влизам в стаята си, виждам как един разбойник отваря касата ми и задига цялото ми богатство, всичкото ми злато. Изваждам камата си, мушкам го, той седи; мушкам го още един път – не умира, държи златото и не го дава. Виждам, че кръв не тече от него. Гледам го, а той ми казва: „Слушай, защо си такъв будала – аз съм фантом, не можеш да ме мушкаш!“.

И ние, съвременните хора, считаме илюзорните неща в живота за умни. – „Аз трябва да го мушна.“ А ти можеш ли да познаеш, че си го мушнал? Ако си го мушнал, то е много добре, но вие сте като онзи войник – цял ден мушкате сламеник. Питам: какво е спечелил този войник? Научил се е да мушка, за бъдещето се приготвя. Да, готви се, но съвременният картечен огън и бомбите не му позволяват да мушка, отиде вече мушкането и освен че не може да мушка, но седи 4–5 месеца заровен долу в земята със своя нож. Значи мушкането е излишно. Казва: „Аз трябва да го мушна“. Как мислиш, няма ли друг начин за воюване? В Духовния свят има други окултни сили, които работят, и те са по-страшни от съвременния картечен огън.

По колко пъти да прощаваме, по 7 пъти ли? Числото 7 е число на съвършенство. Христос му казва: „До 70 пъти по 7“. Защо не му каже 7 по 7 пъти, а слага една нула отзад? Числото 7 без тази нула е безплодно.

Христос казва: „Ще трябва да се размножаваш“. Тази нула представлява Любовта. Всякога зад прошката трябва да седи Любовта. Някои казват: „Това, жената, е само чувство“. Не, не, единственото здраво нещо, което крепи живота, е тази нула зад седемте, тя е гаранция на света. Не са нашите мисли, които крепят света, а онези наши деликатни чувства, на които днес се смеят. „А – казват, – това са детински работи!“ А кои са мъжествени?

Да допуснем, че имате всичките скъпоценности в света, да допуснем, че имате всичкото богатство, а Господ ви е затворил гърлото, затворил ви е стомаха, червата ви са се преплели и не можете да ядете. Питам: какво струва това ваше богатство? Да допуснем, че имате всичката красота, но очите ви се повредят – какво струва вашата красота? Да допуснем, че имате много приятели, които говорят много хубаво, сладко, но слухът ви се повреди – какво ви струва това хубаво, сладко говорене? Значи грехът, това чувство на егоизъм, за което не сме готови да простим, покварява най-хубавото, най-благородното в нас. За благото на своята душа трябва да простим. Любовта изисква да се премахне всяко недоразумение, тя не търпи недоразуменията. Само така ще дойде тя. Този Божествен закон е всякога готов. Вие може да направите опита си както искате.

Ако вие простите, трябва да простите в душата си, в себе си, а не само да разгласявате, че сте простили. Да простите, без да разгласявате. Аз съм срещал и мъже, и жени, тръгнат да разправят, че простили – казват: „Аз му простих“. Не, онзи, който разправя, че е простил, не е простил. Като простя, трябва да имам доволство в себе си, че съм простил. Какви са признаците на прощаването, по какво се познава, че съм простил? Аз имам връзка с Бога вече – нищо повече! Щом простя, както Бог иска, веднага в ума и сърцето ми ще дойдат светлина и топлина и в душата си ще се усещам силен и мощен.

Прощаването е вътрешен процес. Някой път мога да кажа, че съм простил, а като се върна вкъщи, пак изскочи грехът в ума ми – „Аз прибързах, че му простих, трябваше малко да го оставя да се помъчи“. Мъжът и жената се скарват, тя е решила в себе си да му прости, но не го изявява на дело. Сутринта не му оправя леглото, не му почиства обувките, не му сготвя, а като дойде да ѝ говори, обръща лицето си или излиза навън. Понякога тя излиза, а той върви след нея 1–2 часа и после, като си отидат вкъщи, ѝ говори доста любезно, но тя отива в другата страна на стаята. Той на едната страна, тя – на другата, и започват да се разхождат из къщи. Той върви, тя върви и по цели часове спорят, че това било, онова било. Цял ден спорят и най-после вечерта се върнат примирени. Примирение е станало, но какво? Той обещал да ѝ купи хубава шапка, обувки, копринена рокля, златен часовник, златна верижка. После жената казва: „Аз му простих – той е доста чувствителен, благородно сърце има“. Да, той е чувствителен, защото е дал. От своя страна той е постъпил много благородно, но жената не е постъпила благородно. Той е съзнал своята погрешка и е искал извинение, но ти си използвала неговата слабост, наложила си му глоба и казваш: „Аз му простих“. Не, не, това не е прощаване.

Петър пита Христа: „По 7 пъти ли да прощаваме?“ По 7 пъти значи да имаме подарък златни часовници. Казва Христос: „Трябва да прощавате 70 пъти по 7, и то без часовници“. Прощаването изключва всички тези работи.

Сега ние, съвременните хора, трябва да се пазим от самоизмамата. Преди няколко дни един приятел ми разказа анекдот: двама млади, с доста завидно положение, се залюбват, но и двамата имат по един недъг, който старателно крият един от друг. Момъкът имал едно изкуствено око, но никой не знаел това, и момата имала едно изкуствено око. На момъка било

извадено дясното, на момата – лявото. Момъкът бил с черни очи, момата – със сини. Оженват се те и в продължение на 5 години тъй изкусно водят живота си, че нито той, нито тя подозират измамата. Той мислел, че и двете очи на неговата възлюбена са здрави; и тя мислела, че очите на нейния възлюбен са здрави. Една вечер отиват на бал, върнали се малко пийнали, а навън било така студено, както сега. Легнали си веднага. И двамата набързо си свалили окото и в бързината забравили кой къде го оставя. Сутринта, като станали, жената в бързината взима окото на мъжа си – черното, и го слага. И мъжът, станал изведнъж, слага по погрешка нейното око. Гледа по едно време – едното око на жена му е черно. Чудна работа! Да не би да ѝ е станало нещо снощи от бала? Как тъй? „Ами че твоето око пък е синьо, как тъй?“ – казва тя. Едва тогава и двамата разбрали, че са с по едно око и са си разменили очите.

Аз не бих имал нищо против, ако ние можем да разменим така тия Божествени добродетели, но разменяне може да стане само в нашите грехове. Добродетелта никога не може да се размени, но грехът – всякога. Този закон е най-ужасният в света. Това, против което човек въстава най-много, то ще му дойде до главата. Ако искаш да изгониш това малко зло, от което не си доволен, непременно ще ти дойде по-голямо. Този закон по отношение на закона за добродетелите действа в обратен смисъл – ако малката добродетел не искаш, голямата не идва. Например имаш едно малко благородно качество, но не си доволен от него, не си благодарен; бъди уверен, че щом не си доволен от него, голямата добродетел няма да дойде. В злото, ако не си доволен от малкото зло, голямото ще дойде, а при доброто е обратно: ако не си доволен от малката добродетел, и голямата няма да дойде. Действително, една от най-малките добродетели е да простиш. И защо хората не искат да прощават? Казват: „Да прощаваш е детинска работа“.

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

Да прощаваш – това считам за най-малката добродетел. Върху тази най-малка добродетел почива цялата съвременна култура; вътрешното ѝ устройство почива върху тази прошка на Земята, върху тази почва. И плодородието на земята почива върху прощката. Ако съвременните културни хора биха държали една статистика, щяха да забележат един велик закон на причини и последствия: ще забележат, че всички гладни години, че всички епидемични години се дължат на липсата на тази най-малка добродетел – липсва ли тя, веднага идват велики катастрофи. Първо започват между самото общество, например между Църквите. Вземете сегашните вярващи – християните. Явява се гонение между една и друга Църква коя от тях е на правата страна. Аз наричам права Църква само онази, която прилага закона на прощаването, прилага Любовта. Тя не трябва да вижда грешките в брата си. И онзи, който вижда грешките, трябва да знае как да ги поправя, трябва да знае един закон за изправянето им. Има един закон и трябва да го знаем – като виждаме грешките си, трябва да знаем как да ги изправяме. Това е цяла наука. Някой казва: „Аз не мога да бъда мек“. Ще бъдеш мек – това е цяло изкуство! Ще бъдеш учтив – това е изкуство! Ще разсъждаваш – това е изкуство!

Много християни, като вземат Евангелието, четат стиховете и казват: „Христос това е казал, онова е казал“. Не е важно само какво е казал Христос, но в казаното от Него има толкова методи за приложение! Тези методи вие учили ли сте ги? Отсега нататък трябва да се учите да ги прилагате. Вие цитирате стиха и казвате: „Трябва да се обичаме“. Е, това е само едно философско разсъждение. А да знаеш да обичаш, без хората да подозират това, е цяло изкуство. Онзи, който е научил великия закон на Любовта, ето какво може да направи: ако влезе в едно общество, където хората се карат, веднага се изменя духовното им със-

тояние – те ще се парализират и в тях веднага ще дойде една вътрешна топлина, изобилие ще дойде.

Всички съвременни хора имат едно изобилие. Например сегашните християнски народи, сегашните европейски народи – в тяхна сила и власт е да поправят сегашния свят; Америка, Англия, Франция, Германия, навсякъде – в тяхна сила е да поправят сегашното общество. Сега не са в сила, защото не искат. Църквата също е в сила да изправи всички свои недъзи. И често, в Америка или тук, в България, или другаде, една Църква дава бал, за да събере малко пари за бедните. Това е смешно, защо чрез балове? Аз нямам нищо против игрите, може и чрез танци да се помогне, но това е един от милионите начини за помагане на бедните. Защо само чрез танци? Другаде пък ще се дава концерт в полза на бедните. Защо само чрез музиката? Някои ще държат сказки. Защо само чрез говорене? Ние ще се спретнем всички на работа, всеки ще отиде при ближните си и ще каже: „Слушайте, ние имаме една наша сестра, трябва да ѝ помогнем. Макар че нейното поведение е такова и такова, но ние трябва да ѝ помогнем, такава е Волята Божия“.

В съвременното общество съществуват много заблуждения, които спъват хората в тяхното развитие. Например казват: „Времето ще поправи нещата“ – това е първото заблуждение. Второто заблуждение – „Бог ще оправи нещата и света“. Третото заблуждение – „За в бъдеще, когато се развием, когато станем силни и богати, тогава ще оправим света“. Това са все заблуждения. Значи Бог досега не Си е оправил работите, че за в бъдеще ще ги оправя. Божиите работи са абсолютно оправени, няма какво сега да ги оправя. Времето пък има съвсем друго предназначение, не е създадено да оправя живота – то само хроникира нещата, то е една справочна книга. Като отидеш при времето, ще ти каже: „Господине, преди толкова и толкова хиляди години ти направи тази грешка“. Ние казваме: „Вре-

мето ще изправи живота, Господ ще изправи живота“. Не, нито Господ ще изправи живота, нито времето, а ти ще си кажеш: „Аз ще изправам живота си съобразно Божиите закони. Аз зная какво иска Господ от мен“.

Всеки ден трябва да слагате в ума си тази мисъл. Щом някой сгреша, Господ му казва: „Покажи любовта си!“. В какво ще покажем ние своята любов? Има два начина. Аз съм правил много опити и съм дошъл до следното заключение: всяко насилие, всеки лош поглед, всяко лошо чувство, всяко желание да убиеш – всички тези неща са негативни и не носят нищо добро в света. Даже и светия, даже и благороден човек, ако употребят едно насилническо средство, то е в тежък ущърб. Онзи, който е поставен на това насилие, може да се ползва, но онзи, който прилага насилието, нищо не се ползва. Затова много по-добре е да бъдем индиферентни, с търпение да издържаме грешките на един свой брат. Не трябва да се наказва, но трябва да му се каже нещо – ще го повикам, ще му разкажа приятелски, разумно всички причини и последствия от тази негова грешка.

Имате син, който отива в чужбина. Баща му има десет хиляди лева, а той започва да се хвали, че баща му има сто хиляди. Един българин, сега той е учител, отива в Америка и започва да се представя, че е от княжеска фамилия, че е български принц. Навсякъде минавал добре, отдавали му голямо внимание и почести, но благодарение на това, че баща му бил княз, а той – български принц. Защо прави това, кой му позволява? Това е користолюбие. Казват: „Като нашата Църква друга няма“. Користолюбие се крие в това! – „Ама като християнското учение друго няма.“ Користолюбие се крие и тук. Ти опита ли го? Защо говориш неща, които не са проверени? В името на Истината ние сме длъжни да говорим само това, което сме опитали. Казват, че християнството било идеално учение. Аз вярвам, че е идеално, но Христовата вяра ти прило-

жи ли? – „Досега не съм я приложил, но за в бъдеще ще я приложам.“ Колкото е била голяма вероятността в миналото да я приложиш, толкова е голяма и за в бъдеще – същият закон е.

Това, което засега се изисква от нас, е приложението на Христовото учение в дадения случай: да изпълним Волята Божия – да простим! Но знаете ли колко е трудно да простим? Не е достатъчно само да простиш, но така да простиш, че да не помниш, да забравиш всичко, да не остане в душата ти никакво злорадство. На мястото на тази обида, която ти е нанесена, да посадиш най-хубавите растения; от това зло да изкараш най-хубавите плодове. Този човек, който те е обидил, един ден да го направиш най-добрия си приятел. Ами че така е! Двама души, които се убиват, които са си направили най-голямото зло, Господ един ден ще ги направи най-добри приятели, ще им смеси кръвта.

Не мислете, че можете да се избавите по някакъв начин, да не си простите. Не, по хиляди съчетания този човек, който ви е направил най-голямото зло, Господ един ден ще направи ваш брат, ваш господар ще го направи, ваш слуга ще го направи, ще ви постави при всички възможности и условия да си простите. Ще ви накара да признаете, че този човек, колкото и да е лош, има и добри качества. Е, представете си сега, че не сте простили някому, а той стане цар – тогава? Но ако сте му простили, този цар един ден ще ви повика и ще ви даде угощение.

И тъй, главният закон седи в прошката. Ние казваме, че сме вярващи, че обичаме Бога, че вярваме в Христа. И затова първото нещо, което християните питат, е: „Ти вярваш ли в Господа Исуса Христа?“. Сега пък аз питам християните: в какво седи това верую? – „Че Христос умрял заради хората.“ Защо? – „За да ги примири с Бога.“ В какво седи това примирение с Бога? – „Да научим онова изкуство – че когато се разкаем, Бог ни е простил греховете, Той ги е напра-

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

вил Свой дял.“ Добре, Бог е създал този закон – че когато се разкаем, Той ни прощава греховете, но по същия начин прощаваме ли ние греховете на нашите длъжници? Ето въпросът, който остава неразрешен. И понеже този въпрос не е разрешен, всички спорове, честолубието, вътрешната обида, разногласията, дисонансът, който държи злото, се дължат на онази язва вътре в нас, която остава неизлекувана.

Сега идваме до въпроса: „А как трябва да прощаваме?“. За да прощава, човек трябва да бъде високоинтелигентен, много разумен. Съвременните християни казват: „На нас наука не ни трябва, изкуство не ни трябва; науката не струва нищо, изкуството не струва нищо, ние трябва само да се молим на Бога“. Аз питам: в какво седи добрата молитва? Под *молитва* разбирам, първо, като се приближим до Бога, да кажем: „Господи, аз се постарях да простя на всички тъй, както Ти Си ми простил“ – това е първият разговор. Вие казвате: „Аз искам да разговарям с Христа“. Като те срещне Христос, първото нещо, което ще ти каже, е, че не си простил на своите длъжници. Някои казват: „Аз прощavam“. Не, не тъй. Христос ще ти каже, че не си простил тъй, както Той прощава. И ако кажеш най-малката лъжа, изведнъж Христос ще дрънне със звънеца Си, веднага ще дойдат всички онези, на които не си простил, и ще кажат: „Господи, не ни е простил“. Всички, на които не си простил, са хроми, клосни, сакати, те си носят раните. Христос ще каже: „А, братко, хем не си простил, хем знаеш да лъжеш!“.

Откъде иде лъжата? Когато човек не е изпълнил Божия закон, а иска да се покаже правдив пред хората, той ще използва лъжата и после ще започне да се извинява, че условията били такива, че Господ тъй направил. Не, не са виновни условията, не е виновен Бог. Като изучавате естествената история, ще видите случаи, когато животни, по-нисши от човека, са направили чудни работи. Има един пример за гълъб и

плъх. Случило се, че крилцето и кракът на този гълъб били счупени и седял няколко дни гладен. Това забелязал един плъх и започнал да идва редовно и да му донася зрънца, докато крилцето и кракът му оздравеят. Ще кажете: „Това е приказка!“. Не, това е факт. Зародило се в този плъх едно чувство на милосърдие. Ако в един плъх се зароди чувство да отхрани един гълъб, ще бъде чудно, ако в нашата душа не се повдигне това чувство – да превъзмогнем това, което ни мъчи. И тогава, като кажеш: „Господи, аз простих“, всички, на които си простил, ще излязат с хубави дрехи пред Господа и ще кажат: „Да, простил ни е“. Като кажеш лъжа, пак ще излязат онези, на които не си простил; и като кажеш истината, ще излязат онези, на които си простил.

Казвате: „В онзи свят ще има ли виждане?“. Ще има, братко, ще има. Сега вие не виждате, защото сте с маски, а тогава ще бъдете без маски. Този свят сега е бал с маски, не го знаеш откъде е. Не, не, всички тези маски ще се снемат и в онзи свят нещата ще бъдат реални. Сега виждаме колко са неестествени хората. Например мъж и жена сядат у дома си, смеят се, шегуват се, това-онова, но по едно време отвън идва проповедникът. Набожни хора са те! Набожните хора имат една особена маска. Веднага казват: „Свещеникът иде!“ и всички се изправят като войници, посрещат го. Седне проповедникът:

– Е, как сте вие с Господа?

– Много сме добре – постоянно четем Евангелието, колко хубаво е това Евангелие, какви хубави неща са писани за Христа, за страданията Му, за сърцето и т.н.!

Свещеникът казва:

– Много хубаво, моето стадо, Господ да ви благоволува!

Излезе си навънка, а те след него: „Кис-кис-кис!“. Той се качва на амвона и казва: „Вчера посетих едно

семейство, отлични братя са те, четат Евангелието и плачат“. Плачат, да, но това е представление. Свещеникът ще дойде, ще поръси този-онзи и ще си заmine. И всички намират, че работите вървят много добре, а всъщност работите не вървят хубаво.

Преди повече от 15 години пътувам през село Гюлекюр за Николаевка, правя една есенна екскурзия, както често правя. Излизам към южната страна на селото, гледам – насреща ми тича един щъркел; тича, тича, спре се. Дойде до мен, положи глава на коленете ми, но забелязвам, че едното му крилце е увиснало надолу; пипнах го, видях, че е счупено. Питам: кой го застави да дойде при мен? Сега аз разговарям с този щъркел; казва ми: „Господине, какво ще правя, моето крилце е счупено, моите другари заминаха, а аз, ако остана тук през зимата, ще умра“. Казвам си аз: такова нещо е и човешката душа – счупило се е крилцето ѝ; всичките души отиват при Бога, а тя остава при лошите условия. Седях половин час да разговарям с щъркела, помилвах го, погладих го, разпоредих се пред турците, казвам им:

– Този щъркел ще го гледате цяла зима, разбирате ли?

– Да, ефенди, ще го гледаме.

В тях има религиозно чувство и действително, те го гледаха цяла зима. По едно време гледам – той поизраснал малко. Питам го: „Как си? Е, наместиха ти крилцето и сега можеш да отидеш при Бога“.

Питам: кое е това чувство, което накара този щъркел да дойде при мен? Вие ще кажете: „Това е една случайност“. Добре, второ положение: някои, които вярват в духове, ще кажат: „Някой дух е влязъл в него“. И това е вярно, този дух ме познава. Едно от двете: или този дух е дошъл случайно, или някой мой познат дух е влязъл в щъркела. Ако някой дух е влязъл, какво отношение има той към мен? Ако един проповедник срещне този щъркел, ще каже: „Е, сега с щъркел ли

ще се занимавам? Аз съм проповедник на Словото Божие“. Не, казвам: ако аз не съм в състояние да отдам половин час за разговор с щъркела, с хората никога не ще мога да разговарям. Като гледам тъй нежно този щъркел, казвам си: като го помилвам, аз съзнавам, че един ден той ще бъде отличен философ. И после, като ме срещне на Небето, ще каже:

– Аз те познавам.

– Как ме познаваш?

– Едно време аз бях в щъркел и ти ми помогна в селото Гюлекюр.

Казвам: това са малките случайности вътре в живота. Ето благородното в нашия живот.

Във всяко нещо, което е създал, Бог е вложил живот, вложил е и Своя Дух; пред това същество ние трябва да седим с благоговение. Да обичаш Бога означава да застанеш пред който и да е човек така, че да не гледаш неговата форма. В Божествения свят аз благоговея пред този човек. Бог е вложил Своя лъч, аз благоговея пред него. Следователно, като правим добро комуто и да е, ние го правим заради онази Велика Любов, която действа в него, заради онази Велика Любов, която блика навсякъде.

И Петър пита Христа: „По колко пъти, Господи, да прощаваме? По 7 пъти ли?“. „Не – казва Христос, – на 70 места по 7.“ Но за да можем да развием това чувство, трябва да проследим съвременната наука, да проследим философията – тя ще ни научи да разсъждаваме, да търсим причините на нещата. Затова е потребна философията – да научи човека да разсъждава, а не само да се изучават философски системи, да се знае кой какво е казал. Човек трябва да изучи и всички естествени науки, да се научи да наблюдава формите на различните растения и животни, да намира разликата между тях, да изучава различните условия, в които живеят. Той трябва да изучава изкуствата, музиката, защото всичко това е едно малко тониране,

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

облагородяване, шлифование на неговите чувства. После, трябва да изучава обществения живот, да изучава това, което хората наричат педагогика, да научи как да се приложи тази велика наука вътре в живота. Защото ние имаме три разумни отношения към нещата: неща, които се отнасят до нашия ум; неща, които се отнасят до нашия живот, и после – неща, които се отнасят до нашата чувствителност, от която именно съвременните хора страдаме най-вече. Ако не нахраните някой човек, веднага се нарушава неговата чувствителност, той изгубва присъствието на духа си. Всеки човек трябва да се научи да регулира своя стомах, т.е. да регулира своите чувства. Той никога не трябва да употребява излишна храна, излишно ядене, което не може да асимилира, а трябва да си намери подходяща храна, която да произвежда всякога разнообразие в неговите чувства. Знаете ли какво значи разнообразие? Разнообразието е закон на доброта. Всяка храна, която произвежда едно тягостно чувство, е неестествена; щом е естествена, тя трябва да произвежда радост и веселие.

Сега ние ще приложим закона на прощаването. Можем ли да простим, или не можем? Ще кажете: „Как ще се научим да прощаваме?“. Ето как: имаш някой познат, комуто не можеш да простиш; ще седнеш при хляба и ще си кажеш: „Това жито е минало между камъните, смляно е заради мен, пожертвало е живота си заради мен“. Имаш едно хубаво теленце или агънце, заклано е, ще си кажеш: „Това агънце е станало жертва заради мен“. Ще погледнеш дрехите си, ще кажеш: „Колко овци пожертваха вълната си заради мен!“. Ако всичко това стана жертва заради мен, аз не мога ли да направя една жертва, да простя на един мой брат, и то не заради него, а заради Онзи Велик Бог на Любовта, Който седи в дадения случай пред мен и Който ми е дал всичко? Господ никога няма да ви каже: „Да простиш!“. Ако чакате Той да ви каже да простите, много

се лъжете. Не, за Господа е все едно – и когато мразим, и когато любим, Той няма да ни каже нищо. И ако ние не изправим нещата сами, Той ще ги изправи. Ако ние не простим навреме, Той ще вземе този, когото мразим, ще прекара ръката Си върху него, ще заличи всичките му язви, ще заличи твоего име от неговия ум и тогава този човек няма да съществува за теб. Той ще го заличи, ще направи него свободен, но ти ще почувстваш една голяма скръб, ще почувстваш, че си едно нищожно същество в света. Някои казват: „Господи, да се махне този, не го искам!“. Това може да направи Господ, но щом махне него, и теб ще махне. Не, не, не, в ума на твоя враг и в ума на твоя приятел ти трябва да седиш като една запалена свещ, трябва да бъдеш като един любовен обект. Ти трябва да кажеш: „Има в света едно същество на Любовта! От този човек, от неговия живот аз разбирам какво нещо е Любовта“. Тъй трябва да бъде, но трябва дълбоки разсъждения.

А сега седнат някои да спорят за много маловажни неща. Някоя сестра ще каже: „Аз живея на Небето“, друга ще каже: „Аз пък живея на Земята“. Казвам: сестри, и двете живеете на Земята, и двете живеете на Небето, само че и двете не изпълнявате Волята Божия. Това е, което аз зная. Едната живее на Небето и виждам, че и тя не прощава; другата живее на Земята, виждам, че и тя не прощава. Не, не, това е на сцената. Всички трябва да се освободим веднъж завинаги от тези лъжливи измами! Аз познавам Христа. Не, не, рязко и положително. Когато срещнеш един човек, да не ти е отворителен, да не те е страх от него. Например срещнеш една мечка и в първо време те е страх от нея. Ще трябва да привикнеш да не те е страх. Ще се приближаваш постепенно, постепенно, докато се научиш свободно да се занимаваш с нея, свободно да разговаряш и после тя ще ти каже: „Защо те е страх от мен? Аз не съм тъй страшна, както мислиш, не съм

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

тъй отвратителна“. Знаете ли колко благородни неща има скрити в нея?

Знаете ли колко благородни неща има скрити и в най-лошия човек? В затаените кътове на човешката душа се крият добродетели, които тепърва искат условия, за да се развият. И ние виждаме греха, с който е обвита човешката душа, но тя пъшка отдолу и казва: „Няма ли някой брат да ми помогне? Ти си брат, дошъл в името на Христа, можеш ли да ми помогнеш?“. Как ще ѝ помогнеш? Ще кажеш: „Аз живея на Небето“. Е, хубаво, ако те покания вкъщи, а нищо не ти дам – седя си спокойно и ти казвам, че живея на Небето? Да, но ти си гладен, хляб се иска тук. На човек, който живее в Небето, трапезата никога не трябва да се вдига; той трябва винаги да има трапеза за своите близки и като му дойде гост, ще бъде първият, който ще го посрещне, ще му услужи и след като му услужи, няма да казва: „Само аз мога да направя това“, а ще каже: „Много малко направих“. Такъв човек е много скромен.

Аз обичам следната черта в човека, тя е Божествена – като направим най-хубавото, да кажем: „Можеше още да направя, сега малко направих“. Всякога, като направим някому добро, в нас трябва да остане това чувство – че още можехме да направим. Като ти даде някой нещо или направи нещо за теб, тъй да каже; а ние се заблуждаваме – мислим, че много правим. Не е в многото даване, не е и в малкото даване; малкото може да е много и многото може да е малко. Аз мога да ви дам сто хиляди лева и да ви убия на пътя, а мога да ви дам 10 ябълкови зрънца и да ви кажа: „Посадете ги в градината!“. Тези зрънца може да ви послужат повече, отколкото парите. Много и малко – това са неща относителни.

Вие, които ме слушате сега, можете да кажете: „Философски трябва да се обяснят тия неща!“. Мога много неща да ви обясня философски: мога да ви обясня произхода на света, мога да ви обясня защо е създаден

човекът, мога да ви обясня философски защо жената е жена, защо мъжът е мъж; мога да ви обясня защо се женят хората и т.н. Но какво ще разберете, какво ще се ползвате от тези философски обяснения? Всички тия неща мога да ви обясня, да ви ги докажа практически. Добре, но за да се докажат нещата, ние трябва да бъдем разумни, добродетелни и пълни с Любов. Ако аз съм един велик виртуоз и се въодушевявам, а вие сте глухи или слепи, ще ме разберете ли? Ще се мъчите, ще мърдате на местата си, като ще мислите, че и вие се въодушевявате. Аз свиря, напъвам се и питам този-онзи: „Благодарни ли сте от моето свирене?“. А те не са ме чули, не са ме видели.

Следователно, ако аз ви доказвам защо човекът е станал човек, а не ангел, защо слугата е станал слуга, а не господар, трябва да ви го докажа чрез закона на Любовта. Ако слугата беше станал господар, нивите щяха да останат неразорани. Защо ученикът е станал ученик, а не учител? Защото ако беше станал учител, предметите на науката щяха да останат незаучени. Хората са чудни – всички искат да станат учители. Учители в света няма, само отношенията на хората създават учителите и учениците. От учители няма нужда, ученици са потребни, защото много неща има да се учат. В света има само Един Учител и Той е Бог. В пълния смисъл на думата в света има само Едно Същество абсолютно добро, Което нито мрази, нито люби, нито прощава – то е Господ. Ще кажете: „Как, Господ не прощава ли?“. Да, Господ не прощава – защо? Защото когато казваме, че Господ прощава, ние Му придаваме един човешки колорит. Той е благ всякога.

Следователно, ако вие искате да работите, то когато дойдете до разговор за Бога, във вашия ум Той трябва да седи като Едно Съвършено Същество, което не трябва да седи някъде далеч от вас. Трябва да Го считате за Едно Същество, на Което умът е тъй подвижен, Сърцето тъй пластично и благородно и Волята

тѣй мощна, че в дадения момент да може да направи всичко. Няма неща невъзможни за Бога! Ние за Бога не можем да мислим, както мислят за нас. Следователно трябва да се стремим към Неговия образ.

В Евангелието се казва: *Повярвай в Господа Исуса Христа и ще простиш на онези, които са ти съгрешили; повярвай в Господа Исуса Христа и ще възлюбиш онези, които не обичаш; повярвай в Господа Исуса Христа и сърцето ти ще бъде милостиво към страдащите; повярвай в Господа Исуса Христа и ти ще служиш Нему, няма да убиваш хората.* Повярвай, повярвай – навсякъде се казва това. С тази Вярa всичко можеш да направиш, тя е една положителна Вярa и всички трябва да я приложите, но не само тук. Ако една майка например обича едно от децата си повече, това е пристрастие. Еднакво ще ги обича. Знаете ли в какво седи обичта? Ти ще дадеш на всяко дете изобилно, но всяко дете ще поставиш при тези условия, при които то може да се ползва. Като поливаш едно цвете, ще го поливаш изобилно, че то да каже в себе си: „Господарката ми даде повече вода“. Тази вода трябва да прелее, та цветето да остане доволно. Когато жените поливат цветята, аз ги следя и зная кои жени са добри и кои – лоши. Добрите жени така поливат, че водата прелива от саксиите. А някои, като поливат цветята, бързат, сипят им по няколко капки и казват: „Да не прелее водата“. Не, не, всякога трябва да прелее.

Един българин дал угощение на един турчин и му наливал сладко винце, но тѣй му наливал, че като дойде до един пръст от чашата, оставял я празна и казвал: „Заповядай, ефенди!“. Като наливал на себе си, преливала чашата и казвал: „Утира!“ – т.е. случайно преляла. Изпиват първата чаша, после пак налива, но как? Остава чашата на турчина малко празна, а на себе си отново прелива и пак казва: „Утира!“. Турчинът гледал, гледал и най-после казал: „Ефенди, направи тѣй малко *утира* и на мен, да пия и аз от тази чаша!“.

Така правим и ние – като дойдем до себе си, малко с *утира*, а като дойдем до другите, няма *утира*. Не, ще прелееш и за себе си, и за другите. Нашата любов трябва да се даде преизобилно на това цвете, да съзнае то, че ти си му дал, че си излял върху него много. Ще прелееш, ще кажеш: „Утира!“ На детето си ще дадеш преизобилно, да почувства, че майка му е дала своите чувства. В умовете на децата майката трябва да седи като един идеал. Затова тя трябва да се моли, да каже: „Господи, вярвам в Теб, вярвам, че мога да приложа Твоята Любов“. И действително, тя може да се приложи. Няма абсолютно никаква причина, която може да ни спъне.

И Църквата, и държавата, и тия закони така, както са създадени, не могат да ни препятстват. Какъвто и закон да създаде държавата, с нищо не може да ни спъне, с нищо не може да ни препятства. Ама ние сме искали повече! В света има само един велик закон, на който трябва да се подчиняваме. Е, хубаво, държавата прокарва един закон – че не трябва да стават никакви преврати. Защо го създава? Понеже от направените грешки държавата вижда, че с всеки преврат ще станат хиляди избивания, че най-малко 20–30 хиляди души ще станат жертва, и казва: „Не ни трябва оръжия, не трябва преврати“. Тя намира, че превратът не е нещо естествено. Хубаво, ние сме съгласни, че това е един Божествен закон. В света съществува една Божия държава и тази държава се управлява с един велик закон – Любовта. И поданиците ѝ не трябва да се убиват помежду си; и не само това, но всички поданици трябва да живеят братски. Всички хора: и свещеници, и учители, и управляващи – всички могат да живеят братски.

До колко пъти да си прощаваме? До 7 пъти ли? Аз искам сега във вашия ум да остане една красива идея, тя е следната: *Аз мога да бъда такъв човек, какъвто Бог иска!*

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

И единственото нещо, което зная, че Бог желае, че Бог изисква от нас, то е да бъдем същества любвеобилни, умни и силни по воля, да творим Неговата добра воля. Той не съизволява, когато хората страдат, боledуват и се убиват – това ни най-малко не съществува на Небето. И когато Висшите духове отиват на Небето да носят сведения за Земята, те никога не казват, че в България са избити около 20000 души и че в Русия има около 20 милиона убити, нещастни. Те казват на Господа: „Всичко добре върви, Господи“. Всяка една душа, още като е умирала, е въздъхнала и изпратила чрез един ангел своето оплакване до Бога. В Бога всички живеят и понеже живеят, то щом въздъхнат, Бог простира ръката Си върху тях и казва: „Не бойте се, Аз ще ви възвърна живота“.

– *До колко пъти да простим? До 7 пъти ли?*

– *До 70 пъти по 7.*

Прощаването е необходимо. Аз искам да се създаде един идеал у вас. Хората никога няма да вярват, освен ако не видят всичко на опит. Някои казват: „Новото общество“. Какво е новото общество? – „Да живеем като старото общество!“ Не, аз не съдя Църквите, не съдя никого, но питам: в какво седи новото общество? Трябва да го доказвам. Новото общество седи в това, че ние трябва да прощаваме така, както Бог изисква, а не както хората ни налагат. Ние със закон не може да прощаваме. Тъй както досега сме прощавали, това не е прощаване. И в нас прошката е най-малката добродетел, с която се занимаваме, тя е най-малкото изкуство. Това нещо няма да се постигне в една година, нито в две или в три, нито в цял живот, изискват се най-малко 100–200 години, докато се научим да прилагаме тази добродетел. Да простиш – това наричам най-малкото изкуство, най-славното нещо. Да простим – това значи да приложим всичката наука и философия на миналото, всички изкуства, всичко това, което ангелите знаят; това значи да разрешиш

най-малката задача в света. Знаете ли какви проблеми са свързани с нея? Като гледам лицата ви, не виждам нито един от вас, който да е простил тъй, както аз искам. Това не е упрек, не казвам, че не сте добри, но не сте научили това изкуство. Вие сте добри като мен, но не сте научили изкуството да прощавате тъй, както аз разбирам. Виждам един стремеж, виждам малки зачатъци, но това изкуство – да прощавате – още не сте научили.

Сега аз съм между вас. Една заслуга искам да ми отдадете и тя е следната: като се върна при Господа, да мога да Му кажа: „Господи, аз научих хората как трябва да прощават. Не само че ги научих да прощават тъй, както следва, но им дадох и един пример и по форма, и по същество. Сега вече, Господи, можеш да слезеш на Земята, те научиха това изкуство. Че го научиха, ще познаеш по това, че като слезеш втори път на Земята, няма вече да Те разпъват“.

И сега Църквата казва, че Христос няма да дойде на Земята. При това положение не само сега няма да дойде, но и след десет хиляди години няма да дойде, страх Го е. Казвам, че Го е страх. Ами че този кръст, който носи на гърба Си, от ума Му не излиза! Тия хора тогава Му забиха гвоздеи – защо? Защото по времето на Христа не бяха готови да прощават. И днес не са готови, а ме питат: „Кое е правоверно и кое – не?“. Аз поставям своята най-малка максима: прав човек е този, който знае да прощава – нищо повече! Това е първата формула на Новото учение. Кой е правоверен? Онзи, който може да прощава от всичкото си сърце, от всичкия си ум, от всичката си душа, от всичката си сила, и който може да изпълнява Волята Божия. Който може да прощава, това е велико нещо.

Сега виждам, някои между вас казват: „Учителю, ти за нас трябва да имаш особено мнение“. Аз имам за вас такова мнение, каквото имам и за себе си, по-горе от себе си не мога да ви поставя. – „Но за нас трябва

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

да имате особено мнение.“ Чудни са хората! Казвам: аз за себе си нямам особено мнение, че за хората ли? Не, ние трябва да се научим да прощаваме, защото това разумно прощение ще внесе мир в домовете, мир в обществата. Разумно прощение трябва, това е цяла наука. Аз ви говоря само върху някои твърдения, но има известни методи и начини как да простиш. Това е цяло изкуство.

– *По колко пъти да простя? По 7 пъти ли?*

– *Не, на 70 места по 7.*

Това изкуство вие ще го научите и то ще образува новото общество. И ако ви питат сега: „В какво седи вашето общество, какви са принципите му, какъв е уставът му?“, какво ще кажете? Първият член от устава на новото общество е да прощаваме не по старому, а по новому. Какво правят хората днес? Прощават, но по старому си взимат парите, а отгоре на това и с 12% лихва. Ще простиш, но по старому; отгоре на това ще има рокля, обувки ще има, всичко. И държавата прощава, дава амнистия, но все те държи в черния списък. Ще ти простят, но ще знаеш, че ще има детективи след теб. Веднъж Ломброзо⁷ отишъл да посети Толстой и казал: „Аман от руските детективи! Дойде някой да го посети и веднага ще дойдат да разберат защо са дошли, какво говорят и т.н. Все поглеждат!“. Така и тук. Аз гледам – дошли някои да ме слушат и казват: „Виждаме го ние, той уж от името на Бога говори, но има воля, надълбоко рови. Е-е-е, този шмекерства, ние ги знаем!“. Аз на всички ви ще докажа, че съм прав, защото не зная какво нещо е лъжа, това изкуство не го зная. Има нещо в света, което не зная, аз съм крайно невеж в това отношение – не зная да лъжа. Ще кажете: „Е, не знаеш! Не си ли казал досега някоя лъжа?“. Не, никой път досега не съм казал лъжа. Ако някой от вас може да ме научи на това изкуство, ще му бъда крайно благодарен. Ще взимам уроци от него. Тъй, както вие знаете лъжата, това вече е едно

изкуство. Да знаеш как да смахнеш някого – изкуство е това! Може да се посмеят на такъв човек, но той ще бъде майстор да вземе брашното, сиренцето и масълцето. Аз наричам лъжа не това да знаеш какво нещо е лъжата, но да знаеш как да я представиш.

Ще ви приведа един пример. Някой среща един свой приятел, който обича да лъже, и му казва:

– Я ми кажи една лъжа!

– Остави се, аз се отказах, не лъжа вече, а и баща ми умря, викат ме на погребение и нямам пет пари.

Разказва това и четири реда сълзи му текат. Другият изважда 100 лева, дава му ги.

– Е, тази е последната лъжа, която ти казах.

Да, но това не е лъжа, това е изкуство – защо? Защото лъжата не се казва, а се представя. Това е последното изкуство на лъжата.

– *До колко пъти да простя?*

– *На 70 места по 7.*

А това показва само степента на Любовта. Само Божествената Любов може да прощава така, това не е човешка любов. При сегашната човешка любов, която имаме, това правило не може да се изпълни. Можеш да ореш и да сееш само при благоприятни условия. Може да прощаваме само тогава, когато тази Любов, това ново съзнание ни посети; тогава можем да приложим напълно Христовото учение.

Защо Христос дойде на Земята? Да научи хората на приложение на тази велика наука – да прощават. И първата фаза на бъдещата култура аз наричам *култура на прошката* – прошка към всички, Любов към всички: и към малки, и към големи.

Това е най-малкото правило, което можете да приложите, което Христос изисква днес от Своите последователи.

27 януари 1924 г.

Плодовете на Духа

*А плодът на Духа е:
Любов, Радост, Мир,
Дълготърпение, Благост, Милосърдие,
Вяра, Кротост, Въздържание.*

Към Галатяните 5:22

Всяка форма добива своята ценност от съдържанието си и всяко съдържание добива своята ценност от смисъла си. Имате някой планински връх, някой планински извор или някоя хубаво построена чешма. Кое е онова, което дава ценност на чешмата, на извора или на върха? Кое е онова, което дава ценност на една чешма – камъкът, мраморът или водата, която изтича от курната на тази чешма? Имате някой знаменит университет в Европа. Кое е онова, което му дава знаменитост – неговите книги и библиотеки ли? Не, неговите видни професори. Имате църкви, изградени от хубав камък. Кое е онова, което дава смисъл на църквите? От една страна, богомолците, а от друга – свещенослужителите. Имате някой прочут хотел, някоя странноприемница. Кое е онова, което дава смисъл на хотела – собственикът. Имате някоя прочута гостилница. Кое е онова, което дава смисъл на гостилницата – главният готвач, който знае да готви. „Гостилницата без готвача, училището без учителя, църквата без свещеника, домът без домакията – всичко това огън да го гори!“ – тъй казва българинът.

Новите времена изискват нови разбирания, нова логика, нова граматика, нов правопис. Някои от вас мислите, че знаете да пишете много добре, нали? Аз се чудя понякога на българските писатели. Не съм срещал още между тях такива, които да употребяват всяка дума на своето място, а минават за много видни

писатели. Не само между българите не съм срещал, но и между английските писатели. Това не е недъг на съзнанието, но съвременните народи не са достигнали още до тази висша степен на развитие – да разберат съдържанието на езика. Съвременните народи говорят само по форма. Един млад поет може да пише тъй: „Върхове високи, долини дълбоки!“. Сега някой може да се смее на стихотворението му. Друг млад поет казва: „О, ти си красива като някой планински крем, ти си като някой турски шадраван“. Този поет може да се коригира. Вземете превода на свещените псалми от еврейски език – те се четат много мъчно, не са преведени както трябва и онези, които са ги превеждали, са били далеч от разбирането на вътрешния смисъл на онези псалмопевци, които са ги писали преди хиляди години. Следователно не е упрек, че не могат да преведат вътрешния смисъл на един псалом или пък да разберат съвременното Евангелие, което е писано преди 2000 години, или пък посланията на апостоли, например посланието на апостол Павел. Днес те седят и правят догадки така, както геолозите – за Земята, както астрономите – за Слънцето, както биолозите, химиците, физиците правят догадки по известни въпроси. И всички все с догадки ходят – предполагат, допускат, измерват, но колкото и да измерват, има известни величини извън човешките схващания, ние ги наричаме ирационални числа. Мериш, мериш, все остава известен малък излишък, не можеш да го делиш; делиш, делиш, оставяш го настрани и казваш: „Е, няма нищо“. Не, тези най-малки излишъци, които остават, те са, които създават най-големите страдания на съвременното човечество.

Ти казваш: „Пари, пари, хляб, облекло, къщи – това е най-важният въпрос“. Действително, хлябът е важен, облеклото – също, къщата – също, но къщата, хлябът и облеклото не са едни от първостепенните елементи. Ако къщата беше един от тях, хората ня-

маше да умира. Хубаво е човек да има къща, но не всичко е в къщата. Тялото също е една къща.

Аз ще ви приведа един анекдот, взимам го от един неиздаден роман. Разказва се в този роман за двама графове, и двамата големи спортисти, ходят по авджилък, както казват турците. Единият се казвал граф Капони. Един ден той излиза със своето чифте, тъй да кажем по модерному, из гъсталака, за да търси заек, и хоп! – пада в една голяма дупка, един стар кладенец, дълбок 7–8 метра. Гледа отдолу – не може да излезе. Наддава вик и наоколо му – един овчар. Приближава се овчарят:

– Какво има?

– Паднах в тази дупка, можеш ли да ми помогнеш?

– Мога.

Овчарят имал едно дебело въже, донесъл го. Но забележете, този граф Капони бил много деликатен човек – с нежни ръце, с всички европейски маниери. Като се хванал за това въже, ръцете му се поохлузили. Той казал на овчаря:

– Ти, господине, не може ли да ми спуснеш едно по-нежно, копринено въже, охлузиха се ръцете ми!

– Е, фабриките сега са изкарали такива въжета, не са изработили още копринени. Ако искаш, а ако не – ще седиш още долу.

Изважда го най-после. Като излиза графът от кладенеца, удря три плесници на овчаря:

– Ти трябва да знаеш, че си овчар в тази местност, трябваше да затвориш тази дупка, да не ми причиняваш такива страдания.

– Хубаво, скоро ще затворя тази дупка.

Графът си заминава.

Овчарят отива в града да заръча един капак за кладенеца, но в това време друг граф, Бермуцио, като обикалял около тази местност, хоп! – пада и той. Идва овчарят, затваря дупката, чува един глас:

– Моля те, братко, недей затваря кладенеца!

– Как? Преди малко извадих друг един.

– Не, моля те!

– Как, двама ли сте?

– Извади ме, моля те!

– А, ще те извадя! Преди малко извадих един и той, като излезе, удари ми три плесници, че въжето било много грубо, охлузил ръцете си.

– Не, аз ще ти бъда крайно признателен, хвърли ми каквото и да е въже.

Овчарят го изважда и от благодарност графът го вика на угощение.

Питам сега: защо тези двама графове имат две различни разбирания? Вие ще ми възразите: „Това е невъзможно, тези неща авторът ги е направил така“. Но аз питам: защо съвременните християнски Църкви – една Православна и една Евангелска, не се разбират? Защо, като се срещат, си обръщат гръб? От какво произтича това неразбиране? И едното, и другото не е ли Христовото учение? Евангелието не е ли това спуснато в един кладенец въже, това въже не е ли едно и също? Едно и също е, но на единия ръцете се охлузват, а на другия – не. Защо? Казвате: „Това е навик, това е възпитание, това е, защото тъй сме родени“. Не, това не е разяснение на живота. Не е само да кажем, че майка му, баща му така са го родили. Да, но дядо му, прадядо му преди 4–5 поколения не са били такива пияници, после дойде това наследство. Следователно известни недъзи, които съществуват в света, не са недъзи вътре в самия живот.

Сега да се върнем към същественото в живота. Павел, който е минавал за един добър учен на мистичната наука, говори кои са плодовете на Духа. Някои, като чуят „окултна наука“, започват да гледат с криво око. Като говорим за спиритизъм, за духове, започват да гледат с криво око – казват: „А, духовете – това е лошо нещо“. Не, духовете – това е единственото раз-

умно нещо в света. Под думата *дух* разбирам онова разумното, най-хубавото нещо в света, което осмисля живота, което изпълва всичко, което носи цялото благословение и дава онова най-хубаво умствено, сърдечно и волево разположение в живота. Когато Духът говори, в света няма да има никакви противоречия. Ако бихме се ръководили от този Дух, който ръководи всичко в живота, ние всякога щяхме да се разбираме. А като говорим за духове в обикновения смисъл на думата, това са изостаналите в пътя на своето развитие човешки души. Понякога и те говорят, тях ние наричаме *духчета*. Някои казват: „Духът ми проговори“. Какво ти проговори? – „Направи това и това!“ Когато дойде Духът, кои са качествата, по които ще Го познаем? Няма да ви оставям вие да налучквате, ще се докачи вашето честолубие, че не сте познали, а като кажа аз, и да направя грешка, ще кажете: „Е, Учителят направи грешка“. Значи аз взимам всичката отговорност, ще направя една грешка.

И тъй, присъствието на Духа всякога произвежда топлина на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда движение на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда растеж в живота; присъствието на Духа във физическия свят всякога произвежда цъфтене, завързване на плодове. Духът носи живот в себе си. Следователно Той разширява съзнанието. Там, където този Дух дойде, ако Му дадеш място, ще видиш, че донася радост в цялата къща. От онзи, който има този Божествен Дух, лъха нещо обилно, той е като един планински извор и всички растения наоколо познават този Дух – защо? Той внася живот.

Сега не си правете никакви други илюзии. Когато Духът отсъства, във вас веднага ще се зароди друго едно състояние: меланхолия, безсмислие в живота, антипатия, съмнения, подозрения, глупости, не ти се работи, не обичаш хората и т.н. Следователно при-

съствието на Духа има една положителна страна. Тази страна сега застъпва Павел.

Другата страна наричаме тъмни сили на живота. И те са активни. Тъй че в света има два вида съзнание: едното е съзнание на Светлината, а другото – на тъмнината. Затова има хора, които аз наричам *хора на светлото съзнание* и *хора на тъмното съзнание*. Където и да срещнете тези хора, в Англия, в България, те се отличават. Виждате един човек, на когото съзнанието е тъмно. Докато не измените неговото съзнание, не можете да измените и неговия характер. Ако майката роди едно дете с тъмно съзнание, каквито и професори да му вземе, то ще стане един занаятчия. Няма да употребя френската дума *вагабонт*, думата *вагабонт* по-късно е приела този смисъл.

И тъй, първото проявление на Духа, първият плод, това е Любовта. Любовта е първият, необоримият подтик на живота, срещу който никоя сила в света не може да се противопостави – тя е сила, която руши всичко. Следователно първият подтик в Природата е най-силният. Той е първият подтик, срещу който вие трябва да отворите царския път; ако не го отворите, той сам ще си го отвори. Любовта не признава никакви закони. Аз ви говоря за Любовта като сила. Тя идва в света и ние я познаваме, ние я виждаме отдалеч с нашите телескопи. Вън от нашата Вселена идва една велика вълна, която върви с грамадна бързина. Тя ще залее целия свят и всички, които ѝ се противопоставят, ще задигне и завлече със себе си – къде? Ще ги завлече така, както някои работници в железарска лехярица. Там някой, разтопявайки желязото, по невнимание пада в пещта и майсторът забелязва, че температурата ѝ се повишава с няколко градуса; като изчезне работникът от физическия свят, температурата на пещта се увеличава с 2 градуса – разбирате ли? Тъй и тези работници в света, които бъдат завлечени от тази вълна, само ще повдигнат температурата на Божест-

вената пещ с няколко градуса и ние ще хроникираме това. Когато говорим за повдигане на температурата, това значи, че онези работници по невнимание паднаха в пещта и повдигнаха температурата ѝ. Те влязоха вътре, за да научат законите на Любовта.

Сега, понякога осъждаме външния свят – че създал такива закони, че направил това, онова. Хубаво, ще оставим външния свят, но ние какво направихме? Външният свят е отражение на вътрешния ни свят. Външният политически свят е израз на нашия вътрешен живот. Няма какво да се сърдим на управниците, на държавата – те са излезли от същия живот, прилагат законите и принципите, които са учили в него. Какво има да им се сърдите? Всяка дума трябва да се ръководи от Духа. Присъствието на Духа носи Любовта; то е един вътрешен, необорим подтик. Когато в света идва нещо велико, един от признаците е, че всякога наставя едно затишие без никакво движение – това се нарича Мир, Любов. Мирът означава едно вътрешно затишие в Духа, както когато очакваш да стане нещо важно; и след това идва Радостта.

Радостта е един вътрешен изблик на Любовта, която е дошла; тя се предшества от Мира, който носи вътрешна тишина. В тази тишина всички седят в недоумение, очакват великото, славното, което идва в живота – и тогава веднага виждаме това разцъфтяване на всяка душа в света. Следователно в света вече идва тази Радост, Радостта показва, че животът започва да цъфти. Не разбирайте, че цъфтенето се отнася само до растенията, че само вън става този процес; не, в съзнанието на човека става това цъфтене. Това означава, че този човек досега е ял, пил, крал, лъгал, но дойде един красив подтик в него и той казва: „Отсега нататък аз ще бъда благороден човек, няма да си позволявам никакво насилие“.

Има много герои в света, които мислят, че са силни хора. И ако ви запитам в какво седи силата на един

човек, как бихте отговорили? – „Да изяви своята Любов.“ Но как ще изявиш Любовта си? Да прегърнеш някого? – „Не.“ Да целунеш някого? – „Не.“ Да му съгradiш къща? – „Не.“ Да го изпратиш да учи? – „Не.“ Аз ще ви кажа най-важното. Представете си, че вашите ръце и крака са вързани, цялото ви тяло е вързано. Ако дойда пръв при вас, кой е онзи акт, който трябва да употребя? Трябва ли да пристъпя и да ви наказвам? Трябва ли да ви галя, да казвам: „О, моето пиленце, много си измъчено!“? Ако съм една майка, трябва ли да ви целувам и да кажа: „О, мама, много се измъчи! Малко чорбица да ти дам, малко хлебец, това-онова“? Трябва ли на ръце да ви нося, дрешки да ви давам? Това ли трябва да направя? Не, първото нещо е мълчание. После полека ще взема ножчето и внимателно ще разрежа тия въжета. Няма да говоря. Това е Мир, това е Разцъфтяване. Като разрежа въжето, ще дойде Разцъфтяването – тогава краката ще се освободят, ръцете ще се освободят и Радостта ще дойде.

Следователно първото нещо е: Любовта се изразява чрез освобождаване на онзи, когото обичаш. Вие ще ме питате: „Как да го освободя?“ Ако твоето сърце е стегнато и ти се тровиш от вътрешност, не можеш да го освободиш. Онзи, който те обича, знае как да постъпи – ще вземе ножчето си, ще бъде внимателен, няма да засегне кожата ти никак, ще засегне само това въже; той трябва да разбира твоето естество, твоята душа, твоя ум – този е човекът, който те обича. Онзи, който разреже кожата ти, не те обича. Някои казват: „Аз те обичам“. Ще направим опит. Теглите ножа си и казвайте: „Но мен ме е страх да не те закача някъде“ – значи не си от онези, които любят; онзи, който люби, е смел, веднага вади ножа и знае къде да го постави.

Сега съвременните реформатори, учители, възпитатели са много смели, казват: „Да възпитаваме децата, да възпитаваме съвременното общество“. Отлична идея, но да се приложи. Как да възпитаваме децата, как да

възпитахме обществото? От 8000 години насам хората се възпитават, какви ли не методи са употребени, но тези методи нямат резултат, т.е. имат малки резултати, но онзи, истинският метод, който Божествената Любов носи, още не е приложен. В света работят много Възвишени същества, много ангели, но ние виждаме, че и в техните методи още има един недъг, един малък недостатък. И забележете: всеки народ иска да се повдигне – една отлична идея; всеки един народ иска да стане велик, силен, мощен. Прав е. Кой е онзи човек, който не иска да расте и да стане мощен? Кой е онзи човек, който не иска в неговото сърце да има ред и порядък? Следователно хората затова се и организират – искат да имат ред и порядък вътре в държавата, но кой е начинът сега, за да се въведе този ред?

Павел обяснява кои са плодовете на Духа. И аз ще се спра отчасти, няма да ви обяснявам всичко – да не мислите, че всички тайни ще ви разкрия! В тази беседа ще ви дам само по едно бонбонче и ще ви кажа: като дойдете втори път, ще ви дам по още едно. Вие, като излезете от тук, ще кажете: „Защо не ни даде по още едно бонбонче? Много свидлив е този човек – обещава, дава по една хапчица хляб, покаже хляба, скрие го и каже: „Стига толкова“, като че ли от сърцето му ще се откъсне“. Свещеният хляб всякога се дава на много малки трошици. Небето няма такива големи фурни, каквито има тук – печенето на хляб там не е тъй, както тук, там не се пекат такива големи самуни. Някой казва: „Дайте един голям самун!“. Небето не знае такива методи – да пече големи самуни. Аз, като взема някой път вашите самуни, се чудя как да ги вдигна. На Небето в едно малко пилюлче има толкова голяма сила, стига да знаеш как да го използваш. Който знае, ще го използва, а който не знае, ще носи големия товар.

Често, като минавам покрай някое село, гледам как някои големи свине носят на врата си големи

триъгълници, обърнати надолу. Има и адепти, които носят такива триъгълници. Българите, като знаят, че тяхната свиня е много немирна, за да не минава през чуждия плет, окачват ѝ един такъв триъгълник и тя отива до плета, вижда, че не може да мине, и се връща назад. Не може, закон за равновесие е този триъгълник. Българинът казва на свинята: „Ще учиш този триъгълник, той е закон на равновесие, послушание към Бога“. И свинята, като дойде до плета, погледне насам-натам, върне се назад и казва: „Има нещо на врата ми“. И сега от Невидимия свят Господ е сложил на хората такива триъгълници – аз ги срещам все с триъгълници по врата. Ние се смеем на тия свини, казваме: „Свиня е това!“. Е хубаво, ако един държавник идва да подобри положението на един народ, ако идва да създаде такива закони, които да подобрят положението му, а създаде цяла анархия, право ли е това? Ако онзи български генерал е дошъл да помогне на народа си, а обяви война и претърпи някое поражение, та пардесютата на всички останат в хоризонтално положение, не трябва ли да търси вината в себе си? Или като Пилат⁸ ще измие ръце и ще каже: „Грехът е пак ваш“? Не е така. Ако генералът иска да воюва, трябва да знае защо; ако държавникът въведе един закон, трябва да знае защо; ако свещеникът служи, трябва да знае защо; ако учителят преподава, трябва да знае защо; ако майката ражда, трябва да знае защо.

Навсякъде има едно криво разбиране. На младата мома никога не трябва да ѝ представят кривата страна на живота. Вие ѝ казвате: „Като се ожениш, ще живееш добре – момъкът е богат, от знатен род е, образован е, ще те гледа като писано яйце“. И тя казва: „Тъй ли?“ – и решава да се жени. Една българска сватба – това е знамение навремето. Дойдат сватове, девери, кумове, това е цяла седмица! И момата казва: „Намерих смисъла в живота“. Дойде свещеникът, благослови ги, казва: „Живейте като Авраам⁹ и

Яков¹⁰⁶. Да, но не излиза като Авраам и Яков. И после казват, че момъкът е виновен, но не само той е виновен – нима тази парцалива мома живееше по-добре? Ами че тя и майка си не слушаше! Сякаш не зная колко пъти хвърляше паничката на майка си. – „Вземи, мама!“ „Хм“ – не иска да вземе. А сега казват: „Горката мома, момъкът я направи нещастна!“. Не цялата вина е в него. Да, има вина – той не трябва да бъде груб, а справедлив и благороден, но тя не трябва ли да бъде? И тя трябва да бъде благородна. От мъжа едно, а от жената друго се изисква. Законът на Любовта трябва да се приложи. Павел казва кои са плодове-те на Духа: „А плодът на Духа е Любов, Радост, Мир, Дълготърпение, Благост, Милосърдие, Вяра, Кротост и Въздържание“.

Мирът е едно вътрешно затишие, Радостта е цъфтеж, Благостта – вътрешен аромат, това, което се съдържа вътре в самия живот, в самото съзнание. В самото съзнание трябва да има известна Благост, т.е. известна мекота. Милосърдието е приложение. Значи тази Благост трябва да има отвън един метод за приложение.

Втората фаза е Вярата, Павел се спира върху нея. Вярата е качество на ума, в нея трябва да се прилагат умствените добродетели.

След това идват Кротост и Въздържание. На какво може да уподобим Кротостта и Въздържанието? Кроткият човек е силният, а въздържаният е богатият. Въздържан е само този, който има богатство в себе си – той задържа това богатство.

Тия са плодове на Духа. Те са сили, които действат вътре в нашето съзнание. Само когато намерим отношението между Любовта, Мира, Благостта, Кротостта, Въздържанието, Вярата и Милосърдието, тогава ще разберем какво нещо е Духът. Забележете, че тия сили във всеки човек не се явяват по един и същ ред – това зависи от степента на съзнанието му.

Всеки иска да има топлина. И действително, топлината е един хубав признак, но ако при нея се усилява горенето, вече се явява едно болезнено състояние. Когато веществата горят и не изгарят правилно, енергиите не се преобразуват напълно и остава един малък излишък, явява се едно болезнено състояние, а болезненото състояние всякога се отразява върху главата – щом главата ви е топла, имате едно болезнено състояние. В главата на човека не трябва да има топлина, а хладина, т.е. в главата трябва да има светлина, а в стомаха – топлина – такъв е законът; измени ли се това, т.е. в главата да има топлина, а в стомаха – светлина, обръщаме света с главата надолу. Например как слагат майките светлината в стомаха на детето си? Детето е здраво, майката вземе бонбончета и казва: „Вземи, мама!“ . Бонбончето е светлина; мислят, че като го сложат в стомаха, ще придадат нещо на детето. Не, само ще го развалят. Майката казва: „Хайде, мама, още едно!“ – сложат още едно в стомаха му и най-после се явява коремоболие. Викат лекари, майката казва: „Не зная какво му стана“. Тя от голяма любов слага светлината в стомаха, топлината – в главата, и после не знае какво му стана. И лекарят, като не знае какво му е, предписва рициново масло – защо?

Като говорят за рициновото масло, някои разбират друго. Рициновото масло подразбира, че на този живот липсва нещо. Като влезе в организма, то най-напред изхвърля всички нечистотии и показва, че нищо нечисто в живота не трябва да остане, всичко да се изхвърли навън. Стомахът ви трябва да се освободи. И сега ред физиолози спорят колко часа трябва да минат, докато се смели храната, какъв трябва да бъде процесът на храносмилането и т.н. Не, не, хубави храни са тези, които най-лесно се смилат и от които остават по възможност най-малките излишъци. Излишъкът всякога представлява едно състояние на застой. Човек, който се движи, не може да има излишъци.

Онези, които започват да почиват повече, отколкото трябва, затлъстяват. Какво е затлъстяването – ненужно богатство. Този оставил в банката своите вноски, втори, трети, четвърти – всички оставили ред книжа в складовете. От всички тия складове ние трябва да се освободим.

И тъй, първото нещо в света е: Любовта трябва да се разбере като един закон и да се приложи в нашия индивидуален живот. Тя има ли приложение в търговския живот – има; в семейния живот има ли – има; във войската има ли – има. Навсякъде има приложение и трябва да се приложи!

Любовта има разни приложения. Тя трябва навсякъде в света да носи благото. Защо отиват да се бият хората? За да се даде свобода. Защо пишат? За свобода. Следователно в основата си всеки има за дял да направи обкръжаващите свободни, но трябва да бъдем умни, да знаем как да приложим тази свобода. Ако тя действително е постигната по един разумен начин, съдържа едно качество в себе си – носи Радост. Например ако този, който, като разрязва въжето, за да ме освободи, осакати ръцете ми, той неправилно ме е освободил и аз няма да съм радостен. Но ако ме освободи правилно, първото нещо, което ще стане, то е, че ще почувствам Радост от свободата, която ми е дадена. Следователно Радостта всякога произтича от факта, че сме свободни. Защото като видим онзи, който ни люби, сърцето ни започва да трепти, знаем, че той ни носи свобода, т.е. Радост, а Радостта и Мирът означават, че всички препятствия, които разбъркват живота ни, ще се премахнат.

Сега някои казват тъй: „Аз нямам мир в живота си“. Нямаш мир, понеже не си добил Любовта. Любовта трябва да се получи в нейната същина. Не че вие нямате тази Любов, имате я, но в нея има нещо примесено и трябва да я пречистите. Вие обичате само вашите деца, вашата жена, но и тях обичате при из-

вестни условия. Много мъже обичат жена си, но докога – докато е млада и красива; щом започне да остарява, щом започне да боледува, охлаждат към нея; щом започнат да виждат красиви жени отвън, сърцето им започва да охлажда. Питам тогава: това Любов ли е? Любовта не седи във външните форми. Тя е обръщане на една разумна душа към Бога.

Питам тогава: що е религия? Религията е втората фаза на живота, обръщане на душата. Много хора влизат в религиозния живот така, както в светския. В религиозния живот никакви светски отношения няма, никакви материални сделки не трябва да има. Когато аз отида на едно място, не разбирам, че трябва да ме посрещнат светски, не разбирам, че трябва да ме нагостят хубаво, да ми дадат хубави дрехи и легло; това е най-малкото, което може да ми се даде – онзи, който ме обича, ще ми даде и повече. Нима аз, като дам на онзи хотелджия 50–60 лева, няма да ми даде хубаво отоплена стая, с чисто легло и завивка? Ще ми даде такава, но за какво – заради парите. А онази жена, която мъжът ѝ гали и милва – за какво прави това? Заради парите ѝ. Хората казват, че се обичат, но за какво – все за някакъв интерес. Някой казва: „Аз обичам жена си“, но защо? Защото е здрава и хубава. Нека да полежи 7 години, да раздадеш всичкото си имане заради нея и пак да ти е приятна, да не ти омръзне – тогава ще те видим. А той скоро се отегчава от нея и казва: „Нека умре, че да си взема някоя по-млада“. Не е Любов това.

И при това положение всички вие минавате за културни. Някои казват: „Новата култура!“. Новата култура е старата култура, новите разбирания са старите разбирания. Сега гледам шопите тук, в Софийско: отвън е европеец, а отвътре – шоп; културен отвън, а отвътре – старият живот. Ние минаваме за християни отвън, а отвътре водим стария езически живот – това е днешното християнство. И казват: „Кажи ни Исти-

ната!“. Хубаво, аз искам да ви кажа Истината; като говоря Истината, засягам и себе си, разбирате ли?

Работници излизат една вечер от мината и всички са очернени, но никой от тях не вижда това. Между тях има и жени. Минава някой от работниците, другите му казват: „Ти трябва да си много красив“. И ти трябва да си много красив. Всички са работили в мината, тъмно е вън, не се вижда. Един от тях драсва кибрит, вижда, че всички са черни, не са красиви. Те трябва да се върнат у дома си, да се изчистят, да се облекат и тогава, като излязат на светлината, ще бъдат красиви. Ние, съвременните хора, излизаме от тази мина, от този свят. Не е злото, че сме дошли на Земята и сме почернели; не е злото в тази чернота, тя не е отвътре, навън излиза тя. И когато някой каже: „В грях ме зачена майка ми“, гряхът не е отвътре, но майка ми, като работеше в мината, беше очернена, та и мен отвън очерни. Това почерняване е само външно.

Аз по същество, в душата си, искам да любя Господа. И ако по същество се изменя, това ще бъде само кога? Когато изопача Любовта, а това се отнася до възпитанието. Някой казва: „Умен трябва да бъдеш!“. В какво седи разумността на човека? Разумността седи в това: към всеки ти трябва да бъдеш много внимателен – спрямо неговите мисли, спрямо неговите чувства, спрямо неговите желания. Аз не говоря за онези неестествени желания, аз говоря за красивите, хубавите чувства в човека. Някой си посял едно дръвче – няма да му го осакатиш; някой си направил една хубава къща – нищо лошо няма да говориш за него.

Сега ще оставя външния свят, ще говоря за онези, които са вътре. Аз говоря за вас, а не за онези, които са на Небето – те са научили закона. Някои от вас ще отидат на Небето, ще станат граждани на онзи, красивия свят на Любовта. Като говоря за Небето, спомням си, един свещеник ми казваше: „Да беше наредил Господ друг начин за отиване на Небето, не чрез смъртта,

защото ще има скърцане със зъби“. Обръща се към себе си и казва: „Е, попе, попе, ти опяваш хората, но и теб ще опеят един ден. Ти сега ги изпращаш на онзи свят, но и теб ще пратят един ден“. И тогава, за успокоение, хората казват: „Ще ни успокои Господ, ще дойде мир“. Да, но онзи Мир, който Любовта носи, е уталожване. Мирът е едно от великите качества на Любовта. И тогава, като имаме пълна Вяра на Онзи, Който ни обича, напълно се осланяме Нему и можем тихо и спокойно да легнем да спим, както Христос заспа. Христос заспа един път в лодката, като мислеше, че учениците Му са силни, ще Го пазят, но щом заспа, лодката се развълнува и учениците Му казаха: „Учителю, стани, лодката се развълнува, тази работа е опасна“. Стана Христос, подухна времето и всичко утихна. И казват: „Христос укроти времето“. Укроти времето, но не можа да укроти онези римски войници, онези свещенослужители – и знаете ли защо? Защото времето, в което живееше Христос, беше такова. Тогава не познаха Христа.

Аз често употребявам думите *извън времето*. Когато казвам това, означава, че живеем извън времето. Времето не хроникира нашите дела и знаете ли защо? Хроникират се само умни работи: еди-кой си поет какво е написал, еди-кой си философ какво е казал. А глупавите работи хроникират ли се – не, те остават извън времето. Следователно хората живеят свободно – защо? Защото времето, Природата не хроникира техните дела, с малки изключения. Тя казва: „Това са още малки деца, деца на капризите“. Не се хроникират даже и много неща, които казват съвременните хора. Някои казват: „Е, Любовта ние сме я слушали“. Любовта не може да се слуша, тя се предава само чрез контакт – когато две души се доближат. Знаете ли какво значи доближаване на душите? Когато Любовта се докосне, образува се една вътрешна топлина, а тази топлина дава свободния живот. Когато се допрат тия два живота, образува се светлина. Следователно живо-

тът има две посоки: едната е към центъра на Земята, а другата – към Слънцето, нагоре, т.е. едната посока е към вас, най-първо обичаме себе си, а после искаме да обичаме и другите.

Ще ви приведа един пример за тази борба, която съществува между хората, която е съществувала и преди хиляди години. Един от древните царе, Рама Северан, адепт на Великото Бяло Братство, и Алиман Белима, също цар, управлявали своите царства, но били с противоположни разбирания. Рама представлявал закона на Любовта. Той издал заповед, според която спрямо всички хора трябва да се отнасят по закона на Любовта и никакво насилие не е допустимо. Цар Алима поддържал сегашното учение: картечен огън, бесилки, ножове; той казвал, че всичко неприятелско трябва да се прекара под нож, навсякъде трябва да се внуши страх и трепет, само така неприятелят ще има респект. Всички съседни народи, всички градове и селища, откъдето минавал Алима, били изгаряни. Всички жители избягали по гори и планини. Когато минавали пътници, питали: „Защо тези села и градове са изгорени?“, казвали: „Алима царува тук. Неговият закон е свещен и които не се подчиняват, пострадват“. Изпращали пратеници до цар Рама с молба да им помогне. Той, понеже живеел по закона на Любовта, изпращал свои хора, които в кратко време възстановявали всичко, селищата, градовете отново се оживявали и хората заживявали вече по закона на свободата.

Ние виждаме тези два закона и в съвременния живот. Там, където се явяват разумни държавници в една държава, като в Англия, в Америка, историята ги отбелязва, те дават насока към нова култура. Но явяват се и хора с противоположни възгледи, и то не само в държавата, но и в науката, и в религията. Това съществува в домовете, и навсякъде: мъж и жена могат да се разделят само заради своите убеждения, между братя и сестри съществуват същите противоположни

възгледи в убежденията. Не всички хора имат едни и същи възгледи.

Сега вие, съвременните хора, искате да живеете по братски, но не знаете как и със своето незнание може да разрушите най-хубавото нещо. Ако задържите за по-дълго време ръката на една съвременна млада жена, може да развалите най-хубавото ѝ настроение. Ако задържите една минута ръката ѝ, тя веднага ще си състави добро мнение за вас. Питам: защо трябва да задържате за по-дълго време ръката ѝ? Ще кажете: „От обич“. Хубаво, защо на старата баба не искате да задържите за по-дълго ръката, а бързате? Не, това не е философия. Когато аз задържам ръката на една млада жена, това е користолюбие. Когато ме хване един апаш, един разбойник, и каже: „Горе ръцете!“ – защо прави това? Бръква в джоба ми, за да ме обере, и като ме обере, пуска ме – щом вземе всичкото ми съдържание, казва: „Свободен си сега“.

Следователно, питат ме някои млади моми: „Докога ще ни обичат?“. Докато ви вземат всичкото съдържание. „Докога ще ме търпят в обществото?“ – докато вземат всичките ти пари, всичкото ти съдържание. Или, казано на съвременен език, ще те търпят, докато те изстискат като лимон, и ще те изхвърлят навън. Това не е култура, това не е човечество!

Радост, Мир, Дълготърпение. За да се реализира каквато и да е Любов, човек трябва да бъде дълготърпелив. Любовта трябва да изтърпи всички мъчности, които се зараждат вътре в нашето съзнание. Не е тъй лесно. Ние придобиваме приятели и тези приятели ни оставят, разваля се това приятелство. Първото нещо е да задържим Любовта си за по-дълго време. Сега аз бих ви задал един въпрос, на който и ще ви отговоря. Този, когото обичаш, колко време трябва да гледаш в очите? Този, когото обичаш, колко време трябва да държиш за ръцете? И този, когото обичаш, колко време трябва да държиш в прегръдките си? Ние казваме:

„Дълго време“. Не, не трябва дълго време. Майката колко време носи детето си на ръце, колко години? Някои казват: „Но аз изгубих Любовта си“, жената се оплаква на мъжа си: „Едно време, докато бях млада, ти ме обикаляше, целуваше ме, а сега не ме поглеждаш“, но така и детето може да каже: „Едно време майка ми ме държеше на ръце, а сега ме остави на крака, сам да ходя“. Кое е естественото положение? Жената да благодари, че мъжът ѝ не я целува вече; и мъжът да благодари, че жена му не го целува вече. Ако те целува още, той е апаш – щом те целува, ти ще дадеш нещо. Той те целуне, каже: „Миличка, ти ще идеш при баща си, той е богат, ще му кажеш, че Великден идва, нека си развърже кесията. Колко си хубава, гълъбче!“ и гълъбчето отива при баща си, целува го. „Татко!“ – и тя иска нещо. Бащата казва: „Колко е добра дъщеря ми!“. Питам сега: това Любов ли е? Ние сами себе си лъжем. Често аз разглеждам човешкия живот. Срещам понякога мъж и жена, целуват се на улицата. Казвам: защо се целуват, при баща ѝ ли я праща? Той иска нещо от нея. Когато видя, че тази целувка е чиста, на мен ми е приятно и казвам: ето двама души, които могат да живеят по Бога; а като погледна други, казвам: далеч са още те.

А плодовете на Духа са Любов, Радост, Мир, Дълготърпение, Благост, Милосърдие, Вяра, Кротост и Въздържание. Това са плодовете на този Божествен Дух, който идва сега в света. Казвам: една нова фаза настава сега в целия Космос. Нашата Вселена е достигнала наполовина своя път на развитие, следователно ще имаме и един обратен процес на развитие. Досега цялото човечество, не само тук, на Земята, но във всички светове, които съществуват вън и вътре във Вселената, всички минават в една нова фаза. Не само на Земята, но в целия Космос става едно преобразуване, макар че не всички са на една степен на развитие. Всички същества са дошли до половината в своето

развитие. Новата вълна, която идва, няма да ви остави на старото място и ако вие не възприемете Новото учение, във вас ще настане такава голяма скръб, която ще произведе цял ад. Адът не е нищо друго, освен въздействието на тази Божествена вълна. За в бъдеще тия страдания ще се увеличат и ще знаете, че колкото са по-големи страданията ви, толкова е по-голямо вашето съпротивление, а дали е съзнателно, или несъзнателно, това е друг въпрос. Ще знаете, че сте в противодействие на тази вълна, затова ще се хармонизирате и ще кажете: „Аз трябва да бъда в съгласие с Великата Съзнателна Любов, с Божествения Дух и ще действам тъй разумно, както Той действа“.

Искам да се осветлите върху действието на Духа. Някои казват: „Духът ми казва това, Духът ми казва онова“. Когато Духът говори, има няколко начина, по които Той се изразява. Този Дух може да ти говори чрез един твой приятел, когото обичаш. Той може да е на половин метър от очите ти. Разумният човек на разумен говори. После, някой ще ти говори близо до ухото, ще ти каже: „Господине, нещо тайно ще ти кажа, голям секрет“. Това са външни начини, има и други. Някой казва, че някъде под сърцето, под лъжичката нещо го заговаря или заговаря на главата му. На всички все им говори нещо, но резултатите на това говорене не са едни и същи. Когато Божествено-то начало в нас започне да говори, лицето добива една нежност, една малка светлинка, в очите се чете една разумност, погледът е устойчив и такъв човек е готов на всички услуги – каквото и да му поискаш, той казва: „Удоволствие ми е да ви служа. Пак заповядайте, пак елате при мен! Ако вие ми платите за труда, ще ми причините голяма неприятност“. Имате някаква нужда, той ще се подпише заради вас. А ние сега, при тези насилия, при тези изнудвания, минаваме за честни, за разумни. Не искам да ви подложа на изкушение, но казвам: разумният закон може да се приложи

само от разумните хора, следователно трябва първо да проповядваме разумния живот, а като влезе той в нас, по-разумно ще постъпваме.

Аз казвам: всяка ваша постъпка, всеки ваш поглед, всяка ваша обхода трябва да се изтълкуват правилно. Преди години пътувах за Търново и в трена до мен седи един господин, наметнат с пелерина. Друг господин седи от лявата му страна. Той се обръща към него: „Господине, не виждате ли, ръката ме боли, не се доближавайте до мен!“. Колко трябва да бъдем внимателни! Ако този господин не иска да се доближавам до неговата ръка, аз трябва да зная защо – трябва да разтълкувам правилно защо той се е наметнал с пелерина; неговата ръка не е здрава, затова се наметнал. Ако някой не иска да ми услужи, то е защото има едно болезнено състояние в него. Ако не ме люби – също. Това са все негативни състояния.

Първото нещо за онези, които тръгват по Божествения път, е да приложат великия закон на Любовта; приложат ли го, ще бъдат свободни и техните близки също ще бъдат свободни. Учените трябва да изпратят тази мисъл по целия свят, само така светът ще се освободи. Ние трябва да бъдем носители на тази свобода. Ако вие проектирате една силна мисъл за свобода към когото и да е, някое нежно сърце ще възприеме тази мисъл и ще помогне където трябва. Сега ще кажете: „Какво от това, че съм пожелал и изпратил една мисъл?“. Желанията и мислите създават съвременния свят; те са, които ще донесат свободата. Ако започнем да говорим за Любовта, Любовта ще дойде; ако започнем да говорим за Свободата, Свободата ще дойде. А ние казваме, че още не му е дошло времето. Хората казват: „Война ще дойде, убийства ще дойдат“ – и всичко това идва така, както мислят. Ние ще бъдем на противното мнение. Ще направим един опит, ще призовем този, Живия Господ, Който идва сега в света; ще направим един велик опит, за да видим може

ли светът да се поправи с Любовта, или не. — „Може.“ Някои ще ни кажат, че тази Любов е неразумна. Разумна е Любовта. Ако някой каже, че е неразумна, той не разбира думата *Любов*. Най-разумното нещо в света е Любовта. Всички изкълчени чувства, които имаме, са останки на насилия от културите на миналите векове.

И тъй, първото нещо е: ние се нуждаем от жени на своето място. Понеже жените са магнетичният елемент, трябва да застъпят своето място. Те не трябва да бъдат мъже. После, ние се нуждаем от млади хора, но не само млади по форма, защото аз срещам много млади, които са преждевременно остарели. Под *млади* разбирам такива, в които блика живот. Млад човек наричам този, на когото въжетата са развързани. Стариият е завързан. Младите хора са носители на Новото учение; старите им казват: „Вие сега сте млади, но един ден ще остарееете като нас“. Не, ако вие остарееете като старите, не ви трябва да носите Новата култура. Първото нещо е: трябва да сложим в ума си мисълта, че няма да остарееем — нищо повече! Казват, че човешкото лице се е сбръчкало. Моето лице се сбръчква, но това не съм аз. Ако моята дреха остарее, това не съм аз; ако моите обувки остарееят, това не съм аз. Аз съм нещо повече от своята дреха, от своите обувки; аз съм нещо повече от своето лице. Аз съм онази възвишена, благородна мисъл, която никой с никакъв клин не може да изхвърли от мен.

Едно от най-отвратителните качества, което имаме, е обидата. Обидил се някой; да, ти можеш да се обидиш, но само за нарушението на един Божествен принцип. Ако аз обидя някого, веднага отивам да поправам тази грешка, която служи за обида. Минавам някоя вечер по улицата и гледам — някой изкопал дупка, която прави лошо впечатление, пък и пакост може да причини; аз не търся виновника, но взимам една копая и поправам дупката — втори път няма да ми прави лошо впечатление.

Сега аз ви говоря върху този велик Божествен Дух, но в умовете на всички ви може още да седи мисълта: „Какво мисли Господ за нас, как ще завършим нашия живот, кой ще ни гледа на стари години, ами деца имаме и т.н.?“. Оставете светът да мисли за тия работи! Светът е измислил отлични работи, ние трябва да му благодарим: той е построил къщи, уредил е войска, сложил е стражари, всичко е сложил в порядък. А ние ще кажем: „Тези стражари да ги няма по пътя!“. Не, нека си седят. Защо като мина по пътя, да не кажа на един стражар: „Братко, ти извършваш една почетна работа, ще бъдеш нежен и внимателен към обкръжаващите“?

Някои казват: „Как ще може да разрешим въпроса за мира?“. В какво седи нашият мир? – „Ние трябва да бъдем силни.“ Аз съм силен човек. Минавам, двама души се карат. Казвам:

– Чакайте, приятели, какво има?

– Този има да ми дава 1000 лева и не иска да ми даде лихвите.

Взема, че го наложа.

– Чакай, ти не можеш да ме налагаш, това не е твоя работа!

– Тъй ли?

Хвана го за краката, вдигна го във въздуха, обърна го с главата надолу, казвам му:

– Ти ще ме слушаш ли? Ако е за сили, знаеш ли какво мога да направя с теб? Колко ти дължи той?

– Толкова.

Изваждам кесията, давам му парите.

– На, няма да изнасилваш брата си.

А сега ние казваме: „Слаби сме“. Не, силни хора трябва да управляват света! Кога можем да бъдем силни? Само Любовта може да ни направи силни, без Любов не може да бъдем силни – страхливите хора са хора без Любов. Глупавите хора са хора без Любов. Жестоките хора са хора без Любов. Престъпните хора

са хора без Любов. И тогава ще ни говорят за Любов към народа! Нека обичат те своя народ, аз ги похвалявам.

Всички народи, които и да са, си имат своето предназначение. Всички държавници, каквито и да са те, нека застанат на своето място! Понеже са най-умните, нека дадат един пример на света! Сега, ще дадат ли един пример, или не, то е друг въпрос, но тъй пише Горее, ние виждаме и знаем, че има силни хора на Земята, които скоро ще се излявят.

Като говоря така, някои казват: „Да не са някои комунисти, да не са някои анархисти“. Не, не, комунистите, анархистите – това са хората на света, а тия, които ще се излявят, разбират великите закони на Природата, те са хора светещи. Тогава ще разберете какво нещо е човек – като го погледнеш, ще разбереш, че пред себе си имаш един благороден човек, на когото можеш да разчиташ. Те ще бъдат въоръжени от горе до долу. Ще кажете: „А, въоръжени!“; да, но съвсем иначе ще бъдат въоръжени. Няма да бъдат с кобури, но ако поискаш да се противиш, той ще простре ръката си и ти ще се намериш долу на земята; после пак ще те вдигне. И като простре така три пъти ръката си, всички твои идеи, всички твои криви разбирания от 8000 години ще изчезнат. Няма да можеш да се противопоставяш и ще кажеш: „Господи, отсега нататък ще Ти служа, няма да Ти се противя“. Кажеш ли, че ще се противиш, на гърба си ще се намериш. Тия, които идват сега, ще възстановят всички европейски народи, ще сложат навсякъде ред и порядък. Те работят отвътре, работят в България, навсякъде работят. Ще кажете: „А, работят те!“. Да, работят. Един ден аз ще повикам един от тези братя, но когато не го очаквате. И знаете ли какво ще стане, когато го видите? Този салон ще трябва да бъде по-широк, защото ще се намерите всеки с лицето си на земята. Чистота се изисква, чистота на човешката душа!

Аз искам най-възвишеното, най-благородното във вашата душа, което от хиляди години се крие, сега да се покаже – сега му е времето, сега или никога. Един век, хиляда години, милиони години могат да се съберат в една минута. Времето може да се съкрати, може и да се продължи – този въпрос е философски. Сега е време да вложите това в душите си и всички да възприемете Любовта, т.е. да влезете в нея и да заживеете в контакт с този Божествен Дух. Той иска да се прояви сега и иде, скоро ще се прояви. Той е в първия лъч. Ако вие се повдигнете във вашето съзнание, ще видите Неговия лъч от изток и ще кажете: „Сега разбирам какво велико предназначение има човешкия живот; сега разбирам какво нещо е човешката душа; сега разбирам какво нещо е Бог!“. Тогава Земята ще отвори своите богатства и ние няма да орем както сега; без да орем, тя ще дава плодове. Тогава няма да има нужда да ядем тъй много, както сега. Вашите кухни съвсем ще се преустроят и вие ще кажете: „Благословен е Господ, Който ни е дал такива синове и дъщери! Благословен е Господ, Който ни е дал такива приятели!“. Навсякъде ще бъде така – всички ще се благославят, навсякъде хората ще се познават. Това, което иде, ще бъде! Някои казват: „Я бъде, я не“. Ще бъде!

Когато казвам, че Христос иде, това е най-великото, което може да дойде в света. Бог ще се открие в Своята красота, в Своето разнообразие и ще избърше всяка сълза от човешките очи, ще премахне всички тъги и скърби, ще направи всички хора да живеят един чист и почтен живот, ще бъдат свободни граждани на Земята. И крави, и волове, и мухи, всички ще скачат и ще се радват. Кравата, като я срещнеш, ще ти се усмихне, ще те пооближе малко. Всички ще бъдат весели и радостни, не само хората.

А сега някои казват, че Христос умрял заради нас. Не, Христос иде! Иде не за прощение на греховете,

иде, за да донесе Новия живот за възкресение на всички онези, които Го очакват.

Плодовете на Духа са: Любов, Радост, Мир, Долготърпение, Благост, Милосърдие, Вяра, Кротост, Въздържание.

3 февруари 1924 г.

Искаш ли да оздравееш?

Искаш ли да оздравееш?

Йоан 5:6

В живота има въпроси, които само известни хора могат да разберат. Ако запиташ болния: „Искаш ли да оздравееш?“, той разбира добре въпроса и ще ти даде един правилен отговор. За да могат всички да разберат този въпрос – *Искаш ли да оздравееш?*, той може да се зададе в друго отношение:

- Искаш ли да бъдеш богат?
- Искам.
- Искаш ли да бъдеш учен?
- Искам.
- Искаш ли да бъдеш честен човек?
- Искам.
- Искаш ли да бъдеш добродетелен?
- Искам.

Разбира се, ако аз задам въпроса *Искаш ли да бъдеш учен?*, този въпрос може да разбере само онзи, в душата на когото се крие неутолима жажда за знание. Ако задам на един човек въпроса *Искаш ли да бъдеш добродетелен?*, това може да разбере само онзи, в душата на когото се крие жажда за добро; онзи, в душата на когото не се крие тази жажда, не може да го разбере. Ще бъде смешно да питам сития *Искаш ли да ядеш?* – той ще каже: *Не се интересувам от този въпрос*, но гладният, жадният, болният ще го разберат.

Ако днес би дошъл Исус Христос, Той би задал много въпроси на съвременния културен свят: много въпроси би задал на съвременните учени, много въпроси би задал на съвременните Църкви, на държавниците, на управляващите, на всички би задал много въпроси. Разбира се, всички биха дали по един отговор. Таи се нещо в човешката душа.

Няма човек в света, който да не обича Доброто; няма човек в света, който да не обича знанието; няма човек в света, който да не обича парите. Духовните хора казват, че не обичат парите, но това е само привидно. Например спорен е въпросът дали да има пари, или не, но защо спорят дали да има пари, или не? Кой създаде парите – човекът; парите са един продукт, едно изобретение на човека, следователно, докато той е господар на парите, ще иска пари. После, когато казваме, че трябва да има ред и порядък в света, ще има. Някои казват, че трябва да има анархия, и както казват, така излиза. Гледайте историята на всеки народ – пролива се кръв. Историците, философите, държавниците, учените търсят причината за това, но всяко нещо има своя истинска, дълбока причина. Когато един човек се разболее, коя е причината? Не се е хранил естествено. Може да има и други причини. Неговата къща може да е нехигиенична; храната, с която се е хранил, може да е нехигиенична и т.н. Важно е, следователно, да се разрешат тия въпроси, понеже те ще засегнат нашия живот. Чудни са съвременните хора.

Аз ще ви приведа два примера от Френско-пруската война¹¹. Намират на бойното поле двама войници – един французин и един германец, и двамата спорят за своя народ: французинът иска славата на Франция, германецът – славата на Германия. Хващат се и единият забива ножа в гърдите на своя противник. Намират ги и двамата мъртви, със забити ножове. Това е единият пример. Какво спечелват на бойното поле? Французинът повдигна ли Франция, германецът повдигна ли Германия? Нека историците се произнесат за това.

Другият пример. На едно място намират един французин и един германец, и двамата ранени. Французинът превързва раната на германеца, след това германецът превързва раната на французина, а после и

двамата братски си приказват. Питам: защо първите двама забиха ножове в гърдите си, а при втория случай германецът превърза раната на французина и обратно? Някои ще кажат, че културата изисква това. Не. Когато човек се напие и започне да лудува, това не е свойство на човешкия дух, това е винцето вътре в него. Не във всички обаче винцето действа еднакво. Един, като се напие, започва да лудува, а друг отива да спи – следователно това зависи от моралната стабилност. Има хора, които и като пият, са трезви, а има такива, при които, като пият, се изисква най-малкото разклащане, за да се прояви тяхната морална стабилност.

Сега, какъв е дълбокият смисъл на нашия живот на Земята? Хората от 8000 години са правили хиляди и хиляди опити да разберат смисъла на живота и да подобрят човечеството. Това е отлично. Цялата история показва тези опити. Има хиляди хора, хиляди лекари, които са посветили живота си да лекуват човечеството. Има хиляди хора, които са посветили своя живот на проповядване на морал в хората. Никога не е имало толкова училища, толкова университети, тъй добре устроени, както сега. Разбира се, трябва ли да спрем, да кажем, че сме достигнали върха на своето развитие? Не, ние сме едва в началото му. Значи в човека се крие нещо по-възвишено и по-благородно.

Коя трябва да бъде онази мярка, с която да се обуславя животът ни? Когато майката започне с възпитанието на децата си, кой трябва да бъде първият принцип, който трябва да всади в своето дете? Кой въпрос трябва да зададе тя? Вие сега сте майки и знаете, че въвн от желанието си това дете да бъде здраво искате то да бъде умно и силно; искате да бъде не само умно, но и, в широк смисъл, добродетелно, защото умен човек може да бъде само добродетелният. Това трябва да се постави като максима. С всяка една култура, както например с идването на християнството, се започва нещо ново. Нова култура иде. Религиите всякога

предшестват културата, за да дадат основа на един умствен подем на човечеството. Така е било в миналото, така е сега, така ще бъде и за в бъдеще. Трябва да се регулират човешките енергии и чувства и тогава ще дойдат хората, наречени *гении на човечеството*, за да подемат повдигането му. Това е грандиозна работа, повдигането на човечеството не е дело на един човек. Казваме: „Е, някой учен, някой философ или някой писател ще стори това“. Не, милиони майки трябва да работят, милиони бащи трябва да работят, те са първите работници, а след това ще дойдат плеяда все благородни хора, за да работят за това повдигане.

Сега важният въпрос, който Христос зададе, е: „Искаш ли да бъдеш здрав?“.

Често, когато хората слушат някоя беседа, се впускат в един анализ, искат да знаят каква е целта на оратора. Това е външната страна на въпроса. Понякога и най-лошият човек може да ви направи добро и да спаси живота ви, а някой път и най-добрият може да ви направи едно зло – несъзнателно. Ако един добър човек, който няма понятие от медицина, иска да ви направи едно добро – да ви изцери, и ви даде някое лекарство, от което не разбира, той може да ви умори. Ще кажете: „Такава е била Волята Божия“. Не е била такава Волята Божия. А онзи – лошият, но умен човек, може да ви даде лекарство от Природата и да ви помогне. Когато един човек препоръчва лекарство, ние имаме предвид, че той трябва да има знания. На онези, които искат да боравят с човешката душа, казвам: вие трябва да разполагате с една висока интелигентност и разумност, да разбирате вътрешните процеси, които стават в човека. Срамота е за хората на двадесети век, хората на просветата, да си служат със средствата на миналото човечество! Първото нещо: хората трябва да се отличават със своята честност. Всеки трябва да бъде истинолюбив – да обича Истината. Не е въпросът за нашите грешки. Ние трябва да имаме едно непреодо-

лимо желание, непреодолима жажда за онази Истина, която дава човешката свобода. Това не трябва да бъде само за българите, всички народи трябва да имат това желание; желанието ще даде онези резултати, които всеки човек се стреми да придобие. Стремещт е важен.

Всеки иска да бъде икономически свободен, само че средствата ни са ограничени. Мислите ли, че тези французи, англичани, германци, всички видни хора, които управляват света днес, не искат това? Мислите ли, че в тях няма този стремеж към добро? Има, но те се намират пред една грандиозна задача. Ние можем да ги осъждаме, но не е тъй лесно с един замах да се създаде закон. Ако е така лесно с един закон да се подобри човечеството, досега хората биха го направили. Не, от друго нещо се нуждае човечеството. Законът е едно ограничение, а приложението на закона, приложението на тия сили, които са в живота, в Разумната природа, трябва да стане достъпно за човешкия дух, за човешката душа. Следователно човешкият дух и човешката душа са Божествени прояви; умът и сърцето са прояви на духа и душата, а тялото е само едно следствие.

Следователно ние, хората, посвещаваме целия си живот на тялото, на следствията и там е всичката грешка. Майката посвещава на тялото на детето си целия си живот – тя милва очичките, ръчичките, носаму, но не се стреми да погледне какво има в душата му, да види това, което се крие вътре в нея. Казва: „Мое то ангелче!“, но не знае какво могат да направят тези ръце. Това дете може да бъде един Наполеон¹², един Калигула¹³, един Толстой, може да бъде един Христос, не този Христос, когото очакват, а Христос-Човекът с непреодолимата Любов към цялото човечество. Като казвам *Христос*, разбирам човека, който има непреодолима Любов към човечеството, който е намерил Доброто, Благото в Живата природа, и всичко това иска

да предаде на другите така, както го е намерил за себе си – това е целта на Христа. И следователно ние, съвременните хора, сме се заблудили, взели сме изопачено Христовото учение и сме сложили в него неща, които не са верни. Например като кажем, че трябва да имате Любов, вие казвате: „Да, но с Любов само не става“. Е, щом не става с Любов, с какво става? – „Ама и малко насилие трябва!“ А по-голяма сила от силата на Любовта има ли? Някои казват: „Аз употребих Любовта, но тя нищо не ми даде“. Не си я употребил още както трябва. Тази Любов трябва да действа като едно възпитателно средство и с нея човек трябва да бъде действащ, активен – ние трябва да се борим с мънотиите в живота, да ги надделеem, затова трябва да се въоръжим с Любовта.

В Природата извън нас съществуват известни сили, които са неприязнено разположени към човешкото развитие. Това е един посторонен въпрос, който може да оставим настрана, но казвам, че човек трябва да знае законите, с които може да се справя с тия сили. Ще ви приведа един пример.

Един индийски факир на име Мали, укротител на змии, като минавал през река Ганг¹⁴, бил хванат от един крокодил. Този факир, който знаел да укротява всякакви змии, кобри, попада на крокодил, който го завлича към реката. Но той бил смел, досетлив, забил двата си пръста в очите на крокодила и се спасил; това било единственото средство да се избави. Спасява се, но с месеци носи своята рана. При друг случай този факир, като пътувал из гористите места на Индия, един ден бил повален на земята от тигър. Лежи той на гърба си 5–10–15 минути, гледа – тигърът не го дави. Той се чуди, мисли си защо тигърът не му прави нищо, защо не свърши с него, а какво било – в пазвата на факира имало една кобра, наречена Саприла, която веднага изскочила и фиксирала тигъра. Юнак бил този тигър, но и той затрепери от погледа на кобрата. Фиксирала

го тя около 10–15–20 минути и по едно време в тигъра се явили особени спазми и се търкулнал на земята. Саприла дошла в помощ на своя господар – клъвнала тигъра и той се търкулнал на земята.

Човешкият ум трябва да се бори със злобното в себе си. За да се бори и устоява, човек трябва да има умение. Огъня няма да угасим с духане, а ще му поле-ем вода отгоре.

Христос се обръща към болния и го пита: „Искаш ли да бъдеш здрав?“. Аз казвам на съвременните хора: ако би дошъл сега Христос и би ви запитал: „Искате ли да бъдете щастливи?“, всички ще кажете: „Искаме, Господи!“; „Искате ли да бъдете богати?“ – „О, как не, всички искаме да бъдем богати!“; „Искате ли да бъдете умни?“ – „Е, Господи, това вече е трудна работа. С богатството лесно се разправяме, но колкото до ученieto, то е трудна работа“. Именно трудните работи са хубавите работи в света. Възвишени и благородни работи трябва да днес. Всяко знание, не само съвременното, трябва да се опита и докаже. Като казвам, че трябва да се опита, то е защото имаме една страна, която е проверена, и друга, която не е проверена и предстои да се провери.

Какъв е смисълът на нашия живот? Често ние по-стъпваме като тия двамата, германецът и французинът, хванали сме се за гушата и заставаме с нож един срещу друг. Какво ще добием – нищо. Вторият пример – да превържем раните на своя брат, е за препоръчване. Единият трябва да каже: „Братко, аз направих една грешка, но мога да превържа твоите рани“ и другият да каже: „И аз мога да превържа твоите рани“. Това се чувства от сегашните народи. Тия християнски народи трябва да се постараят да превържат раните на своя брат, а не да забиват нож един в друг – това е, което трябва да направят всички. Великите народи, силните народи трябва да превържат раните на кои – на онези, които са ранени, които са слаби; това е не само за нас

лично, а е положението, което трябва да заемат всички хора.

Христос каза на болния:

– Искаш ли да бъдеш здрав?

– Искам, Господи.

Тогава Христос му каза:

– Стани, вдигни одъра си и ходи!

Днес в европейските народи има едно състезание. Те не знаят кого да делегират, а не че не искат доброто. Всеки държи от него да излезе инициативата. Ако Франция поиска да направи конфедерация, Германия ще се противопостави: „Как тъй?“; ако Германия поиска да направи конфедерация, Англия ще каже: „Как тъй?“ – всеки ще иска да излезе на сцената. Трябва да се споразумеят.

Когато ние искрено желаем доброто, трябва да ни е безразлично от кого ще излезе. Нека излезе най-умният човек, да изнесе доброто, ние ще го поздравим – това добро е за благо на всички. Казвам сега: ако ние сме езичници, въпросът щеше да се уреди по друг начин; ако служехме на много богове, въпросът другояче щеше да се уреди, но понеже сме християнски народи, понеже всички служим на един Учител – на един Христос, Който е проповядвал Любов на хората, то безразлично е за нас кой ще изнесе доброто.

Когато се проповядва Любовта, това не значи обезличаване. Любовта е онази велика сила, която ще даде възможност на всички същества, от най-малките до най-големите, да се проявят; тя ще даде условия да се прояви Животът и ако ние разбираме красивото в Живота, то ще дойде. Защо страдате? Защото във вашите сърца няма онази искреност. Понякога вие се поставяте благочестиво. Например като ви говоря сега, силата на моята реч зависи от онази вътрешна чистота, от разположението на моя ум, на моето сърце, на моята душа и на моя дух в дадения момент, какъв смисъл влагам – това е, което определя силата на моята реч.

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ

В света има една Велика сила, едно Велико същество, пред Коего никаква лъжа не може да мине; тази Сила обуславя целия живот, тази Сила съди всички. Не мислете, че можете да вършите каквото искате. Не, това Същество постоянно изпраща хората в гробищата, всички изпраща там – и юнаци, и слаби; досега никой не се е избавил. И когато Христос дойде, и Него изпратиха там; след това Той показва Своего изкуство – възкръсна.

Има един стих в псалмите, който казва: „Няма да оставя преподобните Си да видят изтление“. Ако имаме тази велика Любов, ако имаме Бога на наша страна, ще опитаме този стих. Ние проповядваме едно Учение всички да имат тази Любов, но да се приложи без насилие. Днес всички искат любов, но в какво седи тази любов? Казват: „Да разделим помежду си спечеленото“. Ние, хората на Любовта, не се нуждаем от събраното богатство на другите; ние се нуждаем от това богатство, което ни се дава от Горе, ние се нуждаем от това богатство, което припечелваме с труд, със своите ръце. Някой път казвате: „Пари, пари!“; тези пари са изцапани с човешка кръв, те са опозорени, не са за нас. Няма нито един, който, след като е сложил парите в джоба си, да е прокопсал от тях; следователно ние ще оставим света, нека той борави с парите, те не са за нас, те са едно следствие. Ние, като разрешаваме въпроса с парите, те за нас не са принцип, не представляват никакъв спор. Парите са си пари, златото пак ще се върне в земята – това злато и сребро не можем да изнесем от нея. И светът е тъй направен, че като дойдем до края на живота си, там има митница и митничари и като отидем при тях, те ще ни съблекат по всички правила.

Жената на един американски консул, като минавала през Германия, съблекли я на митницата, прегледали я най-щателно дали няма в себе си някакво писмо, каквото германската цензура не позволява.

Тя казва: „Това е голямо безобразие!“ – възмущава се. Казвам: във времето на смъртта, като дойдат тия бирници, така щателно ще прегледат човешкия мозък, човешките кости – навсякъде; няма да го оставят да изнесе нещо от Земята.

Някой казва: „Е, аз забогатях, аз съм учен“. Не, аз намирам, че смисълът на живота седи само в Любовта към Бога. Той е единственото същество, което не се мени, Той е принцип. Бог в себе си е математическо цяло. Цялото не се мени, а неговите части претърпяват едно вътрешно изменение. С човешките души, с ангелите, с висшите духове могат да стават промени, то е в реда на закона за усъвършенстването; ние можем да растем и да се развиваме. Цялото в себе си може да се проявява като Цяло – неговата сила нито може да се увеличава, нито да намалява. Щом се увеличава, значи му липсва нещо, стреми се да го достигне; щом намалява, има излишък. Следователно Абсолютното цяло, Бог, е една постоянна величина и тази величина ние наричаме Божествен Дух. Първото проявление на това Цяло е Любовта, а Любовта носи живота на човека.

В какво седи Любовта в света? Във физическата любов всякога има едно желание – ти имаш желание да целунеш, да повикаш на гости и да угостиш този, когото обичаш; това е първото проявление на Любовта. Когото не обичаш, ще държиш далеч от себе си и няма да го нахраниш. Следователно имате ли един приятел, който ви обича, той ще бъде готов да ви услужи където и да сте; не ви ли обича, няма да ви услужи. Това разположение съществува и между народите – понякога народите имат известно разположение един към друг и се проявяват благосклонно едни към други, а понякога нямат това разположение и тогава се създават всички мъчнотии. Но ако ние не изпълняваме Божия закон да се обичаме, какво печелим? Не създаваме ли за себе си една от най-големите мъчнотии? Създаваме. И днес повече от когато и да

е се нуждаем от хора, които да разбират Любовта в най-минималната нейна програма. Всички хора, даже и най-напредничавите, казват: „Животът не може без насилие“. Как да не може? Любовта без насилие може да дойде в света. Тя трябва да влезе без насилие в света. Когато светлината влиза във вашата стая, трябва ли да чупи прозорците, за да влезе? Не, тя влиза свободно през стъклата. Тази Любов трябва да проникне в нашите умове, в нашите сърца и души и ние трябва да бъдем искрени.

Сега държавата казва понякога за нас: „Тези хора говорят в името на Бога, но имат обратни идеи, те са анархисти, готвят една революция“. Хубаво, ако ние в Името Божие готвим една революция, сме най-позорните хора. Когато един анархист проповядва насилие, това е в реда на нещата, това са неговите идеи, но когато в Името Божие се крият някакви анархистични идеи, това е позор и такъв човек в моите очи не е човек. Ние, които говорим за Любовта, отричаме всяко насилие, Любовта изключва насилието. А държавата няма какво да се сърди на анархистите, понеже те са нейни деца. Че са нейни деца се познава по това, че тя употребява насилие и те, като нейни деца, употребяват същите методи. Така е – синът прилича на бащата и дъщерята прилича на майката: бащата е сприхав и синът е сприхав; майката се сърди и дъщерята се сърди. Не, ние ще употребим един нов метод и казваме: без насилие в света може, но дайте време, малко време се изисква.

Следователно, за да се приложи този велик закон на Любовта, изискват се силни хора. Всички съвременни писатели, всички служители на Бога се влияят от средата, от мнението на обществото. Където и да отидете в Америка, нито един проповедник не може да се изкаже свободно; един български свещеник също не може да изкаже своите убеждения свободно от началствата си; и един военен, и един учител не могат

да се изкажат свободно – крият се. Е, хубаво, защо ще крием своите убеждения? Кому досега Любовта е донесла зло? Всичкото благо в света се дължи на тази велика Любов. Светът сам по себе си е Любов, безлюбовието е едно малко отклонение. Когато хората казват, че безлюбовието не е истинското проявление на човека, то е защото истинското проявление на човека е само в Любовта. Ние, съвременните хора, още не живеем по Любов – защо? Болни сме.

Сега често ми възразяват: „Ако ние постъпваме с Любов, сърбите ще дойдат в България и ще ни завладеят. Ако речем да не се противим на злото, те ще ни поробят“. Не е така, приятели, Любовта не е за слабите хора, Любовта е само за великите, за силните души. Тя не е за пигмеи, за дребнави хора, тя е само за силните. Най-великото същество, Бог, е Любов. И знаете ли каква грамадна сила се крие в човека на Любовта? Хората са чудни, като казват, че ако българите биха живели според закона на Любовта, то сърбите, като излязат с една петстотинхилядна армия срещу нас, чудо ще направят. Не, ако българите постъпват според закона на Любовта, то само като махнат с ръка, сърбите ще заспят. Тогава българите ще им вземат конете, оръжията, това-онова и ще им кажат: „Вие сте наши братя. Ние решихме да живеем по Любов“. Сърбите ще кажат: „Ние имаме политика“, но щом са без оръжия, ще се върнат. Хубаво, ще дойдат втори път – пак същото. И най-после, като дойдат 5–6 пъти и оставят всичките си коне и оръдия, ще имат ли сметка да идват? Не, най-после ще кажат: „Да се не занимаваме повече с тях“.

Човек трябва да направи най-малкия опит и тогава да говори. Някой даде едно шише с лекарство някому. Казвам:

- Ти направи ли опит с това лекарство?
- Не, четох в обявленията – пише, че е добро.

Не, не, ти пръв ще направиш опит с лекарството. Когато някои говорят за Любовта, аз ги питам: вие направихте ли опит с нея? Българите казват: „Добре, но ако, след като махнем така с ръцете си пред сърбите или пред които и да са, не успеем?“. Е, тогава ще започнем по старому и в такъв случай пак ще има счупени крака, ръце, глави. Духовните хора в този свят се делят на два лагера и затова не успяват, а хората от света са практични, те си имат изработени възгледи и действат според тях. Няма какво да оспорваме техните възгледи. Докато нашите възгледи, нашите методи не дадат по-добри резултати, няма какво да спорим. Ще направим един малък опит и тогава ще кажем: „Ето нашите методи“.

Христос казва на болния:

– Ти искаш ли да бъдеш здрав?

– Искам, но няма кой да ме сложи в къпалнята.

Казва му Христос:

– Стани, вдигни одъра си и ходи!

Започва тогава спор:

– Кой ти позволи да вдигнеш одъра си? Не знаеш ли какво писа Мойсей?

– Не зная какво писа Мойсей, но Онзи, Който ми каза да стана, Той ме оздрави.

И после Христос го намери и го предупреди в едно нещо:

– Иди и не съгрешавай повече, за да не ти стане по-зле!

Следователно религиозните хора, според мен, без разлика в това дали са християни, мюсюлмани или каквито и да е, трябва да бъдат най-умните и най-добрите, по това трябва да се отличават те – тъй гласи религията. Ако религията е служене на Бога, религиозните хора трябва да бъдат не само истински учени, но трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. Те няма да бъдат като ангелите, но в своя живот трябва да бъдат образци.

И тъй, от нас се изисква един малък опит. Направете един малък опит с вашата любов! Любовта сте я опитали; тази Божествена Любов не се предава с думи – преди всичко за нея се изисква нов език, нови думи. Ако човекът, в когото блика тази Любов, дойде във вашата къща, той, без да ви каже една дума, ще бъде за вас същото нещо, каквото е изгряващото Слънце. Може да дойде друг, да ви говори сладки думи – тъй ще бъде, иначе ще бъде, но сълзите ви ще текат; дойде ли обаче човекът на Любовта, сълзите ви ще се пресушат, скръбта ви ще изчезне и вие ще усетите нещо ново да се влива във вас. В сърцата на всички ни животът трябва да блика като един извор, за да се повдигнем и да покажем, че сме носители на Божественото.

Питам християнските народи: днес Христос интересува ли се от Църквите? Интересува се. Той ходи навсякъде, обикаля. Досега е обиколил цяла Европа и се чуди на гениалността на Неговите последователи – че вътре в Неговата уста и Неговия ум са сложени неща, които Той никога не е помислял да каже. Тези хора говорят за всичко, но за Любовта не са говорили досега и казват: „Христовата Любов е неприложима. Това Учение е утопично, изискват се още хиляди години, според Дарвиновата теория¹⁵, докато хората дойдат до положение да приложат тази велика Любов“. Българите казват: „Трай, коньо, за зелена трева“. Когато Христос е проповядвал Своето учение на евреите, Той им казвал: „Сега е време за вас да приложите Моето учение. Ако не го приложите, в 2000 години ще опитате последствията на вашето отричане“.

И днес Христос отново седи пред вратата на европейските народи и казва: „Ако вие приложите Моето учение, очаква ви едно велико знание, едно велико благословение; но ако отхвърлите Любовта Ми, както преди 2000 години, ще опитате най-големите нещастия, ще се възмути не само Небето, но и Земята“. Под Земята се готви нещо страшно. Ако тия хора не

приемат Божествената Любов, Земята ще се отвори и ще ги повикат долу. Ще има една революция в Природата, но не такава, каквато вие познавате. Тази революция, която сега става, е нищо пред тази, която Природата приготвя. Ще стане такава революция, каквато светът не помни, каквато никога не е виждал. Ще бъдат разпокъсани и железници, и телеграфи. От този свят няма да остане нищо върху Земята. В утробата на тази Земя ще израсне друга една култура. Кога ще стане това? Ако не приемете Любовта. Няма да ви давам подробности по това, но четете Евангелието, там е писано, че Слънцето ще изгасне, че небесните светилища ще потъмнеят.

Казват: „Това са заплашвания!“ Когато стане, ще видим дали са заплашвания, или не. Сега не ни е страх дали Земята ще се отвори, дали ще има земетресения – тия неща за нас са маловажни. Когато стане земетресение, нашите крака няма да се разтърсват, ние няма да бъдем на Земята. Казва Писанието: „Праведните ще бъдат грабнати и вдигнати във въздуха, да видят Господа, а Земята отдолу ще се тресе“. И грешните ще кажат на планините: „Закрийте ни от лицето на Този, Който иде“. Както виждате, Любовта има страшни последиствия, ще изпъкнат всички престъпления. Аз не говоря за политическите, говоря за онези най-лоши, срамни, позорни престъпления на духовните хора, които са ги извършили в името на Любовта. Не светът ще бъде съден, светът ще си заmine – ще бъдат съдени духовните хора. Грешните хора на съд няма да бъдат викани. И някои казват: „Е, не е близо това време“. Не, пред вратата е това време и всички трябва да се молят да се отстрани този час. Божият ден е страшен.

Сегашните християнски народи седят, играят си, продължават да лъжат. Не, не, всички трябва да слутуват на Любовта. Единственото нещо, което може да ни спаси, да ни избави, е да се свържем с Бога на Любовта – и тогава европейските народи ще бъдат по-добре, ще

имат всички по-добри условия: Англия ще бъде по-велика, Германия, Франция, Америка, Сърбия, България – също. На всички народи трябва да се даде свобода, това е християнство. На всеки един народ, колкото и да е малък, нека се даде право да живее сносен живот, само така ще се образува едно братство. Как ще се образува то? Ще се намери начин. Затова религиозните хора трябва да се вдъхновяват и да станат носители на тази велика Божествена Любов.

Сега забелязвам, следя, как се водят какви ли не спорове за маловажни работи, но вярвам в едно: вярвам в човешката душа, вярвам в човешкия дух. Всеки човек е двояк, има двояко естество: естество на едно мислещо същество и естество на едно любящо същество. Във всеки има една Божествена душа, на която можем да говорим. Във всеки един, каквото и място да заема, има Божествен Дух и колкото и да е груб този човек, трепне ли в него тази благородна струна на душата му, той се изменя. Колкото и да е престъпен някой, при известни случаи ти виждаш в него един ангел, който може да ти подаде ръка, да ти направи една услуга.

И тъй, разумни трябва да бъдем, а не да се афектираме, да мислим, че като се въодушевим, светът ще се поправи. Аз пак настоявам, че всеки вярващ трябва да има един непоколебим копнеж за добиване на тази опитност – да се свърже с Бога и да опита Любовта Му тъй, както опитва Слънцето. Всяка душа може да опита тази Любов и опита ли я, тя не може да се лъже. Ще я опита тъй, както опитва слънчевата светлина. Ние можем да се лъжем, но кога? Само когато е тъмно. Когато вие имате очи и аз имам очи, тогава лъжа не може да има.

Седим сега, да кажем, в това събрание, но хиляди други хора има, събрани в други общества, в други църкви или джамии. Не мислете, че само това място е място на богослужение – където и да сте, щом сте

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ

се събрали в името на Бога, то е място на благословение. Да не казваме, че тук не е място за служене на Бога. Не, в благородните хора, където и да са събрани, в каквото и да е дом, в каквато и да е църква или джамия, всякога в тях ще има един вътрешен копнеж за Божията Любов. В нас трябва да има едно искрено почитание към Божествената душа и към Божествения Дух. Ние сме родени с Доброто вътре в себе си. Някой ще каже: „В грях ме зачена майка ми“. Да, но преди да ме зачене майка ми, аз бях в Доброто, а злото, грехът ме обвиха отпосле. Трябва да знаем, че този, великият закон на Любовта, е по-велик от злото и като дойде той, всички ще се разберем. Всички трябва да вярваме, че Любовта е, която ще победи света.

Сега има един спор – за какво? Вие се съмнявате в мен, казвате: „Това Учение е опасно“. Хубаво, аз не казвам, че трябва да го приемете. Опитайте, приложете го, направете най-малкия опит с него. Вашите възражения, вашите стрели аз взимам предвид. Но като дойде Христос, какво ще каже на хората, я ми кажете?

Всички казват, че ни трябва храна. Бил ли е светът лишен от храна? Всяка година е имало преизобилно. Толкова работници във Франция, в Англия, в България и навсякъде по света работят с ралото си и са изкарвали храна повече, отколкото трябва. Днес в света има повече храна, отколкото консумираме, но житото всяка година се складира някъде и не отива на своето място. Не че онези, които го складираат, мислят зло, ала в техните сърца има запичане, те не мислят доброто на другите. Ако на един милионер и милиардер, каквито ги има в Америка, трепнеше сърцето за другите, ако у тях би се събудила тази благородна струна на съчувствие, биха ли могли да задържат толкова милиона тона жито за себе си, а другите хора да умират?

И ние седим и казваме: „Бог ще оправи света“. Не, днес е зовът към всички ни. Ние сме чада на Бога. Ние

служим на Бога на Любовта, но изпълнихме ли този закон на Любовта – не още, а си хвърляме вината един другиму. Ако запитате някого: „Ти изпълни ли закона на Любовта?“, ще ви кажат, че сте в заблуждение. Не, не сме в заблуждение, но никой не е в състояние да изпълни това Учение тъй, както трябва. Защо нямаме тази смелост – понеже Любовта не е проработила още в нас; когато проработи, тя ще внесе в нас истинските методи за приложение на Учението. Не говоря за любовта на онази мома, която може да напусне дома на баща си и майка си и да бяга с онзи момък. С приставането тя не е разрешила въпроса, приставането не подобрява живота. Момата, като е избрала един момък за себе си, според нашите схващания, трябва да го обичат и майката, и бащата, и братята, и сестрите. Това е благословение за дома ѝ. Не го ли обичат, избяга ли тя с него, има нещо лошо в него. И за мома, която жертва любовта на майка си за своя възлюбен, казват: „Идеал има тя!“. Идеал има!

Не, в света има само един идеал и той е Бог. Мома, която напуска майка си, ще напусне и мъжа си. Коя е сигурността, че този, за когото ти жертваш живота си, те обича? – „Ами той ми говори сладки думи!“. Не, не, светът от сладки думи умира. – „Очите му светят. Той ме прегръща и целува.“ Че кой не прегръща и целува? И Христа обичаха, но после Му забиха гвоздеи, разпнаха Го, а след това плачат, сълзи проливат за Него. Да, плачат за гвоздеите на Христа, но като излязат вън, на пътя, и срещнат някого с гвоздеи на ръцете, казват: „Е, такава му е съдбата“ и си отминават. Това, което ви говоря, е лично за вас, отнася се до всекиго. Има един личен въпрос, с който ние трябва да се справим, той е най-важният. И най-благородните, най-възвишените неща в света не растат при спор. Там, където има спор, Истината никога не може да излезе. В Мир и спокойствие расте и се развива Истината, в Мир и Любав расте. Щом дойде Любовта, вие ще имате доверие

в мен и аз във вас и ще можем да разговаряме, да се разбираме. Щом влезе и най-малкото съмнение, тези отношения между нас не могат да съществуват. Няма в света нищо скрито-покрито.

Щом Христос видя болния човек, Той му вдъхна доверие, погледна го в очите и го запита: „Искаш ли да оздравееш?“. – „Искам, Господи!“ Като го погледна в очите, Христос Си каза: „Не Съм видял такива очи“.

Благословение е за нас да срещнем Господа и да ни проговори, но не външно да Го срещнем – пазете се от това заблуждение, не търсете Господа външно! Пак ви казвам: Божественото носи Светлина за ума и Топлина за сърцето; Знание за ума и Любов за сърцето. Божественото носи още и Свобода, но тази Свобода не е обоснована на насилието, не е обоснована и на науката, тя е нещо идеално. Като дойде тази велика Божествена Любов, ние няма да обръщаме внимание на човешките грешки. Някои ме питат: „Не може ли без грешки?“. Чудни са хората! Възможно ли е, когато дойде порой, който влече разни клончета и тиня, реката да остане чиста? Запитват: „Защо тази река е нечиста?“. Няма защо да съдим живота. Животът е едно велико течение, той сам по себе си е чист, но носи много утайки, които постепенно ще се утаят.

И сега Христос пита болния: „Искаш ли да оздравееш?“.

Вие казвате: „Това беше преди 2000 години“. Хубаво, преди 2000 години говори Христос – колко хора приеха Неговото учение? След смъртта Му бяха всичко 500 братя. И когато Той се възнесе, даже някои от тези последователи се усъмниха дали това е вярно, или не. Такъв народ са били евреите. Трябва да знаете, че когато ние дойдем до положението да носим тази Истина, светът ще опита това Учение. Любовта ще внесе здраве, ще внесе Светлина, ще внесе разбирателство между хората, между мъже и жени, между деца и родители, между братя и сестри, между господари

и слуги, навсякъде. Тя е вътрешният процес, който гради. Нещата, които сега стават, са във от Любовта. Любовта е един вътрешен процес и няма нищо общо с тези работи, които стават в света. Тя носи живот. Казва Христос: „Както Отец Ми има сила да дава живот, така и Синът има сила да дава живот на онези, които вярват в Него“.

Искаш ли – казва Христос – да оздравееш?

Трябва да имате смелостта на онзи факир – да забиете пръстите си в очите на вашите грешки, на злото във вас, за да ослепее то. Вашата кобра – вашият ум, трябва да бъде тъй силен, че като погледне тигъра в очите, той да се стъписа. Ние не трябва да бъдем слабохарактерни. Трябва да знаете, че в човека има нещо зло, но то трябва да се победи.

Представете си, че аз съм беден човек, пътувал съм няколко дни, гладен съм. Минавам покрай една богата къща, влизам в стаята на някой милионер и виждам касата му отворена – гледам парите, намирам се пред едно изкушение, пред един изпит. Има един закон вътре в мен, който ми говори да не се изкушавам. Разбира се, ако има стражари, аз ще бъда много изправен; няма ли стражари, няма закон. Не, има велик закон вътре в света, който регулира нещата.

Казва Христос: „Искаш ли да бъдеш богат?“.

Сега Христос седи при касата и ви запитва: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам, Господи.“ – „Е, бръкни вътре!“ Мислите ли, че сегашният закон ще признае това бръкване? Ако ви хванат, ще кажете: „Христос ми каза да бръкна в касата“. Не, не за такова богатство ви говори Христос. Като те запита искаш ли да бъдеш богат, Той ще ти каже: „На тази каса не обръщай внимание, ела с Мен!“. Христос ще те заведе на някое планинско място и като седнеш там, ще ти каже: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам, Господи!“ Тогава от земята ще излезе всичкото богатство, тъй, с чували, и Христос ще ти каже: „Вземи си колкото искаш! Това,

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ

което излиза от земята, е Мое, а другото е чуждо, то си има свой образ, то е на кесаря. Отдайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу! Това, което излезе от земята, е твое, а ако не излезе нищо, ще вземеш ралото и ще ореш – пак ще намериш това богатство“.

Искаш ли да бъдеш здрав, искаш ли да имаш знания, това-онова – ето важният въпрос, който трябва да разрешим.

Бог е Любов и вън от Божията Любов няма друг живот. Няма по-хубаво нещо от това да сме в приятелски отношения с Бога. Какво нещо е Бог? Някой казва, че като отидем при Бога, ще оголеем. Не, в човек, като отиде при Бога, ще се събудят велики мисли. Господ ще ти покаже защо е създал световите. Ти сега искаш една малка къщичка. Господ казва: „Нещастен си, като искаш една малка къщичка. Аз ще ти дам една цяла Земя, да отидеш да се разходиш, да обиколиш една цяла планета“. Богат е светът, богат е за онези, които любят Господа. И ако някой път се усещате недоволни, то е защото знаете вашето наследство на звездите – там е вашето наследство.

Искаш ли да бъдеш здрав? Христос пита: „Искаш ли да любиш Господа?“. – „Искам, Господи!“ Как? Казано е в закона: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила и ближния си както себе си“.

Искаш ли да бъдеш здрав – това значи: „Искаш ли да любиш Господа, да се прояви Славата Божия в теб?“. Ето смисълът на живота, който всеки иска да разреши при сегашния си живот.

10 февруари 1924 г.

Царството Божие се благовества

От тогази Царството Божие се благовества.

Лука 16:16

Най-важната дума в този стих е *благовествам*. Да кажеш на онзи затворник, който е осъден на 100 години, на доживотен затвор, че е опростен, че ще го пуснат на другия ден – това е благовестие. Да кажеш на онзи, който е на умирање, че ще живее – това е благовестие; за него 10 лекари са се произнесли, че е осъден на смърт, че след 24 часа ще заминат за другия свят. Да кажеш на онзи ученик, който е скъсан по всички предмети, че ще се поправи и ще свърши добре – това е благовестие; той се е отчаял до самоубийство и казва, че от него човек няма да стане. Да кажеш на онази майка, която се отчаяла за своя изгубен син, че той утре ще се върне – това е благовестие. Онова, което е вярно отчасти за индивида, е вярно и за общото; законът е един и същ и навсякъде има приложение. Така Невидимият свят е изпращал и изпраща благовестители до всички народи в света. Те се явяват като велики хора, наричам ги *гении, светии, Учители на човечеството*, да благовестват.

Понякога благовестието не се харесва на хората. Онези синове, които очакват техният 100-годишен баща да умре, да се освободят от него, понеже има 100 милиона наследство, и да дойде някой да им благовества, че баща им ще живее още 25 години – това ще им пререже сърцето. Да благовестваш на млада жена, на която мъжът е отсъствал 5 години, че той ще си дойде, това ще пресече сърцето ѝ – защо? Защото след като е отсъствал толкова време, тя е изгубила вяра, че ще си дойде, и се е омъжила. Това благовестие не е приятно.

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ СЕ БЛАГОВЕСТВА

Да кажеш на онзи, който дължи на своя заемодавец, че заемодавецът му утре ще се върне, това благовестие ще го пререже и той ще си каже: „По-добре да се не върне“. Така че понякога хората казват: „Ако е благовестие, на което хората няма да се радват, по-добре да не е“.

Интересите на хората не съвпадат, това е закон. От хиляди години насам виждам, че и за учени хора, и за добри, и за църковници, и за набожни там, където благовестието не съвпада с техните интереси, то не е хубаво. Има някои изключения, но в повечето случаи е така. Така че някой път, като забележите едно противоречие, трябва да си го обясните.

Някои казват: „Всичко в света трябва да е открито, нищо да не е в тайна“. Че кое е наяве? Знаете ли утре, като умрете, къде ще отидете? Някои казват: „Всичко да бъде отворено“. Хубаво, нека отворим бъдещето! Онези велики процеси, които стават вътре в мозъка, наяве ли стават – в тайна. Кръвообращението наяве ли става, или в тайна? В тайна. Процесите стават в тайна, а плодовете – наяве.

Аз ще ви приведа онзи анекдот за Настрадаин Ходжа, който ходил да проси тук-там, но никой нищо не му давал. Останал му само един бешлик в джоба и с него отишъл да си купи една пила. Отишъл една вечер с нея пред дома на богат търговец и започнал да пили вратата. Като започнал да пили ключа отвън, минал стражар и го попитал:

- Какво правиш тук?
- Е, свиря на цигулка.
- А защо гласът ѝ не се чува?
- Утре ще го чуеш.

Следователно всички неща имат свои плодове, нищо в света не остава скрито-покрито, така че няма какво да се безпокоим. Законите на Великата природа, на Живата природа, която е настойница на Земята, са така строго определени, че никое действие, никое

последствие не може да се избегне. Вие може да вярвате в каквото искате, може да живеете както искате, но резултатите ще бъдат такива, каквито законите изискват.

Казва се в стиха: „От тогава Царството Божие се благовества“.

Да благовестваш е възвишен процес. Кой трябва да благовества? Аз казвам: само един чист, умен и благороден човек може да благовества. И в миналото, когато Бог е изпращал някой пророк в света или някой велик Учител, дълги години той е школувал, дълги години е бил подлаган на чистене. Всички пророци са били чисти. Някои казват: „Чрез нас Господ ще изпрати Своего послание“. Не, не е такъв законът. Трептенията на онова велико послание, което може да се изпрати чрез Духа, са толкова силни, че една слаба натура не може да ги издържи – такъв човек би се разтопил, това мога да ви докажа.

И тъй, кой може да благовества? Онзи, на когото душата е пълна с Любов; онзи, на когото душата е пълна с Мъдрост; онзи, на когото душата е пълна с Истина – само такъв човек може да благовества. Ще кажете: „Ама еди-кой си човек е завършил три факултета, а може би и четири“. Това нищо не значи, не е в завършването на факултетите. Нима мислите, че днес няма учени хора? Мислите ли, че в техните сърца няма стремеж? Ние не ги осъждаме, имат стремеж, но не всички са готови да благовестват. Съвременните условия са така тежки, че тези велики хора превиват гръбнак, а щом се превие гръбнакът им, превива се и тяхното перо; като се превие перото им, написаното не става правилно и не могат да благовестват. И после, онзи, който ще благовества, трябва да има запас, или, казано на съвременен, модерен език, джобовите му трябва да бъдат пълни с английски златни звонкови монети. И джобовите му, и касата му трябва да бъдат пълни, да прашят от пълнота. И каквото каже,

неговата ръка трябва да работи, да потвърди казаното. Където ходи, той не трябва да казва: „Е, ще се уредят работите“ и да ги отлага.

Работите все се уреждат, уреждат и все остават неуредени. Жени се млада мома и нейният възлюбен казва: „Сега сме сиромаси, булчинска копринена рокля не мога да ти направя, но след като се оженим и забогатеем, ще направим тази хубава рокля“. Не, не, аз не бих се оженил за такъв момък, който не иска да направи на своята възлюбена една копринена булчинска рокля, а отлага за после. На вяра ще се жени! Не, ако той идва в името на Любовта и няма пари да направи една булчинска рокля, а отлага да я направи след оженването, целият им живот ще бъде все такъв. Този момък трябва да има спестени с пот на лицето пари, а не така, останали от баща му или от дядо му, или пък оттук-оттам откраднати. Не, парите трябва да са спестени с труд, с пот на лицето и от тях да направи една рокля, да знае, че тези пари са излезли от неговия плат. Такава рокля трябва да направи той! Ще ми възразите: „Ако е за булчинска рокля, ние виждаме младите все с копринени рокли“. Да, но не с пот на лицето са направени. Направете една рокля с пари, спечелени с труд, с пот, че да почувстват вашата душа, вашият ум, вашето сърце радостта от това нещо.

Аз констатирам нещата така, както са, а не се спирам върху буквата им. Когато Бог изпраща една душа на Земята, как я облича? Ще каже някой: „Бог пратил някоя душа с прости дрехи“. Доколкото зная, Бог никога не облича хората с прости дрехи. Млекопитаещите носят тия тъй прости дрехи, защото са продали своите, а сега, като са дошли на Земята, са взели тия, тая козина. Някой има голям дълг, заложи своята къща, продаде я и от останалите пари си направи една малка къща и казва: „Тази малка къщичка остана наследство от баща ми“. Не говориш истината. От баща ти остана цял палат, а тази малка къщичка, която имаш, се дъл-

жи на твоя ум, на твоето сърце. В човека трябва да има един благороден порив.

Ще ви приведа пример от английския живот. Един богат англичанин от висок произход, лорд, наричал се Харитон, се влюбва в една мома, но за нещастие една стара жена разваля любовта им. Оттам насетне той така намразил старите баби и жени, че установил в дома си правило: в бъдеще стара жена в къщата да не стъпва! И си удържал правилото.

Оженил се за друга жена, родил му се син. Нарекли го Денис Харитон – благороден момък, отлично възпитан. Една вечер, като се връщал у дома си, момъкът срещнал на улицата една 75–80-годишна баба, сляпа, изоставена. Като я видял, толкова се трогнало неговото сърце, че поискал да ѝ помогне, но като знаел правилото на баща си – че стари жени не се приемат в дома им, взел да мисли как да я спаси. Той не знаел причината баща му да не приема стари жени, но веднага му идва идея как да постъпи: минал край един магазин, купил една мантила и облякъл бабата; купил ѝ един воал, сложил го на лицето ѝ, хванал я под ръка и я завел у дома си. Казал на майка си и на баща си: „Моята бъдеща съпруга иска по един таен начин да разгледа и да се запознае с всичко, но да я не смущавате“. Завел я в стаята си и я заключил. Майка му си казала: „Как тъй – инкогнито?“. „Няма да се интересувате от нея“ – казва синът, но всички се интересуват: колко е красива, от какъв ли произход е и т.н. Синът влиза, излиза, все я заключва. Така вървяло, докато свършил всичката си работа. Един ден го запитват:

– Кажи нещо за нея!

– Не, не мога да кажа нищо.

Питам сега: това не е ли благовестие? При такъв морален подвиг никаква користолюбива мисъл не можете да сложите, не може и да мислите, че тук има нещо развратно. Той е готов на разрыв с баща си, но да бъде верен на Божественото чувство вътре в себе си.

В света, в който живеем, има такива традиции, над които някой път трябва морално да се повдигнем, да излезем над тях. И колко мъчно е понякога да извършим добро! Не е достатъчно само да се извърши това добро. Да направиш едно добро някому, да дадеш 20–50–100000 лева и веднага да пишат всички вестници за това, да те похвалят – това е много лесно; но да направиш едно добро, без да знае някой, и при това да се засегне твоята чест – това малцина могат направят. Как мислите вие? Когато Христос реши да слезе на Земята, за да помага на човечеството, какво беше Неговото отношение към хората? Както това на сина на лорда към сляпата баба. На какво приличаше човечеството, когато слезе Христос? На една 80-годишна сляпа баба, натоварена с грехове. Във времето, когато Той дойде, цялото човечество клонеше към погибел. Всички онези изостанали души бедстваха да останат назад, да се спре тяхната еволюция.

Много пъти хората казват, че еволюират, но между еволюция и преживяване има много голяма разлика. Някой път казват: „Да преживее човек нещо“. Има два вида преживявания. Истинското преживяване подразбира в себе си закона на духовното прераждане. Някои хора отказват, че човек може да се прероди. Има духовно прераждане, в което съзнателно може да се мине от едно състояние в друго, при което съзнанието се разширява. На такъв човек може да му се благовества. Някои казват: „Ние сме желали да дойде някой да ни благовества“. Но какви са качествата на един благовестител? Българите, англичаните, французите, всички казват: „Ако дойде днес някой да ни благовества, ще го приемем“. Питам: защо евреите не приеха благовестието на Христа, защо русите не приеха благовестието на Толстой? Има си причини.

Онези от вас, които вървят по този път, трябва да разбират основния закон в Природата и да знаят, че възможното в едно отношение е невъзможно в друго.

Математически можем да кажем така: това, което в даден случай е възможно за *A*, в същия случай е невъзможно за *B* и обратно: това, което в даден случай е възможно за *B*, е невъзможно в същия случай за *A*. Понякога казваме така: възможните неща са невъзможни и невъзможните неща са възможни. Това е едно голямо противоречие, нали? Сега да обясня своята мисъл. Ако вие вържете един вълк с верига и го държите известно време гладен, а близо до него държите сено, той при това сено ще умре гладен. Нему и наум не идва, че в сеното се крие известна енергия, той ще си умре гладен, за него е невъзможно да се нахрани с това. Ако вържете един вол до сеното, той е по-умен в дадения случай – ще го използва, ще яде от него и ще живее. Но ако вържете вола при едно печено агне и го оставите 4–5 дни гладен, на този вол няма да му дойде наум, че в агнето се крие известна сила, с която ще може да продължи живота си. Вълкът обаче, ако е при печеното агне, ще каже: „Откога чакам аз това печено агне!“.

Следователно нашите умствени способности се ограничават от онези вътрешни възможности. Вълкът в дадения случай е глупав и волът в дадения случай е глупав. Ще кажете: „Те не знаят как да използват условията на живота“. Някои пък казват, че светските хора били много умни. Да, светските хора са умни като вълка при печеното агне. Казвам: светските хора при сеното са глупави, при печеното агне – умни; набожните хора при печеното агне са глупави, при сеното – умни. Питам сега: ако направим едно уравнение, кой печели? Ако вълкът изяде печеното агне, продължава живота си; ако волът изяде хубавото сено, продължава живота си. При тия две величини кой е спечелил повече? И двамата са спечелили.

Сега може да спорите кой начин е по-добър – сено ли да ядем, или печено агне. Е, разбира се, няма съмнение, че печеното агне е за предпочитане пред сухо-

то сено. Мисля, че всички вие, които ме слушате, сте на мнение, че печеното агне е за предпочитане пред сеното, но воловете, тревопасните са на особено мнение. Волът казва: „За мен сеното е за предпочитане, хубав десерт е то!“. Преведете сега тези две величини. Ако превърнете печеното агне в една духовна сила, ще имате една формула; ако превърнете сеното в друга духовна сила, ще имате друга формула. Агнето и сеното ще дадат два различни резултата. При заколване на едно агне ще стане известно нарушение вътре в Природата, известно спиране, известно подпушване, а при окосяване на тревата ще стане известен подем в Природата. Следователно първият процес е в разрез с природните закони, а вторият е в съгласие с тях.

Сега някои хора казват: „Нямаме ли право да колим?“. Имате право, но ще знаете, че и вас ще колят – „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери“. Чудни са хората, като мислят, че трябва да колят! Трябва да знаете, че като колите, ще ви колят – това е един неумолим закон в Природата. Ако любиш, ще те любят; ако правиш добро, ще ти правят добро; ако мразиш, ще те мразят – това е един закон, една максима. Може да се провери.

Колко семейства стават нещастни по единствената причина, че не знаят как да благовестват! Бащата се оженил, иска да има син или дъщеря, които на стари години да го гледат. Но вътре в бащата се крие юнашко сърце – той иска да вземе ножа, да убие някого и си казва: „Когато Господ спи“. Хората мислят, че истинският Господ спи. Онзи, истинският Господ, никога не спи, Той всякога пише всичко, което става. Бащата влага всички тези покварени мисли на своето благовестие в своя новороден син и един ден синът ще стовари всичко върху гърба му, бащата да опита сам своето учение. Бащата мисли да обере другите, а сега синът му ще дойде със същите идеи да обере баща си – и бащата ще каже: „Господи, защо ми даде този

син?“. Господ казва: „Дадох ти този син, за да опиташ чрез него своето учение, и ако ти харесва, прилагай го и върху другите“. Сега всички работи вървят добре, докато засягат кожата на другите хора. Трябва да знаете обаче, че всеки закон на Божествената справедливост ще засегне и нашата кожа.

И оттогаз Царството Божие се благовества.

Сега първото нещо, в което съвременните хора си противоречат, е следното: те казват, че без насилие не може. Въпросът е поставен неправилно и така, математически, не може да се реши. Без насилие може, но без разумност не може, без Любов не може, без Истина не може. Например виждаш, че някой иска да развърже един възел, ръцете му са постоянно там, на възела, ала не може. Разгневи се, вземе, че скъса концата – защо? Значи употребява насилие. – „Кой ще си губи времето!“ А, не! Ти, който се учиш да късаш тези конци, не си толкова умен. Паякът никога не къса конците си – той не ги къса, а слага нови. Възли не поставя, а ние все сме с възли.

Кога трябва да се правят новите неща? Какво нещо е новото? Новото в света е това, което носи живот. Правилното благовестие носи живот в себе си. Всеки един от вас има синове и дъщери, нали? Като приложите Христовото учение в семейния живот, при възпитанието на децата си, ще разберете и благовестието. Е, защо се родиха вашите синове и дъщери? Ако вашите синове и дъщери са ви само за един живот, то е безполезно. Ако е само за да ги оставите за след смъртта си, това е безполезно. Не е въпросът там. Между сина и бащата всякога се образува една тясна връзка, между майката и дъщерята всякога се образува една тясна връзка. Някои ще възразят: „Ами ние, които сме неженени, ами нашите връзки?“. Ти, след като нямаш деца, нямаш връзки, ще отидеш да благовестваш, ще обърнеш някого към Бога и ще имаш един син или дъщеря, израснали в един ден на 21 го-

дини. Ще ти кажат: „Татко, аз ти благодаря, че на тези години ми проповядваш едно учение, благодаря ти, че ми помогна“.

Сега някои пъшкат, казват: „Е, нас Господ ни остави да се оженим“. Не, вас Господ ви остави по друг начин да работите. Не на всички хора е съдено да се женят. Общо правило е да се женят хората, но при тази женитба всякога има един спорен въпрос – в какво? Че мъжът и жената, които са се оженили, досега не са си благовествали. Преди да се оженят, те си благовестват: той ѝ казва: „Ти, моето ангелче“ и тя му казва: „О, ти, моят избавител, всичко ще направя за теб“. Щом се оженят, той казва: „Не си струва да се жени човек. Аз не подозирах, че ты имала такъв опърничав характер“; и тя казва: „Аз не подозирах, че той имал такъв опърничав характер“.

Има нещо, което липсва на хората. Те не се женят по Бога, те се женят по търговски сделки и след това ще започнат да обясняват, че такава им била съдбата. Не, трябва да се благовества и от едната, и от другата страна. Каквото е казал единият, да държи на думата си. И сега всички трябва да бъдем тъй благородни, да не казваме: „Знаеш ли ти какво каза?“ – „Ами ти какво каза?“; не, тя трябва да каже: „Каквото казах, ще го изпълня“ и той трябва да каже: „И аз каквото казах, ще го изпълня“. А той – „Ти изпълни и аз ще изпълня!“, тя: „Ти изпълни и аз ще изпълня!“ – и започва спор.

Първото нещо: всички сме изпратени на Земята да благовестваме. Какво трябва да се благовества? Че животът е плод на Божествената Любов. Следователно този плод трябва наново да се посее при много благоприятни условия и да даде отлични резултати. Ако отидете сега в Англия, в Америка, там има цели общества, които учат как да се усилива човешката воля, как да се контролират човешките ум и сърце. Това е цяла дисциплина. В училищата учениците се учат на дисциплина; военните също се учат на дисциплина; всички

хора се учат на дисциплина. Всички методи оказват известни влияния, но никой досега не е приложил Божествените методи, за да има тези Божествени резултати. По какво се отличават Божествените резултати? Аз ще ви приведа един пример. Представете си, че сте господар, оставяте вашия слуга за ваш заместник, поверявате му парите си и всичко без никакъв договор, оставяте всичко на неговата честна дума. Той може да ви изиграе, когато иска. И ако след като сте били 10 години в чужбина, се върнете и той ви каже: „Господине, заповядайте!“ и даде ви точна сметка, това е един благороден човек, не се е съблазнил. Но ако след като се върнете, той не ви признава, задигнал е всичко, изхарчил го е, продал го е, нищо не можете да намерите – в такъв случай имате пред себе си едно фалирало същество. И сега Христос, в тази глава на Писанието, казва какви са последствията на живота в единия и в другия случай.

Ако бих ви задал една тема защо се женят хората сега, всички биха отговорили: „За да се поддържа човешкият род“. Аз задавам друг въпрос: защо ни трябва богатство? Казват, че богатството е едно условие за култура: „При богатството може да има култура, при сиромашията не може да има никаква култура“. Задавам друг въпрос: защо хората трябва да бъдат здрави? – „За да могат да работят.“ Добре, на първия въпрос: защо се женят хората. Ако жената е излязла от мъжа, трябва ли сега с външни свидетелства да доказваме, че тази жена принадлежи на този или на онзи мъж? Всяка една жена, като се жени, знае ли действително, че е реброто на този мъж, за когото се жени? Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро от Адам и от него направил една жена. Адам казал: „Тази е моята жена – плът от плътта ми, кръв от кръвта ми“. Жената как познава, че е ребро от своя мъж, а не е някое чуждо ребро? И аз сега виждам, че мъже и жени са си разменили ребрата и затова не се погаждат. Казват:

„Тази мома е точно за него“. Ти уверен ли си, че това ребро е точно от него, от този мъж? Ами ако не се намести, тогава?

Казват: „Господ е направил така света“. Господ е направил света много разумно. Ние трябва да бъдем разумни, да изпълняваме Неговите закони и над нас, и под нас, да не мислим, че те нищо не правят. Не, тези закони, които ние не виждаме, много нещо правят. И след като се омъжи жената, хората казват: „Слушай, ти не беше за него. Защо влезе в тази кожа?“. Тогава се съберат бащата и майката и казват: „Ще го търпиш“. След като се оженят, търпят се година, две, три и какво става най-после? Умре единият, умре и другият – свършва се работата. Разреша ли се въпросът? И казват за тях: „Е, на другия свят ще се примирят“. Ще чакаме ние на онзи свят да се примирим! Лазар¹⁶ и богатият можаха ли да се примирят? Извика богатият: „Отче Аврааме, помилвай ме! Проводи Лазар да накваси езика ми с вода, защото съм на мъки в този пламък!“. И представете си колко гласовит е бил този богаташ, че Авраам го е чул от толкова далечно място! Някои питат: „Умрелите имат ли езици?“. Както виждате, този има глас, значи ще има и език. И гърло има, но той е в огън там.

Аз взимам нещата така, както са, да не мислят някои, че взимам нещо от себе си. Казват: „Може да го изтълкуваме по друг начин“. И аз мога да го изтълкувам по друг начин, но казвам Истината както си е, не искам да я изнасилвам. Богатият казва:

– Отче Аврааме, изпрати Лазар да ми накваси гърлото!

– Лазар не може да ти благовества по този начин.

– Моля те, отче, прати го в бащиния ми дом, защото имам петима братя, и на тях да засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място.

– И там не може да благовества.

– Е, ако това не може, прати Сина да благовества!

Казва му Авраам:

– Имат Мойсей и пророците, тях да слушат.

А той рече:

– Не, отче Аврааме, ако дойде някой от мъртвите при тях, те ще се покаят.

Пак му рече:

– Ако не слушат Мойсей и пророците, не щат се увери, ако и някой от мъртвите възкръсне.

И оттогаз Царството Божие се благовества.

За кои – Царството Божие се благовества само за онези любещи души, за които Слънцето изгрява лятно време; Царството Божие се благовества за онези души, които са готови да приемат слънчевата енергия. За кои се благовества Царството Божие – само за онези пъпки, които ще разцъфтят, които ще се оплодотворят и ще дадат плод. Слънцето в съзнателния живот е само за умните, добрите, любещите, истинолюбивите, мъдрите хора – за тях е направен този свят.

Сега мнозина се спъват и казват: „Христос преди 2000 години благовестваше“. Христос във време и пространство не е благовествал. Той казва: „Духът, когато дойде, Той ще ви припомни, Той ще ви научи Истината, Той ще освободи много хора“. Когато двама души се събират по Дух, между тях има разбирателство, между тях има взаимно помагане. Когато аз обичам някого, съм готов всякога да му направя услуга. Тогава господарят ще е готов да направи една услуга на слугата си. Той няма да хване звънеца – дрън... „Иване, ела!“; когато има Любов, сам може да си направи тази услуга, която слугата трябва да направи. Може ли в света без дрънкане? Може, това е светът на Любовта. В този свят има по-хубаво от звънец. Когато има Любов, няма да чакам да дойде господарят и тогава да направя каквото трябва, но три дни по-рано ще свърша всичко. Ако ти слугуваш по Любов, то и дре-хите, и хлябът, всичко ще бъде направено навреме.

Сега някои казват: „Какво стана с моята жена, че

откакто ходи на беседата на Учителя, съвсем се е напуснала“. Жена си обвинява, а той изправен! Ами ти, като се жени, пита ли това ребро твое ли е? Да не би да си взел реброто на друг мъж? Как смееш да взимаш чуждо ребро? Ами ако дойде онзи мъж, чието е реброто? Всички жени и всички мъже, които се изпращат от Божествения свят тук, на Земята, идват не да правят каквото си искат, но да изпълнят Волята Божия. Има закон за това! И всички съвременни страдания, на които сме изложени, са само едно възпитание, за да дойдем до положение да приложим разумния живот, да изпълним Волята Божия. А ние сега, като видим един добър човек, гледаме как да го използваме.

Онзи знаменит английски реформатор, Джон Уесли¹⁷, намислил да остане в живота си неженен – както казват англичаните, да си остане стар ерген. Но после решил да се ожени, та дано му тръгне работата, ала се оженил за такава англичанка, с която имал изпитания през целия си живот. Знаете ли каква била тази жена? Един ден тя го хваща за косите, понеже англичаните нямат брада, разхожда го из цялата стая и му казва: „Слушай, ти с глупавите си проповеди няма да излизаш, да събираш около себе си жените“. Той ѝ казва: „Не, нито една стъпка няма да сторя от това, което съм намислил, няма да се откажа от Христа“. Три дни след като се оженил, той казал: „Не си струва човек да се жени“. Идва след това при него един ученик и му казва: „Учителю, искам да се ожения, намерих една мома, отлична християнка“. – „Да, тя с Христа може да живее, но не и с хората.“

Ние мислим, че онзи, който може да живее с Бога, може да живее и с хората. Ние с Бога можем да живеем, но не и с хората. Трудно е да се живее с хората, усилия се искат за това. Някои питат защо не може да се живее с хората. Защото между тях не е влязъл още законът на Любовта. Какъв е съзнателният живот на обществото? Да се обичат хората, да не се ражда

никаква омраза между тях – това наричам съзнателен живот на обществото. А ти казваш: „Аз да се издигна, че ще им дам да ме разберат!“. Често слушам някои българи да казват: „Аз да стана министър, ще избеся всички!“. Всичко хубаво, но няма светът с бесене се поправя? Това са стари методи. Светските хора имат право да се бесят, но тия методи не са за умните хора, хората, които са тръгнали по стъпките на Христа, Който проповядва Любов. С опит можем да докажем това. Някой път религиозните хора са фарфарони, лесно е да кажат: „Можем“. Нещата могат да се направят само когато знаем как да ги направим.

Трябва да се благовества! Откога да се благовества? Това благовестване е днес. Сега вие може да разберете това много криво. Днес е заради вас. Когато тази пъпка разцъфти, то Слънцето, като изгрее, изпраща своята светлина върху нея и тя я възприема – този е денят на пъпката за благовестване. В деня, когато разберете една велика Истина и поискате да я приложите в живота си, този е денят на вашето благовестване – от този ден вие трябва да изпитате в живота си едно доволство, да бъдете доволни от себе си. Нека хората говорят каквото искат, ние трябва да сме доволни! Като мерим нещата с тези Божествени мерки, трябва да знаем, че всяка наша мисъл, всяко наше чувство, всяко наше действие е точно определено.

Днес се благовества! Великата Любов, която трябва да се приложи в живота, има два момента: любовта, която започва първо с обещания и радости, е обикновената любов, човешката; Любовта, която започва първо с големи страдания, е Божествената. В Божествената Любов всякога се иска едно вътрешно самопожертване. Законът на самопожертването не можете да приложите без това съзнание на Любовта, иначе може да си наредите една програма – как ще живеете с мъжа си, как ще постъпвате, но не действате ли съобразно закона на Любовта, нищо няма да направите.

Първо човек трябва да усили в себе си това не-преодолимо желание да се свърже вътрешно с Бога. Дотогава, докато не се свържем вътрешно с Бога, докато не разрешим моралните проблеми на живота, ние не можем да живеем в хармония с ближните си. Следователно, щом разрешим този въпрос, на който и Христос се е облягал, ще разберем думите Му: „Ако кажа, че не Го познавам и не върша Волята Божия, аз ще бъда подобен на вас, но Аз изпълнявам Волята Божия“. Нашето съзнание трябва да бъде будно и при всички случаи трябва да знаем, че и ние вършим Волята Божия, а какво говорят хората – това не трябва и да подозираме. Похвалите от външния свят са една спънка. Знаете ли на какво можем да уподобим похвалите? Често когато растенията цъфтят, падат изобилни дъждове, които измиват тичинките и оплодяването не става. Този дъжд не трябва да дойде във време на цъфтене, не трябва да дойде и във време на оплодяване, но във времето, когато плодът зрее. Същото е и когато ти намислиш да направиш едно добро – дойдат около теб, започват да те хвалят: „Много добър човек си!“; тия похвали измиват всичко покрай теб, нищо не ти оставят. Ти представляваш един незавършен живот. Често някои братя и сестри казват: „Мислите ли, че това, което направих, е нещо хубаво?“. Не, не питай, този дъжд ще измие твоя цвят!

Не мислете, че няма да има слава. Един ден, когато завържеш, т.е. когато ти се превърнеш в един плод и отидеш на Небето, там ще има похвали. Казва Писанието: „Не търсете слава на Земята, но от Бога“. Не чакайте да ви посрещнат добре на Земята, но като отидете на Небето, там да ви посрещнат като Лазар. Лазар бил посрещнат от ангелите, те го занесли горе и го предали в обятията на Авраам. Богатият, като умрял, кой го занесе Горе, кой го посрещна – никой.

Някои, като ме слушат, ще кажат: „Това са бабини деветини!“. Да, тези бабини деветини вие ще ги види-

те. Аз не искам да плаша хората. Считам, че е позорно да плашим хората с неща, които не съществуват. Аз говоря за оплодяването на нещата, казвам ви една велика Истина. Тази велика Истина ще отвори сърцата на хората, за да се оплодотворят. Не трябва само да твърдим тази Истина, но да се дойде до онази светлина, която ще действа върху тази пъпка, ще я разцъфти и оплодотвори.

Често като срещаш някой стражар или войник, те е страх – защо? Защото в най-малкото нещо може да те заподозрат. Някой носи дълга коса, брада малко неразчесана, веднага тръгне стражар след него – подозира го, че е анархист. Съберат се няколко души някъде – трябва да има някакъв заговор, подозират ги. Защо стават тия неща? Срещнеш ли един стражар, не трябва да те е страх. Има благородни стражари, има благородни лекари, има благородни военни, навсякъде има благородни хора, които изпълняват съзнателно своята длъжност. Онзи земеделец, който оре земята, защо го считат за благороден, а стражаря – не? Стражарят правил грешки. Ами земеделецът не прави ли? Чудни са хората, като казват, че на земеделеца занаятът бил благороден, а този на стражаря – не. Защо стражарят да не е благороден? Набил този-онзи. Че това става навсякъде – и в Америка, щом не се подчини някой, бият го. Ами онзи земеделец, който оре с ралото, на колко буболечки отрязва главите, но това, което той върши, минава незабелязано. Господ еднакво държи отговорни и земеделеца, и стражаря. И единият, и другият вършат престъпления, само че на единия се виждат, на другия не се виждат. Този земеделец може да бъде по-внимателен. Ако не внимава, може да отреже на 100 глисти главите, а ако внимава, ще отреже главите само на 10 – а това е пак култура!

Оттогава се благовества Царството Божие.

Дотогава, докато не схванем, че Бог е една необходимост, дотогава, докато не схванем Бога като Любов,

всички сегашни религии, които съществуват, целият сегашен строй на нещата не могат да се изменят, не може да стане никакво подобрение. Ще бъде смешно да строим една голяма къща с малки прозорци. Една малка къща с малки прозорци е по-хигиенична, отколкото голяма къща с малки прозорци, това математически мога да докажа. Ако вашата къща се увеличава, а прозорците ѝ остават малки, тази къща ще бъде по-нехигиенична от малка къща с малки прозорци. Следователно човечеството, като расте, трябва да внесе едно подобрение. Не казвам, че не внася. Внася се известно подобрение, но нас ни е страх да действаме смело.

Често религиозните хора казват, че ние не постъпваме право. Кое е правото? Да се каже само, че това или онова не е право, е много лесно, но трябва да се покаже как да постъпваме в даден случай. Виждаш как един богат човек изнасилва своя длъжник. Казваш: „Не постъпва хубаво!“, започваш да го молиш: „Господине, прости му!“, но той не прощава. Ти му казваш: „Защо си толкова неблагороден човек?“, той не те слуша, не ти обръща никакво внимание. Ти се възмущаваш, започваш да говориш за неговите грешки. Ти, който морализираш другите, а твоята каса пращи от злато, защо не отвориш касата си да платиш неговия дълг? То е лесно така! Ние, хората, виждаме кое е правото, но оставяме другите да го изпълняват. Не, не, ако приложим един закон, той се отнася еднакво за всички. Този велик Божествен закон е бил еднакъв през всички времена. В миналото е бил такъв, какъвто е сега, и до скончанието на века все ще се благовества. В Любовта няма нито промяна, нито измяна. Онзи, който те люби, който те обича, зло никога не може да ти направи. Той може да ти причини страдание, но то ще бъде за твое добро. Нима онази майка, която обича своето дете, не му причинява страдания – сложи го в коритото, започва да го мие, а то вика, вдига

олелия до Бога. След това го обвие, затопли и казва: „О, маминото!“; то погледне весело, казва: „Не мога да те разбера каква си такава майка“ – „После ще ме разбереш“. Ние, съвременните хора, искаме всичко да ни е по угодата. Не може така. Нещата трябва да бъдат благоразумни в своя произход.

И тъй, засега от всички ни се изисква Любов към Бога. Някои казват: „Какво трябва да правим сега?“. Е, какво – слугувайте на Бога! – „Това го знаем.“ Знаете го. Че това е най-голямото изкуство! Няма по-голямо изкуство от това да слугуваш на Бога. – „Но ти трябва да си завършил специално богословско училище, трябва да си талантлив човек.“ Не, не се изискват особени способности, всеки може да служи на Бога. Не се изисква да си завършил някакво училище. Не мислете, че онези, които са завършили тия заведения, имат някаква диплома за служене на Бога.

Един английски проповедник, дипломиран от две богословски училища, след като проповядвал 20 години между туземците на остров Цейлон¹⁸, не могъл да обърне нито един към християнството. Един ден той взима своите дипломи, заравя ги в земята и си казва: „Не съм много учен“. Този ден събира проповедници, свои приятели, и им казва: „Слушайте, приятели, 20 години проповядвах между диваците, но нищо не направих, не знаех как да проповядвам. Ето в какво седи Христовото учение: имам две ризи, едната я давам“ – дава я на диваците. „Имам две дрехи – едната я давам. Ето, имам повече столове, заповядайте и тях“ – раздава им всичко. Те задигат това, което им дава. „Има ли, Господи, още нещо, което мога да раздам? Чакай, имам малко спестени пари – и тях ще раздам“ – раздава ги, по толкова и толкова се падат на човек. После пак пита Господа: „Има ли още нещо, което не съм раздал?“. Раздава всичко и усеща в себе си един мир. Казва си: „Сега съм доволен!“. Така приложил той Христовото учение.

Някои казват: „Като постъпваме така, ще ни обекрат“. Не, когато в човешкото сърце се заражда тази Любов, човек всичко дава и от нищо не се страхува. При това последно самоотричане в този човек се събужда Божественото и той казва: „За в бъдеще ще зная как трябва да проповядвам на тия диваци, как трябва да се живее според Христовото учение. Цели 20 години проповядвах между тях, но нищо още не съм сторил“. През това време в туземците се събужда човешкото, те казват: „Ние обрахме този човек“ и започват да му връщат едно по едно взетите неща – в сърцата им се събужда чувството на Любов.

Докато пазим нещата с насилие, хората с насилие ще ни ги вземат; щом кажем, че искаме да живеем по Любов, да пазим всичко с Любов, и те ще пазят всичко наше с Любов. Това благовестие всеки един от вас ще провери. Когато искате да познаете Волята Божия, след като четете Евангелието, след като четете Библията и всички учени хора, ще се вдълбочите в себе си, ще отхвърлите всички онези препятствия, ще си благовествате и ще кажете: „Господи, заради Твоята Любов аз съм готов да извърша всичко, каквото иска сега Христос“.

Ако тази Любов би дошла сега между вас, какво можеше да има между млади и стари? А сега старите гледат да натиснат младите, младите пък се възбуждат като някоя бомба и казват: „Ние не искаме тяхната власт!“. В Любовта власт няма, в нея има нещо по-велико от властта. В Любовта ти трепериш за онзи човек, когото обичаш, ти предвиждаш всичко, от което има нужда; когато дойде вкъщи, и стаичка ще му приготиш, и легло ще има, и храничка, последната си хапка ще разделиш с него – това е законът на Любовта.

Ще кажете: „Ние сме слушали тия работи“. Има един закон в химията: „Всяко нещо си има своя запалка“. Барутът се запалва чрез огън, динамитът се запалва също чрез огън, гори като барут, но като му сложите

запалката, той експлодира. Следователно има известни сили в човека, които си имат специални запалки. И Любовта си има своя запалка. Тя може да се донесе от Небето – един ангел, не човек ще я донесе. Бог ще изпрати специално Свой ангел, за да я донесе, и той, като драсне, целият свят ще се запали.

Следователно ще бъдеш смел и решителен, няма да имаш никакъв страх. Ще ти кажат: „Да те запалим“ – „Запали ме! Аз намерих това, което търсих“. Сега вие ще кажете: „Е, ние ще чакаме да дойде нашият ангел“. Ами ако този ангел от 10 години хлопа на вашата врата, тогава? Ами ако днес е последният ден да хлопа на вашата врата? Ако днес е последният ден на това хлопане и се върне, като каже, че няма никой там? Той казва: „Аз всяка година по 2–3 пъти ходя да хлопам и никой не живее в тази къща“. Аз ви казвам: за някои е последен ден на хлопането, затова отворете! Отворите ли, тази запалка на Божествената Любов ще дойде. Тъй ще бъде!

Казва стихът: „Оттогаз Царството Божие се благовества“.

Като дойде тази запалка, тогава ще се благовества, тогава ще видите какво нещо е Бог, какво нещо е ангел, какво нещо е светия, какво нещо са хората, какво нещо е човешката душа, какво нещо е братство, сестринство. Само тогава вашата душа ще почувства всичко това, тя ще затрепти.

Казвам: за някои може да дойде вече тази запалка. Онези, за които е дошла близо, нека проверят верни ли са моите думи. Не казвам, че са запалени, но нека проверяват, а онези, които не са запалени, да стават, да се приготвят и да се вслушват – ще чуеш три тихи удара и ще кажеш: „Влез!“.

И оттогаз се благовества Царството Божие.

Когато дойде тази вътрешна запалка, тогава ще дойде вътрешното просветление на ума и сърцето, тогава ще се яви възвишеното и благородното в на-

шите души. Тогава поетите ще напишат най-хубавите си работи, музикантите ще напишат най-хубавите си произведения, готвачката ще приготви най-хубавото си ядене, шивачката – най-хубавите си дрехи. Всеки какъвто е ще направи най-хубавото и тогава който дойде, ще пита: „Какъв е този човек? Защо е такъв?“. Защото запалката на тази велика Любов е дошла и това велико благовестие на този ангел се е докоснало до неговата душа.

17 февруари 1924 г.

Що е това?

Що е това, което ни каза?

Йоан 16:17

Всяка сила в света се познава по резултатите си, всяко дърво – по своя плод, всяка култура – по хората, които живеят в тази култура, всяка религия – по своите богомолци. Лекарите, свещениците, всички професии се познават по нещо.

Хората днес казват: „Ние трябва да имаме строго определени възгледи за живота!“. В която и Църква да влезете, ще кажат: „Трябва да бъдем набожни!“, но ако попитате що е набожност, какво ще отговорят? Лекарите казват, че лекарят трябва да бъде добър. В какво седи добрината на един лекар? Той трябва да се моли да няма никакви болести в света; ако се моли да има болести, не е добър лекар. Добрият адвокат трябва да се моли да няма дела, да не се карат хората, да не спорят помежду си. Питам тогава: къде ще остане адвокатството?

Представете си сега един свят, в който хората нито умират, нито се раждат, нито остаряват. Ние казваме, че човек трябва да се роди, да расте, да порасне, да умре и затова, като наближи крайт, започва да мисли кой ще го зарови, как ще го заровят, къде ще го заровят, с какви дрехи ще го облекат, къде ще бъде гробът му, какъв надпис ще има и т.н. Някакво голямо величие е той! „Е – казват, – тук някакъв великан поет умрял!“ Аз не вярвам в поети, които умират. „Тук – казват, – лежи заровен еди-кой си почтен човек, глава на Църквата бил.“ Аз не вярвам в глава на Църквата, който е умрял. „Тук лежи един виден лекар, който помагал на хората“ – помагал на хората, но и той умрял и после го величаят! Казвам: не вярвам в лекари, кои-

то умират. „Тук лежи покойник, еди-какъв си писател, цели томове е написал“ – цели томове написал, но и той умрял, аз не вярвам в такъв писател. Следователно всички наши величия, всички величини, в които вярваме, са все на гробищата – и от тях чакаме вдъхновение! Ще идем на гробищата и ще питаме: „Какво ще ни кажете вие, как трябва да се живее?“.

Един от израилските царе, Саул¹⁹, след като обърка работите си, след като изгуби своята сила, се отчужди от Бога; като се отказа от Него, нападнаха го филистимците²⁰. Той беше издал един закон – който се занимава с духове, да бъде убит – но сам го наруши. Преоблича се веднъж в дрехи на гробар, за да не бъде познат, и извиква една врачка, която имала общения с духовете. Казва й:

– Моля те да питаеш някой умрял каква съдба ме чака, какво ще ме постигне.

Врачката му казва:

– Ти искаш да ме поставиш в изкушение. Нали знаеш, че има закон в държавата, според който на всеки, който се занимава с това учение, главата му пада.

– Не се бой, аз съм онзи, който е издал закона.

– Е, щом си ти, който издаваш законите, ще извикам Самуил.

И какво му казва Самуил?

– Защо ми досаждаш, защо ме безпокоиш и караш да излизам?

– Намирам се в едно тясно място, не мога да реша един важен въпрос. Какво ще стане с мен?

Казва му Самуил:

– Ако Господ те оставя и не ти отговаря, утре и ти ще дойдеш при мен.

И действително, всички хора говорят все за умрелите: „Знаете ли моят дядо какъв учен човек беше, колко умен беше, пък какво здраве имаше той... но умря. А имах друг един дядо, той беше свещеник, как хубаво знаеше да пее – отлично пеене беше неговото!“

Отличен човек беше той, беден, но и той умря“. Дойде след него онзи младият, който казва: „Е, едно време имах една женица, жена и половина беше тя – красива, умна, от знатен род, но умря, пречупи ми сърцето!“. Счулено му било сърцето! Той не говори истината.

Съвременните хора не са се научили да говорят Истината. Това не е упрек. Знаете онази басня за стария рак – когато синът излязъл един път да върви пред него, а баща му, като го гледал как криво върви, рекъл:

– Слушай, синко, направо ще вървиш!

– Татко, излез пред мен и ми покажи как се върви направо!

Синът ходи така, както бащата – нищо повече.

Всички имате известни възгледи и грешката не е в това, че се различавате във вашите възгледи, но вие мислите, че сте завършили своето развитие; мислите, че това, което сега знаете, няма да се измени, че това, което сте постигнали, е единствено, друг живот няма. Не, ако вземем нещата така, както са, ще видим, че в Природата има ред същества, на степени според своето съзнание, и всички имат различни схващания за живота. Ние още не сме проучили растителното царство, животинското царство, не сме проучили още законите, които ръководят техния живот; ние не познаваме още животните, не знаем какви пертурбации стават с тях, какви са техните души, какви са техните отношения, какво е тяхното съзнание, как разговарят – всичко това е тайна за нас. Казваме: „Тук има един вол, но за нас този вол е скрит“. След като го впрегнем в колата да ни свърши работа, ние се качваме горе в къщата си, а него пращаме долу в дама. И ако сравним господаря, който лежи в чисто легло, и неговия слуга, който е извършил работата, каква грамадна разлика има в техния живот, в тяхната обстановка!

Съвременните хора се нуждаят от един нов морал, самият живот го налага. Сегашният живот е наш. Има

известни нишки, които проникват от този живот вътре в нас. Например ако запитате всички искат ли да бъдат честни, ще ви отговорят, че искат, но в какво седи честността на един човек? Тази честност днес е толкова ограничена! Не, ние сме честни само спрямо онези, с които имаме отношения, спрямо които имаме вземания и давания. Спрямо едни сме честни, спрямо други сме нечестни.

В какво седи моралът? Дойде един приятел, когото обичам, а аз съм търговец – морален съм спрямо него, ще му дам най-хубавото масло; в този случай съм морален, честен съм. Но ако дойде някой, който не ми е приятел, когото не обичам, няма да му дам от онова хубаво масло, друго имам за него. Ако запиташ този търговец защо не дава на всички от хубавото масло, той ще каже в себе си: „От хубавото давам на моите приятели, а от другото – на всички останали“. Такъв е моралът не само на търговците, такъв е моралът и на религиозните хора. В едно общество, в една религиозна община, членовете на тази община, каквито и да са те, помежду си имат едни отношения, а с външните хора – други.

Всички говорим за Бога – че имаме един Бог, че Той дошъл на Земята, че бил разпнат и т.н. Теоретично това Учение е много добро, отлично е. Днес има милиони хора, които говорят, проповядват Христовото учение и хубаво правят, отлично е! Питат някои: „Защо Христовото учение, като се проповядва 2000 години на Земята, не е оказало никакво влияние на света?“. Оказало е известно влияние, не че съвсем не е оказало, но на Земята то не е дало още тия резултати, които се очакват – защо? Има си философски причини, дълбоки причини има за това. Не мислете, че Бог сега мисли в две години да поправи света; не, правилно трябва да разсъждаваме. Божественият свят е абсолютно оправен, но нашият свят, светът, в който ние живеем, не е оправен, следователно този свят трябва

да оправим. Понеже ние сами не искаме да го оправим, а чакаме Господ да слезе и да го оправя, Господ казва: „Аз ще ви накарам вие сами да го оправите“. Ще бъде смешно един земеделец да дойде и да чака Господа да му оправя търговските работи или да дойде да му разоре нивите. Не, братко, ще вземеш ралото и мотиката, ще копаеш, ще разореш, ще посееш нивата и след като посееш, ще кажеш: „Господи, аз свърших моята работа, а Ти сега ще благоволиш да пуснеш малко дъжд и светлина, да поръсиш, да благословиш моя труд“. Тогава Господ ще каже: „Понеже ти свърши своята работа, Аз ще те послушам, ще изпратя Своего благословение, ще ти изпратя малко дъждец“.

Сега вие не прилагате този закон, но всеки от вас мисли, че като него друг няма. Някой казва, че имал много ниско, много долно мнение за себе си. Не съм срещал досега човек, който да има много ниско мнение за себе си. Това важи не само за хората, но и за животните. Срещна някое куче, вирнало е опашка, върви, стар чорбаджия е то; само го бутни и казва: „Знаеш ли кой съм? Виж какви зъби имам – като те стисна, ще покажа, че имам зъби, че мога да се защитавам“. Ние казваме: „Е, куче е то“. Да, куче е, а ние? За нас е още по-лошо. Ако днес поставим онези везни, с които претегляме отношенията между хората в живота, вижте най-първо какви са отношенията на синовете към бащите и на бащите към синовете. Питам един баща, който има син:

– Този син защо ти е?

– Е – казва, – Господ ми го даде, че на стари години да ме гледа.

Питам сина:

– Този баща защо ти е?

– Е – казва, – Господ ми го даде, че да ме подкрепя да завърша.

– А като завършиш?

– Като завърша, баща ми ще замине, аз ще остана на неговото място.

Тази идея крие в себе си друга, която носи разкапване. От единия край на живота до другия ние всаждаме безверие, ние се уповаваме един на друг.

Да се върна към стиха, който казва: „Що е това, което ни каза?“.

Обикновените работи всеки може да разбере, но обикновените работи няма да оправят света. Обикновена работа е да запалиш една малка свещичка, обикновена работа е да запалиш един малък огън. Питам: ако ти окачиш в пространството една малка свещ, ще освети ли целия свят – няма да го освети; ако запалиш един малък огън, ще стопли ли целия свят – не, няма да го стопли. Следователно, когато дойдем до Божествените работи, ние трябва да боравим с големите величини. Ти трябва да запалиш в себе си най-голямата светлина, трябва да запалиш в себе си най-голямата лампа, най-големия огън. Кой е този огън? Който гори и не изгаря. И сега аз класифицирам хората на праведни и грешни. Мнозина казват, че само грешните ще горят. Не, и праведните, и грешните ще горят – на общо основание ще горят. Някои ни проповядват, че пъкълът бил създаден само за грешните хора, не и за праведните. Не, не, и едните, и другите ще горят. Праведните ще горят, ще се стопят и ще се пречистят, а грешните ще горят, ще изгорят и на сгүрия ще станат. И праведният, и грешникът еднакво ще страдат, само че праведният ще знае защо страда, а грешникът няма да знае защо страда. И единият, и другият ще умрат.

Ние взимаме думите *смърт*, *умиране* като едно преходно състояние. Да умреш – това значи да се лишиш от благата, които имаш на Земята. Смъртта подразбира в даден момент да се ограничиш. Според това разбиране тя представлява един преходен период. За да придобиеш духовния живот, трябва да се откажеш от земния. Ще кажете: „Как да се откажа от земния живот?“. Земният живот е едно велико благо, това е

самият закон вътре в Природата. Онази малка буба, която трябва да се развие в пеперуда, нима не напуска всички блага на това си състояние, нима не напуска своя пръв живот? Напуска го, тя се развива в пеперуда, иначе няма да се промени. Казваш: „Как да се откажа от земния живот?“. Ако се откажеш преждевременно, ще умреш, но ако се откажеш навреме, ще се повдигнеш, ще придобиеш крилца, ще добиеш вечния живот.

Някои казват: „Защо трябва да се занимаваме с глупави работи? За нас е важно да уредим земния си живот“. Питам: от хиляди години насам всички държави не уреждаха ли земния си живот? Египтяните не уреждаха ли земния си живот? Те имаха една висока култура. Какво знание имаха египтяните! Вавилонците и асирийците не уреждаха ли своите земни работи? Уреждаха ги. Римляните не уреждаха ли своите земни работи? Уреждаха ги и много добре ги уреждаха. Всички съвременни държави все уреждат работите си, но все остава нещо, което не е уредено. На общо основание сега и ние уреждаме живота си.

Заблуждение е мисленето, че като се уреди държавата, ще се уредят и нашите отношения. Тази държава е уредена. В света съществува само една държава, това е факт. Целият Космос е една Божествена държава, която е тъй хубаво устроена. Там всички Разумни същества живеят според законите на Божествения свят. В Духовния свят няма никакви престъпления, там няма никакви затвори, няма и никакви стражари. В Духовния свят най-долната служба, която може да заеме един военен, не е, както тук, стражар, а офицер. Всеки такъв стражар е завършил 4–5 факултета и е запознат с дълбоки работи. Като дойде един стражар от Невидимия свят на Земята, тукашните философи не могат да обърнат и най-малкото пръстче на ръката му. А тук казват: „За стражар става и прост човек“ – защо, това не е прост занаят! Мислят, че стражарят ще носи един камшик и ще налага. Не е така. Онзи, който ста-

ва стражар, трябва да е много умен – като хване един разбойник, да му каже: „Братко, този занаят, по който си тръгнал, не е добър“; той може да го научи, може да му посочи доброто, без да го налага. Следователно на най-важната длъжност ние сме поставили най-простите хора. Казват: „Е, стражар е той!“. Не, това е почетна служба.

Аз взимам друг факт. Съвременните християни, съвременните служители на Църквата, казват: „Ние сме служители на Църквата“. Добре, питам: един университет нали си има служители – има. Кои са те? Разсилните²¹, тия разсилни държат ключовете на университета. Но когато един студент постъпва в университета, с кого урежда работите си – с разсилните или с професора? Разбира се, че с професора. И сега свещениците казват: „Ние сме служителите, ние сме членовете на Църквата“. Оставете това, за нас вие сте разсилните. Членовете на Църквата са светиите, пророците, ние с тях ще се разправяме. На вас благодарим, вие няма да ни показвате пътя; ще ни пуснете да влезем тук, но ние няма да излезем от същата врата. – „Как няма да излезете от същата врата!“ Чудни сте вие! Сега ни възразяват, но аз казвам: когато тръгнем за Париж, ние си взимаме един билет от чиновниците по гишетата, разсилни ги наричам. Даде ти билет и те пита:

– Ти от тук ли ще се върнеш?

– Няма.

– Че как така!

Аз си взема билет за Париж, пътувам, обикалям и когато се върна, този разсилен може да го няма на гишето.

Всички трябва да съзнаем своето положение, да съзнаем кой къде е поставен и какво е неговото звание. Щом аз превиша своята власт, щом превиша званието, което имам, щом превиша със силата, която имам, моето уволнение идва. Строго е това уволнение,

безпощадно е. Цялата Земя днес е покрита все с кости на разсилни, не с праведници, не със светии. Гробниците днес са пълни с костите на тези разсилни, с костите на тези, които не са изпълнили своята длъжност. Сега всеки трябва да се запита: „Аз разсилен ли съм в университета, или съм професор?“.

Казват: „Що е това, което ни каза?“.

И тъй, в света непременно трябва да съществува един вътрешен морал, който да бъде еднакъв за всички. Човек трябва да бъде чистосърдечен спрямо всички. Ние имаме отношения не само на Земята, имаме отношения и след гроба. Между корените и между клоните съществуват отношения. Един ден ние ще се срещнем Горе, пред лицето на ангелите и пред лицето на Бога. Целият наш сегашен живот, всички наши досегашни съществувания ще изпъкнат и всички различия, които сега се явяват, ще изчезнат. Вие казвате: „Аз съм това“. Не, всички различия помежду ви ще изчезнат. Като дойдем пред лицето на Бога, пред нас ще изпъкнат синовните отношения. Всеки християнин трябва да работи върху себе си, трябва да съзнае, че е дете на Бога, а щом е дете на Бога, като Него трябва да живее. Щом казвам, че съм дете на Бога, то как проявява Бог Своя живот? Няма същество по-благородно, по-свято, по-чисто, по-разумно, по-силно, по-мощно от Бога.

Откъде произтичат сега тия различия в нас? Причината за човешкото падение, причината на греховете се обуславя от едно много малко престъпление. Например забележете следния факт: учителят извиква един ученик в клас, но ако ученикът изведнъж се сепне, веднага става едно потъмняване в съзнанието му и не може да си каже урока. Учителят помага на ученика, това-онова, но като види, че не може да отговори, казва му: „Седни си!“. Тъй че ако на един ученик, който е бил на Небето, при всичкото свое щастие и блаженство, му се даде заповед да слезе на Земята, да помага на човечеството, и той се сепне, в това си

сепване той пропада. И след това във всичките си съществувания ще води един порочен живот. Така някой от вас тъкмо е наредил работата си, оженил се е, деца си има, само да си живее и дойде изведнъж една заповед да отиде Горе, на Небето. Щом се даде такава заповед – да отиде в Духовния свят, става едно сепване в него и в това състояние той отива на Небето. Дойде ли заповед да слезе на Земята, веднага идва една радост. Питам: колко християни има, които, като ги повика Господ, да се зарадват? Това са наблюдения, които трябва да правите.

Да оставим настрана външния свят. Вие се занимавате с външния свят сякаш той сам ще се уреди. Има други сили, които уреждат този свят, той се управлява от други закони. За оправяне на работите на този свят има Народно събрание, където се събират 300–400–500 най-умни хора – те уреждат работите на държавата, те се грижат за уреждане на обществения строй. Църквата какво трябва да урежда? Тя трябва да урежда своите работи. Питам: онзи, който служи на Църквата, подчинява ли се на тази Горна камара, на която глава е Христос? Онова, което е казал Христос преди 2000 години, тя изпълнява ли го? Не е достатъчно само да кажем, че не е изпълнено. Може да го изпълним! Най-голямото заблуждение е в мисленето на някои, че Христос е на Небето, седи там и чака да дойде Второто пришествие, за да дойде да съди хората на Земята. Христос никога не е напускал Земята. Казва се в Писанието: „Даде Ми се всяка власт и на Небето, и на Земята, идете да проповядвате!“ – значи ако Му е дадена всяка власт и на Небето, и на Земята, Той е свързан със Земята. В друг стих пък се казва, че Христос седи отдясно на Отца и чака деня на Второто пришествие, за да дойде и съди хората. Как ще примириш това противоречие в тези два стиха? Всеки е свободен да вярва в каквото иска.

Казва се в стиха: „Що е това, което ни каза?“.

В живота се явяват следните две положения: ако извадите рибата от водата и започнете да я галите, вашето галене ще ѝ помогне ли? Любов ли е това? Ако тази риба е във вашия шадраван, единствената любов, която можете да проявите към нея, е като сменяте често водата ѝ – само така ще изразите вашата любов; ако я извадите, тя ще умре. Ако пък вземете една птичка и я сложите във водата, какво ще бъде нейното положение? Тя ще умре. Въздухът е смърт за рибите, водата – смърт за птиците. Това са двете положения, в които ние се намираме.

Много религиозни хора искат да бъдат богати, но богатството за тях е смърт. Да стане един религиозен човек богат значи да умре – нищо повече. И обратният закон е верен. Има известни хора, които, ако осиромашеят, ще умрат. Ще кажете: „Господ е наредил така“. Богатството и сиромашията трябва да разбирате в тяхното вътрешно естество. Богатството е условия, при които човешката душа трябва да се прояви. Тя трябва да се прояви в онзи благороден изблик, да изпраща отвътре своите блага навсякъде, като един извор. В сиромашията човек трябва да научи едни от най-добрите качества: смирението и трудолюбието – само сиромашът може да бъде трудолюбив и смирен човек.

Как ще примирите всички тези противоречия, които е изказал Христос? Например Той е казал: „Ако дясната ти ръка те съблазни, отсеци я! Ако окото ти те съблазни, извади го!“. Ако изтълкувате тези Христови думи буквално, какво ще излезе? Не, за да разбираме Христовото учение, трябва дълбоко, вътрешно схващане – по Дух. Това различие, което сега съществува между религиозните хора, кой го създаде, Христос ли? Не, Христос е поставил три положения – Той казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си; да възлю-

биш и врага си“. Да възлюбиш врага си – това е едно от най-тежките учения, които хората трябва да учат. Да възлюбиш Бога е най-лесното. Да любиш ближния си – това е по-трудно. Да любиш врага си и в своя враг да не виждаш никакво зло – това е най-трудното учение. Абсолютно чист живот е да не обръщаш никакво внимание нито на доброто в човека, нито на злото. Защото ако виждаш неговата добродетел, ти ще я пожелаеш, а всяко нещо, което пожелаеш, е едно пресътпление. Ако виждаш неговото зло, ти ще го съдиш, а това е друг грях, друго престъпление. Да не виждаш нито доброто в човека, нито злото – това е правото учение. Радвай се на онова Божествено проявление, което виждаш в себе си.

Ние казваме: „Този човек е много добър, онзи човек е много лош“. Коя е нормата, с която човек може да определи в даден случай дали някой е добър, или е лош? Били ли сте в това Божествено училище, да гледате на нещата така, както Бог гледа? Аз мога да ви приведа много примери, от които се вижда, че Бог мисли по-различно от нас. Христовото учение е приготовленияе за великата Любов на хората. В това Учение има известни изопачения. Ние мислим, че ако се приложи Христовото учение, ще се спре еволюцията на хората по Земята. Някои казват: „За да изпълним Волята Божия, трябва да раздадем имането си“. Не е въпросът в раздаването, въпросът е в употребяването на онези блага, които човек има. Ти не можеш да раздаваш онова, което Бог ти е дал. – „Ами нали Христос казва: *Даром сте взели, даром ще дадете*.“ Да, което си взел даром, даром ще раздадеш, но какви са вашите изисквания? Вие искате всички богати хора да бъдат щедри – защо? Изисквате това нещо не от морално гледище, но понеже страдате, сиромаси сте, казвате: „Богатите трябва да раздадат имането си“. Богатият човек от своя страна казва: „Трябва да има ред и порядък в света“ – защо? Защото той е забогатял и иска да

запази своето богатство. Тия причини не са морални.

Това, което ни заставя да искаме ред и порядък, не е от любов към реда и порядъка. Ето, и за нашето събрание хората отвън казват: „Защо този човек е събрал тия хора, защо ги развращава? Те вече не са българи, те не могат да бъдат полезни на своето отечество“. Питам: кога българите са били полезни на своето отечество? Кога българите са били тъй силни, както римляните, или тъй силни, както днешните англичани? Коя е причината да не са били тъй силни? Въпросът не е да бъдем силни, ние трябва да бъдем умни. Като англичаните не можем да бъдем силни, но като тях можем да бъдем умни. Като англичаните не можем да имаме снаряжения, нито флота, но можем да бъдем тъй честни като тях. Можем да бъдем още справедливи и добри.

И тъй, всеки българин може да бъде честен, справедлив, умен и добър. Кога? Още сега. Има неща, които още сега могат да се приложат. Това, което може да се приложи сега, е реалното. Ние казваме: „Е, за в бъдеще!“ и всички живеем с мисълта за своето бъдеще. После, ние живеем само със своята история. В училищата се преподава българска история. Кой са похвалните черти на българската история? Аз се чудя някой път, като казват, че трябва да преподаваме българска история. Извадете кое е похвалното за българския народ и не е само за българския народ, но и за всички народи. От историята на всеки народ трябва да се извади възвишеното, благородното, и него да учим. Не трябва да се осъждаме, да казваме, че българите са лоши, но трябва да теглим с онези везни, с които Невидимият свят ни претегля. Добрият човек си е всякога добър и лошият си е всякога лош. Ще кажете: „Ето едно противоречие!“. Аз казвам: доброто е моментно, т.е. в момента, в който правя добро, съм добър човек. И грешката, която правя, също е за момента. Един човек може да направи или зло, или добро. В дадения

случай, когато правя доброто, във всичката своя същина аз съм добър; в дадения момент, когато правя зло, съм лош във всичката си същина. Под думата *лош* разбирам лош в своето проявление.

Човек на Земята се цапа, опетнява се. Нима мислите, че когато ходи насам-натам и замисля да отмъсти някому, не се опетнява? Има един закон: добрият човек е всякога добър и нищо в света не може да го опетни. И Божествената светлина никога не може да се загаси; тя се загася сама по себе си. Ако остане само човешкото, то от само себе си ще се запали, ще изгори и ще рухне. Ако е Божествен огън, пазете се, този пожар всякога ще гори.

И тъй, всички хора ще горят. Запалени ще бъдат и праведници, и грешници, тъй ще е за в бъдеще – ще горят. Казва Писанието: „Светът чрез огън ще се поправи“. И защо е това безпокойство, което е обхванало днес хората? Някои искат да сложат причините за злото в света на едно или друго място, но причините се крият някъде дълбоко. Някои казват, че причините са в Православната църква. И там не са. – „В Католическата църква.“ И там не са. – „В Протестантската църква.“ Но не са и там. Несъгласие има между самите хора. Злото не се крие даже и в самите хора. Ние, хората, само проявяваме злото. По същество ние нито зли можем да бъдем, нито добри – злото и доброто са вън от нас. Единственото нещо, което е най-възвишено, което определя човека като човек, то е само Любовта. И Мъдростта не е още. Любовта е сложила вече първия си корен – тя е в човешкото сърце и в човешката душа. Единственото най-реално нещо е Любовта. И сега хората колят, бесят, а искат да бъдат добри, искат да бъдат умни. Започнете с Божествената Любов и тази Любов ще привлече всички възвишени добродетели, тя ще отвори света пред Бога. Тя има ключовете на всички тайни вътре в живота.

Да ви приведа един пример от съвременния живот; не е от българския, а от живота на западните на-

роди. Един виден английски лекар на име Амзел имал единствена дъщеря, на която майката се споминала още в младини. Той посвещава целия си живот на дъщеря си, дава ѝ отлично образование и възпитание. Между 70–80-годишната си възраст започва да слабее и очаквал сега дъщеря му да посвети живота си на него, но дъщерята се влюбва в един граф и графът ѝ казва: „Аз искам да напуснеш баща си и да дойдеш с мен“. Известно време тя се бори в себе си, но после решава да напусне баща си и излиза. Очаква я той ден, два, три, идва най-после един господин и му казва: „Дъщеря ти замина с еди-кой си граф“. – „Как, дъщеря ми, на която съм посветил целия си живот, да скрие всичко това от мен и да не ми каже нито една дума!“ И започват ония сълзи да текат.

Питам: защо дъщерята напусна баща си? Това морално ли е? Може ли след това тя да се надява да живее със своя възлюбен един живот с благословение? Никога! Дъщеря, която при такива условия напуска баща си, не може да има никакво благословение. Ред поколения тя ще има проклятието на съдбата. Мислите ли, че онзи възлюбен граф, който отнема дъщерята от бащата при такива условия, е благороден? Не е благороден. Казвам: мислите ли, че ако един човек ви отдели от Бога, от вашия Баща, и вие отидете в света, за да благувате с него, ще имате Неговото благословение? Не, ред поколения ще имате страдания, ще носите нещастията със себе си. Ще кажете: „Няма морал!“. Не, в никакъв случай няма да жертваш висшите интереси на своята душа за благо на този свят! „Ако ти дадат всички блага на този свят и ти пожертваш интересите на душата си за тях, ти си един пигмей“ – казва Христос.

Сега ние питаме има ли Господ в света. Онази богата дъщеря казва: „Да не ме е раждала майка ми, да не ме е раждал баща ми!“. Даже много синове и дъщери казват: „Е, майка ми и баща ми са имали разположение един към друг, влюбили се, родили ме, това

не ме задължава да имам разположение към тях и да ги гледам!“ – това е сегашният морал, обикновеният морал на хората. Питам: при тези условия, при тези схващания какъв морал може да имате, как можете да живеете? Морал може да има само при възвишената Любов. В сегашния морал няма никакви закони. Законите трябва да бъдат написани в душата. Закон може да има само при възвишената Любов. И онзи стражар, който е завършил четири факултета, ще може да изпълни великия закон на Любовта.

Мнозина ще кажат: „Това Учение е неприложимо в света“. Защо е неприложимо? Ум трябва! Ако вържете един вълк с въже, той лесно разрешава въпроса: прегризва въжето, освобождава се и заминава. Ако вържете коня, той ще каже: „Е, такава е Волята Божия, такава е съдбата ми“ – и ще си умре гладен. Кой е прав? Вълкът е прав. Ама лош бил! Хубав е методът му – прегризва въжето и се освобождава. Той е свободен. И конят трябва да се научи от вълка да прегризва въжето, макар че господарят му го е вързал. Има някои коне, които се сещат да прегризват въжето си, но правят това по други съображения – понеже въжето е направено от коноп, конят си казва: „Може да има малко храница тук“ и затова го дъвче, дъвче, докато го прояде, и после се вижда свободен и си казва: „Могло значи да се освободя!“.

Някой път съвременните хора ме съдят – казват: „Онзи там заблуждава хората!“. Доведете при мен един човек от целия свят, който да не заблуждава своите ближни! Искам да видя кои са качества на онзи, който не заблуждава. Искам да бъдем справедливи, искрени, да знаем кой не е заблуден. Не, трябва да знаем, че има един Бог над нас, Който не е само вън – Той е и вътре в нас, и вън от нас, Той регулира целия ни живот. И не само Той е над нас, но ние сме заобиколени от множество други Разумни същества, които упражняват влияние върху нас. Тогава ние попадаме под друго заблуждение.

В една къща се развъдили паяци и започнали да изпращат помежду си депутация – как да разделят къщата, че да не препятстват на мухите да влизат в паяжината им. Заели всички къшета, но идва един ден слугинята на къщата и с метла разваля всички паяжини. И ние, като паяците, наредим законите – тъй и тъй ще бъде, но дойде един ден слугинята с метлата и казва: „Хайде навън!“ – и тогава всички казват: „Той умря, Господ да го прости!“. Не, приятелю, ти си влязъл в една чужда къща – тази къща не е твоя, на някой друг е. Тя не е наредена за теб, за да ловиш мухите. Иди вън и там, на някое дърво, си направи къща, иначе ще дойде слугинята с метлата – тя е, която разполага. А господарят даже и не вдига ръка, той счита за унижение да се разправя с паяците в своята къща – казва: „Стоянке, ела с метлата!“.

И ние, умните хора, които сме завършили университет, не сме научили този основен закон – че не сме ние, които решаваме въпросите, а казваме на синовете и дъщерите си: „Ти така ще направиш, иначе ще направиш“. Защо грешат майките? Една майка, която е родила син и дъщеря, трябва на две неща да ги научи – да каже на дъщеря си: „Дъще, аз се ожених за баща ти заради теб, но ти ще любиш Бога, няма да жертваш живота си за никого друго, освен за Бога. Ако не искаш да постъпиш тъй, аз нямам нищо общо с теб“. После ще извика сина си и ще му каже: „Синко, аз те родих, но ти няма да бъдеш вагабонт, да се продаваш. Трябва да обичаш Бога!“. А сега как постъпват? Израсне дъщерята и майката казва: „Хайде да те нагласим добре, да можеш да се харесаш, че да те наредим добре в живота!“ – и започват да канят момците. Дойде един, майката казва: „Аз не харесвам този“ – като че тя ще се жени. Момата казва: „Аз пък искам него“, бащата иска друг и най-после момъкът казва: „Те не ме искат, но и аз тях не искам“. След това майката урежда работата със сина си. Той вдига шум, тази иска, онази

не иска. Един ден и снахата казва: „Баща ти, майка ти не ме искаха, но сега пък и аз не ги искам!“. И тъй, уредиha работите.

Днес във всяка къща така се уреждат работите и после хората питат: „Защо Господ е наредил така?“. – „Е, съдба, така е решил Господ!“ Не е съдба това. Ти трябва да се научиш, като носиш това дете в утробата си, да му кажеш: „На Бога ще служиш!“. А сега служим на кого – служим на Църквата, на държавата, а на когото трябва да служим, не служим. Аз казвам: най-първо трябва да служим на Бога на Любовта, Той трябва да бъде наш идеал. И тогава, като се срещнем, ние ще се познаваме. Като срещна един стражар, ще му кажа: „Братко, ти си завършил четири факултета, ти имаш моите уважения, отлична е твоята служба!“. А сега кого търсим, на кого служим? На България. Българите, макар че минават за културен народ, не зная дали имат един министър, който да е завършил четири факултета.

Що е това, което ни каза?

Това Учение и след хиляди години ще бъде пак същото. Важният въпрос във вашия живот сега ще се разреши – как? Като приложите Христовото учение. Ти може да си търговец, но и да напуснеш търговията си, работите ти пак няма да се уредят. Може да си земеделец, но и да напуснеш земеделието, работите ти пак няма да се уредят. Може да си стражар, но и да напуснеш стражарството, работите ти пак няма да се уредят. Може да си какъвто и да е по професия, но и да напуснеш тази си работа, работите ти пак няма да се уредят. Хората са били и свещеници, и проповедници, и професори, и майки, и бащи, но поправили ли са света – не са го поправили. Майка и баща – това са високи длъжности. Има само един Баща в света, а ние играем роля на бащи. Има само една Майка в света, а ние играем роля на майки. И засега Баща е само Мъдростта, Майка е само Любовта, а техният единствен,

първороден син, е Истината – така седи въпросът, а ние, простосмъртните, трябва да намерим този Баща на Земята. И колко труд се изисква! Целият си живот трябва да посветим, за да намерим нашия Баща на Мъдростта.

Христос преди 2000 години ясно говореше: „Понеже не повярвах нито в Мен, нито в Отца Ми, Който Ме е проводил, ще дойде Духът вътре в света и от Моите ще вземе“. От кого ще вземе – от Бащата на Мъдростта, Синът ще вземе от Бащата на Мъдростта. Синът винаги взима от майката и бащата. Ние се стремим към Истината, а Истината е Синът – Истината е Синът, смисълът, Истината показва какви трябва да бъдат отношенията ни един към друг.

Питам: къде са онези любовни отношения между хората? Някой път ме питат защо не отида да проповядвам в Православната църква. Е, хубаво, ако вляза в църква, ще кажат: „Той мисли да вземе нашите овци, да ги смути, да ги заблуждава“. Казвам ви: аз съм толкова благороден, не искам да взема вашите овци от Църквата, да ги смуцавам, да ги заблуждавам, те си имат ред и порядък. Аз не събирам вашите здрави хора от Църквата, а събирам болните хора отвън, тях взимам. Ако някоя ваша здрава овца е дошла при мен, елате и си я вземете! Аз имам други схващания, други понятия за човека, за човешката душа. Човешката душа е нещо Божествено. Как можеш да вземеш братя си, да го подчиниш, да го заробиш? Аз гледам на всеки човек като на свободен. Той може да мисли тъй, както и аз мисля; той може да чувства тъй, както и аз чувствам; той може да действа тъй, както и аз действам – и във всяко едно отношение има право на тези блага. Наруша ли най-малко това правило, този основен закон, веднага Божието лице ще потъмнее, а тогава и моето лице ще потъмнее.

Някои запитват: „Какво мисли този човек?“. В даден момент човек може да мисли две неща: или добро,

или зло. Важният въпрос обаче не е кой как мисли, важният въпрос е поставихте ли Христа на Неговото място. Аз не съм ви казвал мен да поставите на Христовото място. Христос не е нещо, което може да се поставя отвън, Христос е един принцип. Поставете Христа вътре във вашите сърца! Нека свещениците, нека Църквата първо постави Христа на Неговото място, че тогава да разрешават другите въпроси!

В живота си ние трябва да имаме една мярка, с която да мерим нещата, да ги познаваме. Как ще познаете дали ви любя, или не ви любя? Чудя се, когато някой казва: „Аз вече в Учителя не вярвам“ – нима аз имам нужда да вярваш в мен? Единственото нещо, на което разчитам, то е Вярата, която аз имам. Не, ти не вярваш в мен. То е за твоя сметка. Ти не трябва да вярваш в мен, ти трябва да вярваш в този Дух, в това Божествено единство, ти трябва да вярваш в Бога. Тази Вяра трябва да бъде жива, а Божествената Любов трябва да засегне човешкото сърце. Ако ти не вярваш в Бога, как ще вярваш в мен? Ако ти не обичаш Бога, как ще обичаш мен? Да обичаш мен, да обичаш ближните си – това е вторият закон. Ако твоите отношения са прави към Бога, ще бъдат прави и към мен; ако твоите отношения са прави към Бога, ще изпълниш най-трудния закон, ще бъдеш прав и към твоите врагове. Как хората стават врагове? Двама братя враждуват помежду си. Кое ги кара да враждуват? Враждата се дължи на имането, което бащата е оставил.

Що е това, което ни каза?

В какво седи истинският морал? Истинският морал в света седи в следното: да желаеш да имаш само това, което Бог е определил за теб. Ако аз, като християнин, стана търговец, ще направя магазина си на такова място, че да не вреди на нито един наоколо. Ще избира такова място, че по възможност най-малко желаещи да влизат в него. Ще държа статистика кой магазин измежду 200–300 ще има най-малко кли-

енти и него ще избира. Започнат ли да влизат много клиенти, Божественият закон е вече нарушен. Ако се жениш и избереш най-красивата жена, ти не постъпваш по закона – ти не се жениш за нея, защото я обичаш, а за красотата ѝ. Това не е морал. Ще избереш не най-красивата, но най-скромната. Хората в света не се женят както трябва. Ако имаш 100 моми за избор, ти ще избереш най-скромната, а не най-красивата. Ти си пред Бога и твоята женитба пред Бога е благословена, приета е Горе на Небето. Избереш ли най-скромната, най-незавидната, от Небето казват: „В този човек има морал!“. Ако влезеш в някоя църква (аз взимам църквата в друго значение) и избереш най-видната, ти престъпваш закона. Не, ти трябва да избереш най-скромната църква, където има най-малко хора. Някои казват: „Защо не отиваш в църквата „Свети Крал“²²?“. Ако отида в „Свети Крал“, цялото ми величие ще изчезне, ще се опетня. Това не е защото хората са лоши, но трябва да избира най-малката църква, в която да има само двама богомолци и аз да бъда трети измежду тях – това е морал. Да влезеш в „Свети Крал“ и да обърнеш внимание на света със своето влизане право ли е? Нима съм някой плуг, та да обръщам хората? Обръщат се ниви, но човек да обърне човека към Бога – това обращение е двусмислено. Виж едно нещо, на което мога да науча хората, което имам, то е да запаля свещта им. Гледам – някой носи свещта си, има книга, но няма кибрит; драсна кибрит, запаля свещта му – отиде вече. Е, питам: ако аз със своя кибрит запаля свещта някому, какво престъпление има в това? Той ще чете книгата и ще вижда пътя си нощем.

Казват за някого: „Той не мисли както трябва!“. Чудни са хората! Какво от това, ако един вълк не мисли така, както ти искаш? Ако вълк стане овца, той не може да мисли като вълците, но докато е вълк, ще мисли като тях. Оплаквали се един ден мишките: „Дойде между нас една котка, беше много мършава,

а сега ходи така угоеничка. Много от нашите мишки станаха нейни слуги. Дойде, хване една мишка и тя ѝ стане слуга. И откакто ние ѝ станахме слуги, тя се повдигна“. Колко мишки има, които слугуват на една котка? Това са философски заблуждения вътре в света, мишката не може да бъде слуга на котката. Някой казва: „Стани ортак с дявола, докато минеш моста“. Е, приятелю, мислиш ли, че дяволът е толкова серсеемин? Чудна работа! Той насред пътя ще те бутне! Знаеш ли на какво прилича твоето положение? Някои искат да надхитрят дявола. Знаете ли примера с магарето, което служило дълго време на господаря си? Един ден то минавало през една река. Натоварено със сол, по невнимание се подхлъзнало, паднало във водата и солта се стопила. Повдигнало се и усетило, че товарът му е олекнал. Казало си: „Отлична работа! Научих едно изкуство как да си облекчавам товара. Като дойда до водата, ще клекна и товарът ще се намали“. Втори път господарят натоварил магарето с вълна. Минали през реката, магарето клекнало във водата, поискало да се вдигне, но не могло – товарът станал много тежък. Е, приятелю, един път дяволът ще те натовари със сол, друг път – с вълна.

Умен човек е онзи, който има само един, възвишен морал и може да го приложи във всички отношения в живота си. Такъв морал може да се приложи още сега: мъжът може да го приложи, жената може да го приложи, синът може да го приложи, дъщерята може да го приложи, стражарят може да го приложи, съдията може да го приложи. Какво ни пречи да приложим този закон на Любовта? Нима онези съдии, които съдят света, са много справедливи? Обръщат законите. Съдията има възможност да обърне закона. Нима мислите, че аз, ако съм подсъдим и дам на съдията 1000 английски лири, той няма да реши делото в моя полза? Ще каже: „Този човек е благороден, неговото прегрешение не е толкова голямо“ и така ще смекчи

моите прегрешения. И днес парите смекчават всяко престъпление.

Но има един закон, който не смекчава. Той действа еднакво и спрямо богати, и спрямо бедни, той е абсолютно справедлив. Следователно има една Правда над нас, на която можем да разчитаме. Когато Христос е дошъл на Земята, Той е говорил много работи, които не са писани. И ако ние поискаме днес да учим хората на всичко, което е учил Христос, ще кажат, че това е заблуждение. Питам: кое не е заблуждение? Когато оженваме една мома за един момък, това не е ли заблуждение? Вие им казвате: „Ще се ожените, ще бъдете щастливи“. Хубаво, щастливи стават ли – не. Те ще породят синове и дъщери, но като не разбират закона, ще породят идиоти, престъпници. Една мома, като се жени, трябва да разбира закона, да се жени по закона на Любовта. Отиват ли сватове пред нея, убеждават ли я, за мен въпросът е предрешен. Онази мома, която ще се жени, трябва да познава своя възлюбен, да прочете подписа му и нищо повече. Остане ли други да те женят, въпросът е свършен. И тогава религиозните хора казват: „Трябва да се женим!“. Аз казвам: по Бога ще вършите всичко и светът ще се оправи. Тогава отношенията между мъже и жени ще бъдат прави. Аз наричам жена тази, която, като има един мъж, да се не съблазни в него никога, да не му изневери никога. Аз наричам мъж онзи, който никога не изневерява на жена си. Като ме слушате, казвате: „Тъй, тъй е“. Да, но като е тъй, сега не може, отначало трябва да започнете. Трябва да сложите Любовта като основа и да приемете тази велика светлина на Божествената Мъдрост. Силата на една жена седи в това като срещне един мъж, да го повдигне, а не да го понижи. Една жена понижава ли един мъж, знаей какъв е нейният характер. А всяка жена, която, като срещне един мъж и постави в него един благороден импулс, знаей каква е. Всеки мъж, който, като срещне една жена, постави

в нея един благороден подтик, е добър. В нас има грехове, наследени от миналото, и ние трябва да се освободим от тези грехове, можем да се освободим.

Що е това, което ни каза?

Това, което Христос е казал, е следното: единственото нещо, което може да разреши всички спорове, единствената сила, която разрешава всички индивидуални, семейни, обществени въпроси, въпросите на човечеството, това е само тази Любов, в която има абсолютен морал.

Сега хората говорят лошо за мен. Това аз даже не трябва да го правя на въпрос, не трябва да считам за обида това нещо. Когато седя като един фар и показвам пътя на всички хора, по суша или по море, моята служба е да осветлявам пътя на хората. Аз трябва да бъда толкова благороден, че да я изпълня, и нека се сипят върху мене хули. Нека се сипят, защо не? Похвалите и хулите имат едно и също значение. Един човек, който може да те похвали, той може и да те укори, да ти каже най-горчивите думи. Има нещо по-високо от похвалите и по-високо от укорите – това аз наричам закон на Любовта. Зная защо ме хвалят и защо ме укоряват, въпросът за мен е решен. Ако някои ме укоряват, казвам: възможно е с моите идеи, с моето Учение да нарушавам интересите на тези хора, имат право. Ако някои ме хвалят, те са видели някое добро от мен. И едните, и другите имат някакъв интерес. Аз бих желал да намеря хора незаинтересовани. Ако 10 души ви похвалят, други 10 ще ви укорят. Има един закон, в който няма нито похвали, нито укори – там можеш да бъдеш сам. Но понеже хората не искат да бъдат сами, искат да бъдат двама, те напускат този закон и затова се явяват всички страдания. Ето защо трябва да бъдем доблестни, да изнесем без страх всички страдания.

Не се плашете от дявола, не се плашете от бедността, не се плашете от болестите, от страданията, от

това и онова, приемоте Любовта, нека тя царува във вашите сърца! Нека има страх отвън – Любов отвътре, тъмнина отвън – светлина отвътре! Нека има светлина в ума и топлина в сърцето, за да имаме сила да вършим Волята Божия! Можем ли да вършим Волята Божия – можем. Всеки може да върши доброто в онази микроскопична форма. Всеки може да люби, а всички вие искате да любите.

И сега казваме: „Тъй казал Христос, тъй направил Христос“. Христос казва: „Стани тази вечер и напусни къщата си!“ – „Как, да напусна къщата си!“ Разболява се жената, спъне се. Тя се бори, бори: „Какво ще каже мъжът, какво ще кажат хората?“. Каже ли така, свършва се въпросът. Дойде Христос, казва на дъщерята и на сина: „Напуснете дома си!“ – „Ами какво ще кажат майка ми, баща ми?“. Свърши се въпросът. Е, какво казва майката? – „Слушай, дъще, ти не трябва да бъдеш толкова глупава, ти ще трябва да се ожениш за онзи граф. Той е богат, има къщи, ти ще живееш като графиня.“ Христос казва: „Слушай, тук има един много беден овчар, за него ще се ожениш“. Майката казва: „Ти луда ли си?“. Щом се колебаеш, въпросът се свършва. Христос казва: „За този овчар ще се ожениш, той е беден, но много добър“. Мнението на Христа и мнението на майката се различават. Христос казва: „Ако питаш Мен, за бедния овчар ще се ожениш“. Дойдат братята и сестрите ѝ и казват: „Ти си била много глупава!“. Разказват: „Тя, нашата сестра, не е с ума си“. С ума си ли не е? Ами ако още тази вечер Господ изтегли душите ви и отидете на Небето, как мислите, във вашите стаички ще има ли нещо скрито? Там ще се разрешава този въпрос – да се ожениш или не, а не тук, на Земята. Не се разрешават тук нещата, но Горе, Горе. Ако някой иска да знае как се разрешава въпросът, казвам: нека отидем на Небето! Още 2000 години да говорим тук, на Земята, няма да се разберем. Казвам: елате да отидем на едно място и там ще

разберем ти кой си и аз кой съм. Някои искат да знаят кой съм. Елате с мен да отидем Горе и там ще разберете кой съм. – „А, за Горе не е дошло още времето!“ Дошло е времето за Горе. Казва Христос: „Когато Син Человечески дойде на Земята, ще намери ли достатъчно Вярa в хората?“.

Аз бих желал всички свещеници да говорят на стадото си за Христа, за Христовата Любов, но да говорят искрено. А тъй, както постъпват, аз не съм отговорен за постъпките им. И нека се яви в тях едно искрено желание да живеят за Любовта Божия, да вършат Волята Божия – това желание е в състояние да изглади всичките им грехове за в бъдеще, но ако то не дойде, греховете им ще останат на същото място. На малкия извор аз желая много вода, за да се изчисти тази вода. На бедния човек желая да стане богат – с какво? С такова богатство, което да внесе Любовта. Ще кажете: „Тази любов!“. Любовта е най-хубавото състояние, което човек може да има тук, на Земята. И когато тази Любов дойде, тогава човек става смел и решителен, може да върши всичко както трябва. Той не прави избор в нещата, той може да върши всичко, може да послужи на всички. И ако един ден тази Любов влезе в нас, и ако Господ влее друг живот в нас, ето каква ще бъде тази Любов. Когато ме срещне някой и ме запита: „Ти праведен ли си?“, ще му кажа, че тук не мога да му доказвам това.

– Ами ти праведен ли си?

– Е, аз принадлежа на нашата Църква, праведен съм.

– Хубаво, ти вярваш ли в Христа?

– Вярвам.

– Добре, да отидем тогава в Рилската пустиня, там, където има мечки. Ако тази мечка и двама ни оплусе, тогава и двамата не струваме. Ако ни обърне гръб и започне да бяга, пак нищо не струваме, но ако дойде срещу нас и ние я погалим, а тя ни се усмихне, ето

къде е Учението, ето къде е Любовта.

Които искат, нека дойдат с мен в Рилската пустиня, да срещнем мечката, и въпросът е свършен.

Някои искат да знаят какво мисля да говоря. Нека почакаат, докато избира мечката. Тя ще бъде най-малко 10–15–20-годишна и като се зададе, да бъдем спокойни, да видим Бога в очите на тази мечка. Като я срещнем, ако има Любов в сърцата ни, тя ще ни каже: „Познавам ви“. Така ще се поразговорим малко с нея. Тя ще каже: „Дано целият свят се измени така, че кожата ни отиват. Наистина, ние сме лоши и от нас всички треперят, но и ние се крием от хората в големи дупки, и ние треперим от тях“.

Сега всички искат да разрешават нещата тъй лесно. Не, Господ иска да влезе в сърцата ни и ще влезе. Може да влезе!

Що е това, което ни каза?

Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, каквото попросите в Мое име, ще ви бъде“.

24 февруари 1924 г.

Родени изново

*Истина, истина ти казвам:
ако се не роди някой изново,
не може да види Царството Божие.
Йоан 3:3*

В Природата съществува един език, аз го наричам Живия език на Битието, или Живия език на нещата. Този език има особена граматика: глаголите му имат особен строеж; съществителните, прилагателните, причастията, съюзите му не следват законите на обикновената реч. По своята звучност този език е един от най-красивите. Той е писмен, но не се пише на книги, защото книгите в Природата са живи.

Христос взима думи от този език и казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“. В този стих не се казва „... да влезе в Царството Божие“, но да го види. Всички имате най-обикновени понятия за виждането. Искате да видите някой цар или някой ваш приятел, но кои са условията да виждате? Първото условие е да имате очи, трябва да имате способност да виждате. Заедно с виждането се подразбира вашето съзнание да бъде будно, да имате разбирания върху нещата; и без да разбира, човек може да вижда.

Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.

Ако Христос бе в наше време, бихте Го помолили да обясни този стих, както и тогава Никодим Го запитал. Тогава Той го обяснявал, но понеже от това време са се изминали 2000 години, сега стихът остава само като един малък пасаж от Живия език на Природата. Ала в този малък пасаж има дълбок смисъл, той от време още е изпитан.

Аз съм ви привеждал и пак ще ви приведа онзи разказ за някой си, който, след като изучавал Библията и Евангелието дълги години и не могъл да намери основата на това Учение, един ден се разсърдил и казал: „Толкова хора са писали в него: Исаия²³ тъй казал, Йеремия²⁴ тъй казал, Авраам тъй казал, пророците, апостолите тъй казали, но нищо не им разбирам“, хвърлил книгата в огъня и я изгорил. Цялата книга изгоряла, но останало от нея едно малко парченце. Взел го, прочел на него: „Бог е Любов“, разбрал това малко семенце и си казал: „Значи Бог е Любов – следователно всички тези пророци, апостоли са писали, защото Бог е Любов. И ако съвременният свят съществува, съществува по причина на това, че Бог е Любов. Ако Бог не беше Любов, ние не бихме съществували, т.е. не бихме имали условия да се развиваме, да пишем, да учим, да водим всички тия спорове, които сега съществуват“. Така разсъждавал той.

Сега някои хора се занимават с големи спорове, но големите спорове са направени от малки спорове. Чудни са хората, когато искат да унищожат големите, дебелите въжета, с които бесят хората. Тези въжета не са виновни, те са направени от хиляди, хиляди нишки, които са заплетени заедно. Следователно със заплитането на тия много нишки може да се обеси всеки човек, а от малки паяжини никакви бесилки не могат да се направят. Ако в този свят не съществуваша въжетата, ние нямаше да имаме бесилки; ако пък си служехме само с паяжини, щяхме да бъдем много по-културни, отколкото сме сега. Дебелите въжета показват, че сме чрезмерно материални, имаме такава голяма тежест, че трябва с такива въжета да ни държат.

Същото нещо е и по отношение на яденето. Всички казват, че човек трябва да яде много, за да живее. Къде е онази истинска мярка на Природата, къде е онзи кодекс на Природата, в който се казва по колко и как трябва да ядем? Че трябва да ядем, съгласен съм,

но къде е онова истинско мерило, което казва по колко трябва да ядем? Попитайте паяка по колко трябва да яде – в своя кодекс той казва: „Най-малко по една муха на ден трябва да изядам“. Попитайте вълка по колко трябва да яде – той, според своя кодекс, казва: „Най-малко по една овца на ден трябва да изядам“. Попитайте някой от съвременните богати хора по колко пъти на ден трябва да яде – той ще ви каже, че трябва най-малко по три пъти на ден да се яде: по една печена кокошка и при това по едно кило винце отгоре, защото печената кокошка без винце не върви – „Защо иначе Господ е създал винцето?“. Това е заблуждение, Господ не е създал винцето. Гроздето да, донякъде това е право, Господ го е създал, но винцето – не. И печената кокошка не я е пекъл Господ.

Съвременните хора казват: „Ние сме културни, елате в нашите домове, да видите какви са, да видите как е направен нашият кокошарник, по най-модерен начин – кокошките ни не живеят както едно време. После, нашите кокошки не снасят яйцата си по земята, да ги ядат кучетата, както беше едно време, а ги снасят на много хубави места“. Казвам: да, много са хубави тия кокошарници, но колко от тия кокошки взимат яйцата си? Една кокошка, като влезе в този кокошарник, повече не излиза от него, макар че той е направен по най-модерен начин.

И сега всички съвременни философи искат да ни убедят, че съвременният свят е културен. Съвременните хора искат да ни убедят, че еди-кой си е патриот. Аз бих се радвал, ако той е патриот. – „Ама еди-кой си обича Църквата!“ Аз бих се радвал, ако той обича Църквата, но ясно трябва да се определи в какво седи любовта към народа, любовта към човечеството и любовта към Църквата. Има неща неизбежни в Природата, върху които не може да се спори. – „Трябва да ядем!“ Върху това не може да се спори, но какво трябва да ядем – тук вече може да има спор. Има религиозни

хора, които казват, че Господ е създал всичко заради нас. Кое всичко? – „Всичко добро.“ Да, всичко добро Господ е създал заради нас, но кое е добро – това е важният въпрос за разрешение. Ако Бог е създал всичко заради нас, тогава заколете един вълк, опечете го и яжте! Защо не ядете мечките? Защо не ядете паяците? Ако всичко е създадено за ядене, защо не колите всичко, за да го ядете? Защо правите разлика – едно ядете, а друго не ядете? Отворете Стария завет и вижте какво казва Мойсей на евреите – „Давам ви един кодекс, според който свинско месо няма да ядете“. Защо? – „Защото копитото на свинята е раздвоено. И заек няма да ядете.“ Защо – защото и той имал нещо раздвоено. Всичко това произволно ли е? Не е произволно. И тъй, като се казва, че Господ създаде всичко, какво се разбира под това *всичко*? Всичко, което е добро.

Тези обяснения, които ви давам, са посторонни, те нямат нищо общо с цитирания стих: „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

Тези неща обаче не могат да ни задържат да не се родим изново. На този, който иска да види Царството Божие, очите трябва да бъдат чисти. Чистите очи подразбират чисто сърце, чистото сърце подразбира светъл ум, светлият ум подразбира една благородна душа, а благородната душа подразбира един любящ дух, който е излязъл от Бога на вечността. И след всичко това искат някои да ни кажат в кой път трябва да се върви. Засега аз знам, че съществува само един път, по който може да се върви. Да, има и други, има още два пътя, но за кого са те? Те са за необикновените хора. Има само един път, достъпен за всички, това е пътят на Любовта – така че когато говорим за Любовта, аз разбирам пътя, който е достъпен за всички, защото има и други, които не са достъпни за всички. Това трябва да се знае.

Тогава да ви приведа една аналогия. Невъзможно-то за вола е възможно за птиците. Ако през една пла-

нинска теснина прекарват няколко хиляди говеда и кажете на вола: „Мини през това място!“, той ще ви отговори: „Не мога, нека всички мои другари излязат, за да мога да си пробия път“. Значи там, където волът не може да мине, една птица може да прехвъркне. Някои хора казват: „Това е невъзможно“. Да, ако си един вол, ако си едно млекопитаещо, невъзможно е, но ако си птица, възможно е. Светът е толкова широк, че ако си една птица, ще можеш да прехвъркнеш от всякъде, ще можеш да постигнеш целта си. Птицата е умният човек, който има светъл ум – той ще може да прехвъркне от всякъде и ще може да разреши всички въпроси. А млекопитаещото е онзи материалист, който е потънал дълбоко в материята, в ядене и пиене, и казва: „Не може да се разрешат тия въпроси“. Той никога не мисли. Ние не можем да го осъждаме, че е такъв или онакъв, че е четирикрако – в дадения случай такива са условията.

Но да оставим животните, сега се обръщаме към вас, към разумните хора. Какви трябва да бъдем хора на двадесети век?

Преди 2000 години Христос каза: „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“ – значи едно от условията да видите Царството Божие е да се родите изново. А днес на нас ни препоръчват един много лесен път – „Елате, казват, при нас и ще видите Царството Божие“. Е, това е много по-лесно. Ако е за виждане на Царството Божие, защо да не отидем там? Не, знания трябва тук! За да се роди човек изново, изискват се условия и трябва да се знае какви са тези условия. Под думата *условия* ние разбираме онези живи сили в Природата, които могат да изменят, да трансформират човешкото естество. Известни сили може да се трансформират – това е закон в Природата. Водата може да се трансформира в няколко състояния, а може и да се разложи на своите съставни елементи – водород и кислород; тия елементи може да се разло-

жат на известни силови линии, силовите линии – на своите живи елементи. И можем още да продължаваме да говорим с този език на Живата природа.

Какво можем да разберем под *силови линии в Природата*? Всяко движение в света става по причина на тези силови линии. Онези англичани, които изследват Хималаите, направиха две експедиции и сега се готвят за трета. Те забелязаха, че като се качват на тези големи височини – 7000–8000 метра, колкото по-нагоре се качват, явява се едно странно явление: от пъпа нагоре се изпотяват, пот тече от тях, а от пъпа надолу, краката им, измръзват. Те забелязват още, че като дойдат до известна височина, забравят какви са по народност – дали са англичани, или други, не им е важно вече. Едновременно с това в тях изчезва всяко желание, всякаква амбиция да продължават да се качват нагоре. Обхваща ги особено състояние и за да се върнат в първото си положение, се изисква дълго време. А сега вие мислите, че тези състояния, които имате, са истинските ви състояния, че те са постоянни. Да, постоянни са, но ако се качите на височина около 7000 метра, ще забравите, че сте българи, всичките ваши идеи ще изчезнат, ще се явят нови и във вашите души ще изникне нещо ново. Това се забелязва и в хора, които дълго време са боледували от някоя тежка болест. Тялото на такъв човек така се префинва, че той казва: „Аз не искам да живея вече, искам да си замина“. Че бил женен, че имал мъж или жена, че имал деца – за нищо не иска да знае – „Нека се грижат сами за себе си, нищо, нищо не ме интересува!“; нищо не го връзва за Земята, вече от нищо не се интересува. Как ще се разреши животът му – не иска да знае. Той казва: „Всички тия неща са празна работа, те ме спъваха досега. Отсега нататък аз схващам нещата по-различно. Виждам, че има по-велики неща, с които мога да се занимавам“. И действително, тия състояния, в които се намирате сега, са временни, има неща по-велики от

тях. Разбира се, състоянията, в които сега се намирате, са необходими, те са Божествени, но не трябва да мислите, че само те са, които ще разрешат най-важните въпроси в живота ви. Не, не, ние очакваме някакво друго бъдеще, в което ще се повдигнете.

Аз ви казвам, че след 2000 години Земята ще бъде в друго положение. Досега тя само е слизала. Земята има две движения – надолу и нагоре. Съвременната наука прави догадки по този въпрос и много от учените, макар и да знаят как седи въпросът, не изказват своите дълбоки разбирания. И те твърдят, че Земята има две движения: едното е спираловидно, в което Земята постоянно слиза надолу, и като дойде до известно място, започва обратно движение, обратна посока – започва като един винт да се качва нагоре. Земята вече е слязла до дъното и отсега започва своето движение нагоре, този винт вече се върти в обратна посока. Питам ви тогава: като се качвате нагоре, като англичаните, какво ще правите? Ще вземете ли предпазни мерки? Това движение се ръководи от Разумни същества, които са много предвидливи, те са взели всички предпазни мерки. И ние трябва да предвидим, няма да си сложим тъй живота. Вие казвате: „Да си уредим работите, че тогава ще мислим за това нещо“. Казвам ви: като уреждате временните си работи, гледайте да уредите само онези от тях, които са от по-важен характер за вашето бъдещо развитие.

Вие още не познавате себе си. Досега още не сте били щастливи, не сте имали още нито един момент на истинска Радост. Целият живот, който сте живели досега, е написан, представлява само една драма или една трагедия. Той е живот само на падания и ставания, от единия край до другия е изписан само от скърби и страдания. Нека като хора се попитаме: „В края на краищата какво остава в нас от живота ни като хора? Кое е онова, което може да ни отличи като души?“. Единственото нещо, което може да ви остане

в живота в дадения случай, са само вашите разумни отношения към Бога. Отношенията към Бога са отношения към Любовта; отношенията към Любовта са отношения към живота; отношенията към живота са отношения към движенията; отношенията към движенията са отношения към растежа, развиването и т.н. – това са скачени живи сили в Природата. Хванете ли едно от тези положения, този живот се нанизва в правилния път на своето развитие.

Често, когато ние взимаме един стих и го обясняваме, когато развиваме някои теми, има една опасност – говорителят може някой път да направи една хирургическа операция и тя да излезе малко несполучлива. Колкото и да е велик този хирург, рядко се случва, като прави една операция, да не отреже и малко здраво месце. Затова казвам, че единственият най-добър хирург, когото аз познавам, който прави най-сполучливо своите операции, това е Природата, това са слънчевите лъчи – само те режат най-правилно: отрязват гнилото месо, без да закачат здравото. Дойде ли до човека, трябва да знаете, че той, като закачи със своя нож, все ще отреже малко и от здравото месо. Даже и най-добрите хора на света, като режат, все ще отрежат нещо с техния език – техните думи няма да бъдат изпълнени с Любов. И ако вие вземете човешките думи и ги претеглите, все ще видите по техните трептения, че някои от тези думи, макар и външно сладки, вътре са просмукани с отрова, с нечистотии.

Христос се обръща към страдащите и им казва: „Едно нещо ви трябва: да се родите изново“.

Христос е подразбирал как именно ще се родим. На онова дете, което трябва да се роди, трябва майка. На майката трябва условия – здраве, слънчева светлина и топлина, които благоприятстват за този плод, за това, което тя ще роди. Под *раждане* аз не разбирам раждането на това тяло; под *раждане* разбирам съзнанието, което трябва да мине от майката в детето.

Човек не е това, което виждаме външно. Ние се лъжем, заблуждаваме се, като търсим човека в неговата външна форма. Той, сам по себе си, не е това, което наблюдаваме отвън. Хиляди години трябва да го проучваме, за да видим какво нещо е човешката душа в своето естество. Има известни моменти в живота, когато човек е красив. Защо е красив? Ние схващаме неговата духовна интелигентност. След това той пак се оттегля вътре и ние отново го виждаме груб, облечен е в нещо друго. Не е виновен за това, но не е и прав. Казвам: този човек не е лош, но не е и добър; не е глупав, но не е и умен. Е, какво подразбираме, като казваме, че не е глупав, но не е и умен? Ние, съвременните хора, наричаме умен онзи, който може да уреди своите лични интереси, а който не може да ги уреди, наричаме глупав, но често глупавите хора по отношение на бъдещето са по-умни. Следователно сегашните умни хора за в бъдеще ще са глупци, а сегашните глупци ще са бъдещите умни хора. Това са само отношения на нещата. Казват някои: „Докажи ги!“. Как мога да ги доказвам? Времето, съзнанието, с което живеем, те ще докажат дали ние сме живели в правия път, или не.

Казва Христос: „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

За да се роди човек изново, непременно трябва да се свърже с Божествения Дух – това, което съвременните хора отказват. Да оставим сега въпроса за душата, няма да говорим за нея, хората я отказват. Кое съществува за тях? Те казват, че човек има ум. Как ще докажем, че човек има ум? Можем ли да го пипнем? Ние казваме, че човек има сърце. Можем ли да го пипнем? То не е това сърце, което тупти и разпраща кръвта по цялото тяло. Казват за някого: „Той има любов“. Тази любов можем ли по някакъв външен начин да я видим? „Той – казват – има светла мисъл.“ Тази светла мисъл може ли да се пипне или да се види – не може нито да се пипне, нито да се види. Значи всички бора-

вим с неизвестни величини. Писатели, всички казват за някого: „Той е силен човек“. Добре, но в какво седи неговата сила? Силен човек е, защото могъл да счупи една тояга. – „Е, умен човек е той!“ Защо – умен човек бил, защото могъл да разреши една математическа задача или защото могъл да изнамери някой научен факт. Това са само факти, които показват, че има известни сили вътре в човека, с които той може да работи. Не са заблуждения тия неща. Не са само тия очи, с които човек може да вижда, има и друго зрение в него. Има хора, които виждат едновременно отпред и отзад – такъв човек вижда какво става и пред него, и зад него, зад гърба му. Как ще обясните това? Такива хора имат двоен фокус, двойни центрове на зрението. Те виждат чрез умовете на другите хора. Казвам: има още и такива хора, които, като виждат чрез умовете на другите, техният ум се помрачава и нищо не виждат. Следователно вие може да четете книгите на някой писател и след като ги прочетете, да ви дойде една светла идея, но може да прочетете книгите на друг и след като ги прочетете, умът ви така да се помрачи, че да кажете: „Всичко е тук, на Земята, няма друг живот!“.

Всъщност, като говорим за Земята, като казваме, че всичко е тук, какво подразбираме? Това са само субективни, вътрешни схващания. Ние още не сме проучили реалния, обективния свят. За да може човек да говори за Природата, за тези живи сили, той трябва да има две качества: да може да става невидим, да изчезва и после пак да се явява. За това нещо трябва да знае основните закони за трансформиране на материята от едно състояние в друго. Например представете си, че аз седя пред вас на амвона и както седя, постепенно ставам все по-ефирен и гледате по едно време – няма ме никакъв; пред вас става това. Обикаляте наоколо – няма ме, изчезнал съм. Аз не казвам дали това е вярно, или не, но казвам, че онзи, който иска да се занимава

с велики въпроси, трябва да е разрешил този въпрос. Вие сте просто ужасени и си казвате: „Дали това не е някаква илюзия, дали този човек не е илюзионист?“. Гледате – след малко пак започвам да се оформям и отново идвате на себе си. След това пак се изгубя.

Представете си, че сте в такова събрание и това се случи пред вас. Вие, като излезете, веднага разказвате на външния свят за това, което сте видели, те ви казват: „Ти на мен ли ще разправяш? Аз да видя с очите си това нещо, няма да повярвам!“. Но ако влезе един от тия, външните, види това с очите си и след това започне да разказва на другите отвън, и те няма да му повярват и ще кажат: „И ти си като другите, и на теб хлопа дъската!“. Следователно, като дойде да разрешаваме един важен въпрос, всички хора казват, че нещо не ни е намясто, липсва ни нещо, а на другите, които не разрешават този важен въпрос, всичко им е намясто.

Христос казва: „Липсва ви едно – трябва да се родите изново, за да видите Царството Божие, тези нови сили да влязат във вас, да се проявят“. Не е достатъчно само това – да кажете: „Аз обичам Господа!“. Този език е неразбран. Има един положителен език. Онзи, който е влязъл в Невидимия свят, или онзи, който се е родил изново, той ще види нещата тъй, както са, и когато излезе от тази Реалност, ще има един особен оттенък в цялото си естество. Той няма да ти разправя, че е бил в Царството Божие и какво е виждал, но щом дойде в дома ти и види, че има някой болен, че ти си изхарчил всичкото си имане и си задлъжнял, той ще положи ръката си върху този болен и ще ви избави от тия страдания. Може да имате някакво главоболие, някакво вътрешно неразположение или каквото и да е недоразумение, но от неговото присъствие всичко ще изчезне – това може да направи той.

Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък, от лишения. Целият свят, тъй както го виждам, е свят

на отрицание и затова, като ви срещне някой, веднага иска да проникне в душата ви, да разбере дали във вас има нещо честно, или искате да вземете нещо от него. Днес в държавата има отрицание, в Църквата има отрицание, в училищата има отрицание, в домовете има отрицание – навсякъде има отрицание. Учителят вдига ученика на урок, той не си знае урока, иска да го излъже – написал на ръкавите си някакви формули. Ученикът разказва урока и поглежда към ръкавите. Учителят го хваща, но с това не се поправя работата. Защо този ученик пише формулите на ръкавите си? Синът лъже баща си, дъщерята лъже майка си – защо? Има причини за това.

Когато човек е сиромаш, той може да изпадне в слабост да излъже – поддава се на лъжата. Следователно умните хора в този случай не трябва да излагат един сиромаш на изкушението да излъже. Възможно е и най-силният човек в света да се подхлъзне, има такива сили, които благоприятстват подхлъзването, и затова казвам, че повечето хора в съвременния свят нямат морален устой. Те може да имат морален стремеж, но морален устой нямат. Този морален устой отсега нататък може да се създаде у тях. Някой мисли, че има сили да устои на всичко, ала щом влезе в живота, вижда, че няма сили, поддава се. Питам: онзи, който има жена, деца, а отгоре на това е изпратил син и дъщеря да учат в странство и няма средства, не ще ли се подхлъзне? Той обикаля насам-натам. Ще може ли да живее един морален, един идеален живот – не може. За сина и за дъщерята са потребни по 5000 лева, общо 10000. За жената и децата – 2000 лева, а той, като чиновник, едва изкарва 3000. Другите откъде ще изкара – от някоя каса. И сега ние ще прилагаме един стар обичай – механически да съдим хората. Този въпрос е от паметивека същият, но разрешава ли той споровете, разрешава ли въпросите – не.

Христос казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“.

Щом се родят хората изново, те ще имат тази сила – да стават големи и малки, да изчезват и отново да се явяват. Следователно всеки, който се е новородил, ще може да прекарва на ден с един грош, а понякога и с 10 стотинки. Този човек може да живее на една плочка, може да живее и в една хралупа, не му трябва такива големи къщи, да плаща 3000 лева месечно. Вечер може да ношува в една дупчица и на сутринта да излиза пак голям. Ще бъде като една птичка. За него жилищна криза няма да има, той лесно разрешава въпроса. Питат го: „Къде живееш?“ – „Не е важно къде живея“. Той може да живее и из Рилската пустиня в някоя дупчица и сутрин пак да си излиза. Онзи, който не разбира законите, минава през хралупите, през храсталаците, гащите му са винаги скъсани. Онзи, който разбира законите, адептът, ще бъде много хубаво облечен. И сега всички хора казват: „Ние трябва да бъдем просто облечени“. Не, ние виждаме пеперудите, насекомите, които Господ обича, как хубаво са облечени. Ако Господ тях облича, и хората трябва да бъдат много хубаво облечени. И ако ние не сме добре облечени, причината се крие вътре в нас.

Днес, когато някой не постигне целта си, той се обезсърчава и казва: „Аз не вярвам вече в Господа“. Че съвременните хора не познават Господа, те досега само богове са имали, затова аз ги наричам многобожници. Човек, който не е възприел Любовта, който не живее съобразно нея, е многобожник. Този човек не е лош, но не е и добър. Той казва: „Аз не вярвам в Господа, аз съм се разочаровал“. В кого се е разочаровал? В този Господ, Който е създал света, можеш ли да се разочароваш? Той ти е дал толкова съществування! Той ти е дал хляб, дал ти е родители, приятели, сега и в миналото, Той винаги те е поддържал. Спрял ли е Своето благословение? Ти как Му се отплати? Аз

не казвам на вас, казвам на себе си: на Господ, Който ми е дал толкова благословения, с какво трябва да се отплатя?

Ако сега ви кажа, че идвам в Името Божие да проповядвам, според мен това е едно тщеславие. Аз трябва да ви проповядвам така, че да не считате, че съм направил много нещо за вас. Да ви проповядвам, да дойда тук при вас, да ви кажа няколко благи думи – това е една приятна работа. Някой казва: „Трудно е да се държи една беседа“. Да, трудно е, ако се говори по правилата на новата граматика, по правилата на новите системи, по правилата на науката на последователността, както съвременните хора я схващат, но да разговарям, да ви говоря Истината – това е много лесно.

Казвам ви: слушайте, ако се не родите изново, не можете да видите Царството Божие. Вие казвате: „Възможно ли е това?“. Възможно е!

Един от древните царе, наречен в една арабска приказка Аладин-Един, излязъл да се разходи един ден в гората. Хванали го разбойници и колкото пари и скъпоценности имал, всичко му взели. Той им казал: „Вие сте много добри хора. Аз ви направих днес тази услуга и сега нямам повече, но един ден, ако се намерите в много трудно положение, в голяма беда, елате у дома, да ви дам още малко. Изпратете ми тази бележка, но гледайте да не я изгубите“. Той им подава една бележка, на която си е направил някакви знаци. Така правим и ние – по някой път срещаме този Велик Дух, или Господа, на Когото служим, оберем Го, а Той напише нещо на една бележка, даде ни я и казва: „Един ден, когато се намериш в трудно положение, изпрати Ми тази бележка или ела при Мен, Аз ще ти направя една услуга, ще ти кажа как трябва да живееш“. И всичките наши мъчнотии са все от този характер.

Когато човек дойде до умирање, кой е онзи, който може да му помогне? Той може да е заобиколен с много приятели, със свои близки роднини, но само

тези живи сили вътре в Природата, само тази велика Любов е, която може да въздигне духа и душата ни, за да разберем вътрешния смисъл на живота.

При вашите сегашни схващания това може да не е в съгласие с възгледите ви за науката и живота, но така е. Самите англичани, които правят своите експедиции по Хималаите, описват това странно явление. Те констатирали, че от пъпа нагоре има известни топли течения, вследствие на което са целите в пот, а от пъпа надолу има известни електрически течения, които носят студ, затова и изстиват. Този закон действа и в нас – например в едно отношение ти имаш най-хубаво настроение, най-хубаво желание да направиш някакво добро, но в друго имаш желание да направиш най-голямото престъпление. Това са сили в Природата, които действат вътре в човека. В такъв случай човек е една неутрална зона, през която минават силите на Живота. Човек казва: „Животът ще мине“. Да, Животът ще мине, но всеки индивид трябва да научи своя личен, индивидуален живот – животът на сърцето и животът на ума. Той трябва да разреши тия важни въпроси, и то по един най-правилен начин.

Ако се не родите изново, няма да видите Царството Божие.

Това е бъдещето на човечеството. Ако се не роди човек изново, той е осъден на смърт. Старите алхимици са изследвали закона за подмладяването, сегашните учени също го изучават и казват: „Човек може да се роди изново“. Това раждане е съзнателно, то не е раждане на забравата. При него човек съвършено изменя своето естество. Той забравя всичко старо, съзнателно минава от едно състояние в друго и започва новия живот. Тогава влиза във връзка с всички живи сили на Природата и животът му вече няма да бъде една тежест, а едно благо. Но докато дойде до това новораждане, ще мине през такива тежки състояния, каквито човешкият ум не може да схване. Представете

си, че се намирате в положението на Христа, закован сте на кръста. Какво ще бъде разрешението на вашия въпрос? Да виждаш делото, всичко това разрушено, учениците – избягали, при вас идват римските войници и ви заобикалят – ще кажете: „Всичко е свършено!“. Не, не, тази възвишена душа знае, че в света има един жив закон, че не е всичко изгубено. И от този момент започва силата на християнството, но тази сила седеше в самия Христос, а не във външните условия. Всички души трябва да имат тази мощна сила. И аз ви доказвам, че онзи, който трябва да се роди изново, не трябва да поставя своето упование на една фалшива почва.

Сега ние, съвременните хора, имаме едно схващане за Бога – че с Него не можем да разговаряме. Така е, ние не можем да разговаряме с Бога при известни условия, но при други – можем, още повече, че преди 3000 години един от пророците е казал, че Бог живее в сърцата на смирените хора. Как живее? По един особен начин. Това е една от великите тайни. И когато казвам, че трябва да разрешим великите въпроси на живота, аз подразбирам, че може да ги реши само това същество, в сърцето на което Бог е влязъл да живее. Когато Бог влезе да живее в нашите сърца, Той разрешава тези въпроси. Не е ръката, която разрешава въпросите, а моето тяло; разрешават ги моят дух, моята душа, моят ум, моето сърце и моята воля. Каквото духът разрешава, и душата разрешава; каквото умът разрешава, и сърцето разрешава; каквото сърцето разрешава, това и човешката воля разрешава. Следователно Онзи, Който ще разреши в нас всички въпроси, ще ни научи какво трябва да правим.

Думите, че ние трябва да се усъвършенстваме, че трябва да се посветим, всички тия думи сами по себе си са празни, ако не бъдем свързани с Живия Господ на Любовта. Нека да излезе някой да покаже, че със своите усилия, със своята мощ той е могъл да се по-

вдигне! Във всички велики хора, всички велики Учители на човечеството, в техните сърца е живял Бог, говорил им е този велик Божи Дух. Там, където Господ не е говорил, това слово не е вярно. Някой може да философства, да минава за много учен, за адепт, но не му ли е говорил Господ, това слово не е вярно. Там, където Господ не говори чрез душите, чрез умовете, чрез сърцата на хората, това учение не е вярно. Когато Бог говори за Своего учение, Той го оправдава; Той казва и прави, а не казва, че това ще стане за в бъдеще – не, казва и става!

Човек може да се роди изново, той няма какво да чака да се приготвят условия за това. Трябва да се роди изново кога? Още днес, още сега. Някой може да ми каже: „Аз съм новороден“. Радвам се, аз ще дойда при вас и ще помоля да ми разправите нещо от вашата опитност за това новораждане – интересува ме тази опитност. Как се новородихте? Вие сте били в Америка, питам ви: „Как минахте океана, с кой паракход?“. Ако кажете, че минахте през океана, пътувахте от Америка до България, но не знаете през кой път, не знаете как минахте, ще ви кажа, че вашето учение не е право, не е този пътът, който води към новораждане. Вашето съзнание трябва да бъде будно през целия път! Когато човек се новороди, той се свързва с всички по-висши светове, подразбирам Същества от по-висши йерархии. На Земята ние сме свързани с по-низши същества, а над нас има по-висши, Разумни същества. Тези Същества взимат такова участие в нашия живот, каквото взимаме ние в живота на по-низшите от нас същества.

Ако се не родите изново – казва Христос, – не може да видите Царството Божие.

И затова през всичките векове са проповядвали, че непременно трябва да бъдем свързани с Бога. Апостолът казва: „Който няма Духа Христов, той не е Негов“. Какво нещо е Духът Христов? Духът Христов е

избликът на Великата Любов. Тази Любов не е като обикновената. Тя е Любовта на Ангелския свят, Любовта на тези Възвишени същества, които регулират Живата природа. На тия Висши същества Бог е поверил разпореждането с Живата природа. Всички тия живи сили, всички тия елементи са под тяхна власт. И колко смешни са съвременните учени, като искат да подчинят Природата, да я поставят под своя власт! Те трябва да знаят, че ангелите са настойници на тази Жива природа. Откакто съвременното човечество е решило да подчини Природата, да се разправя с нея както иска, оттам насетне го сполетяха най-големите нещастия. Не е позволено да се подчинява една жива сила и да се злоупотребява с нея и всеки, който се опита да направи това, ще си счупи главата. Много народи, много религии са пострадали по тази причина – искали са да подчинят Природата и да вършат с нея каквото решат.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не можете да видите Царството Божие“.

Вие нямате един определен възглед какъв трябва да бъде животът на Земята. Аз още не ви проповядвам за един живот на Небето, то е невъзможно, но казвам, че за да бъде животът ви смислен, непременно трябва да се родите изново – така ще видите Царството Божие. Щом се родите изново, ще видите, че тези живи сили ще бъдат на ваше разположение, и ще знаете как да подобрите живота си. Казано на друг език: Бог е, Който ще подобри живота ви. Всичките ви досегашни страдания ще изчезнат и ще настане в живота ви Радост и Веселие. Казва се в Писанието: „Царството Божие е в Мир, Радост, Правда и Духа светаго“²⁵ – значи Царството Божие е не само в Радост, а в Мир и в Правда. А на съвременните хора им трябва най-вече Правда – справедливи трябва да бъдем! Ние не страдаме толкова от липса на Любов, колкото от липса на справедливост. В съвременния свят няма справедли-

вост, а няма ли справедливост, на всяка стъпка ще има жестокосърдечие.

И тъй, когато Христос е произнесъл великия закон, че човек може да се роди изново, Той е скъсал връзките на робството. Сега хората са роби и за да се освободят, непременно трябва да се новородят. Новораждането е освобождаване, скъсване на тия връзки, които сега ни спъват. И колко спънки среща всичко хубаво, което можем да направим! Колко пъти някой писател написва хубави работи, но те биват подхвърлени от съвременното човечество, то се интересува от други неща. Страда сърцето на този поет, неоценен е той. Един художник рисува една хубава картина, но не я оценяват, подхвърлят и нея. Един музикант напише някое хубаво музикално произведение, но и той ще бъде подметнат. И едните, и другите неща са изгубили своята цена – защо? Дошло е време, когато всички хора трябва да бъдат новородени, за да видят Царството Божие, а щом Го видят, те ще се научат как трябва да живеят.

И тъй, новия живот няма да почерпим от Земята – няма майка в света, която да е толкова умна да научи своя син и своята дъщеря как трябва да живеят; няма държава в света, толкова правова, която може да научи своите поданици как трябва да живеят. Всички трябва да се новородим, да видим Царството Божие и да влезем в Него да живеем – там е дълбокият смисъл на живота, там е красивият език, от там можем да почерпим тази нова наука, по която да проучим целия живот от долу нагоре. Я вижте онзи българин, който е ходил в странство – в Америка, в Англия, и се е движил във висшето общество, колко се е префинил, каква нежност, каква учтивост е добил! Казват: „Това българин ли е? Колко се е променил!“. Почерпил е той онзи велик дух на американеца, повлиял се е от него и е заприличал на американец. И тогава казват, че и българинът може да живее като американец. Да,

но условия се изискват. Следователно, когато видим Царството Божие, когато придобием тези условия за вечен живот, и българите ще имат тази учтивост, тези добри качества на американеца и на англичанина. И онзи, който се е родил изново и е видял Царството Божие, може да живее съобразно законите на това Царство. Главният елемент на Царството Божие е Свободата, но не тъй, както вие я разбирате. Когато почувствате Свободата, тази тежест, която усещате в душата си, ще изчезне; вие ще почувствате един мир, едно разширение и с един поглед ще прониквате в нещата; онзи мраз около вас и под вас ще се стопи. Онова тропическо Слънце ще грейне и всички благородни зародиши на вашето естество, които от хиляди години чакат благоприятни условия, ще израснат; тогава вие ще кажете: „Всичко това става в мен, защото Духът Божи е работил над това Слънце горе“.

Казвате сега: „Какво говори Господ?“. Не поставяйте този Господ някъде вън, не си правете кумири, никакви идоли! Не казвайте, че Той е в тази или онази Църква, в тази или онази държава на настоящето или миналото! Ако искате да имате едно вярно понятие за Бога, излизайте вечер да гледате небето! Той е една творческа сила. Всички тия планети, които съставляват нашата Слънчева система, влизат в друга система от планети, двете заедно влизат в трета система от планети и т.н. Всички планети, системи, слънца, така струпани, съставляват цялата Вселена, или тъй наречения Град Божи, където Бог живее. Неговият ум, Неговото съзнание е толкова велико, че Той обхваща най-малките същества, които се докосват до Него, и урежда живота им. Може ли да схванете какво нещо е Бог? Всички тия ангели, всички тия същества, които са живели милиони години преди нас на Земята, знаят какво нещо е Бог. Те застават с един свещен трепет пред това Велико Същество, от сърцето на Коего изтича тази велика Любов, която поддържа целия

Космос. Малко от това благословение достига и до нашата Земя. Само в Млечния път има около 18 милиона слънца. В нашата Слънчева система има около 100 милиона слънца и т.н.

Днес ние казваме: „Прочути са нашите химици!“. А какво щяхте да кажете, ако бяхте още в самото начало, да видите химиците, които първоначално събираха тия вещества, разпръснати из цялата Вселена? Какви бяха тия техники, които първи създадоха законите за движението на това множество слънца? Ние казваме: „А, Слънцето!“. Да, но вие не знаете колко красив и колко велик е този свят! Когато се новородите и видите Царството Божие, когато погледнете към небето, вие ще видите онези светли лица, онези Интелигентни сили пред вас. Вие ще видите такава култура, каквато не сте помисляли. Тогава ще бъдете в положението на апостол Павел и ще кажете: „Видях и чух неща, които не съм мислил, нито сънувал“. Това е, което Бог е приготвил и което вие може да видите.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не може да видите Царството Божие“.

Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е, следователно от един човек, роден от плът, не може да очакваме плодовете на Духа.

И тъй, това, което може да подобри живота ви, е да изучавате Евангелието. Изучавайте го дълбоко! Ще отделите особено време за изучаването му. Вие ще го изучавате не когато сте в най-доброто настроение на духа си, но когато имате най-голямото страдание, каквото светът не може да си въобрази – тогава ще прочитате по една глава и ще видите как добре ще я разбирате. Когато майката роди едно дете и е щастлива с него, ако в това време чете Евангелието, тя не ще може да го разбере, но когато е изоставена от своя съпруг или когато изгуби своето дете и прочете една глава, ще разбере вътрешния му смисъл.

Следователно Евангелието не е наука за щастливите хора, то е наука за нещастните; то не е наука за умните, но е наука за глупавите. Аз не взимам думата *глупави* в такъв смисъл, че да се хвалим със своите глупости, но взимам тази дума по отношение на онази Висша интелигентност, по отношение на Великото. Аз не казвам *глупави* по отношение на съвременните учени. Не отричам, че има учени по известни специалности, но казвам, че това учение е алфа и от него трябва да се започне. Има ли нещо по-хубаво в човешкия характер от това, когато някой ми направи една пакост и поискам да отмъстя, в момента, когато се готвя да отмъстя, да кажа: „Не, няма да му отмъстя!“.

Има един роман от Сенкевич²⁶ за двама рицари, единият от които направил голяма пакост на другия – лишил го от дъщеря му, отнел имането му и най-после го улавя и ослепява. Зет му поискал да отмъсти вместо него. Успял да хване този рицар, но го погледнал и казал: „Иди си!“. Това е повдигане на човешкия дух!

Има един начин за отмъщение – ако искаш да отмъстиш на един човек, отмъсти му с Любов; няма по-голямо отмъщение от отмъщението чрез закона на Любовта. Ако на някого отмъстиш с Любов, той ще каже: „Аз се страхувам да отмъстя на този човек“. Ако отмъстиш по който и да е начин, в бъдеще и той ще ти отмъсти.

И тъй, всички отмъщения ще престанат, когато този закон на Любовта дойде и подейства в нас, да се новородим и да видим Царството Божие. Видим ли Царството Божие, ще видим и Лицето на Бога, а видим ли това Лице, никога няма да Го забравим. Този закон ще напишем в сърцата си и като видим Божието Лице, ще кажем: „Господи, заради Теб всичко мога да направя!“. Това е, което Христос е проповядвал на човечеството преди 2000 години, това е, което Божественият Дух и днес проповядва в човешките сърца и се стреми да убеди всички хора в тази велика Истина.

Писанието казва: „Когато дойде Син Человечески на Земята, Той пак ще проповядва на хората това Учение, но тъй ясно, че ще Го разберат много повече хора и ще Го приложат не само външно, но и вътрешно“.

Ако се не родите изново, не може да видите Царството Божие. Щом видите Царството Божие, ще видите Божието Лице и всички въпроси ще се разрешат.

2 март 1924 г.

Господи, да прогледам!

Господи, да прогледам!

Лука 18:41

Господи, да прогледам! – ето едно добро желание, изказано намясто. Хиляди желания могат да се зародят в човешкия ум, хиляди желания могат да изпъкнат в човешкото сърце, но не всички могат да се реализират едновременно. Закон в Природата е: Божествено-то винаги идва в множеството, а се реализира само в едното. В човешкото идва само едно желание, а се реализират много и вследствие на това човешкият живот е безсмислен, т.е. в човешкия живот няма единство; в Божествения живот има единство, значи там всичко се хармонизира в едно. Но за да се разбере тази мисъл, изискват се ред разсъждения.

Съвременните хора разсъждават еднообразно, аз следя това: математиците разсъждават еднообразно, геометриците разсъждават еднообразно, геолозите разсъждават еднообразно, астрономите разсъждават еднообразно, биолозите, социолозите – всички разсъждават еднообразно, в мисълта им няма разнообразие. Ако попитате един социолог: „Какво е отношението на твоята наука към Цялото?“, той ще каже, че от социологията по-хубава наука няма и като се изучи тя, всички въпроси ще се разрешат. Ако попитате един астроном какво отношение има астрономията към Цялото, той ще каже, че от астрономията по-хубава наука няма, нея като изучиш, всичко ще се разреши. Изобщо, ако запитате всички учени, те ще ви кажат, че от тяхната наука по-хубава няма. И в религията е същото еднообразие – казват: „От нашата религия няма нищо по-хубаво“. Всички богослови казват, че казаното в богословието е цялата Истина. Хубаво, ако

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ

цялата Истина е там, тогава да изучим богословието и светът ще се оправи, но фактите показват друго – проследете в света и ще видите, че там, където има богословски училища, светът не само че не е оправен, но се разваля. Това не е упрек, но е факт. То не показва, че трябва да затворим богословските училища, а че липсва нещо на богословието. Тогава аз привеждам една аналогия. Ако имате един плат, слабо, небрежно изтъкан от някоя жена, и го носите под мишницата си, този плат ще се разреже тук-там; ако го направите на дреха, веднага ще покаже своята неустойчивост – доколко хубаво е изтъкан ще покажат дупките по него. И тогава ще кажете, че този, който го е носил, не го е пазил. Не, той не е виновен, а онзи, който го е тъкал, в него е вината. Това, че който го носил, не го пазил, е 50 на 100 вярно, но 50 на 100 е вярно и това, че този, който го тъкал, го е изтъкал небрежно. Ако съвременните науки днес куцат в нещо, то е защото не са хубаво изтъкани, не са добре разбрани и тези, които са ги приложили, не са ги приложили хубаво.

Този слепец казва: „Господи, да прогледам!“. Хубаво, ако вземем този въпрос в смисъл на физическо проглеждане, той съставлява само една пета от самата Истина. Нима животните не гледат? И птиците гледат, и пеперудите гледат, всички гледат, но това гледане не подобрява живота им. Има едно виждане, едно гледане, в което човек вижда защо стават нещата и действа разумно. Приложение трябва сега в живота. Това е една велика наука в света; тази наука още не е кръстена тук, на Земята, и аз не смея да кажа името ѝ, защото то е свещено, а свещените имена не се казват, понеже се опетняват. Щом се изучи тази наука, животът ще се осмисли.

И тъй, този слепец казва на Христа:

- Господи, да прогледам!
- Какво искаш от Мене?
- Да прогледам, Господи!

– Да бъде според вярата ти!

Прогледа той и какво стана с него – започна да слави Бога. Човек, който може да слави Бога, е разбрал смисъла на живота, той е прогледал. Онзи, който не може да слави Бога, е спял.

Да бъде според вярата ти – казва Христос. Вярa и безверие. Аз ще се спра върху думата безверие. Безверие има даже и в Църквата, дори там има най-голямото безверие: най-голямото безверие е между свещениците, владиците, проповедниците – най-големите безверници са те, факт е това. И всички ще бъдат съдени с една Божествена мярка, според която няма лъжа. Няма какво да се осъждаме. В какво седи безверието – че всеки един човек е направил себе си божество. Съвременните хора мислят, че Бог е у тях, че като техния Господ, тъй, както те Го разбират, друг Господ няма, че като тяхната Църква, като тяхната държава друга няма, и това, което е в тях, е свършено. Това е само отчасти вярно. Истината в дадения случай, в сегашния век, е извън нас.

Като казвам, че Истината е извън нас, ще ви приведа едно сравнение, за да разберете това. Целият живот на едно дърво в корените ли е? Проявлението на целокупния живот не е в корените, долу, той се проявява частично там. Животът в корените е частичен, в тях се съдържат само ония условия, чрез които се добиват сокове за растежа на това дърво. В корените не може да става цъфтенето на цветовете. Ако корените кажат: „Всичко е в нас“, това е вярно само отчасти – животът може да се прояви и над тях. И ние, съвременните хора, сме корени на този живот. За да го разберем, трябва да повдигнем съзнанието си над корените, над материалния живот. Няма какво да спорим дали човек трябва да живее, или не материален живот – за нас материалният и духовният живот са две математически отношения.

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ

Каквото и да ви говоря сега, вие ще си кажете: „Това не се отнася до мен“. Всички неща се отнасят до всеки от вас. Всеки един от вас тази сутрин може да се запита: „Аз прогледал ли съм, добил ли съм онова знание, което внася светлина в ума? Добил ли съм онова свобода на моя дух, онова благородство, онова нежно чувство, онова снизхождение, за да имам към всички същества около себе си такива правилни отношения, каквито Бог има към мен?“

Господи, да прогледам!

Това вътрешно проглеждане е необходимо, но се изисква човек да приложи своята воля. Ние, съвременните хора, искаме да оправим света по човешки, започваме от единството и вървим към множеството. Искаме да оправим света, без да разбираме законите на това множество – например желаем да подобрим положението на бедните. Как ще го подобрим? Щом подобрим положението на бедните, влошаваме положението на богатите, а щом подобрим положението на богатите, влошаваме положението на бедните. Ако подобрим положението на лекарите, влошаваме положението на здравите. Да кажем, че тук, в България, може да има 2000–3000 лекари. Тия лекари се молят да има повече болести – това е факт; същото е и в Англия, и в Америка – навсякъде се молят да се увеличат болестите. Хората се молят да се махнат болестите, а лекарите се молят да се увеличават – защо? Вижте адвокатите, и те се молят да има повече обири, повече кражби. Хората пък се молят да не стават обири, да не ги крадат. Съдиите се молят да има повече дела, за да им се плаща повече. Учителите се молят да има повече ученици, но знаете ли как се раждат тези ученици – с големи мъки, с големи страдания и майките казват: „По-добре да нямаме деца“. Те се молят да нямат деца – защо? Мъчно се отглеждат. Едва го отгледаш и после ти го вземат, не можеш да му се порадваш. Питам: ние, съвременните хора, радваме ли се на

плодовете си? Коя майка се радва на своя син или на своята дъщеря? Седим и си задаваме въпросите: „Спасен ли съм, коя Църква е права, какви може да бъдат моите отношения към нея т.н.“ – това са маловажни въпроси в света. В кой хотел ще спра, като отида в един град, зависи от моята кесия – ако имам повече пари, ще отида в по-хубав хотел, там ще имам най-добра прислуга, ще минавам за знатен, за почтен човек и каквото поискам, ще го имам; ако обаче кесията ми е празна, собственикът ще ми покаже гръб и ще каже: „Моля, господине, намерете си друг хотел, такъв като вас не искам тук“. Това, което става по хотелите, става и навсякъде по света. Щом дойде някой да говори Истината, ние мислим, че този човек ни напада. Как може да ни напада той? Всеки човек сам себе си напада. Доколкото знам, животът е така устроен, че нито един човек няма да избегне последствията на своите дела.

Като разглеждам Природата, виждам, че тя е пълна с динамични сили, които се присаждат. За в бъдеще учените ще изучават закона на присаждането. Една енергия може да се присади в човешкия организъм така, както може да се присади една череша или една праскова, или една слива, или каквото и да е друго растение. Тази енергия може да бъде добра или лоша, във възходяща или в низходяща степен. Някои от вас имат тази опитност – до известно време сте много кротки, смирени, благи, но след време вашият характер се изменя, вие ставате нервни, избухливи и се чудите какво става с вас. Питате се: „Защо се измени моят характер?“. Върху теб е присадена една отрицателна енергия. Тогава казвате: „Какво да правя?“. Ще отчупиш това клонче от твоя ум и от твоето сърце, за да може Божественото в теб свободно да расте. Така могат да се присаждат Божествените енергии върху лош човек – ако върху него присадиш едно Божествено клонче, той ще стане добър. По присадката върху

човека вие можете да познаете дали той е добър, или е лош. Ако на един човек, на вид добър, отчупите присадката и той стане лош, значи само присадката му е била Божествена, а естеството му, подложката – лоша. А ако отчупите присадката на някой лош и той стане добър, значи присадката му била лоша, а подложката – добра. Следователно два вида подложки има в хората: едната е добра, другата – лоша. Лошите понякога може да се присадят с добри присадки, а добрите – с лоши, това е психологически вярно. Ние можем да направим опит да видоизменим характера на човека. Бащите и майките искат да възпитат децата си, но не знаят как, не разбират закона на присаждането.

Сега някои хора ме запитват: „Учителю, защо не оправиш тия хора около теб?“. Казвам: няма с какво да ги присадя, нямам още от тези калемчета, това е лошото. Заръчал съм от тях, ще ми дойдат с хиляди и после, като взема ножчето си, присаждане ще бъде! Наука е това. Някой иска да го обърне към Господа. А онзи апаш, като дойде и бръкне в кесията ми, не я ли обръща? Да, но като я обърне, нищо не остава в нея. Аз съм против тия, които обръщат, пазете се от тях! Зеделецът обръща земята, но после извършва друг процес – понеже е извършил едно престъпление, той дойде, хвърли житото върху тия празнини, заравя ги и след това то израства. Ако той засее житото и не го зарови отгоре, нищо няма да изникне.

Господи, да прогледам!

В миналата беседа ви споменах за Аладин-Един, баснословен арабски цар, който знаел тайните науки, но забележителното в него било това, че познавал хората по очите. Той казвал, че злото на хората се крие в техните очи. Твърдял, че очите на хората могат да се присаждат, и действително ги присаждал. Той по особен начин изваждал очите им, като им присаждал други, и те ставали добри. Като виждал някой кръвожаден, отмъстителен човек, казвал, че очите му са

вълчи. При него идвали разни хора от висок произход и като ги погледнел в очите, казвал им: „Ти имаш мечешки очи, ти – лъвски, ти – змийски, ти – котешки, заешки” и пр. Вечер изваждал очите, присаждал им нови и всички ставали добри. Днес хората са забравили това изкуство.

Вие ще кажете: „Това са басни от *1001 нощи*²⁷“. Всички теории, с които съвременната наука разполага, не са ли басни от *1001 нощи*? Аз казвам, че всички тия нейни теории са едно занимание, едно упражнение на човешкия ум да различава Истината от лъжата. Всяка теория съдържа в себе си Истината, но ученият трябва да я вземе, да я претопи и пречисти, за да извади тази Истина. Във всяка наука има една основна Истина, във всяка теория – също, тя не може да бъде лъжлива, но трябва да имаш това решето, чрез което да я пресееш, да отделиш примесите. Трябва да имаш още и алхимичния огън, за да я претопиш и да остане ценното, с което да можеш да разполагаш във всички случаи на живота си.

Често, като проследявам живота, какво виждам – някъде се заредят нещастия, нещастия едно след друго. Например някой търговец натрупа големи богатства, но не минава дълго време, изгубва 10000–20000–30000 лева, после изгубва всичко, загубва къщата, имота и остава беден, съсипан като праведния Йов²⁸. Питам: кои са причините за това? В някое семейство, забелязват, умре едното дете, после второто, третото, умре и бащата, остане само майката или само синът или дъщерята. Казваме: „Това семейство го сполетя голямо нещастие“. Защо, кои са причините? Има си причини. Аз няма да обяснявам защо стават тия неща. Това са частични проявления в нашия живот. Същият закон не се ли забелязва и в нас? Не измират ли много от нашите благородни желания? Дойде някой, казва: „Аз съм въодушевен от това Учение, ще пожертвам живота си за Господа, за Христа, ще раздам имането си за

Господа, ще бъда Негов добър работник“. Виждаш го отначало така въодушевен, после започне да отслабва, отслабва и казва: „Аз съм се заблудил“. Хубаво, ако сега си заблуден, по-рано не беше ли заблуден? И започва той да пише някакви статии против този, против онзи. Мисли ли, че това е добро? Кое е по-добро – да служим на Бога или да не Му служим, да Му благодарим или да не Му благодарим, да Го любим или да не Го любим? Кои отношения са по-правилни? Съдете по това колко малко разбираме от тази Велика Божествена Любов, която ни носи същността на живота.

Има само един факт, по който може да разберете Божествената Любов – как? Ако си слуга при лош господар, при него може да познаеш себе си, да разбереш има ли Божествена Любов в теб, или не – можеш ли да издържиш опърничавия характер на твоя господар, ще разбереш каква е твоята любов, ще разбереш работи ли Господ в теб, или не. Когато запитали Сократ²⁹ защо се е оженил за тази опърничава жена, той казал: „Ако мога да издържа опърничавия характер на моята жена, всичко друго ще мога да издържа“; и прав бил Сократ със своята философия – щом можал да издържи характера на тази груба жена, всички други мъчнотии пред него са били нищо. „Аз искам да опитам своя философски характер“ – казвал той. Не само Сократ, всички велики хора са имали по една опърничава жена да ги пържи. Всички велики слуги са имали по един опърничав господар да ги пържи. Всички велики господари са имали по един опърничав слуга да ги пържи. Всички велики Учители са имали по един опърничав ученик да ги пържи. Всички велики ученици са имали по един велик Учител да ги пържи. Всички велики хора все са имали някой, който да ги пържи, и да издържиш на това нещо – това е характер.

Сега хората казват: „Ще дойде някоя партия, тя ще оправи работите, тя ще оправи света“ и всички чакат да се оправи света. Не, никоя партия не може да

оправи света; не че не искат, но тия хора нямат това дълбоко знание. Този свят не са го създали те и никой не може да го създаде. Ние не сме господари на положението.

Този беден човек каза на Христа: „Господи, да прогледам, да добия онова истинско знание за живота!“.

Онези, които изучават Писанието, взимат по един стих и казват: „Христос това е казал, Христос онова е казал“. Вие разбрали ли сте живота на Христа така, както Той го е преживял? Били ли сте в Неговото положение, да знаете какво е преминал Той? До времето на Христа не се явил друг човек да люби тъй, както Христос е любил. Няма друг такъв характер като Христа – да Го качат на кръста, да понесе всички страдания и в това мъчение да каже: „Господи, прости им!“. Питам: сегашните последователи на Христа имат ли такъв характер – като ги закачат на кръста, да кажат: „Господи, прости им!“? И при това минават за християни! Когато дойде Христос, няма да им даде по един златен кръст, а кръст от тиква.

Ние сме хора на бързите процеси. Отива един американец при един виден професор в Германия, за да учи, и му казва:

– Господин професоре, моето време е ценно. Аз искам да се запозная с философията, но времето ми е ценно, затова образувайте за мен един 5–6-месечен курс по философия, за да завърша по-скоро.

– Да, почтени господине, прав сте, че времето е пари, но когато Господ иска да създаде един дъб, употребява 100 години, а когато иска да създаде тиква, употребява 6 месеца и след това всичко от нея изчезва.

И тогава дойдат при мен някои и ми казват: „Еди-кой си не вярва в теб“. Аз го зная отдавна, той никога досега не е вярвал. – „Еди-кой си не разбира.“ Че той никога не е разбирал! Какво общо имаме ние с тези

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ

хора? Ние не искаме да ги убеждаваме. Чудни са хората по някой път, като казват, че сме искали да образуваме нова Църква – смешно е, когато хората искат да образуват Църква! В света съществува само една Църква – Царството Божие. Единственото реално нещо в света е Царството Божие. То е един вечен порядък, на който ангелите са господари. От това Царство Божие хората са извадили своята Църква. В Небето, между ангелите, няма никаква Църква. Ще кажете: „Какво има тогава?“. Има това, за което хората не са и сънували. В Небето има Любов, и то такава възвишена Любов, за която ангелите са готови да жертват цялото свое богатство, спечелено в милиони години. Когато един ангел види, че в Бога се зароди дълбоко вътрешно желание да изпрати някого от Небето да помогне на някоя паднала душа, този великан ангел жертва всичкото свое благо за тази душа и слиза да ѝ помогне. Като дойде, той няма да ти подаде ръката си да я целунеш, а ще се яви като един велик извор вътре в живота ти, ще се яви като една велика мисъл, като един велик вътрешен стремеж, ще повдигне душата ти към нещо възвишено и благородно. Той ще донесе от Горے онова калемче за присаждане и със своето ножче ще го присади на теб; след като те присади, ти ще заживееш новия живот. Този момент се нарича проявление на Великия Божествен Дух в човешката душа. И ти, като погледнеш през това клонче, ще кажеш: „Сега разбирам, Господи, смисъла на живота, разбирам какво исках да кажеш!“.

Ние, съвременните хора, оставяме държавниците да оправят света. Ние, съвременното общество, Църквата, не можем ли да го оправим? Не можем ли да помогнем на бедните – можем. Как? Като им създадем работа, но първо трябва да им посочим истинския път, да ги научим на Божественото учение. Когато отворя кесията си пред един беден, за да му дам пари, и той започне да ми благодари, аз не считам, че е благо-

ден човек, не считам, че е беден. Ако онзи, комуто дам пари, ми каже: „Господине, аз ти благодаря, но едно нещо искам от теб – създай ми работа! Тежко ми е да получавам пари, без да работя, аз трябва да работя!“, този беден човек е благороден. Богат, който подава с ръката си помощ на един беден само за да се оправдае пред хората, е позор, това е унижение за човека в моите очи. Той трябва да каже: „Братко, тия пари ти ги давам, но аз съм един пощальон – те са едно писмо и съм пратен да ти го предам, но не зная какво съдържа. Ти ще вземеш писмото и няма да ми се сърдиш – аз само го нося, не го писах. Аз само ти услужвам“. Но ако този пощальон ме срещне и каже: „Знаеш ли каква услуга ти направих? В училище те изпратих, човек те направих“... Не, светът днес от такива благодетели страда.

Погледнете, днес в Америка, в Англия, в България – навсякъде са сложили паметници, статуи. На кого? На този, който е повдигнал Англия, Америка, България. Още на кого – на тия, които са погинали за отечеството си. Това са само лъжи. Онзи, Който е повдигнал света, е само Божественият Дух на Любовта. Ние можем да сложим статуята на когото искаме, но това са само идоли. И доколкото зная, когато сложим статуята на някой умрял човек, това е статуя само от сълзи, той постоянно рони сълзи от Небето. Същото е и с образа на Христа – на външния образ на Христа всички се кланят, кръстят се и сълзи ронят, но никой не изпълнява Христовото учение. Какво се ползва Христос от този образ? Срамота е това! Днес Христос ще дойде с множество ангели и ще повика тия, които познават Истината. Още по-голямо е осъждането на хората, които казват, че знаят Истината, а не я изпълняват.

Аз бих желал, когато човек има известна дарба, да прояви тази своя дарба, но трябва да бъде скромен, да бъде последен помежду всички. Най-великите художници, най-великите музиканти, най-великите писате-

ли са излизали последни. Те не бързат. Като свирят другите музиканти, най-великият ще излезе последен, първо оставят да излезе най-слабият. Той свири – всички ръкопляскаат. След това излиза вторият; той свири по-хубаво – пак ръкопляскаат. После излиза третият – всички ръкопляскаат. Когато излезе последният, всички замлъкват, никой не ръкопляска. Казват: „Това е музика!“.

И тъй, в края на тоя век ще дойде Христос. Как ще дойде? Той ще излезе на сцената и ще каже Истината; и не само ще я каже, но което каже, ще направи. Като дойде, няма да ви каже да вярвате, но ще ви покаже Истината и тия от вас, събралите се тук, в които има интензивно желание да търсят Бога, да Го славят, ще разберат тази велика Истина. Вие, като блудния син, сте забравили Бога. И някой ви погледне малко накриво, казвате: „Пренебрегнаха ни, обърнаха ни гръб“. Питам: кой от вас не е обърнал гръб на Истината? Вие през целия си живот, във всичките си постъпки, били ли сте коректни? Ще кажете: „Не, аз направих една малка грешка“. Как? За съвършения човек грешките са изключени – още като направи грешката, той я изглажда. Кой от вас има доблестта да излезе да изповяда прегрешенията си? Аз познавам само двама души в света, които са направили изповед за своите прегрешения – единият е Августин³⁰, а другият – Толстой. Макар че се смеят на Толстой, в него имаше душа. Той излезе пред света и се изповяда и след това трябваше да работи върху себе си усилено 20 години, за да направи една палма от греховете си. Не е лесна работа, не мислете, че е лесно да се жертва човек. Не мислете, че Царството Божие тъй лесно може да се добие. „А – казвате, – ще напиша една вдъхновена статия, ще издам един вестник.“ Не, не минава с това.

Не мислете, че тази беседа, която ви държа тук, е всичко; не, има по-велики работи, които може да се кажат, но те изискват почва. Мислите ли, ако ви кажа

нещо, че ще хвърля това семе току-така? Ще го хвърля само в случай, че почвата е разорана. Преди години идва една сестра при мен, казва ми: „Учителю, и аз искам да бъда като теб“. После казала: „Искам да намеря тайната сила на Учителя, че и аз да върша тия работи като него, да се науча да присаждам“. Казвам: мога да те науча на изкуството да присаждаш, но онзи, който се реши да присажда, ангелите го връзват със 100 въжета и ако опита да изкриви и най-малкия Божествен закон, главата му хвърква, без глава остава.

Аз често ви говоря за Любовта, но трябва да знаете, че има известни сили в Природата, с които шега не бива. Има един грях в света, за който не се прощава, и ще внимавате, ще се пазите от този грях – казва Христос: „Нито в този век, нито в бъдещия няма да се прости на онзи, който в Името Божие поквари Духа на Истината“.

Казва бедният човек: „Господи, да прогледам!“, Христос му казва: „Да бъде според вярата ти!“. И прогледа той, и започна да слави Бога.

Аз вече от 20 години говоря между българите и някои ми казват: „Говори ни Истината!“. Чудно ми е, че след това те пак се съмняват. Някои казват: „Знаеш ли, за теб говорят това, онова“. Казвам: това е развлечение за мен, една препоръка е то. Казва се в Евангелието на Матей, глава 5: „Радвай се, ако кажат за теб някоя дума на лъжа!“. Казвам: ако е лъжа, то е в моя полза; което е истина, това е право. Един ден ще се срещнем с тия, които са говорили лъжа за мен. Нека не мислят, че тъй ще мине, не – има видовден.

Казва Христос: „Който се отрече от Мене пред человетец, и Аз ще се отрека от него пред ангелите“. Един ден казвам: Господи, нека пред Твоето Лице се изкаже Истината, нека кажат Истината, затова ги благослови! Няма да ми мръдне окото. Нека всяка Истина, всяка Правда да се изяви пред света! Нека се знае, че има един Велик Закон, който е свещен за всички

хора. Нека кажем на всеки човек Истината. Ще му кажа: приятелю, това, което вършиш, не е по Бога, не е право, то спъва твоето развитие. Въпросът не се отнася до вашия личен живот, той не ме интересува, но ако тези хора, чрез тия лъжи, искат да спънат другите и не дават възможност на тази Истина да проникне в сърцата на тия, в които трябва да проникне, които я търсят, те носят отговорността за това. Не е въпросът нито за моето лично благо, нито за вашето. Когато Христос проповядваше, Той казваше: „Не дойдох да сторя Моята воля, но волята на Този, Който Ме е про-водил“. Един от еврейските пророци е казал: „Няма да се върне Божието Слово назад, от да не принесе своя плод“.

Сега някои от вас седят, оглеждат се, мислят, че като дойдат тук, ще трябва да вярват. Казвам: аз проповядвам една наука, която може да се приложи. Тя е извън Църквата. Вие може да ходите в каквата Църква искате, може да вярвате в каквото искате, може да носите каквато и да е наука – това за мен е все едно. Колкото сте по-учени, колкото сте по-набожни, толкова по-добре ще възприемете онази велика наука на присаждането, толкова по-лесно ще добиете онези велики добродетели, само така ще можете да си създадете характер на един ангел. Знаете ли какъв е характерът на един ангел? По лицето ви, в очите ви ще се чете една мекота. И тогава, без да се познаваме, ние ще разбираме какви са хората в този свят. Аз чета по очите какви са хората, имам един прост начин, по който ги познавам. Като покания някого у дома на гости, аз наклаждам огън и започвам да разговарям с него. Ако той седне и започне да се грее, казвам: този човек е умен; но ако седне и вземе дилафа да бърка огъня, казвам: този човек няма да го бъде – където и да го сложите, той все ще бърка. Огънят се е разгорял, няма какво да го бъркаш, ще се грееш! Божественият огън, който е запален, няма какво да го бъркаш, от

бъркане той не се нуждае. Ще се грееш, ще се молиш и след това ще разговаряш с домакина на къщата. Няма какво да бъркаме в човешките сърца!

Господи, да прогледам!

И всички съвременни страдания се дължат на това, че ние се оставяме да бъдем присадени с присадки от противоположен характер. А колко лесно може да се присади човек! Ако аз ти дам хиляда от златните английски монети и ги сложиш в кесията си, оттам насетне твоят характер се изменя. Дотогава си бил честен, добър човек, а след това се променяш – защо? Присаден си вече – където и да ходиш, тези хиляди дрънкат в джоба ти. Когато един крадец ти даде от тези крадени пари, той е вложил вече нещо в тях.

Ако съвременният свят разбираше тия окултни закони, колко нещастия щяха да се избегнат! Има пари, които, като вземеш, всичко ти тръгва назад. Има наполеони, които са взети от убит човек – за тия пари са го убили и попаднат ли в джоба ти, всичко става на пух и прах.

И сега ние казваме: „Е, който и да е, каквото ще да става!“. Не, не, за в бъдеще ние ще имаме за учители кои – само онези, които любят децата. За съдии ще имаме кои – само онези, които любят Правдата. Този съдия, като съди, трябва да знае кому да отдаде правото. Адвокати ще бъдат кои – само онези, които разбират съдопроизводството, та като вземат едно дело, да кажат: „Господине, това дело не мога да защитавам“. За лекари ще викаме кои – само онези, които, като отидат да лекуват и видят пред себе си един престъпник, да му кажат: „Господине, аз теб не мога да лекувам“. Свещеници ще бъдат кои – само онези, които, като отидат при умиращия, да му кажат: „Ти си извършил толкова престъпления в света!“. А сега? Умира един престъпник и свещеникът слага лъжицата в устата му – мисли, че Господ ще го приеме. Не, не, всички такива свещеници ще бъдат отговорни за тия

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ

лъжици причастие, това тяло не може да бъде простено. Онзи престъпник, който не се е разкаял, не може да бъде приет в Небето, не, не, какъв ред и порядък има там, не е както на Земята. Не е тъй лесно да се приеме човек на Небето. Онзи търговец, онзи готвач какви трябва да бъдат? Жени и мъже – всички трябва да приложат Божественото, защото всички ще бъдем съдени, ще поставя и себе си. Как ще бъдем съдени? Според съдбата на Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина – никому няма да се прости. Като казвам, че няма да се прости, какво разбирам? Каквито страдания си причинил на другите, ще те постави Господ в положение да изпитаеш тия страдания във всичките им тънкости. Ти трябва да кажеш: „Господи, наложи ми тия страдания, да видя как са страдали моите братя“ и като ги получиш, ще се молиш Господ да ти даде сила да ги претърпиш. След като претърпиш, тогава ще дойде денят на твоето спасение. Това място е тъй нареченото чистилице.

Господи, да прогледам!

Какво приложение има всичко това в нашия живот? Сега тук има млади и стари. Как мислите да уредите живота си? Как ще заздравите вашата нервна система? Казват, че хората имали слаба нервна система. Нервната система се разклаща от противоположните сили в Природата, които аз наричам тъмните сили. Изобщо, като погледна един болен човек, не като ясновидец, аз имам особен метод, виждам едно тъмно течение, което оставя отпечатък и в самия организъм – започва да се образува повече венозна кръв. Това и лекарите виждат. Тогава мислите и чувствата в човека се помрачават и той става като една курдисана пушка – най-малкото побутване се изисква и гръмва. Дойде ли в това състояние, човек трябва да се спре, да пречупи тази присадка и на мястото ѝ веднага ще се яви онова естествено състояние на разбиране. Най-първо вие застанете на почвата, че във вашата душа

Бог е вложил всички добродетели и вие можете да ги развиете. Счупете всички човешки присадки, които ви причиняват страдания, и оставете да израсне Божественото, То ще ви донесе Мир.

Някои казват: „Но как ще разрушим съвременния строй?“. Вие не мислете за това. Болестите не разрушават ли хората? На онази майка, като роди детето, болестта не разрушава ли организма? Колко енергия е изхарчила тя! Вижте колко затворници има в затворите, колко много войска трябва да държим – защо? Да пазим ред и порядък в държавата. Във всички държави е така. Едно нещо трябва да знаете – че този свят сам по себе си няма да се оправи, трябва да се явят онези хора, които да присадят света по новия начин. Е, хубаво, ако се явят един, двама, трима, 100 такива души, трябва ли ние да им забраним да присаждат хората по новия начин?

Господи, да прогледам!

И сега, ако вашето око е лошо, присадете го! Ако вашето ухо е лошо, присадете го! Ако вашият нос е лош, присадете го! Ако вашият език е лош, присадете го! Ако вашата ръка е лоша, присадете я! И когато Христос е казал: „Ако дясната ти ръка те съблазнява, отсеци я“, какво се подразбира? Отрежи тази ръка, казвам аз, и я присади с Божественото право! Тази ръка, която е избила толкова хора, отрежи я, т.е. присади я с Доброто и повече да не убиваш, а да правиш добро. *Ако дясното ти око те съблазнява, извади го!* – казва Христос. Какво иска да каже с това – „Присади го наново!“. Не е достатъчно само да го извадиш, но го присади с окото на Добродетелта и тогава ще виждаш работите по друг начин и ще вършиш Волята Божия.

Това са принципи, вложени в тази велика Божествена наука, за поправяне на нашия живот. И тези Същества, които са живели преди нас, които са минали по този път на еволюция, ангелите, са изучавали дълги години Битието и знаят науката. Светиите, които

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ

идват сега, са ученици на ангелите и завършват своето развитие. Това е един кратък курс от битието на Земята. Те сега ще държат изпитите си и след това Христос ще ги доведе на Земята, да присаждат целия свят – кому крак, кому око, кому ръка и т.н.; ще присаждат по един най-нов научен начин. И вие ще отидете в това училище да учите тази нова наука. Пригответе се, ще има постоянно отиване и връщане. Изискват се повече велики хора, които да знаят как да присаждат. Ще кажете: „То е за светиите“. След като присадят вас, тогава вие ще отидете да учите в това училище, после ще държите изпитите си и като ги издържите, ще ви изпратят да присаждате. След вас ще дойдат други. Така ще имаме повече велики учени хора, които знаят великото изкуство как да присаждат добродетелите на човешката душа.

“Ако дясната ръка те съблазнява, отсеци я, казва Христос, и наново я присади! Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и отново го присади! Ако кракът ти те съблазнява, отсеци го и наново го присади!”

Господи, да прогледам!

Не е ли хубаво такова проглеждане, не дава ли то една нова яснота, нова насока? Не е ли това една нова философия? Някои казват: „Това е невъзможно!“. Е, това е една тайна наука. – „Научи ни!“ Вие ще научите това от великите Учители. На Земята няма такива Учители. Всеки, който иска да научи това изкуство, ще го задигнат на Небето, там ще ходи в това Божествено училище. Сутрин ще ходи, вечер ще се връща. Хората ще кажат: „Този човек често отсъства“. В това отсъствие той ще се учи. Някои ще ми кажат: „Ние това изкуство го имаме“. Нито един от вас няма още това изкуство. Като влезеш в училището, ще ти запишат името. Първият професор, който ще те срещне, ще ти даде име. Някой казва: „Аз съм в това училище“. Кажете името на професора си! – „Не зная.“ А надписа на това училище? – „Не зная.“ А кой е номерът, под

който си записан? – „Не зная.“ Тогава? С това знание, че всичко знаем, докарахме света до това положение. Казвате: „Като отидем в другия свят, всичко ще се поправи“. Да, в онзи свят всичко е оправено, аз в това не се съмнявам, но този свят не е оправен. Духовният свят е оправен, но тук, на Земята, трябва най-първо да прогледаме, да научим великия смисъл на живота и тогава всичките науки ще се осмислят. Ако един поет на Земята напише едно поетическо творение и то се преведе Горе между ангелите, ще знаете, че опитът му е сполучлив. Казвате: „Ама то е преведено на английски“. Може да е преведено и на френски, и на немски, на всички езици, това не е доказателство. Преведе ли се обаче между ангелите, това е меродавно, творението с хиляди години ще върви в света, в него има живот. Ако сте един философ, богослов или какъвто и да е учен и сте изказали една истина, и тази истина обърне вниманието на ангелите, тя ще мине като велика Истина и те ще кажат: „Ние имаме на Земята един честен човек, който говори Истината“. И ние на Земята се нуждаем от хора на Истината: от писатели, които не лъжат, от философи, от свещеници, от проповедници, от майки и бащи, от братя и сестри, които не лъжат. Абсолютно никаква лъжа! Ако искате, може да лъжете, то е ваша работа. Най-първо лъжата трябва да се изхвърли от вътрешния живот. Казват: „Ама малко лъжа не може ли?“. Никаква лъжа, това е закон! Лъжата може да дойде отвън, това е друг въпрос, ние не сме отговорни за това, но вътре в себе си ти ще бъдеш тъй чист, както самата Светлина, ще бъдеш истинолюбив като самата Истина, умен като самата Мъдрост, любящ като самата Любов – това трябва да изпълва твоята душа. – „Но как трябва да бъде мъдър?“ Така, както Бог е мъдър. – „Как трябва да бъде любящ?“ Така, както Бог е любящ. – „А как трябва да бъде истинолюбив?“ Така, както Бог е истинолюбив. – „Но може ли?“ Може. Отношенията на Бога спрямо нас са

такива. Синът трябва да бъде като баща си, ученикът трябва да бъде като учителя си. И на този Бог, Който ни е създал по образ и подобие Свое, трябва да бъдем подобни и по сърце, и по душа, и по дух – и тогава ще бъдем благородни и възвишени хора. Ние няма да отидем в горите, но ще бъдем в тези гори между хората и ще проповядваме това Учение не само на думи, но и чрез своя вътрешен живот.

Бедният слепец се обръща към Христа и казва:

– Господи, да прогледам!

Казва му Христос:

– Вярваш ли?

– Вярвам.

– Да бъде според вярата ти!

И сега, понеже това е и ваше желание, аз пожелавам на всички ви да прогледате, да имате тази Божествена виделина.

Всички трябва да работите, за да се премахнат омразата и лъжата от света. Първият грях в света влезе чрез лъжата. Онази първа жена, като яде от плода, излъга и като прогледа, не каза: „Господи, сгреших!“. И Адам не каза, че сгрешил, но каза: „Господи, видях се гол и затова се скрих от Теб. Аз имах много добро желание, но онази красива жена, която Ти ми даде, ме въведе в грях, та сега се лиших от Твоето благословение“. Господ хвана жената, но и тя е майстор на лъжата – тя каза: „Господи, аз видях змията горе на Дървото, тя ми показва един плод. Аз мислех, че този плод е нещо хубаво, и ядох от него“. И двамата сгрешиха, и двамата после казаха на Господа: „Господи, тази работа Ти можеше да я оправиш. Не можеше ли по друг начин?“. И повика Господ един ангел, и рече му: „Извикай тия двамата избраници и ги изпъди от Рая с камшик“. И рече на Адам: „Понеже ти излъга, ще работиш с хиляди години тази земя, ще ореш и ще сееш, а тя ще ражда тръни, докато се научиш да любиш Истината“, а на жената рече: „Ти в мъки ще

раждаш, докато се научиш да обичаш Истината“. Хвана тогава Адам жена си под ръка, потекоха сълзи и на двамата, обърнаха се назад, погледнаха към Рая и казаха си: „Изгубени сме!“.

Господи, да прогледам!

Най-първото нещо: ще любите Истината. Най-хубавото, най-красивото нещо е да говориш Истината, да няма абсолютно никаква лъжа! Аз ви говоря като на мои братя, Истината ви говоря. Сега вие сте доволни, но не е само доволството. Това е едно угощение. Изисква се учение, знание, присаждане, че всички тия добродетели да заживеят във вашите души. Всички капризи, честолюбие, недоволство, над всичко това да се повдигнем, да се повдигнем над обикновения живот. Когато сме сиромаси и нямаме петаче в джоба си, да ходим с онова вътрешно доволство, да знаем, че има нещо по-високо от сиромашията – то е Истината; да знаем, че има нещо по-високо от богатството – то е Истината; да знаем, че има нещо по-високо от властта, от величието – то е Истината, която трябва да живее в нас. Тази Истина ще ни отвори великия простор да прогледаме. Това значи да бъдем свободни, велики хора.

Преди 2000 години Христос е казал: „Когато дойде Син Человечески на Земята, ще намери ли достатъчно Вярa, или още ще се съмнявате?“. Питам ви: какво сте придобили за тези 2000 години с безверието си, какво сте придобили за тези 2000 години със съмнението си? Вие можете да приложите Истината и приложете я вече! Намирате се в положението на онази мома, която иска да се жени за някой момък, но всеки ден отлага. Дойдат хора, искат отговора ѝ – „Чакайте още малко!“; не била готова, това-онова, все отлага. Защо отлага? Тя чака някой друг, дано той дойде. Не, не е така, не можете да си играете на въже! Момата трябва да каже: „Имам един избраник и него чакам“. Няма какво да отлагате. Време е, приложете тази велика Ис-

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ

тина, за да бъдете силни и свободни, да почувствате вътрешния Божия глас в душата си, да дойде новият мир вътре във вас. Чуете ли Божия глас, смирението ще дойде във вас и ще бъдете доволни от всичко в живота си; тогава ще се разбирате и ще си говорите братски. Аз ще попея и вие ще попеете; аз ще поговоря и вие ще поговорите; аз ще посвирия и вие ще посвирите.

Сложите ли в ума си мисълта да живеете без лъжа, Любовта ще потропа на вратата ви, ще чуете тихия Божия глас в сърцето си, ще дойде онази мека светлина в ума ви и ще кажете: „Това е живот вечен – да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога“.

9 март 1924 г.

Който дойде при Мене

*Който дойде при Мене, няма да го изпъдя.
Йоан 6:37*

Човешките думи са като семената – за да познаеш вътрешния им смисъл, трябва да ги посееш в живота; следователно, за да познаеш смисъла на една дума, трябва да я посееш в живота като в почва. Някои разбират думите *който дойде при Мене* буквално, както ако отидеш при някой господар да му работиш, той няма да те изпъди или ако си чиновник и работиш добре на държавата, няма да те уволнят. Един ден все ще те уволнят. Няма човек на Земята, който да не е бил уволняван.

Който дойде при Мене, няма да го изпъдя.

Тези думи имат дълбок вътрешен смисъл. Христос не говори като евреин, нито като националист, но като човек, който изнася една велика Истина. Той иска да каже: „Онзи, който отива при Бога, т.е. при Любовта, няма да бъде разочарован“. Проследете историята на човешкото развитие и ще видите, че всеки, който не е живял по законите на Любовта – като индивид или народ, е изгубил всичко, което е имал. Който е живял по законите на Любовта, и до днес живее и не само че нищо не е изгубил, но е придобил много повече от това, което някога е имал; много естествено – Любовта е основа на живота и само върху нея може да се гради. Това трябва да знаят всички културни хора – без Любовта, като основа, никой нищо не може да гради. Основата на едно здание е Любовта, стените му – Вратата, а покривът – Надеждата. Когато Надеждата отслабне, покривът на къщата се пробива и дъждът започва да влиза вътре. Казват за някого: „Вятър го вее“ – това подразбира, че вратата му е слаба. Казваш: „Ня-

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

мам къде глава да подслоня“ – значи Любов нямаш. Следователно, за да бъдеш свободен, трябва да имаш основа, стени и покрив, т.е. да имаш Любов, Вярa и Надежда.

Питате защо хората не успяват в живота си. Защо то не поставят за основа Любoвта, а човешкия егоизъм и казват: „Учението на егоизма е свещено, здраво-словно – който живее и мисли само за себе си, той ще бъде здрав“. Майката казва на сина си: „Синко, мисли за себе си. Не ставай глупав да се грижиш за другите“. Така живее и малката буболечица – и тя мисли само за себе си; и бръмбарът мисли само за себе си, и той прилага учението на егоизма.

Казвате: „Кога човек е научил това изкуство?“. Когато е минавал през царството на бръмбарите. В това отношение всеки човек е специалист – знае да се грижи за себе си. След всичко това майката съветва сина си, завършил естествени науки, да се грижи само за себе си. Той сам знае това, няма защо да го съветва тя, неговият ум и без нейните съвети е пълен с грижи за себе си. От сутрин до вечер човек мисли само за себе си – за дрехите, за обувките си, за къщата си – само със себе си се занимава. Навсякъде се чува едно и също: „Трябва да се грижиш за себе си“. Мислите ли, че това е особена наука? Кой не се грижи за себе си? В училищата, в университетите същото се проповядва: „Да се погрижим за себе си“. Не, ще се грижите за Любoвта, за Бога. Ще възприемеш Новото учение и ще забравиш себе си. – „И това трябваше да чуем – да забравим себе си.“ Много просто – ако не забравиш себе си, не можеш да намериш Истината. Ако принципът да се грижим за себе си е верен, нека дойде един човек да ни докаже, че като е служил на този принцип, е придобил истинското щастие. Има ли такъв човек, бил той цар, патриарх или адепт? Всеки, който е служил на този принцип, е фалирал и въпреки това и до днес се чува: „Да помислим за себе си, за своите деца,

за близките си!“. Коя птичка не се грижи за яйцата си и за своите малки? Коя крава не се грижи за своето теленце? Кой не знае това изкуство? Всички знаят учението да се грижим за себе си и добре го прилагат. Първо Бог е научил човека да се грижи за себе си, но това учение е отживяло вече времето си.

Мнозина минават от светския в религиозния живот и пак се държат за старото учение да се грижат за себе си. Сега формата му е изменена – да се грижим за своето верую. Какво ще стане с вашето верую? Да не се страхувате, че ще го изгубите? Защо ще се страхувате за вашето верую, откъде дойде то? Откъде дойдоха вашите мисли, чувства и желания? Кой внесе в човека тези възвишени желания, които го вдъхновяват? Откъде дойдоха тези мисли, които изпълват цялото ви същество? Всичко чисто, светло и възвишено иде от Бога. Тогава защо се страхувате? Ето защо, когато човек противодейства на едно благородно желание или на една светла мисъл, сам се излага на страдания. Следователно знай, че страданията, които преживяваш, се дължат на ограничаване на Божественото в себе си.

Като дойде Божественото в теб, ти започваш да го коригираш и казваш: „Чакай малко, Господи, да Ти дам един съвет!“. Бог ти казва: „Ти имаш две къщи, дай едната на брата си, той няма нито една!“. – „Почакай малко, Господи, аз имам нужда от пари, за да изуча децата си, да ги ожения. След това ще помисля как да изпълня Твоя съвет, сега съм на особено мнение. След време ще изпълня Твоята Воля.“ Бог пише в книгата Си: „Този е един от учениците, който коригира Божественото“. После Бог отива при свещеника или проповедника и му казва: „Слушай, иди при своите слушатели и им кажи Истината!“. – „Почакай малко, Господи, ние сме служители на Църквата, тя ни налага известни ограничения, които не можем да нарушим. Аз съм далновиден, учен човек, не мога да се излагам пред слушателите си, да изгубя своя автори-

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

тет. Един ден ще им кажа Истината, но до това време ще ги залъгвам малко. Ще видиш какво може да роди моята глава.“ Бог пише в книгата Си: „И свещеникът коригира Божественото“. Всяка Църква, всяко верую имат отлични закони, но все нещо им липсва – какво? Любовта не е между тях.

Някой ми казва: „Ти любиш друго повече от мен“. Не си разбрал Любовта. Има само едно същество в света, което можем да любим – то е Бог. Ако любиш малките листенца, цветове и клончета повече от Бога, ти не си разбрал Любовта, не си познал Божественото. Когато познавам един човек, аз познавам Божественото в него. Ако го обичам, то е пак заради Господа в него. Вън от Божественото той е сух клон и като сух клон, за мен не струва нищо – аз бих го сложил в огъня да изгори.

Христос казва: „Който дойде при Мене, няма да го изпъдя“. В книгата на Любовта няма нито един кодекс, според който тя може да изпъди някого, който иде при нея. Тя е толкова богата, разполага с толкова методи, с които изправя грешките на глупавите и непоправими хора; тя приема при себе си тези хора, забравени в избата на Природата. Ако краката и ръцете им са счупени, ще ги поправи; ако очите им са извадени, нови ще им постави.

Христос казва на учениците Си: „Който дойде при Мене, няма да го изпъдя“. Това е един пасаж, който лесно се огъва, затова му дават различни тълкувания. Някои казват, че Христос подразбира следното: „Който вярва в Мене, ще го приема“. С други думи казано: който мисли, че Христос е Син Божи, ще бъде приет. И какви ли не още тълкувания се дават на стиха, но въпросът не е там. В живота трябва да се постави следното правило: при всички страдания и изпитания в живота ти да не се яви сянка от съмнение, че в Бога има някаква неправда. Казвам: не поставяйте Бога далеч от себе си; Той прониква всякога в душата на чо-

века и във всеки момент му говори. Ако помислиш да направиш едно престъпление, веднага ще чуеш Божия глас да ти говори – Той тихо нашепва: „Не прави това!“. Мислиш да отидеш някъде, където не трябва, Божият глас пак ти нашепва: „Не ходи там!“. Като извършиш едно престъпление, ти се извиняваш: „Господи, направих едно престъпление, убих брата си“. Бог въздигне брат ти в теб и където ходиш, той всякога те придружава: ставаш сутрин – брат ти е с теб; легнеш вечер – пак е с теб, не можеш да се освободиш от него. После си казваш: „Чувах един глас, който ме съветваше да не върша престъпление, но не го послушах“.

Христос казва: „Който дойде при Мене, няма да го изпъдя“ – значи Господ живее в нас и ние в Господа. Всички хора ще разберат това. Аз говоря за онези, в които съзнанието се е пробудило, а за онези, в които още не е пробудено, това е безпредметно. Казано е в Писанието: „Продай имането си и го раздай на сиромасите“. Питаш: „Как е възможно това, за което съм работил цял живот, да го раздам на сиромасите?“. Това е естествено. Как може да стане се доказва с две думи. Един параход, натоварен със стока, пътува. Из пътя не може да се разтовари, но щом дойде на Варненското пристанище, ще се разтовари – защо? Защото там е неговото предназначение. Не е ли разумно това? На някои приятели казвам: вие ще се разтоварите на пристанището. На онези, които са още сред морето, казвам: вие ще пътувате още с вашата стока; като стигнете на пристанището, тогава ще се разтоварите. Питам някого: ти на пристанището ли си? – „На пристанището.“ Значи скоро ще се разтовариш, ще чакаш разписанието. Питам друг: ти още сред морето ли си? – „Сред морето.“ Ще чакаш, докато стигнеш пристанището. Някой е недоволен, защото е още в морето, друг пък, стигнал на пристанището, още стои натоварен. Щом си натоварен и си стигнал на пристанището, ще се разтовариш. После ще отидеш в Божествения

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

град, ще се разходиш, ще вземеш каквото ти се пада, ще натовариш парахода си със стока и ще се върнеш на пристанището, от което си излязъл.

Христос казва: „Който дойде при Мене, няма да го изпъдя“. Така постъпва приятелят. Знаете ли какво значи да имаш приятел? На едно американско пристанище слезли пътници от парахода. Всеки пътник бил посрещнат било от майка или баща, от брат или сестра, от роднина, приятел. Всички се целували, радвали се един на друг. Един пътник, беден човек, слязъл от парахода, но никой не го посрещнал. Той си казал: „Няма ли поне един човек, който обича Господа, да ме посрещне?“. Докато си мислел това, към него пристъпил един, хванал го за ръка, целунал го и му казал: „Хайде, братко, да вървим!“ – значи имало един, който обичал Господа.

Казвам: като дойде на Земята, човек трябва да има поне един приятел. Кой е вашият приятел? В онази тъмна нощ на съзнанието ти, когато отчаянието бучи в теб, когато си изоставен от всички, когато си обезсърчен, един тих глас ти нашепва: „Не бой се, Аз Съм с теб“. Питам: има ли смисъл да се отчайваш? Трябва ли да мислиш за самоубийство? Не, тук смъртта няма място. Кой е онзи на брега на пристанището, който те прегръща и целува? Това е Той, твоят единствен приятел, това е Онзи, Който казва: „Отивам да ви приготвя място и когато дойда, ще ви взема при Себе Си, защото където Съм Аз, там ще бъдете и вие“. Не само че няма да ви изпъди Христос, но ще ви вземе при Себе Си. Като казвам, че Христос ще ви вземе при Себе Си, вие започвате да се плашите и казвате: „Значи смърт ни чака“. Не, това не е смърт, а живот. Щом ви кажат нещо за другия свят, вие се страхувате, а на Земята сте дошли с плач. Този, когото Христос взима, той не умира. Според мен всички, които грешат, са умрели хора. И Писанието казва: „Грешните хора са умрели, а онези, които любят, са живи“.

Следователно само в Любовта има живот. Това, което може да заздравя нашите рани, това, което може да ни обедини, е само Божията Любов. Само тя може да ни свърже с Бога и да осмисли сегашния ни живот – значи Любовта препоръчва човека. Кое препоръчва добрия художник – неговите картини. Ако си художник само затова, че имаш кутия с бои, четки и палитра, всеки може да бъде такъв; не, картините, произведенията го правят художник. Кое препоръчва писателя, перото ли? Всеки може да си купи перо и лист и да драска. Не, написаните книги с ценни мисли препоръчват писателя. Кое препоръчва добрия човек – неговите добродетели, не само добрите дела. Чрез добродетелите се проявява човешката душа.

Казвам: хората, които живеят на Земята хиляди години, не могат изведнъж да изменят живота си, но вече трябва да внесат новия живот в себе си. И съвременните лекари са дошли до това заключение. Те констатирали, че причината за много болести е храната, затова забраняват на болните да ядат месо, а здравите съветват да не си угаждат и да не преяждат. Какво да яде болният – малко препечен хляб, лека зеленчукова супица и компот. Представете си един гастроним, който се е хранил само с кокошки и агънца, да се ограничи с толкова проста храна. Но щом я препоръчва лекарят, няма какво да се прави.

На един американски милиардер лекарят казал: „Слушай, ти си милиардер, но в интерес на твоеето здраве ще се храниш само с овесена супа“ – значи като кон. И този милиардер се хранил цели три години само с овесена супа. Такова хранене, според вас, е нещастие. Не, да прекараш три години от живота си в строга диета, която пречиства твоите мисли и желания, това е цяло щастие. Какво по-голямо щастие от това да пречистиш ума и сърцето си така, че като срещнеш един добродетелен човек, да не се яви в теб никакво желание да го използваш. Не се ли пречистиш, щом

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

го срещнеш, веднага ще му искаш нещо. Той ще дава на този, на онзи, без да изгуби нещо от себе си. Но на какво приличат тези, които всякога само искат да им се дава?

Отива един свободомислещ при един милиардер и му казва:

– Господине, ти имаш милиони долари, ти ми дължиш част от твоите милиони.

– Да, дължа ти.

Сяда той на един стол и започва да изчислява:

– На Земята има два и половина милиарда човека, аз имам два и половина милиарда долара. Заповядай един долар, това ти се пада. Нека дойдат всички останали хора на Земята, да си вземат своето. Аз и на тях дължа.

Така е, всичко на Земята принадлежи на Природата. То принадлежи на цялото човечество, не само на един. Това не е само на думи, но е и действителност – всичко на Земята е общо благо и всеки с еднакво право трябва да участва на Божествената трапеза.

Всички хора, като души, имат еднакви права – защо? Защото всички са излезли от Бога и Той гледа еднакво на тях. Бог гледа еднакво на всички същества – от най-малките до най-големите. – „Как е възможно това? Нали човек има образ и подобие Божие? Той е по-високо от всички животни и Бог трябва да има особено отношение към него.“ Не говорете така, сегашният човек е далеч от образа и подобие на Бога. Днес, когато на бойните полета се избиват милиони, не може да се говори за такива, които са запазили образа и подобие на Бога. Образ и подобие Божие имат само онези, които любят. Невъзможно е да поддържаш убийството и да говориш за Любов. И в Священата книга се говори за извършени убийства, но какъв е резултатът от тези деяния? Когато Каин уби брат си, Господ веднага го запитва:

– Каине, къде е брат ти Авел?

– Не зная, не съм слуга да ходя след него – отговори Каин.

– Кръвта на Авел вика към теб и за да не те убие никой, ще сложа белег на челото ти, за да те познават всички – така векове ще носиш греха на твоето престъпление.

След всичко това вие минавате за християни, за културни хора. Казвате: „Този да се обеси, онзи да се убие“ – как смеете след това да проповядвате Христовото учение? Ако светът може да се оправи с убийства, с обесвания, досега би се оправил. Всъщност оправен ли е светът? Значи този закон не е правилен. Светът не се оправя нито с убийства, нито с обесвания.

И евреите проповядваха за Бога, но имаха криво понятие за Него. Когато при Христа дойде един големец с въпроса що да стори, за да наследи вечния живот³¹, Христос му отговори: „Ти Ме наричаш Учителю благи, но благ е само Бог. Ако ти кажа Истината, ще я приемеш ли?“. Христос му каза какво трябва да направи, за да наследи вечния живот, но той се замисли, стана и си отиде. Искаше да си помисли може ли да раздаде имането си на бедните и се запитваше съгласно ли е това с тогавашните разбирания – ако раздаде имането си на бедните и тръгне след Христа, как ще погледнат умните хора на него?

Казвам: няма защо да се страхувате, няма умни хора в света. Ще кажете, че религиозните хора са умопобъркани. Всички хора са умопобъркани. Целият свят е потънал в грях, казва Писанието; щом е така, хората не знаят какво правят, те са като умопобърканите. – „Ние сме хора на двадесети век, културни сме.“ Аз познавам само една култура, според която не се позволява абсолютно никакво престъпление. – „Невъзможно ни е да приложим тази култура в абсолютния ѝ смисъл. Ние живеем на Земята, имаме деца, трябва да се грижим за тях. Не можем да бъдем абсолютно честни, все ще поизлъжем, ще пооткраднем нещо.“ Че имате

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

деца, че живеете на Земята – това не е оправдание. Ще живеете без лъжа, без кражба. Майките лъжат на общо основание, бащите – също. Майката казва на детето си: „Иди, майка, да свършиш тази работа, ще ти дам нещо“. Детето свърши работата, но нищо не получава. Втори път – пак същото: майката иска нещо от детето си, обещава, че ще му даде една ябълка, но не изпълнява обещанието си. Най-после детето си казва: „И мама, и татко лъжат; и бате, и кака лъжат – значи и аз ще лъжа“. Това не е морал. След време майката започва да морализира детето си: „Не лъжи, не кради, има Господ на Небето, Който наказва лошите и непослушни деца“. Колкото и да го морализира, всичко е безполезно – детето следва живия пример. Кажеш на някого една обидна дума и той скочи на крак, започва да се защитава: „Как смееш да ме обиждаш, аз съм честен човек“. Късно е вече, ти си изгубил своя авторитет като честен човек. Истински честен е онзи, който не се поддава на никакви залъгвания и обещания от страна на дявола. А тъй, ще го повярваш, ще се сдружиш с него и после, като разбереш, че те е излъгал, ще страдаш и ще се измъчваш.

Двама приятели, млади момци, разговаряли често за жената. И двамата слушали, че жената е страшилище, мъчно се справя човек с нея. Единият бил сериозен, строг, добър педагог. Пръв се оженил той, за една добра мома. Като знаел, че жената е страшна, още в първия ден раздрал една котка пред жена си. Като видяла това, тя се уплашила и си казала: „Страшен е този човек, как не го знаех по-рано? Щом може да разкъса една котка, без да му трепне окото, той пред нищо няма да се спре, трябва и аз да внимавам“. Тя започнала да се отнася към него внимателно, с уважение. Каквото мислела да прави, все до него се допитвала. Тя му казвала *милички*, той на нея *миличка* и така живели десет години в мир и съгласие. И вторият приятел се оженил, но животът му не бил добър – жена му посто-

янно го ругаела, не го слушала, не искала да го знае. Един ден той запитал приятеля си:

– Братко, защо вие си живеете толкова добре с жена си, а аз още от началото нямам мир и спокойствие в дома си?

– Слушай, приятелю, още в първия ден аз раздрах котка пред жена си. Тя се уплаши и реши, че за да живеем добре, трябва да се уважаваме и почитаме.

– Щом е така, и аз ще раздера котка.

Той взел една котка и я раздрал пред жена си. Тя го погледнала, усмихнала се и казала:

– Късно е вече, приятелю. И десет котки да раздереш пред мен, няма да се уплаша. Сега вече нищо не помага.

И вие, като направите едно престъпление, опомните се и казвате: „Знаеш ли, че аз съм честен човек?“. Късно е вече. В нашето съзнание не трябва да става никакво раздвояване, никакво пропукване. Христос казва: „Който дойде при Мене, няма да го изпъдя“. Не само че няма да го изпъди, но където е Той, там ще бъдем и ние. Как се възпитава днес младото поколение? Майката казва на дъщеря си: „Дъще, мисли за себе си. Пази се от хората, те са лоши“, бащата казва същото на сина си. Аз пък казвам: оставете това възпитание настрани, вдъхнете в децата си Любов – никаква друга философия, никакво друго възпитание. Щом вложите Любовта в децата си, всичко ще постигнете. Започнете от Любовта. За да възпитаваш детето си, то трябва да почувства, че ти желаяш неговото добро така, както и своето. Ти му даваш всички права и привилегии, каквито държиш и за себе си.

Докато си на Земята, трябва да съзнаваш, че Слънцето грее еднакво и за човека, и за най-малкото животно и растение. Кой мисли днес така? Вие гледате на животните и на растенията като на развлечения. Че и Бог гледа на вас като на развлечение. Какво ще кажете тогава? Всички ваши страдания, мъчения и

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

неволи са развлечение за Бога. – „Той не вижда ли, че страдаме?“ Всичко вижда и разбира, но погледне към вас, усмихне се и казва: „Слушайте Ме само и не се страхувайте! Който Ме слуша, в един момент ще го освободя от страданията му“. Това всеки може да опита. Когато изпаднеш в голямо отчаяние, помисли за Бога, за Неговата Любов и вложи в Него всичкото си доверие и в един момент съзнанието ти ще светне, умът ти ще започне да работи и в теб ще настане дълбок вътрешен мир. Това значи да живееш в Радост и Веселие, да бъдеш гражданин на Новия живот.

Като не можете да се справите със своя живот, казвате: „Да бягаме оттук, да напуснем Земята!“. Няма защо да я напускате. – „Светът е лош, животът ни е тежък.“ Няма защо да бягаш. Животът е велико благо, но хората, със своите криви мисли и желания, сами себе си тровят, сами внасят отрова в своя живот. – „Какво да правим тогава?“ Заемете се като учените, като химиците, да извадите отровните елементи от вашите желания и да оставите в тях само Великото, Божественото, което е в сила да просвети вашите умо-ве. – „Искаме да бъдем свободни.“ Как ще придобиете свободата си – чрез войни и чрез убийства? Прочетете Библията и ще видите, че няма друг народ, който да е воювал толкова много, колкото еврейския. Придобиха ли свободата – и до днес още не са свободни. Те работят за създаване на поне една малка държавица³². Бог, на Когото служеха и Когото разпнаха, ги учи да не бъдат егоисти, да отворят широко сърцата си, да възлюбят Господа и ближния си. И българите имат слабостите на евреите. Всеки народ трябва да знае, че може да се повдигне не чрез войни, а по Божествен път. На българския народ е определено да се повдигне. На българина, като индивид, се гледа другояче на Небето, а не както тук се гледа. Знаете ли колко милиони българи има в Невидимия свят? Ако направите едно изчисление колко българи се раждат годишно и

колко умират, ще видите, че повече заминават за другия свят, отколкото ония, които се раждат.

На Небето всеки народ представлява един индивид. И българският народ там е като един човек. Изобщо всеки народ заема определено място според степента на своето развитие. Всеки се познава по плодовете си. Когато един ангел слезе на Земята, той познава човека по неговите плодове – щом ги вкуси, той знае какво място заема човек в живота.

Казвате: „Да реализираме нашите национални стремежи“. Какви са вашите национални стремежи? – „Да станем велик народ.“ Според мен велик народ, велик човек е само онзи, който е свързан с Бога, следователно, ако в България има само един човек, който е свързан с Бога и живее според Неговите закони, той ще повдигне не само България, но и целия свят. – „Тогава свържи българския народ с Бога!“ Аз не съм дошъл да свързвам никого. Аз съм дошъл да покажа на хората правия път. – „Ти Истината ли проповядваш?“ Елате и опитайте! Връзката с Бога е единственият метод, който хората още не са опитали; свържете се с Бога и ще постигнете всичко.

Новият живот няма да ви покалутери; той няма да ви лиши от богатата, но ще осмисли живота ви където и да се намирате. И най-долната служба да изпълнявате, ако сте свързани с Бога, животът ви ще бъде рай: където и да стъпите, оттам ще потекат извори, оттам ще дойде благословието; в който и дом да влезете, вие ще бъдете приети като Яков, на когото Лаван каза: „Откакто дойде в моя дом, благословието потече“. Да, но когато същият Яков бягаше от брат си, Бог му каза: „Ти взе първородството и благословието на своя брат, но това не е съгласно с Моята воля. Аз ще ти дам един урок: ти ще се ожениш за две жени, от теб ще излязат два народа. Ти ще имаш разговор с Мен и оттогава няма вече да се наричаш Яков, но Израил“.

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

Сега и вие трябва да бъдете като Яков, да излезете от родното си място и да бягате. Накъде? В Ханаанската земя³³, при Лаван, да пасете стадата му, да му занесете своето благословение. И след като работи 14 години на вуйчо си Лаван, той му каза: „Досега работих за теб, отсега ще работя за себе си“. Яков трябваше да работи 14 години, за да научи самоотричането. Ще кажете, че той бил лош брат. Отговорете си: не сте ли и вие като Исав – за една чиния леща продавате своето благословение.

Ще ви приведа един пример от живота. Един богат търговец си купил пуйка и гледал да намери някого да му я занесе вкъщи. Гледал насам-натам, не могъл да намери. В това време при него се приближил един господин, който го запитал:

– Какво търсите, господине?

– Купих си тази пуйка и търся някой да ми я занесе вкъщи.

– Аз съм готов да ви услужа.

Търговецът подал пуйката в ръцете му и той я занесъл в дома му. После извадил един долар да заплати на човека, който му услужил.

– Не, господине, не мога да взема парите.

– Как, не сте ли доволен? Знаете ли кой съм аз? – казал търговецът и му подал визитката си.

В същото време и носачът извадил картичката си и я подал на търговеца. Търговецът прочел: Вашингтон, президент на Съединените щати – можете да си представите каква била изненадата му.

За Вашингтон разказват и други случаи. Десетина войници работили на един мост и трябвало да вдигнат тежка гредка. Опитвали се оттук-оттам, викали, махали с ръце, не могли да я повдигнат. По едно време край тях минал войник и те го помолили да им помогне. Той им отговорил:

– Не виждате ли, че аз съм фелдфебел?

В същия момент минавал господин, който чул от-каза на фелдфебела и веднага сложил рамото си под гредата, помагайки на войниците да я вдигнат. Като свършил работата, подал визитката си на войниците и те прочели: Генерал Вашингтон.

Съвременните търговци и фелдфебели чувстват своето благородство и не се унижават да носят пуйки и да вдигат греди. След това вие ще проповядвате за Христа, ще плачете за Него, че носил тежкия Си кръст. Мъже и жени плачат за Христа, а там някъде страдат Христови братя и сестри, ходят голи и боси, продават своята чест, без да се трогват за тях. Питам: какъв смисъл има тогава християнството за нас? Не е въпрос, че един човек може да оправи света, но ако мисълта за Христа, за Неговата Любов проникне в душата на всички живи същества, светът в един момент ще се оправи.

Днес Бог говори на всички души, които искат да живеят по нов начин, които искат да приложат Любавта. Христос казва: „Който дойде при Мене, няма да го изпъдя“ – това се отнася за онези, които вече са пристигнали на пристанището, и аз говоря само за онези, които са слезли на пристанището и са готови да изпълнят Христовия закон. Всеки човек може да изпълни този закон. Мощна е човешката мисъл. Ако вярвахте в Христа така, както трябва, вие можехте да изпълните Неговия закон, но повечето хора гледат на Христос като историческа личност, живяла на Земята преди 2000 години. Това е механично разбиране, Бог живее в сърцата и в умовете на хората и до днес. Той прониква цялата Вселена, във всички светове: на Слънцето, на Венера, на Сатурн, на Юпитер. Бог обръща внимание и на най-малките същества, разговаря с тях, урежда отношенията им с по-големите. На човека, като на разумно същество, Той е дал повече блага и му казва: „Бъди всякога разумен и добър, проявявай любовта си към всички живи същества“. Това е новото

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

верую, което трябва да прилагате; като го прилагате правилно, лицата ви ще светят. Всички ще познаят, че ние сме с Христа.

– „Вярваш ли в това, което проповядваш? Вярваш ли в Господа?“ За мен не е важно в какво вярвам, важно е, че аз мога да разделя хапката си със своя брат. – „А леглото си? Стаята си?“ Всичко мое мога да разделя със своя брат. Важно е, че аз нямам свое легло, нямам своя стая. Ако бих имал нещо мое, всичко щях да разделя с онзи, който се нуждае. Утре ще дойдат да ми кажат: „Излез вън, напусни стаята“, но аз имам едно място, в което мога да приема всеки нуждаещ се – то е моето сърце. Аз се моля за повдигането на всяка душа, за благо на всички живи същества, без те да знаят. Моето желание е да се молим един за друг. – „Как ще се молим един за друг?“ Ще се молите с Любов, от дълбочината на сърцето си. Аз съм виждал как по-голямото дете се моли за братчето си – да му прости майка им: то хваща майка си за ръцете и я моли. Майката обича децата си, но като види как и те се обичат, е готова да прости на детето си.

Който дойде при Мене, няма да го изпъдя – защо няма да го изпъди? Защото Любовта е в Него. Тя решава всички кардинални въпроси. И при Любовта ученият ще си остане учен, адвокатът ще си остане адвокат; важно е душата на човека да се проникне от Любовта и да стане чиста като кристал и светеща като диамант. Христос казва, че който отиде при Него, няма да го изпъди, а хората постоянно говорят за пъдене. Ние никого няма да изпъдим и никого не пъдим. Изобщо, ние нямаме право да пъдим. Бог е създал всички хора, всички живи същества и Той има право да разполага с тях. Бог е вложил живот във всички, следователно ние трябва да живеем така, както Той изисква от нас. – „Искаме да се обичаме, но не знаем как.“ Обърнете се към Бога, Той ще ви покаже как да се обичате.

Сега аз не ви проповядвам учение, което не знаете, а само ви припомням това, което сте знаели, но сте забравили. Вие знаете как да любите, знаете Учението за Любовта, аз само ще ви го припомня. Казано е в Писанието: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи и припомни всичко“ – и аз само ще ви напомним за Любовта, а който е готов, ще я приеме. Тогава ще бъдете свободни – само в Любовта има свобода.

Където е Любовта, там има вътрешно разбиране между хората. Когато любиш, ти си внимателен не само външно към човека, но и вътрешно – към неговите ум, сърце и воля. В Любовта няма никакво съмнение, никаква обида, никакво отчаяние. В нея всичко е положително, там отрицателните сили не виреят – те изгарят в нея като в огън. Тя ги кани на гости при себе си, угощава ги, възпитава ги и те остават в нейното царство като послушни слуги за вечни времена.

Думите, че грешните ще погинат, подразбират, че те ще се превъзпитат, ще се повдигнат и ще кажат: „Едно време бяхме слепи, сега прогледахме. Някога мислехме по един начин, сега мислим по друг“. Помнете: Бог живее във вашите сърца и за да се обновите, да се освободите от робството, да приложите силата си, обърнете се към Бога с думите: „Господи, искаме да изпълним Твоя закон, да вършим Твоята воля, да изявяваме Твоята мисъл“. Изпълнете всичко с благодарност за Любовта на Бога към вас и не се съмнявайте в Него!

Който дойде при Мене, няма да го изпъдя.

Нека отправим сърцата си към Христа и да Му благодарим за Любовта към нас. Да любиш – това подразбира изпълнение на Христовия закон; щом го изпълняваш, ти се свързваш с Бога, а какво по-велико от тази връзка? Това значи светът да бъде отворен за теб, да имаш свободна карта за пътуване – където пожелаеш, там ще отидеш. Ще кажете, че това са залъгалки.

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

Не е така. Трябва да отидете в Света на ангелите, да видите каква култура има там. Който е ходил в този свят и след това се върне на Земята, той не би могъл да се примири с грубите условия на земния живот. Ако някой влюбчив влезе между ангелите, веднага ще се влюби в тях и няма да иска да се върне на Земята. В Ангелския свят се допускат само силни хора, герои, които са готови на пълно самоотричане – затова казва Христос: „Който не се откаже от майка си, баща си и от себе си, не може да бъде Мой ученик“. Казано е още: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си“ – това значи да минеш от смърт в живот, т.е. от живота на човека към живота на ангелите. Докато не влезеш в Ангелския свят, не можеш да разбереш тяхната култура. – „Можем ли и ние да станем ангели?“ Можете. – „Кога?“ Когато се преобразите не само по ум, но и по същество. В България има много ангели по ум, но по същество няма нито един. Да бъдеш ангел по същество значи като изгубиш всичкото си богатство, да останеш тих и спокоен и да кажеш: „Благословен Господ! Бог даде, Бог взе“; умре някой твой близък, да кажеш: „Благословен Господ! Бог разруши старата къща, ще даде нова“. Няма зло в света, което Божията Любов да не превърне в Добро – това е Истина, вярна 101 на 100. Като знаете това, приложете Вярата и не се обезсърчавайте.

Питате това отнася ли се до вас. До всички се отнася. Ако имах време, щях да напиша по една поканна до всеки от вас, но понеже нямам, пиша общо до всички: Бог на Любовта ви кани да се върнете в пътя на Любовта и да прилагате нейните закони. – „Как ще познаем, че сме в този път?“ Ще изчезнат страданията ви – затова е казано: „Ще изтрие Бог всичките ви сълзи, ще заличи всичките ви грехове и няма да ги помене повече“. Така ще дойдат Радостта и Веселието в света: млади и стари, жени и деца, всички ще жи-

веят в Радостта и няма да има смърт на Земята. Това подразбира да живееш в Любовта.

Който дойде при Мене, няма да го изпъдя – казва Христос. И днес Той отправя към всеки от вас специална покана. Вземете поканата си и като се върнете вкъщи, прочетете я още един път. Сложете я близо до сърцето си. Скрийте я, да не я виждат хората. Така младата мома крие писмата на своя възлюбен, за да не ги види майка ѝ. Майката вижда, че крие нещо, и я пита: „Какво има?“. „Нищо няма“ – тя се притеснява от майка си, не смее да каже истината. На вас казвам: четете и препрочитайте поканата от Христос, докато сърцето ви трепне за Любовта. Няма по-велико нещо в света от Божията Любов. Да бъдем в съгласие с нея!

Казваш: „Разстроиха се нервите ми, не зная как да си помогна“. Твоите нерви се нуждаят от Любов. Твоят ум се нуждае от Светлина, твоето сърце – от Топлина, и твоята воля – от Сила. Това ще донесе Великата Любов. Под Велика Любов разбирам Живия Господ, Който призовава всички народи. Иде Царството Божие на Земята. – „Кога ще бъде това?“ Ще бъде. Казано е в Писанието: „Словото Божие няма да се върне, без да принесе своя плод“. Това е въпрос само на време и като дойде това време, всички хора, всички велики народи ще приемат тази велика Истина. Тогава ще се изпълнят думите в стиха: „Вълкът и агнето ще пасат заедно“ – така е казал Исаия преди няколко хиляди години³⁴.

Който дойде при Мене, няма да го изпъдя. Отивам при Отца Си, да ви приготвя жилище, и ще дойда да ви взема; щото дето Съм Аз, да бъдете и вие. Където е Любовта, там е Христос. Той живее в душата на човека. Следователно иде времето, когато ще бъдем граждани на Великото царство на Любовта, където има Мир и Светлина, където има свобода на мисълта.

Който дойде при Мене, няма да го изпъдя.

16 март 1924 г. София

Брат ти си дойде

А той му рече: „Брат ти си дойде“.
Лука 15:27

Брат ти си дойде. И закла баща ти охранено теле, защото го прие здрав.

Съвременните учени – философи, математици, естественици, всякога търсят причината на нещата. Всяко явление си има причина, следователно разбирането на великите процеси в Природата зависи от вътрешното разбиране на живота. Под живот в дадения случай разбирам съзнанието на човека. На външните предмети гледаме като на неща без съзнание. И да не разглеждаме този въпрос, във всеки даден случай ние имаме съзнание, чрез което съдим за външната проява на явленията в Природата. Когато изгуби съзнанието си, човек не забелязва проявите ѝ, а когато е в пълно съзнание, той понякога е доволен от проявите ѝ, а понякога е недоволен.

Брат ти си дойде. И баща ти закла охраненото теле, защото го прие здрав. Като чу това, големият брат се разгневи и не искаше да влезе вкъщи. Какво лошо има в това, че бащата е заклал охраненото теле за своя изгубен син? Защо бащата се радва, а големият син се сърди? Ще кажете: „Това е животът“. Наистина, на пръв поглед изглежда, че животът е просто нещо, но той е най-сложната задача. Ето защо, за да постави живота си на разумна основа, човек трябва да има светъл, проникателен ум. Няма същество на Земята, колкото и малко да е, което да не знае на каква основа да постави живота си. Както и да поставите живота си, то е временно, преходно.

Като четете притчата за блудния син, веднага бързате да осъдите големия брат – казвате: „Той не тряб-

ваше да се гневи“. Питам: вие защо се гневите, защо сте недоволни? Когато страдате, вие сте недоволни, когато се радвате, доволни сте. Знаете ли, че вашата радост се дължи на скръбта на някого? Ти продаваш къщата си и скърбиш, че я губиш. Който я купува, се радва, че е придобил нещо; дал е пари, но срещу това е получил нещо ценно. Следователно твоята радост не показва, че всички хора се радват, и скръбта не показва, че всички хора скърбят.

Казвате: „Ние знаем тези работи, учени хора сме“. Не е достатъчно само да си въобразявате, че сте учени. Трябва да имате ясна представа за науката, за целите, които тя преследва, и за услугите, които допринася. Например изучавате анатомия и мислите, че много знаете. Какво знание е това? Според мен анатомията е суха наука – на мъртвите кости. Знаете ли какво значи да изучиш една кост, да измериш нейните линии? Ако не изучите костите в подробности, нищо не знаете. Анатомът изучава всяка кост, всеки мускул поотделно, без никаква връзка между тях; благодарение на това анатомията минава за суха, мъртва наука. Анатомията без физиологията нищо не представлява; ако анатомията не се прилага в живота, нищо не струва. Същото се отнася и до физиологията – каква наука е тя, ако не се прилага в медицината? Казват за някого, че е отличен физиолог – той знае как стават всички процеси в живия организъм. Това не е достатъчно; той знае как се извършват процесите, но трябва да знае и тяхното приложение.

Сега, да дойдем до биологията. Казвате, че биологията е наука за живота, но това не е достатъчно. Ще изучавате живота на клетката, а също и произхода на живота. Всяка майка трябва да изучава биологията, за да знае как да ражда здрави деца. За да бъдеш истински човек, да се развиваш правилно, трябва да знаеш живота на живата клетка – биологията, както и психологията – животът на душата. Психологът го-

вори за душата, без да я вижда. Душата се познава по своите прояви; така е за онзи, който вижда – той знае, че душата има своя определена форма, както и тялото. – „Вярно ли е това?“ За онзи, който вижда, това е факт. Следователно, когато се произнасяте за нещо, не вадете заключение от частичните изводи – частичното разбиране не е валидно за всички.

И тъй, като разглеждам науките, аз имам особен поглед по това. За мен всяка наука е на своето място. Важно е, че между всички тях има тясна връзка. От материално гледище всички науки имат приложение само на физическия свят; от мое гледище обаче всички науки имат отношение и към човешкото съзнание, както и към вътрешния живот на човека. Значи сегашните науки са само за Земята, като отидете в другия свят, те ще останат тук. Какво ще правите тогава в другия свят – знания нямате, не можете да влезете в общение със Съществата там. За да се ползвате от условията на онзи свят, трябва да започнете от А и Б. Там ще изучавате духовната наука. Казваш: „Как така аз, ученият човек, да започна отначало?“. И детето, което е завършило четирите класа на първоначалното образование, си мисли, че е завършило четири факултета. Да, завършило е четири факултета, но като влезе в горните класове, ще започне отначало; там ще се използва само основата, с която иде, и върху нея ще градят. От горните класове ученикът влиза в гимназията, където започва пак отново. От гимназията ще влезе в университета, където пак ще започне отново. Каквото и ново знание да придобиеш, пак ще си в положението на малкото дете. – „Учен човек съм аз.“ Като влезеш в другия свят, там ще видиш колко си учен и колко още трябва да знаеш; в другия свят ще видите колко малко знаете.

Рече му: „Брат ти си дойде“. Тези думи произведоха в големия брат вътрешна реакция – той се разсърди и не взе участие в радостта на бащата. Защо се раз-

сърди – за нещо материално; той си каза: „Този брат, който изяде и изпи своя дял, сега се връща отново в бащиния дом, пак да яде и пие от моя дял. Мислех, че баща ми ще постъпи умно – няма да го приеме. Затова не искам да вляза при тях“. Привидно големият брат философстваше, а всъщност той беше недоволен от баща си, ревнуваше от малкия си брат и казваше: „Толкова време ти служи, но ти не закла за мен едно теле. А за този, който изяде и изпи всичко, даваш голямо угощение. Ти го обичаш повече от мен“. Бащата, който познаваше сърцето на големия си син, каза: „Синко, всичко, каквото имам, е твое. Да се повеселим сега за брата ти, който беше изгубен и се намери; мъртъв беше и оживя“.

Казвам: пътят, по който вървите, изисква правилно разбиране. Седиш спокоен, разположен и изведнъж състоянието ти се изменя. Дал ли си отчет на себе си защо се измени състоянието ти? Казваш, че състоянието ти се измени, но защо – сам не знаеш. Мислиш, че това се дължи на вътрешна причина – станал си индиферентен към живота. Кога стана индиферентен, преди няколко мига беше разположен? Ако си млад, естествено е да стават бързи смени на състоянията, но ти си възрастен, с улегнал характер. Значи състоянията се сменят и в младите, и във възрастните, и в старите. Днес си бодър, весел, добре разположен, а след няколко дни духът ти отпада и казваш: „Животът няма смисъл“. За такъв човек психолозите казват, че е изгубил своя обект на физическия свят. Следователно, щом животът ти се обезсмисли, знай, че си изгубил обекта, към който може да съсредоточиш енергията си. Когато тази енергия се развие чрезмерно, в човека настъпва разширение и ако не може да се справи с него, той изпитва тягостно състояние. Как ще се справиш с това състояние? Казваш: „Ако получа нещо материално, има смисъл да го понеса“. Представи си, че ти дадат два милиона в злато – да го пренесеш от

едно място на друго, на разстояние няколко километра. Лесно ли се носи злато на гръб? Казваш, че ще го пренесеш на няколко пъти. И така да е, ти ще се изтощиш толкова много, че ще се откажеш и от златото, и от всички материални блага. Ако ти дадат да пренесеш един чувал пясък, веднага ще откажеш. Защо се съгласи да пренесеш златото, а отказваш да пренесеш пясъка? Отговаряш: „При пренасяне на златото имам обект – печеля нещо ценно, а при пренасяне на пясъка нямам обект“.

Често хората се товарят с толкова много желания и мисли, които не съдържат нищо ценно, и в резултат се изтощават; все едно пренасяте чували с пясък. Четеш един роман и се влюбваш в главния герой. Да, но този герой е фиктивен, не е действителен; авторът е създал един фантастичен герой, в който се влюбваш и от който се разочароваш. Този герой играе своята роля в романа, но не и в действителния живот. Гледате как героят представлява на сцената щедър човек, готов всеки момент да дава, но идете в дома му и вижте дали е готов да ви помогне поне с една малка сума. Ако му искате пари назаем, той е готов да ви услужи; иначе не дава пари, даже и на просяк.

Казвам: животът на Земята не е действителен; той представлява живот на актьори, които играят чужди роли. Когато дъщерята плаче за нови обувки, тя е актьор на сцената. Нещастие ли е, че тя няма обувки? Когато детето плаче пред майка си, за да му даде ябълки и орехи, и то е актьор. Като я застави да изпълни желанието му, казва: „Ето, добре изпълних ролята си, желанието ми се задоволи“. Майката казва: „Добро е моето дете. Поплаче си малко, но скоро млъкна – чистосърдечно е поне“. То греша, тя го извинява. Питам: грешникът, който прави грешки и престъпления, не е ли чистосърдечен? И той изявява навън всичко, което се крие в сърцето му. Когато добрият човек прави добро и по този начин се изявява, казват за него, че е

благороден. Когато грешникът краде, върши престъпления, за него не казват, че е благороден, а и той се е изявил, и той е изнесъл това, което е в сърцето му. Какъв морал е този, как е изработен? Истинският морал е общ за всички, при това той подразбира взаимно уважение и почитание между хората. Който го прилага, той се отличава по едно качество: каквото каже, или каквото обещае, всичко изпълнява. Аз имам предвид разумните обещания, а не глупавите – ако веднъж е дадено разумно обещание, човек да го изпълни.

Честността трябва да бъде качество на всеки индивид. Ще бъдеш честен и към растенията, и към животните, и към хората. Който не изпълнява обещанията си, той нарушава хармонията в Божествения свят; тогава се пише в Божествената книга: „Ето един човек, който не изпълнява обещанията си“. Щом не изпълняваш думата си, Невидимият свят се заема да те изправи – той казва: „Трябва да се изправи това непослушно дете“. Знайте, че както ангелите се радват за доброто, направено от човека, така скърбят и за всяко зло и непослушание. – „Скърбят ли ангелите?“ Скърбят, но не като човека. За един недъг в човека всички ангели стават на крак – те искат да го изправят. Не е лесно да изправиш един човек. Някой мисли, че с един замах на ръката може да се поправи. Това е механичен процес. Ако можеше светът да се изправи механично, пръв Бог би направил това. Добродетелта е качество, което човек сам може да изработи; търпението, кротостта, въздържанието, самообладанието, проникателността са качества, които сам може да изработи. Има неща, за изработването на които човек сам трябва да залегне.

Често религиозните цитират стиха: „Даром сте взели, даром давайте“. Даром се взимат и дават пари, хляб, дрехи, но даром не се учи. Мислите ли, че съм прав, ако ви поканя на моята трапеза, пръв изям супата и кажа, че всичко се взима даром? За мен се дава да-

ром, защото изядох яденето, но за вас не е така. Следователно, щом дойдем до яденето, всеки сам ще си яде, то не се дава даром. Всеки за себе си ще пие; всеки за себе си ще печели. Под *печалба* разбирам придобиване на известни сили, необходими за нашето развитие; под *даром* разбирам условия, създадени от ближните ни – при тези условия ние можем да се развиваме.

Питам на какво се дължат нашите криви схващания в живота. Един френски граф, изпаднал материално, граф Абизи (това не е истинското му име), се влюбил в графиня Мелби. Като човек от висок произход, графът държал на думата си; той бил крайно честен, но изпаднал, останал без никакво богатство. Мелби, богата графска дъщеря, не искала да се ожени за него, но имала желание да му помогне. Един ден тя му казала: „Готова съм да ти дам 200 хиляди франка, но с условие да ми подпишеш полица. Че ме обичаш – това нищо не значи. Аз постъпвам по търговски, искам да имаме чиста сметка“. Втори път му дала заем от 500 хиляди франка, пак с полица, за определен срок. И трети път му дала заем от един милион франка, и пак си записала срока на полицата. В това време изпадналият граф се влюбил в друга. Един ден той отишъл на разходка със своята възлюбена и срещнали графиня Мелби. Тя искала да го смути, затова го спряла да му каже нещо. Графът се извинил на възлюбената си, че ще я остави за малко, и отишъл при графиня Мелби. Тя се приближила до ухото му и го запитала тихо: „Кога ще изплатиш първата си полица?“. Той я изслушал и се отдалечил от нея. Като се върнал при своята възлюбена, тя го запитала:

- Какво ти каза тази млада мома?
- Не мога да ти отговоря.
- Значи ти имаш връзки и с други жени.

„Да – помислил си графът, – и това са връзки, но материални, които във всеки момент могат да ме изложат.“ Как мислите, честен човек ли е графът? Честен е, но има да дава.

Всички човешки заключения, всички философски разсъждения са като тези на графа – честен е, но има да дава; готов е да се издължи, но няма пари. Следователно, когато някой ви шепне нещо на ухото, други ще ви питат: „Какво ви каза?“.

Ще ви приведа разказа за двамата приятели и мечката. Те минавали през гората и насреща им излязла мечка. Единият бързо се покатерил на едно дърво, а другият останал долу и като видял, че мечката е близо до него, легнал на земята и се престорил на умрял. Мечката приближила, помирисала го и като помислила, че е умрял, продължила пътя си, без да го докосне. Щом отминала, първият, който бил на дървото, слязъл от него и запитал другаря си:

– Какво ти каза мечката?

– Каза ми друг път да не тръгвам с такъв другар като теб.

Питам ви: каква особеност има в характера на граф Абизи? Той се отличавал с една стаена гордост. Не казал на своята възлюбена какво му е казала графинята не от желание да не смути духа на своята възлюбена, но да не изложи себе си. Графът трябваше да ѝ каже: „Тази мома ми послужи с пари. Имам да ѝ давам и тя ме пита кога ще се издължа“. Готовността на човека да каже истината, даже и когато се излага, в християнството се нарича състояние на покаяние.

И тъй, да се покаеш значи да изнесеш своите слаби черти, своите недостатъци – не пред хората, но пред Бога. Ще кажеш: „Господи, имам няколко полици, които трябва да изплатя“; полиците представляват слабости и недостатъци, с които човек трябва да се справи. Щом се изповядаш пред Господа, ти можеш да се изповядаш и пред ближния си. – „Какво ще мислят хората за мен?“ Нека мислят каквото искат, ти ще се представиш такъв, какъвто си. Това значи истински човек в пълния смисъл на думата, честен, благороден.

Днес повечето хора играят незавидна роля, поради което се излагат като нечестни, неблагоородни. Когато не се проявява такъв, какъвто е, човек се натъква на големи противоречия. Например големият брат се разсърдил на баща си, че е дал угощение за малкия; той мислел за себе си, че е добрият син, че е работил на баща си безкористно, но неговите доброта и безкористие се подложиха на изпитание. Вместо да се зарадва, че изгубеният му брат се е върнал, той се разсърдил на баща си и показал своето недоволство.

Като наблюдавам хората, които идват да ме слушат, по лицата им чета какво мислят. Аз познавам науката за съкращаването и разпускането на мускулите и по тях различавам добрия от лошия човек: на добрия мускулите на лицето се разширяват и то приема спокоен, благороден израз; на лошия мускулите се свиват – става стягане на лицето. Това се основава на един от законите на топлината, според който при топлината телата се разширяват, а при студа се свиват. Ще кажете, че и този закон има изключение – например водата при изстудяване се разширява; така е, но въвн от това изключение законът е верен. Наблюдавайте лицето си, когато имате лошо разположение – то потъмнява и мускулите се свиват. Видите ли такова лице, не правете опити да му говорите, да измените състоянието му – каквото и да му говорите, на нищо не вярва; то казва: „Не съм разположен, в нищо не вярвам“. Значи вярваш, когато си разположен, и не вярваш, когато не си разположен. Това не е Вярa, това е настроение – когато условията на живота са добри, ти вярваш; когато не са добри, не вярваш. Така и възлюбената на граф Абизи изгубила вярата си в него – защо? Защото една млада мома се приближила и му пошепнала: „Кога ще изплатиш полицата си? Знаеш ли, че срокът ѝ приближава?“. Какво лошо има в това? Лошото е в съмнението. Възлюбената на графа помислила, че в шепненето се крие някаква тайна.

Мнозина говорят за тайни в Природата. Чудни са хората, които търсят тайни – на Земята няма тайни; ако търсите тайни, идете на Небето, там ще ги намерите. Каква тайна ще намериш под снега и леда? Ако питаш леда каква тайна се крие под него, той ще каже: „Почакай още малко; като дойде пролетта, когато Слънцето започне да грее силно, ще видиш тайната – трева е поникнала“. Ако питаш реката какво се крие под леда, и тя ще ти каже: „Почакай малко, докато дойде пролетта – ледът ще се стопи и под него ще видиш живота на водата“.

Следователно всички тайни на Земята се откриват лесно, това е въпрос на време. Когато дойде пролетта, Слънцето изпраща повече светлина и топлина и тайните една след друга се откриват. – „Нали живеем в реален свят? Нали нашият живот е реален?“ Като живеете, сами ще се убедите доколко сте реални. Това може да се докаже научно от гледището на Новата наука. Лесно може да се докаже, че човек е направен от лед. Че е така, виждате по това колко малко време живее на Земята – при сегашните условия човек може да живее най-много 120–150 години. Има ли случай в историята някой да е живял две-три хиляди години? В Библията се казва, че някой е живял 900 години³⁵, но това е в миналото, в наше време няма такъв случай. Ето защо аз наричам сегашните хора човеци на леда и снега.

Сегашният човек е направен от лед – щом пекне Слънцето, той се стопява, всичките му добродетели се превръщат във вода. Той живее на Земята най-много шест месеца. Казваш на някого: „Обичам те, сърцето ми гори за теб, готов съм на всички жертви за теб“. Така е, но колко време ще издържи твоята любов? До пролетта – щом пекне Слънцето, ледът започва да се топи и твоята любов се стопява. Щом пекне Слънцето, и обещанието ти се стопява. Не, кажи на своя кредитор:

– Приятелю, аз ти дължа хиляда лева. Готов съм да ти ги платя, но нямам пари. Ти си търговец, имаш голяма гостилница – приеми ме да работя в гостилницата ти и срещу труда ще ти се изплатя. Колко ще ми плащаш?

– Хиляда лева месечно. Доволен ли си?

– Доволен съм. Така ще платя дълга си и ще бъда свободен.

Като слушате да говоря така, някой казва: „Как аз, благородният човек, да отида като прост слуга в гостилницата да работя – това е невъзможно“. Тогава как ще платиш дълга си? – „Когато имам пари, тогава ще се изплатя.“ Това е философията на съвременните хора, така постъпват и учени, и прости. Така постъпват хората и в морално отношение. Ученият прочете една теория, вмъкне нещо ново в нея и казва, че я е създал. Тази теория е чужда, не е негова, той не е мислил върху нея. – „Прибавил е нещо.“ Важно е, че теорията е от друг учен. Един поет чел стихове от различни поети и събрал по нещо оттук-оттам, написал няколко стихотворения, които представя за свои. Това са чужди стихове. Аз наричам поет онзи, който ще напише само едно стихотворение, но да излезе от него. Ако създадеш една теория, тя трябва да прилича на теб; ако напишеш едно стихотворение, и то трябва да прилича на теб. Роденото от теб трябва да прилича на теб, иначе всичко е чуждо, заимствано отнякъде.

Рече му: „Брат ти си дойде“.

Големият син остана недоволен, той се разсърди на баща си. И в София има хора, недоволни от нас – те казват: „Как се създаде това духовно движение? Не е ли достатъчна за нас Църквата?“. Какво ли не се пише във вестниците за нас! По-големият брат се разсърдил на баща си, че е заклал едно охранено теле за малкия син. Какво лошо има в това? Брат ти си дойде. Че е дошъл, това е факт; друг е въпросът, ако ние, вашите братя, идем да вземем вашия дял, да изядем

и изпием вашето богатство – тогава имате право да бъдете недоволни. Бъдете спокойни, няма да вземем нито стотинка от вас. Ние ще се спретнем да работим на нивата, с пот на лицето да изкарваме прехраната си; никога няма да прострем ръка, да кажем: „Моля, в името на Господа, помогнете!“. Който следва Божия път, не трябва да проси. Бог, Който живее в нас, никога не проси. Аз съм против просията, против това да искаме от хората. Да искаме от Бога има смисъл, но да искаме от хората – това не е правилно. Когато имате нужда от пари, ще ги намерите – как? По един правилен начин. Представи си, че можеш да лекуваш болни. Отиваш при един болен, за когото лекарите се произнасят, че няма да оздравее, и му помогнеш. Ти си беден, а болният е богат. Първо той ще те пита колко искаш.

– Ще ти кажа, но искам да зная каква е болестта ти.

– Лекарите казват, че имам рак в стомаха.

– Искам да ми платиш 10 000 лева. Още сега ще подпиша, че ще те излекувам. И ако в продължение на една година болестта ти не се повтори, ще ми дадеш уговорените 10 000 лева; ако се върне, нищо няма да получа.

Следователно всяко знание, всяко изкуство трябва да се приложи в живота, иначе то остава неизпитано, непроверено.

Казвам: хората на двадесети век, в които се е пробудило съзнанието, се отличават с голяма интелигентност. Аз взимам думата *интелигентен* в широк смисъл – интелигентният трябва да носи в себе си качества на истинския човек. Време е да се освободите от своите криви възгледи и заключения. Когато видиш, че някой мръдне главата или ръката си, трябва да знаеш защо прави това. Като си клати главата, може да се заканва на някого; като стиска юмрука си, той показва, че иска да воюва.

БРАТТИ СИ ДОЙДЕ

Много деца се раждат със стиснати юмруци, какво означава това? Те искат да кажат, че не са много благородни. Старият държи ръцете си отворени, с което иска да каже, че е благороден, че е готов да пожертва всичко. И това е хубаво. И младият, и старият трябва да бъдат естествени. Това е и добро, и лошо – за едни е добро, а за други – лошо. Например с въжето можеш да извадиш падналия в кладенец и същевременно можеш да го обесиш със същото въже – това зависи от интелигентността и разумността на човека. Интелигентният и добрият може да употреби силата си и за добро, и за зло. Питам: от какво военните правят своите саби – от злато ли? Онази част от сабята, с която сечеш, се прави от стомана. Казват: „На нас не ни трябва ножове“. Не, трябва ви ножове. За нас казват: „Тези хора говорят за мир и любов, но и те си служат с ножове“. Така е, характер се иска от човека, т.е. нож, желязо се иска от него. Желязото е необходим елемент; ако го няма в нас, не можем да говорим за устойчив, стабилен характер. Ако нямаш злато в кръвта си, не можеш да бъдеш благороден. За да бъдеш прозорлив, интелигентен, трябва да имаш сребро и мед в организма си. Всички елементи са необходими за човешкия характер.

И тъй, нашият живот, както и нашето тяло, представяват книга, от която можем да се ползваме. В този смисъл всеки трябва да се изучава. За онзи, който обича да вдига главата си, да я държи вирната, българите казват, че се е надул много; а онзи, който тресе главата си назад, е лишен от равновесие. Според законите на Природата човек трябва да държи главата си изправена, за да може центърът на тежестта да пада надолу, иначе при най-малкото отклонение от това равновесие той може да се спъне и падне.

Вие пазите равновесие главно на физическия свят, но в умствено и сърдечно отношение не пазите. Взимате 10 – 15 хиляди лева назаем и обещавате, че след

два-три месеца ще ги върнете, но срокът за плащане минава и отминава, а вие не искате да знаете. Къде е вашата стабилност като човек? Какво показва това – че не сте умни, това трябва да го знаете. Вие трябваше да вземете назаем толкова, колкото можете да върнете.

Никога не взимай повече, отколкото ти трябва. Никога не осигурявай живота на другите. Ако човек бе умен и работеше главно да осигури себе си, в света щеше да има по-малко страдания от тези, които сега съществуват. Всички велики Учители, които са идвали на Земята, са дали много максими, много правила за живота. Не е моя работа да цитирам какво са казали те, но трябва да се разясни това, което са проповядвали.

Днес ние не можем да живеем както във времето на Христа. След хиляда години ще живеем малко по-добре, но не както при Христа. Всяко време изисква свои условия за развитие. Ние не сме единствените стимули за създаване на условията, над нас има други същества. Бог е предвидил един план, който трябва да се изпълни, и всяко нещо става на времето си. Бог изисква реформирането и оправянето на света, не сме ние, които правим това – Бог изисква да има ред и порядък в света. Той изисква от хората да бъдат истиннолюбиви, честни, справедливи, кротки, да се въздържат и т.н.; ако мислите, че вие изисквате това, сами се заблуждавате. Бъдете сигурни в това, което Бог изисква; когато и да е, то ще се сбъдне.

Казвате, че светът е лош; не, светът е такъв, какъвто трябва да бъде. Вие мислите, че Бог е създал света лош, но всъщност не е така; лош е по отношение на нашето разбиране, а не че Бог го е създал лош. От философско гледище не можем да кажем, че светът е лош. В сравнение с бъдещето светът не е идеален, но в сравнение с миналото е по-добър. В миналите времена, когато хората са воювали, как са постъпвали

със заробените – жестоко. Как постъпват днес – по-благородно: взимат ранените, лекуват ги в болниците, после разменят пленниците си. Значи има едно подобрение, един малък напредък в хората. Отношенията на сегашните синове и дъщери към родителите са по-добри от миналите, но още много се иска от тях, за да станат такива, каквито трябва да бъдат.

И ние можем да бъдем по-добри, отколкото сме сега. Като казвам това, имам предвид да използваме по-добре и по-рационално условията, вложени в нашите сърца, умове и души. Ето, в България има много природни богатства, но няма хора, които могат да ги използват. Има начини, при които с малко гориво може да се произведе повече енергия – за тази цел могат да се използват слънчевите лъчи, но са нужни учени, които да използват природните сили и богатства. Защо? Защото, ако се яви един изобретател, ще се явят други десет души, които да му препятстват. В българите няма солидарност; те са големи индивидуалисти, всеки иска да бъде пръв. Стремещът на хората към първенство е представен в картината на един велик художник, който изразил символично тази идея, този стремеж в един висок планински връх, на който милиони хора искат да се изкачат. Първият, който тръгва към върха, веднага е сграбчен от другите и смъкнат надолу; в това време друг успява да поеме, но и него смъкват. Така става с всички – едни други се спъват, падат, стават, сякаш играят хоро, но никой не може да се изкачи на върха.

Днес мнозина казват: „Не може да се живее честно“. Защо не може? – „Защото не сме уредили живота си; като се наредим, тогава ще живеем добре, ще бъдем честни.“ Не, по този начин не може да се качите на върха. Не е само един начинът, по който можем да се изкачим.

Защо като казаха на големия син, че брат му си дойде, той се наскърби? Когато обичаме някого, сър-

цето ни се отваря и ние се радваме; когото не обичаме, не му се радваме, не искаме да го видим. Казват: „Този ми е брат“. Не, брат може да бъде само онзи, когото обичаш – такъв е Божественият закон. Обичаш някого – брат ти е, обичаш някого – сестра ти е; ако не го обичаш, не ти е брат, не ти е сестра. Ти се свързваш с този, когото обичаш; от когото не обичаш, стоиш далеч – няма връзка между вас.

И тъй, онези от вас, които са напреднали в развитието си, трябва да имат правилно разбиране за живота. Следователно всеки трябва да се стреми да изпълни Волята Божия. Няма друга воля, която е по-висока, по-разумна от Божията. В нашата Слънчева система преди нас са минали много същества, по-разумни от нас; те са достигнали висока степен на развитие и са наречени ангели. Между ангелите и човешките души има тясна връзка. Един ден те ще бъдат наши братя, а хората – техни сестри. В дома на Бога има и синове, и дъщери.

Днес всички хора на Земята са жени – мъже още няма. Не си правете илюзии да мислите, че сте Синове Божии, Синове още няма – те са Възвишени духове. Докато дойдете до високо развитие, вие ще орете и сеете, ще жънете, ще месите, ще готвите; дълго ще работите като земеделци на нивите и лозята. Ала това не е работа за един човек, всички трябва да вземат участие. Казват за някого, че е велик човек. Не, великите хора са на Небето. Великите духове са създали слънчевите системи. А на Земята и мъжете, и жените се занимават с дребни работи – постоянно чувате да казват, че Иван, Петко, Драган откраднали нещо или злоупотребили с известна сума. Каква наука има в това, какъв смисъл има да се занимавате с честността и безчестието на хората? Това е женска работа, само жените се занимават с дребни работи. Следователно, когато мъжете се занимават с дребни работи, това са все жени. Казвате: „Еди-кой си, Иван, Драган, Петко,

БРАТ ТИ СИ ДОЙДЕ

откраднал нещо“. Каква наука има в това да се занимавате с чуждите работи? Великият живот изисква широк замах, той изключва обикновените, женските работи. Вие, сестрите, ще ме извините. Ако се обидите, не ме разбирате. Който се обижда, той е жена. Мъжете са още на Небето, не са слезли, жените са на Земята. В този смисъл всеки човек трябва да знае своята роля. Някои жени носят панталони, мъжки шапки и минават за мъже; не си правете илюзии, всички сте жени. Че не сте мъже, лесно мога да ви докажа. Като умре жената на някого, той плаче – защо? Жена е, само жените плачат. Ангелите никога не плачат, те не знаят това изкуство – да им текат сълзи от очите. Плачът е изкуство на жените. Казвате: „Кой мъж не плаче?“. И те плачат като деца. Гледаш – някой завършил четири факултета, а плаче, и при това минава за мъж. Щом плаче, не е мъж. Не е лошо, че сте жени, но каква е работата ви като жени?

Брат ти си дойде.

Зарадва се бащата и закла най-угоеното теле, но големият брат се разсърди и не се яви на угощението – защо? – „Да спи зло под камък.“ Казвам: недоволството в човека представя старите изопачени възгледи в живота. Хората още се държат за старото. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“, никъде не е казано, че ако станете като старите, ще влезете в Царството Божие. Така е и при нашите условия на живота. Следователно, ако плачете и се обезсърчавате, вие сте жени. Такова е естеството на жената – да плаче, да се обезсърчава. Нека знае, че един ден ще дойде брат ѝ и тя трябва да го очаква, да бъде готова да го приеме.

Днес хората се делят на мъже и жени, но всъщност мъжете, нашите братя, са Горе, там работят те. Сега идат Братята, т.е. нашите Напреднали братя. Като казвам *Земята*, не разбирам обикновената Земя. Казано е в Писанието: „Бог ще направи Нова земя и Ново небе“.

Аз вярвам, че вие ще разберете нещата правилно, считам ви за разумни. Новото не съдържа качествата на старото, следователно материята, от която е направена нашата Земя, ще се преустрои по особен начин. Новата материя ще се вземе от пространството и от нея ще се създаде Нова земя, Земята ще се преустрои вътрешно. Нови неща се създават сега. И вие днес не сте такива, каквито сте били преди една година. Човек постоянно черпи – неговите клетки, неговите мисли и чувства се изменят и обновяват постоянно.

Брат ти си дойде.

Един от тези Братя, дошъл на Земята, е Христос. Как Го посрещнаха евреите – това всички знаете. Като се върна на Небето, Той каза как са Го посрещнали. Евреите бяха недоволни от Него, защото им казваше, че не живеят добре. Той им показваше правия път, но те не Го слушаха. Днес най-добрата дума, която можем да изкажем, е *брат ти си дойде*. Това радва всички. Какъв е този брат по народност – не е важно; ние се радваме на всеки брат, на когото сърцето трепти от Любов и който е готов да живее в мир и съгласие със своите братя и сестри. Какви са неговите възгледи – не е важно; оставете го свободен да прояви това, което Бог е вложил в душата му. Не препятствайте на Бога, не коригирайте Божия план. Ще кажете, че трябва да имате различни възгледи. Да, възгледите ви могат да бъдат различни, но от всички се иска единство в прилагане на Любовта. Всички трябва да приложим Божията Любов. В Природата съществува голямо разнообразие. Всички хора не са еднакви на ръст, но от всички се иска работа; докато работят, животът им се осмисля. Ще кажете, че разумните хора трябва да работят. Не, всички ще работят – и растения, и животни, и хора. Какво ще стане, ако животните и растенията изчезнат от Земята, а останат да работят само разумните хора? Всяко животно, всяко растение, в зависимост от степента на своето развитие, извършва някаква работа. Ще кажете, че това не е съгласно с религията.

БРАТ ТИ СИ ДОЙДЕ

Брат ти си дойде.

За да не изпаднете в положението на големия брат, изхвърлете от себе си всички горчиви чувства. Братът, Който си дойде, е Божественият Дух, следователно, като дойде Той, не се борете с него. Какво представлява Духът? Той е ангел, който осмисля живота. Казвате: „Духът влезе в мен и излезе“. Това е детинско разбиране. Когато силният, крепкият Дух влезе в теб, кажи: „Братко, аз уповам на Теб, на Твоята сила и мощ, нека те ме ръководят“. Ученикът трябва напълно да се ръководи от своя Учител. Братът трябва да ръководи сестрата, а не сестрата да ръководи брата – такъв е законът.

Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа Си и Той ще ви научи какво да правите“. В Църквите дават различни тълкувания на този стих. Под *Дух* в широк смисъл разбирам Възвишените същества – ангелите. Те са пряко заинтересовани от нашето положение – тяхното бъдещо развитие зависи от връзката им с нас. Като направят тази връзка, те се повдигат с една степен по-високо; ако не я направят, тяхното развитие ще се спъне. Същото се отнася и до нас – ако и ние не направим връзка с ангелите, и нашето развитие на Земята ще се спъне. Значи тази връзка е необходима, за да се разшири нашето съзнание, да минем от една фаза в друга. Много хора виждат, че в света иде нещо ново – това е духовно виждане.

Сега аз ви говоря за неща, които стават в Духовния свят. Като ме слушате, ще кажете, че това са илюзии. За онзи, който вярва в това, казват, че е хипнотизиран. – „Какво означава хипнотизмът?“ Това значи изгасване на всички свещи в ума ти, оставят да свети само една свещица. Щом човек излезе от хипнотичното състояние, всички свещици отново се запалват. Хипнотичното състояние е необходимо – защо? За да забрави човек онова свое положение, което може да го спъне. Например ако царският син не забрави своя

царски произход, не би могъл да учи. Но той имал царска кръв. Не е кръвта, която дава знания, царският син трябва да учи заедно с всички ученици. Той може да преживее и без знания, но по никоя начин не трябва да остане невежа. Ето защо, щом сме дошли на Земята, ние трябва да забравим своя царски произход, т.е. да забравим, че сме произлезли от Бога. Ние сме дошли на Земята като царски синове, за да се учим, и като придобием знания, да се върнем в своето отечество; тогава ще имаме един плюс – че като произхождаме от Бога, сме придобили повече знания.

Брат ти си дойде.

Като не разбират смисъла на този стих, някои казват: „Пазете се от този брат“. Какъв е той, откъде дойде – от чужбина. Ще кажете, че той е глупав, не трябваше да се връща при баща си, той е ненормален. Питам: сегашните хора нормални ли са? Нека учените ни дадат образец за нормален човек – нека опишат неговите външни, физически белези, аз бих желал да видя типа на нормалния човек. Казват за някого, че не разсъждава логично. Аз бих желал да зная в какво се заключава правото, логичното мислене. Според мен нормални хора са тези на Любовта – не на обикновената любов, но на онази, която повдига човека. Човекът на Любовта е мощен – като чукне с пръчицата, трапезата веднага се слага; щом свърши яденето, трапезата отново се вдига. Имаш нужда от пари – чукаш с пръчицата и парите веднага идват. Искаш да пътуваш някъде – чукаш с пръчицата и веднага се пренасяш там. Каквото пожелаеш, всичко е възможно за теб. За обикновените хора, които са жени, са нужни тренировки за пренасяне от едно място на друго. Всички съобщения са направени все по женски. Днес и в Църквите, и в държавите – навсякъде управляват жени. И в Писанието е казано: „Моят народ все деца го управляват“. Децата – това са жените. Първото дете, което се е родило, е донесло нещастията в света, но един ден,

БРАТ ТИ СИ ДОЙДЕ

когато жената завърши своето развитие, тя ще стане отлична сестра; тогава всички ще кажат за нея: „Тази сестра мина вече своя път. Сега тя е крилат ангел“.

Брат ти си дойде.

Да благодарим на бащата, че се е зарадвал на сина си и е заклал най-угоеното теле. Да благодарим, че той е приел сина си с радост и е устроил голямо тържество за него. Да влезем и ние в неговия дом, да участваме в неговата радост. Да не се сърдим на баща си като големия син, да не казваме, че светът е лошо направен, а да благодарим, че брат ни се завърнал.

Брат ти си дойде.

23 март 1924 г., София

Плати ми това, що си ми дължен

*Щом излезе този слуга,
намери одного от съслужителите си,
който му бе дължен 100 пенязи;
улови го и го давеше, и казваше:
„Плати ми това, що си ми дължен“.*

Матей 18:28

В тази притча Христос е вложил един основен принцип, по който хората трябва да се ръководят. Той се отнася само за онези, които разбират живота. Като изучаваме човешкия живот, различаваме три категории хора: физически, духовни (между които влизат образованите, учените) и Божествени. И трите категории имат свои специфични разбирания в зависимост от условията и средата, в които живеят. Една от причините за грешките и заблужденията на хората се дължи на факта, че те са размесили етикетите си – на физическия човек поставят етикета Божествен. По някога и на духовния, т.е. на учения, поставят същия етикет – Божествен човек. Божественото се различава от физическото и от духовното, следователно не можеш да кажеш за физическия човек, че е Божествен. Божественият свят се отличава по своята Абсолютна разумност. Да кажеш за някого, че е ангел, това значи да бъде по сърце чист, нежен, благороден. Такъв ли е той в действителност?

В прочетената глава Христос изнася основните принципи в живота. Той казва, че не трябва да се презират децата. За да придобие човек Великата Божествена истина, за да влезе в Царството Божие, не е нужно да бъде философ – философията е нужна за Земята, за физическия свят, но не и за Небето, т.е. за Царството Божие. Ако хората не са разумни, сами се излагат

на нещастия. Следователно философията е за хората, а Царството Божие – за децата. От човешко гледище обаче децата минават за слаби, глупави, невежи. Ето защо, когато детето греши, всички казват: „Дете е, не може да не греши“. На възрастния не се позволява да греши, от него се иска разумност – казват, че той има опитности, не трябва да греши. В Божествения свят нещата са диаметрално противоположни на тези от физическия свят – там децата са на по-голяма почит от възрастните. Какво представлява Божественият свят не е време да се говори. Този свят е отвлечен, следователно, колкото и да се говори за него, все ще бъде чужд за вас. Учените ще кажат: „Докажи, че това, което говориш, е истина“.

Казвам: ако направя статистика за вярата на учените в Бога, интересно е колко от тях ще излязат вярващи. Аз говоря за вярата на образования, на учения човек, за да не се обиждат другите; ако говоря специално за философите, лекарите, богословите, някои от тях могат да се обидят, но като взема думата образован, тя обхваща всички. Ние не говорим за специалистите, но за техните схващания. Големите грешки в света раждат малките неразположения и грешки, а малките грешки причиняват всички нещастия на хората. Същият закон се отнася и към добродетелите – великите добродетели раждат малките добродетели, а малките добродетели са носители на всички радости. Щастието на хората иде от малките ангелчета на Небето. Когато едно благо се изпраща на Земята, то иде от малките ангелчета – Бог изпраща едно малко ангелче да го донесе.

В прочетената притча се казва, че един господар искал да си уреди сметките със слугите си и намерил един от тях неизправен. Слугата ял и пил, но не могъл да се справи със сметките си и останал с един дълг от 10000 таланта. Царят заповядал да продадат жена му и децата му, понеже не могъл да плати дълга си. В

слугата се заражда видимо разкаяние, той пада пред нозете на царя и казва: „Почакай малко, господарю, аз ще си изплатя всичко“. Царят бил добър човек, смилил се над него и му простил дълга, но като излязъл оттам, слугата намерил един от съслужителите си, който му дължал сто пенязи (наши 60 лв.), и му казал: „Дай ми скоро парите!“. Съслужителят му започнал да се моли да го почака, но той го хванал за гушата, дал го под съд, където го осъдили и затворили в тъмница. Другите слуги, като видели тази негова постъпка, съобщили на царя. Той го повикал и казал: „Слушай, аз ти простих 10000 таланта, а ти не можеш да простиш на брата си, който ти дължи само сто пенязи, и го даде под съд. Не трябваше ли и ти да му простиш по същия закон?“. И той го предаде на мъчителите, докато заплати всичко, което бе дължен.

И Христос прави Своя извод и казва: „Така ще бъде с всеки от вас, който не прости на брата си“. Прощаване има само там, където царува Любовта; само човекът на Любовта може да прощава. Вън от Любовта никаква прошка не съществува. Царят имал Любов, затова бил снизходителен; слугата нямал Любов, той бил само физически човек, затова хванал своя съслужител и му казал: „Ще ми платиш стотен пенязи!“. И ако разглеждаме съвременния живот от гледището на Любовта, виждаме, че той се изяснява в индивидуалните постъпки на хората. Често говорите и осъждате големите грешки на хората, а не се вглеждате в себе си, да видите своите грешки. И малки грешки да имате, те са като малките камъчета, които спъват колата. Малките камъчета образуват големите камъни. Какви тухли са нужни за съграждането на една къща – здрави, добре опечени; от качеството на тухлите зависи здравината на къщата. Важно е още как майсторът ще спои тухлите, да няма празнини между тях. И хората са живи тухли и камъни, които влизат като градивен материал във Великото Божествено здание; щом

ПЛАТИ МИ ТОВА, ЩО СИ МИ ДЪЛЖЕН

е така, те трябва да бъдат доброкачествени, да се използват намясто. С други думи казано: човек трябва да бъде изправен към Божествените закони. – „Не се ли допускат никакви грешки?“ В душата не се позволяват никакви грешки. Не е позволено да гледаш как брат ти се моли да го почакаш малко, докато плати дълга си, а ти го даваш под съд и го осъждаш. Той се моли на колене пред теб, не трябва ли да му простиш? Христос казва да му простиш – защо? Защото Бог прощава на него. Животът, на който се радвате, не е ли от Бога? Тялото, умът и сърцето ви не са ли от Бога? Водата, въздухът и светлината, с които разполагате, не са ли от Бога? Какво сте платили за тях?

Мнозина ме питат кой ме храни. Чудни са хората! Господ ме храни. А вас кой ви храни? – „Ние сами си изкарваме прехраната.“ Да каже човек, че сам си изкарва прехраната, е квадратна лъжа. Колко плащате за водата – даром ви се дава; колко плащате за въздуха – даром ви се дава; колко плащате за хляба – и той се дава даром, само че хората са му сложили цена. Голямо изобилие има в Природата, всичко се дава даром. Съвременните хора са изопачили живота си и постоянно питат кой ме храни. Господ ме храни. Той има определен бюджет и за вас, и за мен, също и за малките мушици и насекоми, които са толкова нищожни за вас. В Книгата на Бога е определен специален бюджет за прехраната на всяко живо същество. Казвате: „Какъв е този ум, който е предвидил всичко?“ Това е Божественият ум; Той схваща нещата правилно и ги нарежда абсолютно разумно. Славно и велико е, когато виждаме как Бог е наредил всичко в пълен ред и порядък и как се грижи за нас. Той ни храни, а хората ме питат откъде взимам пари. Господ не е създавал парите, те са човешко изобретение. Аз отговарям: от Бога взимам храната. Мога да отида при един свой брат и да му кажа: „Братко, Баща ми каза, че при теб е оставил един хляб. Бъди тъй добър в името на нашия

Баща да ми дадеш парче от този хляб“. „Може“ – и този мой брат ме поканва и угощава добре. Друг път ще дойде някой брат при мен и ще каже: „Братко, можеш ли да ме нагостиш? При теб са оставени баница, сирене, ябълки“. Той не казва нищо за хляба. Казвам му: братко, за теб имам и хляб, и баница, и ябълки – ето, заповядай, вземи си каквото искаш. Като го нахраня, ще го целуна и ще го изпратя с думите: когато искаш, пак ела. Такова трябва да бъде отношението между хората. Това е Великата истина.

Казвам: всички наши братя, които са завършили своето развитие, всеки ден слизат на Земята и виждат как живеем ние. Не мислете, че Земята е изоставена, милиони очи са насочени към нея – те следят всяка човешка постъпка. Няма нещо, което може да избегне от Божиите очи; там, в тайните съдилища, в тайните участъци и казарми, тези очи гледат и всичко виждат. Господ гледа и държи сметка за реда и порядъка навсякъде. Той е Господар, Той е Царят в света; Бог е единственият Цар в света – Той го е направил, следователно Земята е Негова и ние сме Негови. Той е Баща – на кого? На онези синове, които Го разбират.

Сега ще ви приведа накратко един разказ, да видите как се изпитва нашият живот. Един от древните прочути царе имал единствен син, когото много обичал. Той искал сам да му намери мома, за която да го ожени. Царят бил умен, добър и намислил да тръгне из царството си, по градове и села, за да търси достойна мома. Преоблякъл се и тръгнал на път. Като обикалял, попаднал в едно бедно село и влязъл в къщата на една бедна вдовица, която имала само една дъщеря. Още на вратата момата го посрещнала и поканила да влезе вътре да си почине.

– Къде е майка ти?

– На работа.

– Можеш ли да ми дадеш нещо за ядене? Гладен съм, цял ден не съм ял.

– Ето, заповядай тази питка. Майка ми я остави за мен и отиде да работи – нищо друго нямам. Радвам се, че мога да ти предложа поне тази питка.

Царят взел питката, отчупил парче от нея и започнал да яде. В това време той разговарял с младото момиче и видял, че то било много умно. На тръгване ѝ дал една кутийка и казал: „Ще отвориш кутийката, когато дойде майка ти, и каквото намерите вътре, то е за вас“. Вътре имало един хубав пръстен.

Вечерта, като се върнала майката, дъщеря ѝ разказала как я посетил един беден човек, когото тя нахранила с питката и от благодарност той оставил тази кутийка с условие да я отворят, когато майката се върне вкъщи. Майката отворила кутийката и останала учудена – вътре имало хубав скъп пръстен. Какво станало после? След една седмица извикали момата в царския дворец, за да заеме едно от най-високите места.

Така и Бог понякога посещава хората, изучава ги, да види как живеят и как постъпват. Един ден ще се спре и във вашия дом. Питам: ще остави ли Той кутийката с пръстена в дома ви?

Какво представлява пръстенът? Той може да се изтъкува различно. Всеки човек, дошъл на Земята, има един такъв пръстен, с който душата е свързана. С кого е свързана? С Божествения Дух, това представлява пръстенът. Значи душата е царската дъщеря, която ще се ожени за красивия царски син, т.е. за Духа.

Да се върнем към стиха, в който се говори за неблагодарния слуга. Съвременните хора, които гледат философски на нещата, казват: „Всичко е вятър, празна работа, няма защо да се прощава“. Не, не е така. Има празни работи в живота, но не всичко е вятър. – „Всичко изтича като водата.“ Има вода в света, но не всичко е вода, не всичко изтича като водата. – „Всичко е земя.“ Има земя, много неща са като земята, но не всичко е земя. – „Огън е това.“ Има огън в света, но не всичко е огън. Значи всичко в света не е земя,

не е вода, не е въздух, нито е огън. Какво е тогава? Има нещо, на което хората не знаят името. Питате: „Въздухът има ли граница?“. Няма граница. Учените и досега не са определили откъде идат нещата и докъде стигат.

– „Водата има ли граници?“ И това не е определено – защо? Защото водата на океаните може да се пренесе в пространството и да се излее на друго място, например в България. Какво ще кажете тогава? Ще кажете, че тази вода е българска. Не е българска, а е вода на Атлантическия океан. Така се разнасят водите по целия свят: в Русия, в Германия, във Франция, в България – навсякъде се разнасят. Земята пък е сбор от останките на милиарди малки живи същества; днес те представляват почвата. Някои от тези малки същества са живели в България, в нея умрели и така са образували българската почва. После учените се произнасят по свой начин за образуването на земната кора, на скалите. Не всичко е пръст, нито скали.

Какво всъщност е Земята? Това не се знае, ала ние изучаваме проявите на Земята. Това, което ни дава Земята, нейните блага, са резултат на Великата Разумна Божия любов, която организира всичко в света. Връзката, която съществува между хората, е резултат на Божията Любов; тя съществува между всички живи същества. Наблюдавайте птичките – правят си гнездо, снасят яйца и ги излюпват; след време двете птички излитат заедно със своите малки, отиват на друго място. Значи и между тях работи същата Разумност, и птичките живеят разумно. Карат ли се те? Не се карат – Любовта ги свързва. Ала в домовете на хората често мъжът и жената се карат, спорят за нещо. Казвам: птичките разбират живота по-добре, отколкото разумните хора – те разрешават семейния въпрос по-добре от хората. Не казвам за всички хора, но повечето от тях още не са разрешили семейния въпрос. Един английски статистик казва: „В Лондон има само 250

ПЛАТИ МИ ТОВА, ЩО СИ МИ ДЛЪЖЕН

щастливи семейства; 3000 семейства живеят донякъде добре, а на останалите Бог да им е на помощ!“. Както виждате, малък е процентът на щастливите хора.

Като разглеждам живота на съвременните хора, виждам, че всички говорят за братство. Според мен братството е основа на живота. Във всеки дом има братя и сестри, те са основа на дома. Това е единството в Природата; тя казва на хората: „Както братът и сестрата могат да живеят заедно, така всички семейства, всички общества и народи могат да живеят в същите отношения – като братя и сестри помежду си“.

Плати ми това, що си ми дължен.

Питате защо този съслужител е постъпил така със своя дължник. Сто пенязи наши пари са около 60 лева – има ли смисъл да осъдиш брата си за 60 лева? Като вземеш тези пари от него, ще оправиш ли живота си – няма да го оправиш. В тази притча Христос представя слугата като човек, в сърцето на когото няма милосърдие, няма и Любов; тази е причината той да даде брата си под съд за 60 лева. Следователно, за да не стават такива работи, човешкото естество трябва да се проникне от Божествената разумност. Всичко, което човек прави, трябва да насочи към Божията Любов като основа на живота му. Така ще се укрепят и религията, и науката, и общественият живот. Всичко в живота трябва да бъде в услуга на Божията Любов. Само тя е в състояние да донесе на човека това, което той очаква.

Любовта ще научи хората да живеят правилно. Колкото и да се проповядва на хората да живеят братски, без Любовта нищо не се постига. Без Любовта всяка проповед остава без резултат. Какво ще допринесе вашата проповед за Любовта и за морала на болния, ако той няма никакъв морал в себе си? Колкото и да му говорите, думите ви ще звучат напразно. За да ви разбере, болният трябва да бъде морално здрав. Без здраве физическият живот няма смисъл. Следователно здравето е нужно за физическия човек; знанието е

нужно за духовния, т.е. за образования, а Любовта – за Божествения. Който иска да бъде Божествен, цялото му естество трябва да бъде проникнато от Любовта.

Мнозина казват, че човек полудява от Любов. Не е така; аз съм проследил историята на цялото човечество, на всички народи, на всички общества и семейства и не съм срещнал нито един случай човек да е полудял от Любов. От всичко може да полудее, не и от Любов. Когато изгуби Любовта си, човек може да полудее, но докато Любовта е в него, той живее, разширява се, мисли и чувства свободно. Ще кажете, че където има Любов, там има и ревност. Не, Любовта изключва всякаква ревност; тя внася в човека широта и благодет, тя е извор, който напоява целия свят. Който люби, дава път на Бога в себе си, затова е в състояние да обхване целия свят. Казваш: „Аз любя“ – значи Бог живее в твоята душа; казано е, че Бог е Любов, следователно щом любиш, ти си във връзка с Бога. Който може да хване брата си за гушата и да го даде под съд за 60 лева, той няма Любов в себе си.

Съвременните хора търсят различни методи да подобрят живота си – те орат земята, правят училища, проповядват, но въпреки това животът им не се подобрява. И това е добре, но единственото нещо, което може да го подобри, е Божията Любов. Тя е в състояние да уравни силите в Природата, да регулира живота. Още еврейските пророци казват, че Бог ще живее между хората не външно, а вътрешно. И Христос казва: „Аз ще дойда, ще направя жилище във всеки един“ – Христос ще живее във всеки човек. – „Как ще се засели в човека?“ Като Любов. Казано е: „Каквото вържете на Земята, вързано ще бъде на Небето и каквото развържете на Небето, развързано ще бъде на Земята“; казва се още: „Двама или трима, събрани в Мое име, каквото попросят, ще им се даде“ – така хората, особено религиозните, опитват силата на своята молитва. Казваш: „Аз се моля, но молитвата

ПЛАТИ МИ ТОВА, ЩО СИ МИ ДЛЪЖЕН

ми не се приема“. Значи имаш някаква грешка; като я изправиш, молитвата ти ще се приеме. В Бога няма никаква промяна, нито измяна и ако отношенията ти към Бога са чисти и свети, молитвата ти непременно ще бъде чута.

Това, което ви говоря, изразява един вътрешен процес на душата. Всеки от вас е минавал и минава през тежки моменти в живота си. Всеки има един идеал, един стремеж на душата си, който иска да реализира, и ако не успее, страда. Прав е той, но вътрешният стремеж се постига по пътя на Любовта. Първо ще започнете от физическия човек – за това е нужно здраво тяло. Още със създаването на човека (като физически, духовен и Божествен) Бог му е дал всички условия да се прояви: първо, дал му е здраве, вложил е в него здрав морал, вложил е в него и Любовта Си; това са три прояви, чрез които душата се характеризира. Ако на Земята той не прояви своите здраве, морал и Любов, сам се излага на изпитания; ще мине през много теории, ще решава различни задачи, но в края на краищата трябва не само да ги разреши, а и да ги приложи. Дърводелецът не трябва само да представя своите модели, но и да ги приложи – иначе ние не можем да покажем на хората Божествения живот, моделът трябва да се реализира. Не е достатъчно само да раздадем имането си, но да го раздадем с Любов. Без Любов, без вътрешно разположение, без вътрешни добродетели нищо не се постига. Когато срещнеш едно сираче на пътя, не го отминавай, спри и му помогни!

Казват: „Трябва да пресъздадем обществото, т.е. да го подобрим“. Оставете обществото само да се оправя, при сегашните условия вие не можете да направите нищо. Зима е, вълн е студено, има вятър – не можеш да излезеш навън; ще чакаш да се стопли, да дойде пролетта. Друга работа има сега – да нарежеш дърва и да запалиш огъня. Ще кажете, че имате други планове. Каквито и планове да кроите, вълн е студено, не

можете да ги реализирате – снегът ще ви застави да седите вкъщи; ако излезете, ще измръзнете и пак ще се върнете. – „Трябва да воюваме.“ И това е невъзможно, снегът е дълбок един метър. Ще седите вкъщи – нищо повече. На сняг, дълбок един метър, воюва ли се? Карат ли се волове да орат в дълбок сняг? Където има дълбок сняг, нищо не се прави. – „Кога ще свършим работата си?“ Когато времето се стопли и снегът изчезне – щом водите придойдат, тогава ще се отвори път за оране и копане, тогава ще се градят училища, всичко може да се направи. Първото нещо – снегът трябва да се стопи.

Що е снегът? Омразата, която царува в света. Кой може да премахне омразата? Вие не можете, само Господ може да се справи с нея. Може ли огънят от малките пръчици, които горят в нас, да премахне омразата? Не може, само Слънцето, с неговите силни и светли лъчи, т.е. само Бог, може я да премахне, никаква друга сила не може да я отстрани. Следователно ще влезеш в стаята си и ще се молиш, докато Бог стопи омразата. Какъв е нейният произход – това не ни интересува.

Учените обясняват произхода на снега. Те казват: „Паднал е дълбок сняг“. Така е, но този сняг има едно свойство: той вкочанява, парализира човешките ръце. Достатъчно е да постоиш три-четири дена във на снега, да замръзнат ръцете ти, за да се парализира всяка твоя дейност; след това не си в състояние да свършиш каквато и да е работа. Такова нещо е омразата, тя е снегът в човешкия живот, но не е много опасна – има закони, които се справят с нея, а ние ще очакваме времето ѝ. Не се плашете от този сняг. Вярвайте в Бога, Който живее във всички. Аз вярвам, че в сърцата на всички хора има нещо добро. Казваш за нещо: „Хубаво е това, но интересите ми не позволяват да го приема“; значи признаваш, че има нещо добро, но не можеш да го приемеш.

Казано е: „По-скоро камила ще влезе в иглени уши, отколкото богатият в Царството Божие“. Казвам: богатият не може да възприеме свободните идеи – защо? Той съзнава, че в тях има нещо добро, но интересите му не позволяват това. Един ден, когато осиромашее, пръв ще стане свободомислещ, пръв ще приеме социализма. Като беден казва: „Да се разделят богатствата между хората“; като богат казва: „Не може да се раздели богатството между хората“ – значи като богат, снегът е паднал около него; щом осиромашее, снегът се е стопил и той казва: „Да разделим Земята помежду си“. Как ще я разделите, разумност се иска за това! Във всички прояви на живота е нужна разумност. Ако синовете искат да разделят помежду си богатството на баща си, ще се оправи ли животът им – няма да се оправи, всеки брат ще иска да си продаде имането и да го изяде. С това нищо не се постига. Синовете трябва да се сплотят около баща си, да работят заедно и да изкарват прехраната си с общ труд. Трудът на всички хора трябва да се използва за общото благо.

Съвременните хора имат един и същ стремеж – всички искат да бъдат щастливи. Какво виждаме в притчата? Истинският господар прощава 10000 лева дълг на слугата си. Същият слуга хваща своя съслужител, който му дължи само 60 лева, и го дава под съд. Той не подозира, че има Един, Който следи всичко. Онзи, който не вижда това, казва: „Несправедливи са хората, животът не е добре нареден“. Те казват, че царете са лоши, но грешката не е в царете. Ето един отличен цар, който е постъпил справедливо, той прощава 10000 таланта на своя слуга. Лошият човек не е в лицето на царя, а в простия слуга, който хваща своя брат за гушата, не му прощава даже 60-те лева и го слага в затвор. Къде е грешката – в царя или в слугата? – „В слугата.“

Защо днес в света има повече слуги, отколкото господари? За да се поправят. Ако от това отнасяне

на слугите към своите братя вадим заключение за неправдата в света, питам: защо има толкова болни хора на Земята? Казвам: има болни на Земята, защото хората не живеят хигиенично. Христос казва: „Да не съблазняваме едного от тези малките“ – това е закон. Ако вярващите прилагат Христовото учение без съмнение и подозрение, всеки ще бъде на мястото си. Ако имаш един кон, можеш ли да измениш неговото естество? Конят, където и да е, все кон си остава; и аз да се моля, и целият свят да се моли за него, все кон ще си остане. Естеството на коня е такова, че при сегашните условия, той не може да се измени – пак кон ще си остане, но аз мога да се отнасям с него добре, като приятел: всеки ден ще го реша, ще го чистя и ще го карам на работа, а вечер, като се върне от работа, ще го приема добре. Така ще се отнасям и с овцете, и с воловете си. Ако с животните се отнасям добре, колко повече със своите братя, подобни на мен. Всеки човек може да се отнася добре с близките си. Богатият не може да направи слугите си богати, но може да се отнася с тях братски, т.е. по човешки. Ако и слугите се отнасят добре с господаря си, ако са честни, и на господаря, и на тях ще бъде добре.

Какво са донесли сегашните хора със своите съмнения – нещастия, страдания и болести. Днес има толкова болести в света, че лекарите не знаят как да ги кръщават. В различните си видове неврастенията е толкова разпространена, че не знаят какви имена да й дадат. Един германски лекар, който изследвал нервните болести в Америка, намерил 400 различни вида и като ги кръщавал, не могъл да намери толкова различни имена. Най-после той ги нарекъл с общото име *американичи*. На какво се дължи неврастенията? На неестествения човешки живот, лишен от Божествено-то. Когато изгуби връзката си с Божественото, човек става неврастеник. Изобщо, когато човек се лиши от нещо съществено, той става неврастеник. Ако подлю-

ПЛАТИ МИ ТОВА, ЩО СИ МИ ДЪЛЖЕН

жите един здрав, силен човек на тридневен глад, той ще стане неврастеник. Не казвам да се подложи на глад, когато няма апетит, но когато организмът му се нуждае, когато апетитът му е голям. Страшно е да лишиш човека от Любавта като храна за неговата душа – тази истина е позната на всички хора. Следователно, когато човек се лиши от същественото в живота, нервната му система се разстройва. Какъв е черът за това? Само Божията Любав е в състояние да лекува неврастенията – щом Божията Любав посети болния, той моментално оздравява.

Съществуват няколко начина за лекуване на болните. Единият е лекуване от Природата. Оставете болния на Природата – няма да мине много време и той ще оздравее; този начин е най-добрият. Вторият начин е лекуване от лекар – ще дойде лекарят, ще препоръча някакво лекарство и след известно време болният се подобрява. Има и трети начин на лекуване – Божествен. Там болният оздравява моментално.

В една книга за лекуване по Божествен начин се разказва следното. Една англичанка боледувала цели дванадесет години и станала почти инвалид. Лекували я видни лекари, тя изгубила всякаква вяра в оздравяването. Отчаяна и обезсърчена, един ден в ръцете ѝ попаднала книга за лекуване по Божествен начин – там се казвало, че който повярва в Бога и приеме Неговата Любав, може да се излекува от всякаква болест. Тя си казала: „От този момент посвещавам живота си в служене на Бога. Приемам Божията Любав за основа на живота си“. Казала и станала от леглото. Като се върнал мъжът ѝ вкъщи, той я заварил здрава и на крака и веднага разбрал, че е станало някакво чудо.

Сега, като ме слушате, казвате: „Това са приказки от *Хиляда и една нощи*“. Не са приказки, това са изключителни случаи в живота. Такива случаи са описани и в Стария, и в Новия Завет. Така се лекуват само онези, които с голямо търпение са очаквали

своето изцеряване – те са били вътрешно подготвени, трябвал е само един подтик отвън, за да се излекуват. Христос им казал: „Да бъде според вярата ви!“. Такъв е случаят с жената, която боледувала 12 години от кръвотечение; с онзи, който боледувал 38 години; със сина на онази майка, когото Христос възкресил. Този ден в Израил били умрели много синове, но Христос възкресил само един – защо? Той е бил готов. И днес, като дойде, Христос няма да излекува всички, а само онези, на които съзнанието е пробудено – само те могат да приемат моментално Божията Любов. – „Тогава ние ще отидем в горите, там да се подвизаваме.“ Гората – това е животът между хората; ще отидеш между хората и там ще се подвизаваш.

В миналото много отшелници прекарвали в горите, в пустините; там изучавали Христовото учение и са оставили ценни знания и опитности. Трябва ли и ние да се подвизаваме като тях? Не, ние ще използваме техните знания и опитности като школа, която трябва да изучаваме. Сегашните светии трябва да живеят между хората, да опитат тяхната омраза и студ – само така те ще възприемат Любовта и ще дадат път на Божественото в себе си. Онези хора, колкото малко и да са те, посветили живота си на служене на Бога с Любов, са в състояние да подобрят положението на своя народ в материално, социално и политическо отношение – от тях зависи всичко. Проследете историята на човечеството и ще видите, че е така – бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него. Докато римляните служеха искрено и с любов на своите богове, Рим беше велика империя, която заповядваше на целия свят. Но когато започна да избива своите граждани християни, се отдалечи от Божието лице и изчезна като държава. Докато Египет пазеше своите свещени идеали и служеше вярно на своите богове, той беше велик; щом наруши светостта на идеалите си, щом се отдалечи от своите разумни

ПЛАТИ МИ ТОВА, ЩО СИ МИ ДЛЪЖЕН

и добри хора, Египет пропадна. Това става и днес с всички народи.

Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високодуховни, просветени хора, дължи се на вътрешните идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представляват ядката на нейния вътрешен живот; те са спасители както на своя народ, така и на цялото човечество. Всички спорове и недоразумения между държавите представляват едно болезнено състояние, през което те неизбежно минават. Божият Дух работи във всички християнски народи и тази е причината те да търсят път да живеят разумно и в Любов. Казвам: не е дошло още времето за това – защо? Защото не се е стопил още всичкият сняг – омразата още се шири в света. Когато Божият Дух стопи омразата в света, тогава Бог ще слезе на Земята. Докато Бог не слезе на Земята, светът няма да се оправи. Докато Божият Дух не дойде между хората, всичките им усилия ще бъдат напразни. Следователно, когато Божият Дух дойде, Той ще внесе Своите Светлина, Топлина и Сила между нас.

По какво се познава слизането на Духа между хората? Когато злото се увеличава, когато болестите и неправдата между хората се увеличават, Духът е далеч от тях; щом злото се намали, болестите и неправдата изчезнат, Духът е между хората. Днес българите, както и всички останали народи, искат да се наредят работите им, да подобрят живота си. Прави са и това е възможно. Ето, казано е в Новия Завет: „Дето са събрали двама или трима, каквото попросят в Мое име, ще им се даде“. Кога – когато желанията им са съгласни с Божията воля. Всичко зависи от Бога, Той управлява всички народи – те са Негови служители и Той им заповядва. Не схващайте това по човешки. Като казвам, че Бог управлява света, имам предвид следното: Той не се меси в личните работи на хората. Има нещо, в което ги оставя да се проявяват свободно. Бог само наблюдава

дава какво правят и мълчи. Ние наричаме мълчанието на Бога дълготърпение. Той е добрият цар, който прощава дълга от 10000 таланта на своя слуга, но щом чуе, че този слуга хваща своя съслужител и го дава под съд за 60 лв., веднага казва: „Доведете го при Мене“.

Помнете: в Бога има една особена черта – Той има особена Любов към онези, които Го любят и изпълняват Неговата воля. Един ангел от висока йерархия забелязал, че всяка сутрин Бог разговаря с някого от Земята, като му отправя по една усмивка. Той се чудил как така Бог, Който има толкова работа и се занимава с велики неща, има време да разговаря с някое същество от Земята – навярно Бог отделя малко време за някоя високонапреднала душа. Един ден се обърнал към Господа с молба да слезе на Земята, да види коя е тази душа, с която Той разговаря всяка сутрин. Молбата му била задоволена, слязъл на Земята и какво било учудването му, като видял, че Бог разговаря с един крайно беден човек, който живеел някъде в гората. Бедният отивал всеки ден на работа и каквото печелел, приемал го с благодарност. Той посветил целия си живот на работа и благодарил на Бога, че е здрав и може да изпълнява волята Му. Като гледал този беден човек, ангелът искал да разбере какво величие представлява той, но нищо не могъл да намери. Ала Бог вижда и най-малката любов, която прониква в човешката душа. Следователно, ако търсите добър приятел, ще го намерите в лицето на Бога. Ако искате да намерите един добър брат, търсете го между ангелите и светиите. – „Как ще дружим с тези братя?“ Много просто – те са навсякъде, в цялата Вселена.

Съвременните хора са недоволни от живота си и казват: „Какво ще придобием от този живот?“. Животът на Земята има смисъл по причина на духовния живот, на живота на Небето, това трябва да се знае. – „Възможно ли е това?“ Възможно е, разбира се. Вие отивате например на театър, с часове прекарвате там. За кого отивате – за актьорите. Значи те ви дават под-

ПЛАТИ МИ ТОВА, ЩО СИ МИ ДЛЪЖЕН

тик, те са прицелна точка на посещението на театъра. Кои са главните лица в оркестъра – музикантите. Кои са главните лица във време на война – войниците, не посрещачите. Войниците могат да отслабнат, актьорите могат да изчезнат, договорите между държавите могат да се нарушат, държавите да изчезнат, но едно нещо остава вечно в света – Божията Любов. Бог е един и същ и неизменен през всички времена и епохи. Народите не изчезват, но се заместват с други, по-напреднали. На ваш език казано: всички бедни, онеправдани, страдащи, които вършат Божията воля и Му служат с Любов, ще бъдат изпратени отново на Земята. Бог ще им даде сила и мощ и ще им каже: „Работете в Мое име. Аз ще ви дам сила, ще ви подкрепя, за да внесете ред и порядък по цялата Земя, но без никакво насилие, абсолютно никакво насилие!“ – това е проповядвал Христос. Че има насилия в света – това е човешко; да любим – това е Божествено. – „Хора сме, не можем това.“ Е, като обикновени хора ще прилагате насилието, а като Божествени ще любите, ще живеете без насилие. – „Как ще бъде това?“ Като станеш Божествен човек, ще разбереш, че може и без насилие. С насилието ти вредиш първо на себе си.

И намери одного от своите съслужители, който му дължеше сто пенязи, и улови го, та го давеше и не искаше да му прости.

„Доведете го при мене“ – каза царят; така ще стане с всеки, който не иска да прости на брата си. Не поставяйте в ума си идеята кой ви дължи. Според мен човек трябва да благодари на Бога, че му е простил 10000 таланта, че му е дал ум, сърце и воля, за да служи с тях на Бога. Ако си търговец, бъди един от най-честните; ако си адвокат, бъди един от най-честните; ако си слуга, бъди един от най-честните; ако си учен, лекар или професор, бъди един от най-честните; ако си майка, баща, брат или сестра, бъди един от най-честните. – „Възможно ли е това при условията, при

които живеем?“ Възможно е. Приложете този закон навсякъде в своя живот. Престанете да виждате грешките на своите братя. Не ги изобличавайте за грешките им, но им прощавайте и кажете: „Ела, братко, да си подадем ръка“. Казвам: като хора вие не можете да си прощавате напълно, но Божията Любов ще прости грешките ви и вие ще станете живи извори. Щом Бог живее в нас, ние всякога ще прощаваме; ето къде можем да приложим своята воля. Това не става лесно, но с постоянство всичко се постига. Християнството изисква герои. Днес няма да ви горят, да ви слагат на кладата, но ще преживеете вътрешна борба. Съмнението ще дойде, но ще се справите с него. Философията, че животът се заключава само в ядене и пиене, отживя времето си. Няма да мислите, че смисълът на живота е в парите и в къщите, а ще учите – нищо повече. Къде останаха старите учени? Аз виждам старите учени между сегашните учени – всички са на едно място. А Божествените хора ще имат паметници Горе, на Небето, не на Земята. Затова казва Христос: „Блажен е онзи, на когото името е написано в Божествената книга. Блажен е онзи, на когото светиите и ангелите са братя. Блажен е онзи, на когото Бог е Баща“. За това се изисква Абсолютно съвършен морал, Абсолютна чистота по ум, сърце и душа, нужна е съвършена воля, която да прилага Абсолютната Божия воля.

Като не разбират живота, мнозина питат: „Къде отиде нашият близък? Защо умря?“. Той е при вас. Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“ – при Него всички са живи. – „Къде е моят мъж? Къде е синът ми, дъщеря ми?“ Те са при Бога, при Любовта. Това трябва да го разберете.

Бог търси начин как да помогне на страдащите, да ги направи щастливи. Като дойде на Земята, Той вижда, че една жена плаче за умрелия си мъж – Бог търси начин да върне нейния възлюбен отново на Земята. Майката плаче за умрелите си деца – Бог търси

ПЛАТИ МИ ТОВА, ЩО СИ МИ ДЛЪЖЕН

начин да изпрати децата да ѝ съобщят, че са живи. Не бойте се, не бързайте, всички ще възкръснат и оживеят. Всичко това ще проверите и ще видите, че в света съществуват Абсолютна правда, Абсолютна мъдрост, Абсолютна любов към всички хора – това е Божественото. Ето защо Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и аз“. Трябва ли да се страхуваме, щом Бог е с нас? Ето пътя, по който българите могат да оправят работите си. За кои българии говоря? Аз говоря за съзнателните българи. – „Не трябва ли да бъдем патриоти?“ Има нещо по-високо от патриотизма. Кажеш ли, че си българин, това значи, че си пратен на Земята да служиш на Бога. Българи има и Горе. Знаете ли името на българите на Небето? Това име е важно. И ако Бог – Съзателят на Вселената, Който ръководи съдбините на народите, е на наша страна, Той ще изпрати разумни хора – разумни майки и бащи, ще ги благослови и работите ни ще се оправят. Тогава всички спорове и недоразумения, всички размирици ще изчезнат. Добри хора са нужни на света.

Аз не говоря за външния свят, но за онези разумни хора, където и да са те – в Църквата, в обществото, които служат на Бога с Любов. Нека те отворят сърцата си и кажат: „Господи, ние Ти служим с Любов. Постъпвай с нас както желаеш“. Това е било Христовото учение преди 2000 години, това е Христовото учение сега. Всички светии, всички добри хора по целия свят ще проповядват Учението на Любовта. Аз желая Ормузд-дей да прости на всички, да остави по една кутийка с хубав скъп пръстен за вашата дъщеря и като отворите кутийката, да вземете този пръстен в знак на връзка с Бога – само така животът ви ще се осмисли.

30 март 1924 г., София

Кажи само реч

*Отговори стотникът и рече му:
„Господи, не съм достоен да влезеш
под стрехата ми; но кажи само реч и ще
оздравее момчето ми“.*

Матей 8:8

Две положения са важни в живота – отрицателното и положителното. Стотникът разсъждавал правилно, разумно, логично. Той съзнавал, че силата на Христос не е във влизането в дома му, а в речта, която може да каже. Следователно и нашата сила не е в тялото, нито в ръста, нито в пълнотата ни, нито в нашето богатство, а в разумността, която проявяваме в своя живот. Всеки човек, какъвто и да е, дължи величието си на три съществени фактора: на своите ум, сърце и воля. Например казват за някой лекар, че е знаменит, прочут. Защо е прочут – защото е умен, знае как да използва четирите важни, основни елемента в Природата – светлината, въздуха, водата и храната. Ако болният не използва тези елементи, колкото и лекари да го лекуват, техните усилия ще бъдат безполезни. Ораторът или проповедникът, колкото и да са велики, без тези елементи нищо не струват – и те дължат величието и силата си на тях. Ще възразите, че светлината е външен елемент, но ние говорим за вътрешната сила на светлината, за това, което тя произвежда в съзнанието на човека.

Какъв е смисълът на сегашния ни живот? Всеки има свой идеал и според него се определя и смисълът на живота му. Всички същества, от най-големите до най-малките, имат свои стремежи, свои цели. Въпреки това никой не може без светлина. Пътуваш през една тъмна, мрачна нощ и във всеки момент можеш

да объркаш пътя си, но някъде далеч виждаш малка светлинка. Единствената цел, която имаш в този момент, е малката светлинка – ти се отправяш към нея. Какво ще стане с теб, ако светлинката изчезне моментално? Спираш изненадан, не знаеш в коя посока да поемеш; стоиш и чакаш, дано отново блесне, и щом се появи, пак тръгваш. Следователно смисълът на живота, особено в тъмната мрачна нощ, е светлината, която свети някъде далеч на хоризонта. – „Коя е причината за явяването и изчезването на светлината?“ Зависи или от мястото, или от самия човек. Ако пътят, по който вървиш, не е равен, тя ту ще се явява, ту ще изчезва; ако съзнанието ти не е будно, пак ще се явява и изчезва – става прекъсване на светлината в човешкото съзнание. Като се качваш нагоре, тя свети и ти показва пътя; като слизаш, постепенно изчезва. Същото става и в психичния живот на човека, поради което той ту губи идеала си, ту го намира. Казваш: „Изгубих идеала си“. Не си го изгубил, но пътят, по който вървиш, е хълмист, срещаш съпротивления. Когато слиза в материята, човек губи своя идеал.

Няма нищо по-тежко в живота за съзнателния човек от това да изгуби своя идеал. Той може да живее в охолство, да разполага с богатство, но щом изгуби идеала си, животът му се обезсмисля; винаги ще чувства празнина, която с нищо не може да се запълни. Това са положения, които всеки е опитал.

И рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но кажи само реч“.

Само една дума искал стотникът от Христос. Питам кое е онова, което повдига човека. Кое е важно за вас: онова, което вие мислите за мен, или това, което другите хора мислят? Над всичко е важна онази Божествена светлина и топлина, онзи Жив хляб, онази Небесна манна – те слизат до човека, те създават условия за живот в него. Питат ме какво мисля за Христос. Какво мисля за Христос? И хората от две хиляди

години мислят нещо за Христа – отворете книгите да видите какво са писали и пишат за Него. Всички тълкуват въпроса кой е Христос, дали наистина е Син Божи; половината човечество е на едно мнение, другата половина – на друго, едни-други се убеждават и не могат да се убедят. И едните доказват въпроса, и другите го доказват, но в доказателствата им има нещо криво. Това, което Христос внесе в живота, е Разумната любов, т.е. Любовта в Божествения живот. Любовта е достойние за всяка душа. Явиха се различни тълкуватели на Христовото учение, но не засегнаха същественото. Те се занимаваха с Неговата външност, с каква тога бил облечен, на какъв кръст бил разпнат и т.н. Мнозина и до днес носят този кръст на врата си, особено в трудни моменти – когато отиват на бойното поле, когато боледуват, но въпреки това кръстът не им помага; много войници умряха на бойното поле, а ако бяха приели Любовта в себе си, нито един от тях нямаше да умре.

Кажи само реч.

Под реч стотникът разбира Разумното. Неговото момче е болно – от какво? Съвременните хора не са ли болни? Чудно ви се вижда това, нали? Каква пострашна болест има от неразбирането? Днес хората един с друг не се разбират – защо? Болни са те, кой ще слугува на тези болни? Необходимо е Разумността да влезе между тях. Наша задача е да покажем на хората истинския път за лекуване – нужни са им светлина, чист въздух, чиста вода и здравословна храна; това са четири елемента, които, правилно преведени в духовния живот, ще разрешат всички важни въпроси.

Днес съществуват различни течения в живота, които го обясняват от различни гледища, с различна светлина. Добре е човек да се занимава с всичко, но той трябва да разрешава основно въпросите, да изхожда от една здрава, непоколебима основа. Щом нощта е тъмна, мрачна, той се нуждае от една малка светлин-

ка, към която да се стреми. Неговата посока трябва да бъде точно определена. И вие трябва да знаете, че вън от Разумната любов животът няма никакъв смисъл. Човешката любов сте опитали вече. Майките от години раждат, но коя майка е доволна от своите синове и дъщери? Хората са живели за своето отечество, издигали са велики империи – това е светът, който те са съградили, но коя империя е доволна от тази любов? Империята не е в състояние да задоволи любовта. Това показва, че и досега хората се скитат в илюзиите на живота, далеч от същественото. Тази е причината за вътрешния страх в човека. Всеки се стреми да се осигури по някакъв начин. Според мен най-малко трябва да се мисли за осигуряване. Разумните хора няма защо да се осигуряват. Ако всички биха живели по Божествените закони, за всички щеше да има достатъчно. Богата е Земята, тя разполага с неизчерпаеми енергии и напълно би задоволила нуждите на цялото човечество, ала неразумният човешки живот е разделил хората на лагери: на богати и бедни, на учени и прости. Действително, има разлика между учени и прости, но срещал съм учени, лишени от права, трезва мисъл, както и такива със здрава, положителна мисъл.

Господи, кажи само реч.

И вие често се намирате в безизходно положение като този стотник. Към кого ще се обърнете? Ще кажат, че сте малодушни, защото търсите помощ отвън. Кой човек не се нуждае от помощта на разумните хора? Аз не съм срещал човек, който сам да разрешава задачите си. Някой се моли на Бога, но за него казват, че е глупав. Глупав е, защото се моли на Бога, а ако се моли на човек като теб, не е ли глупав? Това не показва, че не трябва да се молиш на човек – ще се молиш на брата си и той ще се моли на теб, това е в реда на нещата, но по-добре е преди да ни се моли нашият брат, ние да разберем нуждите му и да ги задоволим.

Сега вие искате да заповядвате на Любовта и казвате на ближния си: „Ти трябва да ме обичаш“. Няма закон в света, който да регулира Любовта. Единствената сила в света, която не се подчинява на никакви закони, е Разумната Божия Любов. Всичко, което осмисля живота, е Разумната Любов. Тя прави хората безсмъртни. Който възприема Любовта, влиза в рамките на Божествения живот, където всичко е хармония, където няма смърт. Под *смърт* разбирам всичко онова, което ограничава човешките мисли и чувства. Привидно човек може да е спокоен, да се мисли свободен, но вътрешно да се терзае. Някой външно е спокоен, но в стомаха нещо го гложди – вътрешно е неспокоен. Тази болка може да го заведе на онзи свят. Лекарят констатира, че този човек има тумор в стомаха и трябва да го оперират. Сигурен ли е той, че след операцията ще оздравее? За друго казват, че има тумор в мозъка, и него също трябва да оперират. Сигурен ли е той, че като извадят тумора, ще оздравее? Бръкне ли лекарят в мозъка, всичко се свършва с този човек – той може да остане жив, но Разумното го няма вече. Лекарите и досега продължават да бъркат в светите места на човека. Те са бъркали и в гърдите, и в стомаха, и в мозъка, и в очите, и в ушите, няма тайно място в човешкия организъм, където не са бъркали, и след това говорят за морал! После всички се питат къде е човекът. Човешкото тяло е къща, но човекът не е там. Ала има едно място, където лекарите не могат да бъркат – то е свещеният храм на човешката душа. Когато се прави операция на човека, святото в него, т.е. неговата душа, излиза навън. Когато разпнаха Христа, Божественото, т.е. Неговата душа, Го напусна; Божественият Дух излезе от Христа и Го остави сам. Много естествено – Божественото не могат да разпнат, никой не може да се докосне до Него. То прави човека силен, мощен. Всички хора се подчиняват на Божественото Начало в себе си, затова в Писанието се казва, че двоеумният е

раздвоен в своите пътища. Защо е така? Божественото не е в него. Такъв човек едно говори, друго разбира – говори за Любовта, а крие в себе си нещо користо. Това не е Любов, Любовта подразбира единство в Целокупния живот. Единството осмисля живота, то го прави красив. Където има единство в музикалните тонове, там има хармония; където има единство в мислите, чувствата и постъпките, там има хармония. Ако имаше единство в целия живот, той щеше да има друг израз.

Две неща спъват човешкия живот; те са го спъвали в миналото, спъват го и сега. Едното е, че хората не устояват на своите обещания – верността към Бога, другото е, че не устояват на своя велик идеал.

Ще ви приведа един разказ от египетската история. Някога фараонът Хаки Бал искал да изпита верността на своите поданици, също и на своите слуги. Една вечер той извикал тайно при себе си един от верните си поданици, Озирис Бен, и му казал:

– Искам да те поставя временно да управляваш държавата вместо мен, без да подозират моите поданици. Ще управляваш както намираш за добре. Ще разполагаш както знаеш с всичко, което имам.

Питам: колко верни поданици може да има един цар? Ако остави един да управлява вместо него, да разполага с целите му власт и богатство, без да злоупотреби с тях, как би постъпил той? Озирис Бен постъпил разумно; след една година царят се върнал и Озирис Бен му предал всичко в изправност. В ума и сърцето на този верен поданик не се явили никаква мисъл, никакво желание за обсебване на царския трон. Той стои по-високо даже от своя цар. Той си казва: „Това място не е мое, то принадлежи на друг“. Като заел мястото си, Хаки Бал си казал: „Намерих един верен човек в света. На него всякога мога да разчитам“. И аз ви казвам: този идеален образ на истински човек е от мъжки пол.

Сега ще приведа друг разказ, пак от египетския живот, където се разказва за една идеална жена, египтянка. Тя живяла във времето на Рамзес Салу – египетски фараон. Наричала се Елтамар, най-бедната мома в Египет. Същевременно тя била толкова благородна, умна и красива, че обърнала внимание на младия фараон. Той се влюбил и пожелал да се ожени за нея. Тя му отговорила: „Аз мога да се ожена само за най-умния човек, макар и беден. В моите очи ти не минаваш за толкова умен. Ако не намера такъв човек, няма да се ожена“.

Такъв трябва да бъде идеалът на човешката душа. Следователно, ако и вие имате верността на Озирис Бен и идеала на Елтамар, съвременният свят щеше да бъде съвсем друг в сравнение със сегашния.

Днес всички говорят за Христа, за Неговата любов, а какви ли не измислици, изопачени неща се пишат във вестниците. Едва чуят нещо от мен и бързат да го предадат в изопачен вид. Защо изопачават думите ми? Защото само външно, механично ги разбират. И след това пак продължават да говорят за Христа, за Бога. Ние не говорим за Бога, а за Любовта. Без Любовта никой не може да разбере Бога. Като обичаш някого, ти си готов на всички жертви за него, наричаш го с най-хубавите имена; ако не го обичаш, не си готов на никаква жертва, не виждаш нищо хубаво в него. Само Любовта разкрива нещата – тази е причината човек да греши по отношение на Любовта. Любовта с нищо не се подкупва: ако момата иска да привлече момъка чрез външната си красота, тя се лъже; ако богатият момък иска да привлече красивата мома със своето богатство, той се лъже; ако ученият иска да те привлече със своето знание, а светията – със своите добродетели, и двамата са на крив път.

Единственото нещо, което може да привлече човека и да преобрази неговия живот, е Великата разумна любов, която действа вътре в самия човек. Тя се

проявява или по пътя на необходимостта – пътят на човешкото минало, или по пътя на сегашния живот, или по пътя на бъдещето. Миналото е законът на необходимостта, настоящето е Божественият Промисъл, а бъдещето – законът на Божията Любов. Значи миналото, настоящето и бъдещето са трите посоки на Любовта. В закона на необходимостта има мъчение. Колко моми и момци са осакатени от човешката любов, колко млади хора срещате с изгорени от ревност лица, колко сърца е промушила ревността със своя нож! И тази любов минава за чиста! Не, в закона на необходимостта няма истинска Любов. За да излезеш от тази любов, трябва да живееш в настоящето, където работи Божественият Промисъл. В тази Любов всички хора влизат като членове на едно семейство и всички са под закрилата на Божия Дух. От тази Любов ще влезеш в закона на Свободата, където всички хора, всички живи същества имат еднакво право на живот. Всяко живо същество има право да живее.

Речи само реч.

Това са думи, изказани не от еврейин, който изпълнява Мойсеевия закон, а от езичник, в душата на когото имало светлина, който разбирал Великата истина на живота. И вие трябва да разбирате Христовото учение и да го прилагате. Ще го прилагате трояко: по закона на необходимостта, по закона на Божия Промисъл и по закона на Свободата. Роден си например в християнски народ, такава е вярата на баща ти и майка ти, следователно по необходимост и ти ще бъдеш християнин. Можеш, като християнин, да виждаш навсякъде Божия Промисъл. И най-после казваш: „Ще живея като Христос, по закона на Свободата“. Не е достатъчно само да разбираш Христовото учение, но да живееш според него. – „Как е живял Христос?“ Той е живял според закона на Любовта и е изпълнявал Волята на Отца.

Христос казва: „Готов съм да положа живота Си за Бога и да изпълнявам всичко, което Той желае“. От две хиляди години хората говорят за Христа, но християните още не са обединени. Ще изминат още 2000 години и пак няма да се обединят. Обединението не може да стане механично, както се стягат обръчите на кацата. Ако няма обръчи, които да съединят дъските, нищо не може да стане – докато обръчите на кацата са здрави, те я стягат добре; щом се разпаднат, с тях се разпадат всички части на кацата. Не става ли същото и с хората? Костите са техните обръчи – достатъчно е да се пръснат по лицето на Земята, за да не остане нищо от тях. Колко деликатни пръсти на млади хора са разпръснати по Земята!

Казвате: „Трябва да се стремим към добър живот“. Кой ще ни помогне в това? Ще кажете, че християнството е в състояние да ни помогне. Защо? Защото то изключва смъртта. Безсмъртието се постига само чрез закона на Любовта. Ако в теб се роди желание за отмъщение или мразиш някого, все едно се тровиш, страдаш от проказа, която разяжда живота ти. В Средните векове алхимиците са търсили жизнения еликсир, чрез който да продължат живота си. Няма по-велика, по-мощна сила от Любовта. Тя ражда живота и го продължава, внася мир в човека. Ако Любовта не работи еднакво във всички хора, тя не е истинска. Като знаете това, не мислете, че ще дойде само чрез един човек. Впрочем един човек я донесе, но всички хора ще я проповядват. Сега всички отиват срещу Възкресение Христово в църква, със запалени свещи, и чакат свещеникът да каже: „Христос възкресе“. Следователно, когато и ангелите кажат: „Христос възкресе“, и вие трябва да запалите своите свещи. Запалената свещ е Божественият Дух. Когато Той дойде на Земята, когато човешкото сърце възприеме Божественото в себе си, само тогава можете да запалите свещите си. Това се изисква още сега от всички християнски народи.

Като говоря за живота, аз не го отричам в неговите съвършени прояви. Не казвам, че онзи, който е придобил Любовта, не трябва да се занимава с наука, музика, изкуство, не – той ще учи всичко и лесно ще разбира. В Божията Любов има музика на Любовта, наука на Любовта и изкуство на Любовта.

Често ме питат какво е учението, което проповядвам. Аз отговарям: то е Учение за Живата природа, която включва в себе си всички живи сили, с които се занимава науката. То е наука за човека, наука за разумното в света. То е наука за Бога, за Любовта. Новото учение включва всичко, което е предмет на живота и на Природата. Ето защо, ако кажа нещо, било по медицина, по музика, изкуство или каквато и да е област на науката, все ще се намери някой да се обиди. Лекарят ще каже: „Това Учение по-високо ли е от медицината?“. Според мен истинският лекар трябва да знае много повече от това, което практикува. Кога ще го научи? Когато стане ученик на Живата природа. Малко лекари изучават Живата природа. Казвате: „Кога не е имало лекари? Та те не познават ли още Живата природа?“. Да, от паметивека има лекари и онези от тях, които са свързани с Живата природа, се раждат лекари – те идват с готово знание. Същото се отнася и до учените астрономи, естественици, математици.

Следователно човек трябва да започне с това, което е вложено в неговата душа, да бъде верен на онези дарби, сили и способности, вложени в него. Това значи да носи в себе си вътрешна наука, вътрешно знание, и с това знание ще изучава себе си, Живата природа и Любовта. Който учи по този начин, той е на правия път. Срещнеш ли такъв човек, веднага ще се разбереш с него: нито ти ще му говориш много, нито той на теб. Трябва ли добрият художник да ти разказва как рисува? Достатъчно е да видиш как четката се движи в ръката му, за да разбереш неговото изкуство.

Приятно е да гледаш как рисува този художник. Приятно е да слушаш чистите и нежни тонове на цигулката в ръцете на опитния цигулар. Като чуеш как скърца лъкът в ръката на цигуларя, ти запушваш ушите си и бягаш далеч от него. Защо не останеш да послушаш – не взима чисти тонове. След четири-пет години, като се научи да свири добре, тогава ще го слушам. Има умни хора в света, но и те още не разсъждават правилно. И хората, живели 2000 години след Христа, се осмеляват да ме питат вярвам ли в Бога. Как да не вярвам в Бога, аз живея в Него. – „Ами в Любовта вярваш ли?“ Щом живея в Бога, естествено, че вярвам и в Любовта. – „Още в какво вярваш?“ Вярвам в човека. – „Още?“ Вярвам и в Живата природа. – „В друго вярваш ли?“ Не зная в какво още може да се вярва. Ако ви кажа, че и в друго вярвам, няма да бъде Истина. Вън от Истината всичко е лъжа. Няма лъжа в света, на която не може да се открие опашката; една българска пословица казва: „На лъжата краката са къси“. Кой човек се е облагородил с лъжата, какво е допринесла на хората? Истината повдига хората, а лъжата ги понижава.

Има един закон, който изключва насилието и облагородява човека. Казват, че аз съм хипнотизирал хората. Чудно нещо – хипнотизирането е насилие, а аз проповядвам Любовта, която изключва всяко насилие, всякакъв хипнотизъм. Ако е вярно, че хипнотизирам, първо щях да хипнотизирам онези, които говорят против мен, а както виждате, те са свободни да говорят против мен каквото искат. Какво ще говорят? Аз оставам хората свободни, понеже служа на Любовта.

Мнозина казват, че ние се занимаваме с духове. Какво зло има в духовете? Всички хора на Земята са все изпълтени духове, излезли от Бога. Под *дух* разбирам разумното начало в човека. За нас се говори, че сме викали духове. Запитали една жена как вика духо-

вете, тя отговорила: „Хвърлям едно въже във въздуха и на него закачам някой дух“. Не, не този е правият начин, жената се е пошегувала. Нашите братя обезпътени духове идват при нас по закона на Любовта – достатъчно е да ги обикнете, за да дойдат при вас. Казано е в Писанието: „Викайте Бога, Който е Дух, чрез закона на Любовта“. Щом се отправите към Бога, към Великия Дух, Той веднага ще се отзове. Без Бога няма мисъл, няма чувства, няма действия. Благодарение на Него нашият живот се изправя. Любовта – ето базата, върху която стъпваме като основа на нашия живот.

Други ни упрекват, че сме били против Църквата, против държавата. Не е така. Ние цитираме стиха: „Всяка власт е от Бога дадена“. Ще кажете, че и вие зачитате властта. Щом е така, ще ви изпитат и в това направление. – „Как ще ни изпитат?“ Както изпитват професора, който иска да заеме катедра в университета – преди да стъпи на катедрата, той представя диплом и научните си трудове. И цветът има свои признаци, свои отличителни белези. Така и властта, която зачитате, трябва да има отличителни белези, че е от Бога дадена. Аз съм казвал много пъти и сега казвам: съществува една държава в света, тя е Божията държава и на нея трябва да се подчиняваме.

В Господнята молитва е казано: „Защото е Твое Царството и силата, завинаги“. Прочетете седма глава от Данаил³⁶, където е казано: „Бог въздига народите, Той им дава власт да управляват“. Ала ние не правим въпрос за държавите, ние се интересуваме от Любовта, понеже тя разрешава всички въпроси, всички противоречия. Ако имаш Любов, ще разрешиш всички въпроси. Като не разбират Любовта, някои казват: „Този е военен, той си служи с оръжие“. Какво е предназначението на военния? Според мен предназначението му е да пази реда и порядъка в живота. Че е воювал – това е една случайност. Какво е предназначението на лекаря – да учи хората на ония закони, които обуславят тях-

ното здраве, техния добър живот. Че се явила някаква болест и лекарят трябва да се занимава с нея – това е случайност. Лекуването и воюването са случайности. И лекарят, и военният се борят с неприятели, които случайно срещат на пътя си. Животът не почива на случайности, а на Любовта. Вложете Любовта в живота си, за да разрешите основно всички въпроси.

Кажи само реч и ще оздравее момчето ми.

Стотникът разбирал, че разумното Слово на Христос ще въздейства върху момчето му и ще го излекува. Статистически е доказано, че болестите се явяват и изчезват периодично. Определено е колко болни ще оздравеят и колко няма. Изчислено е всяка година колко параходи ще потънат, колко къщи ще изгорят, колко деца ще се родят, колко хора ще умрат. Тези числа в продължение на период от 20 години постепенно се увеличават, след което започват да намаляват. Има един закон, според който събитията стават периодично. Защо потъват параходите – защото не са взети под съображение някои неща. Защо изгарят къщите – защото не са взети предвид някои предпазни мерки. Всички нещастия се дължат на нарушение на известни закони. Болестите показват, че хората не спазват закона на Любовта. Казано е: „В който ден ядеш от Забранения плод, непременно ще умреш“ – значи преди да беше нарушен този закон, смърт не съществуваше, смъртта дойде след непослушанието на първите човеци, които не изпълниха Божия закон.

Следователно където Любовта отсъства, там има нарушение на Великите Божии закони. Тази е причината за вътрешната празнота, която хората усещат. Където Любовта отсъства, там се ширят съмнението и подозрението. Слушаш някой да ти говори и се питаш: „Говори ли този човек истината, или не?“. Всеки може да разбере кой говори истината, няма скрито-покрито в света; и в човека, и в животните е вложено едно чувство, с което те проверяват нещата.

Великата истина, към която се стремим, не е само за хората, но за всички живи същества. При сегашните условия на живота две неща се искат от човека: Любов и Разумност. Разумният лесно си създава приятели – достатъчно е да прости задълженията на своите длъжници, за да ги направи свои приятели. Ала неразумният жертва висшето за нисшето. Той дава на съд длъжниците си, осъжда ги и така си създава неприязтели. Ако оставите животът да се развива разумно и естествено, вие бихте придобили дълбок вътрешен мир в себе си.

Някой се мъчи да докаже съществува ли Господ, или не. Каква полза от това доказателство? Каквото и да е доказателството ви, Бог съществува. Представи си, че доказваш на слепия, че Бог съществува, че има блага в света. Каква полза от тия блага, ако нямате сетива, с които да ги възприемете? Казваш на слепия, че има светлина, а той не я вижда. Какво му е нужно – да развива зрението си. Аз не говоря само за външните сетива. Ако е въпрос само за тях, как ще възприемете Божията Любов, как ще почувствате Божиите блага? В човека има едно особено сетиво, особено чувство, чрез което той може да възприеме Божията Любов, Божиите блага. Това чувство не е еднакво развито във всички хора и тази е причината когато говориш на някого за Бога, той или нищо да не разбира, или да разбира друго нещо. Когато Божественото чувство в човека се развие, той ще възприеме Божията Любов и сила в себе си и ще стане безсмъртен.

Христос казва: „В последните дни ще го възкреся“. Кои са последните дни? Когато това чувство разцъфти както пъпката на слънчевата светлина, ти ще направиш първото вдишване, ще възприемеш Божествения живот. Докато не цъфне, човек е в положението на малкото дете в утробата на майка си; щом излезе от нея и направи първата вдишка, то разцъфтява. Значи съществуването и животът на човека зависят от първото вдишване. Ако дете се роди и не заплаче, то е

мъртво; трябва да направи първата вдишка, да стане реакция в него и да започне новият живот. В първото вдишване се крие съзнанието на човека.

Като говоря на хората за Божията Любов, те ме питат: „Ти говорил ли си с Христа, говорил ли си с Бога?“. Чудни са те! Ако им кажа, че съм говорил, ще кажат, че не съм с всички си. Как ще си обясните тогава думите на Христа, Който казва: „Идете и проповядвайте Моето Слово и Аз ще бъда с вас до скончанието на века“? На друго място казва: „Ако вие пребъдвате в Мен и изпълнявате Моите заповеди, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас“. Значи животът сам по себе си не е нещо реално; той е израз на Божия Дух. В този смисъл всички трябва да станат духовни, да придобият Божията радост, Божията интелигентност, да разберат Живата природа, да влязат в Божествения живот. Само така животът на сегашните хора ще се преобрази.

Като не разбират смисъла на живота, хората сами се тровят. Няма по-силна отрова от отрицателните мисли, чувства и състояния на човека. Страхът, омразата, съмнението, подозрението са такава отрова – те са утайки, които се наслояват в кръвта и я тровят. Може ли при такива състояния човек да бъде здрав? Той се нуждае от вътрешно преобразуване, от нова, чиста среда; като влезе в тази среда, намира истинската почивка. Тази среда е Божията Любов, в нея човек се чувства свободен, от никого необезпокояван. Какво по-голямо благо от това да живееш в Божията среда, да разговаряш с Бога, да изпълняваш Неговата воля? Какво по-велико от това да живееш с Разумни същества, да разбираш Разумната природа и тя да ти отговаря?

Днес всички се питат какъв е смисълът на живота. Да живеете в съгласие с Живата природа, да живеете в съгласие с Разумните същества, да живеете в съгласие с Бога на Любовта – ето смисълът на живота.

КАЖИ САМО РЕЧ

6 април 1924 г., София

Още малко

*Още малко и няма да Ме виждате;
и още малко, и пак ще Ме видите,
защото Аз при Отца отхождам.*

Йоан 16:16

При сегашното си развитие животът е едно голямо противоречие, с което не можем да се примирим и на което не може да се намери цяр. От хиляди години великите умове на човечеството се занимават с великата задача да намерят цяр за това противоречие. Не че абсолютно няма цяр, но както няма за всички болести, така няма и за всички противоречия. Ето защо всички се питат защо и как е влязло противоречието в живота.

Хората искат да бъдат щастливи – това е естествен вътрешен стремеж в тях. Всички искат да осигурят съществуването си на Земята. Като ги наблюдавате, виждате, че всеки живее така, сякаш хиляди години му предстоят на Земята. Някой е толкова сигурен, толкова убеден в това, сякаш никой не може да го измести – ала днес го срещаш здрав, разположен, а утре чуеш, че заминал за онзи свят. Една малка причина го е отнесла – или е паднал лошо, или е ял мъчносмилаема храна, или е имал слабо сърце, и казват: „Замина човекът за другия свят“.

Всички търсят щастие, но въпреки това се натъкват на различни философски системи, които убеждават хората, че на Земята няма щастие. Щом е така, защо трябва да насочвате своите сили и енергии в път, който не ви го обещава? И паякът, който изплита добре своята мрежа, стои със седмици на едно място, без да хване нито една мушица. С какво търпение очаква той да му падне отнякъде муха! Обикаля мрежата си,

поправя я, майстор е. Питам: какво мисли паякът, не разбира ли, че времето е неподходящо, че няма мухи? Той си мисли, че все ще му падне нещо, той е търговец без купувачи, има такива търговци. Седне някой в магазина си и чака клиенти; той си казва: „Толкова време чакам, най-малко 30 души трябваше да дойдат“. Колко лекари седят и очакват пациенти! Лекарят минава за благодетел на човечеството – лекува болни, помага им, но все пак очаква да дойде някой, за да спечели нещо. Ако не дойде нито един болен, той се пита: „Къде отидоха болните, защо ги няма?“, не мислейки толкова за тях, колкото за себе си – да изкара по някакъв начин прехраната си. На физическия свят реалността е в яденето.

Съвременните хора говорят за някакъв морал, но го нямат. Истинският морал е неизменен. Мойсей казва: „Не лъжи, не кради, не убивай, не прелюбодействай...“ и т.н. В какво се заключават кражбата, убийството? Какво да не крадеш, какво да не убиваш? Мойсей не е обяснил. Под *Не убивай!* разбирам *Не отнемай на което и да е живо същество условията, при които Бог го е поставил да живее.*

Вие мислите, че в света съществува голям безпорядък, и търсите начин да внесете нов порядък, нов морал. Какъв е вашият морал – безморалие. Някой вземе пари назаем от съседа си, обещава му голяма лихва, но после не дава нито лихвата, нито взетата сума. Младият момък, като се жени, обещава на своята възлюбена въздушни кули: на ръце ще я носи, в коприна ще я облича, с файтон ще я разхожда, слуги ще ѝ прислужват; нарича я ангел, свой спасител, но щом се оженят, положението се изменя. Коя е причината за промяната в човешките състояния, защо човек се изменя така бързо? Защото няма здрава основа в живота си. Под *здрава основа* разбирам тази, която при всички условия остава неизменна. Човек се нуждае от истински, жив морал, от жива разумна сила, която да обхваща целокупния живот.

Религиозните, учените и философите често разглеждат въпроса за Бога, но всъщност какво е тяхното понятие за Него? Кой учен или философ е дал истинско понятие за Бога? Какви ли не дефиниции са дали! Ако има някой, който е дал всички блага на човечеството, това е Бог, но въпреки това Той е най-малко познат на хората и към Него е отправена най-малката благодарност. Най-големите престъпления се вършат в Негово име. Христос казва: „Иде час и сега е, когато всеки, който убие един вярващ, ще мисли, че служба принася на Бога“. Това е криво разбиране за вътрешния смисъл на живота.

Христос казва: „Още малко и няма да Ме виждате“. Щом престанете да виждате Бога, може да извършите всички престъпления. Днес, когато се вършат големи престъпления в света, искат да ме убедят, че хората са правоверни. Какво означават думите *няма да Ме виждате*? Това показва, че Слънцето на живота залязва. Когато Слънцето залезе, тогава излизат нощните птици и животни, а всички пойни птички заспиват. *И още малко, и ще Ме видите*. Какво ще видите – изгревът на Божествения ден, на Великото и Разумното в света. Това означава времето, когато човек разбере и осъзнае, че животът има смисъл, когато се закваси от Разумния Божествен живот.

Седели ли сте под слънчевите лъчи? От хиляди години Слънцето говори на нашите уши, но ние не можем да разберем неговия разумен говор. Кой учен е разбрал този говор? Човек е създал фонографа и се хвали със своето изобретение. Какво би казал той, ако можеше да създаде една машина, която да възприема звуците в пространството? Ако можеше да направи това, щеше да схваща какво му се говори от Разумния свят. Откакто е създадено Слънцето, то все говори, но и най-големите учени не могат да разберат неговия език, затова казват, че не говори. Не, Слънцето говори, но няма хора, които да го разбират. Когато някой

ваш приятел ви говори, а вашето ухо не е достатъчно развито, вие чувате само шум; колкото повече приближавате приятеля си, или колкото повече се развива ухото ви, вие започвате да различавате звуците на разумната Божествена реч.

Българите се смущават, че излизаме рано сутрин на разходка. Аз искам да ви науча на езика на светлината – тя е езикът на Природата, чрез която Слънцето ни говори. Когато хората научат езика на Слънцето, тогава ще дойде Новата култура. Там е спасението на човечеството. Не можем ли да разберем езика на светлината, постоянно ще страдаме, ще боледуваме, ще ни затварят, ще ни убиват. – „Защо става това?“ Защото хората още не разбират разумния език. Знаете ли как действа една блага дума? Велика сила се крие в нея. Всеки може да каже една блага дума. Някой се гневи на съседа си, че му дължи 2000 лв., и се заканва, че ще го убие.

– Чакай, приятелю, какво има?

– Този ми дължи 1000 лв.

– Аз ще платя вместо него.

Като получи парите, той омеква и казва:

– Малко се разгневих, извини ме, човещина е.

– Ако е въпрос само за 1000 лв., давам ти 2000.

Този приятел струва повече от 2000 лв., защо ще го убиваш?

– Това не е моя работа, аз си искам парите.

Днес всички хора говорят за морал, жалят Христос, че се измъчил на кръста. Мъже и жени плачат за Христос, а не искат да знаят, че техен брат умира за 1000 лв., друг пък гние в затвора – за този Христос, Който страда там, не мислят. Те казват: „Това е в реда на нещата“ или „Тъй е рекъл Господ“. Не, това ние казваме, Бог не е рекъл така. – „Защо става всичко това?“ От неразбиране на Великия Божествен език.

Един от древните царе решил да направи угощение, на което поканил представители на всички жи-

вотни. Това било преди хиляди години, когато птиците и животните говорили като хората и живеели братски с тях. Най-напред поканили вълка на гости и пред него сложили едно добре опечено агънце – той много обичал агънцата. Пред овцата сложили малко трева. Представителка на змиите била една голяма боа; пред нея сложили една печена жаба, гълъб и мишка. Пред гълъба сложили в една чинийка житни зрънца. Дошъл и песнопоецът славей – пред него сложили мушички; славеят си казал: „Така ставаш певец. Умен трябва да бъдеш!“. Като се нахранили, царят запитал всеки поотделно защо яде такава храна. Като запитал вълка, той отговорил: „Тази храна се добива най-лесно, а искам да имам свободно време за работа. Хвана агнето – и всичко свършва в един момент“. Попитал същото и змията, тя казала: „Аз ям жаби, защото според нашите учени в тях се крие енергия, необходима за поддържане на нашия живот“.

– Защо ядете гълъбчета?

– В тях има енергия, която разширява нашата мисъл.

– Защо ядете мишки?

– И те ни дават особена енергия.

Най-после царят запитал овцата:

– Защо се храниш с трева?

– Като няма какво да се яде, ще се храним с трева.

Оттук и оттам ни гонят, принудихме се да ядем най-простата храна, за да не ни преследват – само така можем да живеем в мир.

Като дошъл ред на гълъба, царят го запитал защо се храни с житни зрънца.

– Когато слязох от Небето, казаха ми да се храня само с житни зрънца – те са храната на Любовта и на Чистотата. Един ден, когато хората започнат да живеят като нас, тогава ще настане мир по цялата Земя.

Този разказ е алегоричен.

Съвременните хора търсят начин да оправят живота си. Те не искат да отстъпят от своите възгледи, защото всеки мисли, че неговата философия е най-права. Прави са вашите възгледи, но един от най-важните е каква трябва да бъде вашата храна. Христос е дал пълен отговор за това – Той казва: „Не само с хляб ще се храни човек, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога“. Следователно истинска храна е Словото Божие. Преди две хиляди години Христос е изказал това, но въпросът още не е разрешен, всеки се пита: „Как можем да се храним със Словото, излязло от Божията уста?“. Вие били ли сте при Господа, да знаете кое е Словото, което излиза от устата Му? Това е най-великото, дадено от Бога преди хиляди години. Питам: не излиза ли най-красивото нещо от човешката уста? Не очакваме ли най-сладките думи от човешката уста? Кое ни радва в майките и бащите, в братята и сестрите, в поетите и музикантите? Не е ли тяхната красива, разумна реч? Няма човек, който да не обича сладката дума. Не само хората, но и животните, като се срещат, разговарят и си разменят по една сладка дума. Те се вслушват в гласа на интуицията и по нея вървят. Ако си гладувал три дена и срещнеш човек, който ти предложи малко хляб и плодове от своите, какво ще кажеш? Той ти предлага да седнете заедно и да си хапнете. Ще си размените по няколко сладки думи и като се нахраните, ще се разделите. Ще помните ли този ден? Не само че ще го помните, но той ще остане един от великите дни в живота ви.

Какво правят съвременните хора, като се срещнат? Първата им работа е да се критикуват. Ако разберат, че не са с еднакви религиозни или политически разбирания, веднага започват да спорят кой е на правата страна. И до днес религиозните спорят върху християнството. Кой е основният принцип на християнството малцина имат ясна представа. Онези, които са си отговорили на този въпрос, са в Разумния свят, между

Разумните същества, не са на Земята; те живеят според Христовото учение.

Христос казва: „Още малко и няма да Ме виждате“. Има хора, които от 2000 години не са виждали Христа и дълго време още няма да Го видят. Същото се отнася и до някои народи. Защо е така? Проследете историята на християнските народи и сами ще разберете. Вижте какви жестокости проявиха християните в последната война³⁷ – цели четири години се биха без почивка, те нямаха време даже мъртвите си да погребат и това са християнски народи! Едно време, когато се биеха варварите, от време на време си даваха почивка и след като погребяха мъртвите, отново се биеха. Каква е разликата между варварските и християнските народи? Как се биеха евреите – те избиваха населението на цял град и над избитите прекарваха дикани. Цели четири години, ден и нощ, се биха съвременните християнски народи с желание всеки да победи, да покаже своето юначество. Приложиха ли те Христовото учение? Постъпиха ли като ученици на Христа?

Иде час и сега е, когато всеки, който ви убие, ще счита, че принася служба Богу.

Днес, в 20. век, хората продължават да се убиват. Като ги питат защо правят това, те се оправдават с условията – такива били времената и условията, че не можело без война. Кой е казал това? Кой е дал живот на човека? – „Не зная кой му е дал живот, но зная за себе си, че съм роден в България.“ България ли е дала живот на българина? – „Майка ми ме е родила, тя ми е дала живот.“ Представи си, че се отнеме храната, водата, въздуха, светлината и топлината в Природата, тогава ще видиш може ли майка ти да те роди. Трябва да знаете същността на нещата. Бог е дал живот на всички живи същества, следователно никой няма право да отнема този живот. Бог е Любов, която ражда живота, и на тази Любов ще посветите живота си, на нея ще служите.

Религиозните очакват да дойде Христос на Земята и да възкреси мъртвите. Ще дойде на Земята и ще произнесе думите *Бог е Любов*. Само Любовта е в сила да възкреси мъртвите. – „Тогава да дойде Христос по-скоро!“ Ще дойде, но ще намери ли хора, които ще повярват, че Бог е Любов? Ето Слънцето, което всеки ден изгрява, ми говори, че Бог е Любов. От хиляди години го познавам и слушам неговите думи. Слушам какво ми говори то, а не какво ми казват богословите. Аз не слушам и пророците, макар че разговарям с тях. Като срещна Исая, казвам му:

– Ела, приятелю, да кажеш нещо. В миналото много говори, кажи и сега нещо.

– Много говорих, но още не е дошло време да се изпълни пророчеството ми.

– „Вярно ли е, че разговаряш с пророците?“ Разговарям с тях, защото те и днес са на Земята. Вие сте ги сложили някъде Горе и само разисквате кой какво е казал, а апостолите са на Земята. Апостол Павел, апостол Петър и сега работят, проповядват Христовото учение. Те са носители на Любовта. Ако мислите, че имат корони на главите си, много се лъжете – те минават като обикновени работници, които прилагат Любовта. Не само те, но всички апостоли, всички добри християни работят в света и прилагат Христовото учение. Ако не е така, как ще разберете стиха от Писанието, в който е казано: „Идете и проповядвайте Словото Божие, и Аз ще бъда с вас до скончанието на века“? На друго място е казано: „Ако опазите Словото Ми, аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас“.

Мнозина казват: „Ако приемем християнството по нов начин, нашите умове ще се объркат“. Чудни са хората, като мислят така. Че техните умове никога не са били оправени! В какво се заключава нормалният човешки ум? Какво ще кажете за жестокостта на хората – къде е нормалността им, в жестокостта ли?

Аз съм срещал безверници с по-меко и добро сърце, отколкото вярващите. Това се дължи на доброто естество на човека. Макар и безверници, те проявяват своето добро сърце. Някой казва, че не вярва в Бога, но като види, че човек се дави, веднага се хвърля във водата, за да го спаси. Защо го спасява, като не вярва в нищо? Той казва: „Дави се, трябва да му помогна“ – това показва, че в човека има нещо добро, което всякога може да се изяви. Тази е добрата страна в него. Срещал съм вярващи, които повече философстват, а по-малко вършат добро; благодарение на това философстване хората са се отдалечили от пътя на Истината.

Христос казва: „Още малко и няма да Ме виждате“. Нека всички свещеници и проповедници от целия свят отговорят на въпроса виждали ли са Христа! Знаят ли какво означава Духът Христов? Вятър ли е той? Според мен Духът е Разумното, Великото Начало, Което носи всички блага в живота. Аз Го виждам във всички хора, където Той работи неуморно. Той слиза до човека и отново се качва. Казано е: „Духът на Истината ще ви научи на всичко“. Питате: „Той всякога ли говори Истината?“. Да, Той носи не обикновената, а Абсолютната истина. Всеки, който говори Абсолютната истина, е готов да сподели с брата си всичките си блага. Не говоря да споделяте благата си с онзи, който има къщи, ниви, дрехи. Аз имам предвид бедния, който няма нищо. Щом имам два чифта обувки, две дрехи, ще дам едната на онзи, който е лишен, който живее в мизерия – това изисква Любовта. Не чакай да ти искат, но като разбереш, че някой се нуждае, пръв ти пристъпи към него и му дай каквото имаш – това е великото и красивото в живота, това изисква Бог от нас. Ако носеше нашия ум, ако се гневеше като нас и ако нямаше Любов в Себе Си, Той би затворил Небесата за човека, би затворил пътя към всички блага, би изгъдил хората от Земята. – „Какво ще стане тогава?“

Всякакъв живот щеше да се прекрати. Ала в Бога има Велика любов.

Аз виждам как хората отиват при Бога – те се изправят на молитва, после коленичат и казват:

– Не виждаш ли, Господи, какво вършат с нас? Обраха ни.

– Колко ви взеха?

– Десет хиляди лева.

– Дайте му десет хиляди – казва Господ – и да си върви.

Друг се моли:

– Господи, аз бях проповедник, но ме изпъдиха от Църквата.

– Не се безпокой, Аз пак ще те назнача.

– Добро да е мястото, Господи!

Всички майки и бащи все се оплакват и Господ ги назначава. Не съм срещал човек, който да каже: „Господи, благодаря Ти за доброто, което Си ми дал“. За какво се молят хората – те постоянно се оплакват, че това нямат, онова нямат. Казвам: велик е Бог! Той изведнъж приема мисълта на всички и казва: „Дайте на тези хора каквото им е нужно“. Колкото по-лоши са хората, толкова повече Бог казва: „Дайте им, дайте им!“. Колкото по-лоши са хората, толкова повече богатство им дава Господ, те едва могат да го носят.

Като наблюдават живота на хората, някои християни се питат: „Защо този човек е толкова богат? Защо има толкова много къщи?“. Какво искаш ти – да имаш една къщичка на Земята или Горе на Небето; да имаш голямо богатство на Земята, или да имаш светъл ум, благородно сърце и диамантена воля, за да успяваш във всичко? Ако имаш десет къщи и всеки ден се караш с наемателите си, на прав път ли си? Кое предпочиташ – богатство или светъл ум? Светъл ум, разбира се. Чистото сърце се възприема от хора с чисти сърца. Бих желал да проповядвам на хора с добри сърца. Ако е за философстване, и аз зная да изопачавам нещата,

но зная, че няма човек на Земята, който, като е изопачил Божествената Истина, да е успял в живота си. В цялата окултна история, от незапомнени времена, от както свят светува, няма нито един човек, нито един ангел, който да е изопачил Истината и да е придобил нещо ценно. В Божествения свят най-малката лъжа или най-малкото зло носят най-лоши последствия. Ето защо всякога помнете, че Бог е Любов, само така ще се ползвате от благата на живота.

От 8000 години човечеството си служи с насилие за постигане на благата, но насилието нищо не е допринесло. Приложете Любовта и влезте във връзка с Божествената мъдрост. Като ставате сутрин от сън, кажете си: „Господи, покажи ни как да използваме деня!“. Колкото по-искрено се молите на Господа, толкова по-ясно ще се открие пред вас целият план за прекарване на деня. Ще чуеш един тих глас да ти говори: „Посети днес няколко бедни вдовици, няколко сирачета, занеси им нещо за ядене“. Каквото ти каже Господ, трябва да го изпълниш. Казваш: „Господи, зает съм, правя научни изследвания, имам да решавам сериозни задачи, нямам време да ходя при вдовици и сирачета“. Щом отказваш да изпълниш Волята Божия, нищо няма да постигнеш, всичките ти усилия в науката и в изкуството ще пропаднат. Като не изпълняваш Волята на Бога, ще дойдат болести, сиромашия. Питаш след това защо страдаш. Защото не си в съгласие с Бога. Казвам: лишете човека от светлина, от чист въздух, храна и вода и в продължение на една година той ще стане инвалид. Лишете човека от Любовта, Мъдростта и Истината и в една година той ще стане инвалид. Целият свят е пълен с инвалиди – с хора, които не разбират що е Любов, що е Истина в живота.

Помнете: Любовта носи живота, тя внася разширение в човека; Мъдростта носи светлина и знание, тя внася хармония; Истината носи свобода за човешката душа. Който не разбира трите велики закона – на Лю-

бовта, Мъдростта и Истината, започва да философства върху живота, светлината и свободата и стига до своеобразни заключения.

Аз не съм против философстването. Нека всеки мисли по свой начин, но добре е да си създадете една положителна философия за живота. Тогава математикът ще се занимава със своите формули и изчисления, но ще ги прилага в живота. Какъв математик е този, който не може да изчисли какво го очаква след една година? Това е най-малкото, което той може да предскаже. Духът работи в хората и те трябва да използват условията, които им дава.

Казвате: „Всичко се дава даром“. Даром се дава, но усилия са нужни за това. Изследвайте мозъка на великите и гениални хора, за да видите как е организиран той. Мозъкът им не е като на обикновените хора – това показва, че те са работили много, за да го организират и обработят. Мозъчните клетки на добрите и праведните се различават от клетките на грешните и лошите. Аз съм разглеждал под микроскоп кожата на човек, който е престъпил Божиите закони, и намирам голямо деформиране на клетките ѝ. Дали този човек е роден престъпник, или после се е отклонил от правия път, не е важно; клетките му се различават от тези на праведния и добър човек, погледът му също се различава. Изобщо, от грешните и престъпни хора се разнася смрад отдалеч. Като дойде някой престъпник при мен, от него излиза такава смрад, че едва го издържам. Ще кажете, че престъпленията се скриват. Няма нищо скрито-покрито в света, престъпленията отдалеч миришат. От тялото (както от ума и сърцето) на чистите и праведните излиза голямо благоухание. Те носят живот на хората, те са живи, динамични сили, проводници на Бога. Божият Дух се проявява чрез хората. За да предават Словото Му, те трябва да бъдат смели, безстрашни. – „Какво ще говорят на хората?“ Ще говорят за Божията Любов, за възприемане

на Божествените сили. С други думи казано: не се противопоставяйте на Божествените сили, на това, което Бог е вложил във вас! Тогава, като срещнете някой религиозен, кажете му: „Братко, да си подадем ръка в Името на Бога и да се разберем. Радвам се, че и ти, и аз вярваме в Христа като Син на Бога, като проводник на Неговата Любов“.

Питате по колко трябва да се плаща за проповядването на Словото. Колко плащаха на Христа? Колко плащат на Христовите последователи? – „Ако проповядваме без пари, как ще живеем?“ А Христос как живя, как се прехранваше? Ще кажете, че Христос е имал сила. Че и вие, като последователи и ученици на Христа, можете да бъдете силни. Щом искате да проповядвате на хората, трябва да им дадете пример на безкористие. Не казвам, че на свещениците не трябва да се плаща. Ако кажа това, значи изнасилвам положението. Свещеникът сам трябва да каже: „Братя, аз искам да работя безкористно, по Любов, както Бог е определил“. Мислите ли, че като работи безкористно, човек ще умре гладен? Направете този опит, да видите как работи законът. Силата на човека е в прилагането на Любавта. Като обичаш някого, той е готов да даде и последната си хапка за теб. Това се отнася и до животните, и те проявяват любовта си към хората.

Ще ви приведа един пример. Когато отиваме на Витоша, минаваме през село Драгалевци. Едно селско куче се привърза към нас толкова много, че през което и време да минавахме през селото, то всякога ни придружаваше – качваше се с нас на планината и там прекарваше целия ден. Като се връщаме, и то тръгваше с нас. Щом слезехме в селото, кучето си оставаше там, а ние продължавахме пътя си.

Разказвах ми интересен случай с един французин колар и един кон. След войната³⁸ коларят намерил този кон на бойното поле и го взел в дома си. Между коларя и коня се завързала такава дружба, че не

можели един без друг. По това време автомобилите в Париж толкова се умножили, че по липса на работа коларят трябвало често да гладува, пък и конят бил стар, не можел да работи и гладувал заедно с господаря си. Като гледал страданията на коня, коларят го потупвал нежно и му казвал: „Их, братко, и двамата сме осъдени на страдания“. Един лен коларят впрегнал колата и се отправил към една гостилница, дано някой от клиентите да го потърси за работа. Влязъл в гостилницата, поогледал се, никой не го повикал и пак излязъл. Пред коня си видял един офицер, който със сълзи на очи милвал коня и му говорел нещо.

– Какво има? – запитал коларят.

– Този кон е мой, той спаси живота ми през войната. Можеш ли да ми го продадеш? Ще ти дам колкото искаш.

– Не, този кон е единственият ми приятел, с когото споделям всичко. Не го давам!

Как разрешил въпроса офицерът? Той казал на коларя:

– В такъв случай ти и конят ще дойдете да живеете при мен.

Така осигурили живота си и коларят, и конят.

Сега и Христос казва: „Елате при Мене и вие, и вашият кон, да живеем всички заедно“. Чистосърдечни хора са нужни днес. Всички, които любят Бога – православни, евангелисти, католици, теософи, каквито и да са те, трябва да си подадат ръка в името на своя Велик Баща, Който им говори чрез езика на светлината. Тогава ще дойде Новата епоха в света, тогава ангели ще слизат на Земята, велики Учители ще дойдат между хората и сухите науки, като сухи кости, ще се облекат в плът и ще оживеят.

И още малко, и ще Ме видите.

И днес казва Христос: „Още малко и ще Ме видите“. Защо ще Ме видите – „Защото Аз отивам при Отца Си и Отец Ми е Любов“. Тази Любов прониква

в цялото Битие. Отсега нататък Отец ще се проявява. Това се казва и в Откровението: „Чух цялото създаване да хвали Бога“. Със Своята Любов Той примирява всички противоречия. Всяко същество, което чуе гласа на Любовта, ще каже: „Един Си Ти, Господи! Една е Твоята Любов! Една е Твоята Мъдрост! Една е Твоята Истина! Ти ще ни дадеш Свободата“.

Още малко и ще Ме видите.

Знаете ли какъв тържествен ден е да видите Христа? Знаете ли колко тържествен за вас е денят, когато видите майка си, която не сте виждали 20 години? С голям трепет очаква дъщерята своята майка, с голям трепет очаква синът онзи ден, когато ще види своя изгубен баща. Ще кажете, че голям е трепетът на младия момък, когато види своята възлюбена. Да, но този трепет не е траен, той се изменя. Възлюбена в правия смисъл на думата е само душата, на която сърцето никога не изменя.

Ние трябва да живеем като души, а не като тела. Голямо е съмнението на човека — какви ли не съмнения са прониквали в човешкото сърце, какви ли не съмнения са отправяли хората и към мен! Някой ме гледа и се съмнява в мен; казвам му: не се съмнявай, пред теб стои човек, който може да ти каже Истината. Опитай ме, но не ме човъркай — ако ме човъркаш, сам се спъваш. Аз съм готов да споделя всичко с теб, да пожертвам всичко за теб, без да осиромашея. Казвам, че няма да осиромашея, защото зная, че Великият Божи Дух работи в мен. Казват: „Какво говори този човек?“. Аз зная, че говоря Абсолютната истина. Аз свидетелствам за Божията Истина и казвам, че в нея няма никаква измяна и промяна, тя е абсолютна и неизменна. Същото се отнася и до Любовта, през всичките векове. Хората могат да се обличат с каквито искат дрехи, но дрехата на Любовта е една и съща.

Мнозина ме питат как гледам на държавата. Чуден въпрос! Представете си, че пътувам с несполучли-

во направен параход, заедно с мен пътуват около 1000 души. Вдига се буря, параходът се люлее, всеки момент може да потъне. Ние сме сред морето, какво ще правим? Трябва ли да се бием помежду си? Единственото нещо, което можем да направим, е да се молим на Бога да стигнем благополучно на брега. Щом се видя въвн от опасността, ще кажа: „На такъв параход втори път не се качвам“. И на сегашните народи казвам същото: и вие се намирате в такива несигурни параходи – молете се да излезете благополучно на брега и втори път не влизайте. Има един-единствен здраво направен параход, има една държава в света, която се налага на всички. Тя се управлява по три велики закона: по закона на Божията Любов, по закона на Божията Мъдрост и по закона на Божията Истина. От тези закони произлизат други два: Законът на Правдата и законът на Добродетелта. Това е кодексът на тази единствена държава, по него тя се управлява.

Още малко и ще Ме видите, защото Аз отивам при Отца Си.

Тази държава иде вече в света, вие ще бъдете свидетели на това време, ще проверите дали думите ми са верни. Бог иде в света. С грамадна сила ще бъде разтърсена цялата Земя, всички народи ще се разтърсят. Умовете и сърцата на хората ще се обърнат и те ще започнат да мислят и да чувстват правилно. Всички хора ще станат кротки. Знаете, че слонът е лош, когато се раздразни – с хобота си може така да те подхвърли, че нищо да не остане от теб. За да го укротят, индусите го обръщат няколко пъти с корема нагоре, след което той става кротък, безопасен. Метод е това. Така постъпва и Господ с хората и като ги обърне няколко пъти с корема нагоре, те стават кротки като агънца.

Иде Великата Любов в света. Тя ще организира сърцата на хората. Днес всички хора, всички учени – англичани, руснаци, французи, чувстват, че иде нещо велико, красиво, ето защо трябва да бъдем готови.

Смело да приемем Божията Истина и да я приложим в живота си; да проявим беззаветната Божия Любов към всички хора, към всички живи същества; да възприемем Божията Мъдрост, носителка на Знание и Светлина; да се радваме на Свободата на новия ден за всички хора, за всички животни и растения – само така ще познаем, че Христос царува в света. Тогава и хора, и животни ще си отдъхнат и ще кажат: „Благодарим, че Бог царува на Земята“. Тогава ще се чуе новият химн, който някога Йоан е чул. На Земята ще се пее нова песен – Песента на необятната Божия Любов. Когато хората се срещат, ще си кажат: „Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина царуват на Земята“.

Бог царува на Земята. Това значи всички хора да заживеят по братски.

13 април 1924 г., София

Просете, търсете и хлопайте

*Просете и ще ви се даде;
търсете и ще намерите;
хлопайте и ще ви се отвори!*

Матей 7:7

Просете, търсете и хлопайте!

Просящите разбират смисъла на думата *прося*. Майките, загубили своите синове, разбират смисъла на думата *търся*. Закъснелите пътници, които хлопат по хотелите, разбират смисъла на думата *хлопам*. В тези думи Христос е предал една идея, която не е напълно изразена чрез тях. И на еврейски тази идея не е изразена както трябва. Какво се разбира под думата *прося* – *искам нещо*. Просенето показва, че на човека нещо му липсва. Не само хората просят, но и животните, както и растенията. Просенето е вътрешна нужда, вътрешен подтик на Живата природа, която иска нещо. Какво просят растенията – светлина и влага. Като пренесем този процес в човешкия живот, виждаме, че човек в едно отношение е като растението. Какво му липсва тогава? Липсва му нещо съществено, не само днес, а още от създаването на света. От осем хиляди години цялата човешка култура е насочена към търсенето – всички философски системи, всички религии, целият обществен живот са насочени към търсене с цел да доставят на хората това, което им липсва. Религията ни говори за един живот някъде вън, незнаен, непонятен. Понякога ни го представят като този на Земята. Както и да описват другия живот, все ще го опишат в същите форми както земния. И философите, които търсят смисъла на нещата, искат да проникнат в дълбокия смисъл на живота, и те ни запознават с онзи свят. В религията се изучава закона на просене-

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

то. И богомолците изучават този закон – те просят с цел да постигнат нещо. Значи религиозните просят, а философите търсят, ровят в Природата, изучават я и казват: „Ние ще ви покажем Истината“.

Според мен най-умни са онези, които хлопат. В това отношение децата знаят най-добре това изкуство, на какво ли не хлопат те – на дъски, на тенекии. В хлопането човек проявява своята воля. Само разумното хлопа, търси и проси. Какво означава думата *просете* на български? Ако махнете буквата *П*, остава *росете*. Ако махнете следващите две букви, ще остане *сете*. На български *сете* подразбира човек да се досети за нещо, да разбере това, което му се говори – или човек се досеща какъв е дълбокият вътрешен смисъл на нещата. Аз свързвам думата *прося* със закона на Обичта, търсенето свързвам със закона на Мъдростта, а хлопането – със закона на Истината. Да просиш, да търсиш и да хлопаш – това са вътрешни, психологически прояви на човешката душа. Това не са само думи. Като кажеш една дума, тя трябва да изявява своя вътрешен смисъл.

Просете, търсете и хлопайте!

Като говоря върху този стих, някои ще кажат: „Искам да чуем нещо съществено“. Аз бих желал да чуя от някой философ кое е същественото в живота. Българинът ще каже: „Същественото е да бъдеш българин“, англичанинът ще каже, че същественото е да бъдеш англичанин, но същественото не е нито да бъдеш българин, нито да бъдеш англичанин – това е само една форма, един стремеж. Под съществено разбирам неизменния идеал на човешката душа. Кое е същественото според вас? – „Да изкарвам прехраната си.“ Яденето съществено нещо ли е? Днес много спорове се водят за яденето – например явява се спор месо ли да яде човек, или растителна храна, главно плодове. По този въпрос учените са на различни мнения: те доказват какви елементи се съдържат в месната храна, какви

– в растителната, и оттам вадят заключение за ползата от едната или другата храна. Какво ще придобиете като месоядци или като вегетарианци? Месоядците казват, че месната храна дава повече сила, вегетарианците казват, че растителната храна придава повече мекота на човека. – „Това ли е същественото – да станеш по-силен или по-мек?“ И овцата, която е по-мека, умира; и вълкът, като силен, също умира. В края на краищата дохождат микробите, червеите и изияждат и овцата, и вълка, и човека. Тези, които проповядват месоядството или вегетарианството, имат друга идея зад себе си. Как разбирате думите на Христа: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си“? Така че ако въпросът за месоядството или вегетарианството се разглежда по буква, той ще доведе до катастрофални резултати. От такива резултати страда цялото човечество.

Просете и ще ви се даде!

Питам: ако човек проси цял живот, какво ще придобие? Придобива ли той нещо съществено? Не, пак просяк си остава. – „Като прося, все ще получа нещо.“ Обработил ли си даденото? Ученикът иска от Учителя си да го осведоми върху тайните сили на Природата, но ако не обработи силите, вложени в него, той не би могъл да се ползва от силите на Природата. Следователно просенето има смисъл само при Любовта: ще просиш от онзи, когото обичаш, и като ти даде нещо, ще го обработиш – така ще се свържеш с този човек.

В живота съществува механична връзка между хората, както са свързани дъските на кацата с обръчи; съществува и органична връзка – между мисли и чувства; и най-последно – съществува връзка и между човешките души. Важно е с какво е свързан човек: ако е свързан с железен обръч, това е едно нещо – механично свързване; ако е свързан както клетките в растенията, това е органично свързване – така се свързват човешките мисли и чувства. Ако двама души са свързани

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

в мислите и чувствата си, те непременно ще се обичат. Външно не се вижда никаква връзка, но всъщност те са свързани вътрешно, затова се обичат.

Преди години, като правех разходката си, видях двама души, вързали с въже едно малко теле и го водят. Веднага след тях тича една крава. Спрях, за да разбера защо кравата тича сама. Казах си: „Тя тича след теленцето си, свързана е с него“. Как ще си обясните това? Какво съзнание има кравата?

Често ни се казва: „Защо се занимавате с отвличени въпроси? Дайте ни нещо съществено, реално“. Кое е реално в живота, видимото ли? Чудни са хората, които казват, че само видимото е реално. Реално е не само това, което виждаме и опитваме със своите сетива, но и това, което можем да подложим на вътрешен опит – не само чрез своите ум и сърце, не само чрез своята душа, но и онова, което можем да проверим чрез своя дух. Реалното, до което човек се домогва по външен или вътрешен път, му дава мощ и сила.

Ще приведа един разказ от древността. Адептът Азман Бера, като изучил всички тайни, завършил и двете школи – школата на черното братство и школата на Всемирното Бяло Братство; трябвало да държи изпит пред своя Учител. Учителят му го превърнал първо в кокошка. Тя живяла известно време при своя господар, на когото снасяла яйца. Като престанала да снася, един ден децата на господаря казали на баща си: „Татко, мазничка е тази кокошка. Не можем ли да опитаме вкуса на нейното месце?“. Бащата решил да я заколи, хванал я и я заклал. Пръв той искал да опита вкуса на нейното месо, но като го опитал, Азман Бера оживял в корема му и започнал да рови. Бащата станал от масата, започнал да вика, да крещи, не могъл да си обясни как така кокошката е оживяла в корема му – а кокошката си ходела в корема и ровела. Най-после той повърнал, кокошката излязла от устата му и проговорила: „Втори път да не колите кокошки. Раз-

брахте ли какви са последствията на клането? Който опита да ме заколи, така ще ровя в корема му“. Разчуло се навсякъде, че кокошката ровела в корема на господаря си. Един ден тя се изгубила, отишла при Учителя си. Той ѝ казал: „Добре разреши задачата си“.

Сега аз мога да обясня този въпрос от научно гледище. В случая закланата кокошка представлява опасен микроб. Има неща в живота, които не можем да ядем – те са отрова, която, щом влезе в организма на човека, ще го умъртви. В този смисъл отровата не е нищо друго, освен излишъците на живите същества, на които отнемате живота. Те искат да ви кажат, че нямате право да отнемате живота им, тяхното място не е във вашия корем.

След първия изпит Учителят на Азман Бера му дал втори изпит – превърнал го в овца и го изпратил в дома на един богат човек. Господарката била добра жена. Тя редовно взимала млякото и вълната на овцата и била доволна от нея. Обаче един ден господарят ѝ казал: „Днес ще заколя овцата, искам да я опитам. Купих я доста скъпо, хранех я добре, затова искам пръв аз да вкуся от нейното месце“. И този път овцата оживяла в корема на своя господар и започнала да се движи на една, на друга страна. Той се надул толкова много, че не могъл да си намери място и започнал да вика, да се тръшка по земята, докато най-после я повърнал. Овцата се изправила на краката си и проговорила: „Господарю, аз не съм от тези овце, които можеш да ядеш. Достатъчно беше, че ти давах млякото и вълната. Ти трябваше да ме оставиш да си живея свободно“.

Ще кажете, че това са приказки, зальгалки. Възможно е да е така, но кажете ми нещо, което да не е зальгалка. Преди няколко дена четох едно хубаво описание на Рилската пустиня от виден български писател. Като описва пустинята, той пише: „Скалите оросяват хребета на планината“. Мисля си: „Да пише,

че скалите са разхвърляни или пръснати по хребета на планината – разбирам, но да пише, че оросяват хребета – това не подхожда“. Ала турчинът ще каже, че така е дошло на калема. Значи и това е залъгване.

Христос казва: „Просете и ще ви се даде“. Просенето подразбира интензивно желание на човека да разбере дълбокия смисъл на живота; като го разбере, той трябва да изучи законите, които го поддържат. Детето на една майка заболява и уплашена, тя веднага вика лекар. И това не е лошо, но понякога лекарят влошава положението на болния. Чрез инжекции той внася в нежния детски организъм отрова, с която той не може да се справи, и в резултат на това лекуване детето умира. И без инжекциите кръвта на това дете е нечиста; причина за това е майката – ако тя водеше чист живот, ако мислите и желанията ѝ бяха чисти, щеше да предаде своята чиста кръв и на детето си и тогава при всички условия на живота детето щеше да издържа. Чистата кръв подразбира здрав, силен организъм. Има майки, пред които и смъртта отстъпва; от каквато и болест да заболяе детето на такава майка, тя казва на смъртта: „Слушай, нямаш право да вземеш детето ми!“, смъртта се покланя пред нея и си заминава.

Смъртта е съвкупност от безброй микроскопични същества. Тя отстъпва пред любовта на майката. Ако любовта на майката е слаба, смъртта взема детето ѝ. Тя поплаче известно време, докато се примири, и най-после казва: „Такава била Волята Божия“. Не, това не е Волята Божия. Детето е заболяло поради изверженията на тези малки същества, попаднали в кръвта му. Щом няма сила, която да им се противопостави, те се размножават все повече и повече, докато отнемат живота му. Обичта на майката е в състояние да предотврати всякаква болест, даже смъртта.

Ще кажете, че майката обича детето си и плаче за него. Какво представлява плачът? Кой човек плаче –

слабият. Някой държи пушката си, отдалеч се пази и минава за герой, но това не е геройство. И съвременните хора искат с пушката да минат за герои. Това не са герои, а страхливци. Кой от сегашните хора не е страхлив? Събрали се на бойното поле две неприятелски войски – и едните, и другите страхливци. Отдалеч се чуват пушките им – дан-дан, и като се върнат в отечеството си, минават за герои, награждават ги с Георгиевски кръст за храброст³⁹. Друг, паднал убит, провъзгласяват за герой. И това не е геройство. Аз наричам герой онзи, който се бори със смъртта и я побеждава. Някой е завършил два факултета, минава за учен, за голям герой. Като дойде гладът, той пишне празния си джоб и му казва: „Слушай, аз съм голям герой, завършил съм два факултета, но условията на живота ме изненадаха и сега съм принуден да прося“ – и тръгва да проси. Завършил си два факултета, но те е страх. Що е сиромашията?

Който е завършил два факултета, трябва да знае да свири – с гъдулка в ръка той никога няма да остане гладен. Щом мине през някое село, ще събере младите и ще започне да им свири, а на втория и третия ден те вече сами ще започнат да го търсят. Който е завършил два факултета, трябва да знае още и да лекува – като влезе в някое село, да лекува болните. Ще гладува ли този човек? Много болести има между хората. Учените им слагат латински имена, например диабет, диспепсия и др. Знаете ли какво е диспепсията? При тази болест човек се чувства крайно притеснен – тежко е състоянието му, защото храната не може да се смели. При такова състояние човек става песимист. Това не е за осъждане. Всички хора все имат по едно слабо място в организма си.

Казвам: човек трябва да учи, да се справя с мъчно-тиите си. Какво предназначение има училището – да развива ума на детето, да дава знание на младите, да направи ума им пластичен, пъргав, за да разбират за-

коните на Живата природа. Училището не трябва да дава само теоретични познания, но и да прилага наученото – теорията и практиката вървят паралелно.

С науката заедно ще върви и религията. Нейното предназначение е да ни запознае с живите сили на Любовта. Казано е, че има само един Бог, Който е създал света. Щом Бог е създал света, Той е най-умният, най-великият. Като признаваме, че Той е създал света, какво повече може да искаме от Него? Ако в света съществува известна дисхармония, тя не се дължи на Бога. Ако ядеш нездравословна храна и заболееш, трябва ли да отдадеш причината на Бога? Прав ли си да мислиш, че такава е Волята на Бога? Не, Волята Му не е в боледуването на човека.

Следователно ние се нуждаем от един вътрешен морал, чрез който да познаваме кои неща са верни и кои не са. Морал има и в обществения, и в политическия живот. Когато някой лъже много, казват, че е прекалил, минал е границата. И в лъжата има мярка, има граница. Русите казват: „И в безпорядъка има порядък“. Значи за всяко нещо има мярка докъде може да се простира. От обществения живот не може да се изисква велик морал. И в търговията има морал, но не всякога се прилага. Кой търговец може да приложи Христовия морал? Кой търговец може да обича ближния си и да му продава като на себе си? И в науката, между учените, има известен морал. Кой учен е толкова съвестен, че може да прилага Христовия морал в отношенията си към другите учени? Като излезе нова научна теория, първо трябва да се провери, всички учени да се изкажат добросъвестно за нея. А днес какво става? Щом се яви една теория от Запад, веднага нашите учени я приемат и прилагат – те я считат за авторитетна. Не минава много време, пак някой учен от Запад намира, че в тази теория трябва да стане известна промяна, и учените веднага се съгласяват. Най-последно и българските учени отстъпват от първото

положение и приемат новото. След време друг внася известна промяна в теорията и отново всички се съгласяват с него. Значи тази теория, която провъзгласиха за абсолютно вярна, претърпява ред промени. Така всички хора отстъпват от една позиция на друга. Питам: на коя позиция ще се спрете най-после? Абсолютният морал, Абсолютната истина са написани в човешката душа, следователно за всеки даден случай човек може да се справи с написаното в себе си и да се произнесе дали една научна теория е вярна, или не е.

Дръжте в ума си следното правило: всеки здравомислещ човек, всеки човек с добре развити чувства, всеки истински вярващ могат да познаят дали една теория е вярна, или не е, дали едно верую е истинско. В това отношение всеки може да направи един опит. Вземете една хубава ябълка, завийте я в хартия и я дайте на свой приятел. Ако той може да запази спокойно, пасивно състояние, ще възприеме известни енергии, които излизат от ябълката, и ще каже: „Ябълката е здрава, добра за ядене“. Това се възприема по хармонията, по доброто разположение, което приятелят ви придобил. Научно той не може да обясни този факт, но вътрешно го схваща. Като разреже ябълката, приятелят ви ще провери, че тя наистина е външно хубава и е приятна на вкус. Като направите този опит няколко пъти, ще се убедите в истинността на моите думи. Значи една ябълка внася хармония във вас, а друга – дисхармония. Ако първият опит излезе несполучлив, направете втори, трети, деветдесет и девет опита – именно така ще разберете има ли изключение в това правило. Сполучливите опити ще сложите на една страна, а несполучливите – на друга.

Докато се основавате на този закон, той всякога ще ви ръководи правилно. Това показва, че човек не е оставен на произвола на съдбата си. В ума му е вложена поне една Божествена, светла идея и ако сам не помрачава своя ум, нито изопачава своето сърце,

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

Божествената светлина ще го изведе на спасителния бряг. Като говоря за Божествената светлина, гледам на нея като на жива. Зад всеки от вас аз виждам по едно по-развито от вас същество, което постоянно ви следи, наблюдава, грижи се за вас – да не се провали-те някъде. Нали и вие се грижите и за най-малкото плодно дръвче, посадено в градината ви? – „Плодно-то дръвче съзнава ли тази грижа?“ Може да я съзнава, може и да не я съзнава. Знае се, че и дърветата, и цве-тията познават кой ги обича.

За да познаете дали даден човек има светъл ум, добро сърце и благородна воля, послужете си с едно цвете като пробен камък – например посадете едно нежно цвете в саксия и го дръжте в стаята си; ако цве-тето вирее и се развива добре при вас, вие сте благо-роден човек с добро сърце и светъл ум, но ако изсъхне от вашите мисли и желания, не сте добър човек. Ето защо аз препоръчвам на всеки от вас да си обработва една малка цветна градинка – цветята ще му послу-жат като пробен камък да познае както себе си, така и своите близки. Ако цветята в градината изсъхват при теб, колко повече хората ще изсъхват – те са по-дели-катни от цветята. Имаш дъщеря, красива млада мома, завършила университет. Дойде при теб млад момък, завършил два факултета, иска да се жени за дъщеря ти. За да разбереш какъв е, дай му едно цвете в саксия – да го гледа, да се грижи за него. Не му казвай защо му даваш цветето, но виж в какво състояние ще бъде то след един месец. Ако изсъхне, кажи му: „Господине, не мога да ти дам дъщеря си“. Той може да обещава, че ще се грижи за нея, ще я гледа като писано яйце, но ти не му вярвай. Ама щял да страда – и това да не те смущава. Бог не е създал дъщеря ти, това красиво цвете, за човек, който може в един месец да я съсипе. Цветето опитва характера на момъка. Служете си с този метод и в бъдеще. Като дойде Шестата раса, така ще се изпитват не само младите моми и момци, но и

управниците – който иска да управлява, ще му дадат да отгледа едно цвете. Това не е обидно. Благородство се иска от човека. Когато иска да управлява, трябва да прояви живота на своята душа – своя вътрешен живот. Нека всички почувстват, че при тях стои човек с висок морал и благородна душа.

Христос казва: „Просете и ще ви се даде“. Какво трябва да просите? Да се всели във вас Великата Божия Любов, която ще ви направи истински човеци. Без тази Любов никой не може да се развива правилно. Същото се отнася и до Природата, до нейните форми. Във всяка животинска форма, в която Любовта не действа правилно, има отражение върху черепа. За да проверите този закон, изучавайте сравнителната анатомия – ще видите, че между черепите на месоядните и тревопасните има разлика. В черепа на вълка например има известно изопачаване, което се дължи на неговата жестокост. В змията отклонението е по-голямо, в жабата – още по-голямо; когато змията хване една жаба, крякането ѝ се чува на половин километър разстояние – тя иска да каже, че насилието е лошо нещо. Лошо е насилието, наистина, но когато гълта мравките, тя не мисли, че прави насилие. Като чуе как кряка, казват: „Горката жаба!“, аз пък казвам: горките мравки! Но и мравките си служат с насилие – те крадат готовата храна на другите животни, първокласни крадци са. Когато една мравка открадне нещо, веднага съобщава на другите и всички една след друга тръгват да крадат. Учените казват, че сравнение с тялото ѝ главата на мравката в е много голяма. Наистина, голяма е. – „Какво означава това?“ Вие сами ще си отговорите.

„Търсете!“ – казва Христос. Наука, знание се придобиват чрез търсене. Какво търсят учените? Каква е тяхната задача – да помагат на човечеството. Казват за някой лекар: „Отличен хирург е, голям специалист“. Това не е нещо ново, хирурзи са съществували хиляди

години преди него. Има животни, които майсторски правят операции.

Преди години бях в Търново. Една сутрин излязох на двора и седнах пред масата да пия чай. В една кутия пред мен имаше захар. Докато се готвех да си взема, отнякъде долетя една голяма муха, кацна на захарта и започна да смуче. Аз я наблюдавах. След малко дойде една оса и кацна върху мухата с намерение да я изпъди, но мухата не мръдна, не отстъпи. В един момент осата отрязва главата и крилцата на мухата и започна да смуче захарта. Аз не забелязах кога стана тази операция – със светкавична бързина. Мисля си: „В кое училище и при кои професори осата се е учила да прави хирургически операции?“. Осата казва на мухата: „Слушай, аз съм голям хирург, добре владее изкуството си. Когато кракът ми стъпи някъде, ти трябва да бъдеш далеч от мен; не отстъпиш ли, главата ти ще отиде“. Мисля си: „Ако осата беше стъпила върху пчелата, нямаше да ѝ откъсне главата“.

Защо ви давам тези примери, на какви мисли могат да ви наведат? Искам да обърна вниманието ви върху грубостта в Живата природа. Божият Дух работи усилено в цялата Природа, за да облагороди и смекчи тази грубост. Тя прониква в органическото царство, във всички живи същества. Всеки човек я е опитал в себе си – достатъчно е да го поставят при трудни условия, за да я прояви. Когато мъчат, тормозят някого, той е мек, кротичък; започне ли той да тормози другите, тогава се вижда неговата грубост. За да познаете човека, дайте му пари, власт и сила – само тогава ще познаете колко е мек и благороден. Само при богатството ще познаеш доколко човек е умен, а при силата и властта ще познаеш неговите благородство и човещина.

Търсете и ще намерите!

Търсенето има отношение към Божията Мъдрост, към Истинското знание, което трябва да се приложи в

живота. Нещастията в съвременния живот се дължат на неприлагане на Истинското знание, на законите на Божията Мъдрост. Цялата европейска култура ще мине през големи изпитания, ще стане голямо пресяване на досегашните възгледи и разбирания; всички заблуди, съмнения и подозрения ще се пресеят и ще остане чистото. На Земята ще останат само героите – хора със светли умове, с чисти и благородни сърца, със силна и възвишена воля – те ще останат над ситото. Живата природа отново ще ги посади и с тях ще започне Новата култура, която ще създаде новите хора.

Ние не поддържаме онази религия, която казва, че спасението е за всички. Не, спасението е само за благородните и разумни хора, които вършат Волята Божия. Спасението не е за престъпниците. Как ще влезе престъпникът в Царството Божие? Той веднага ще извади своя револвер и ще започне да стреля – може ли такъв човек да остане там? Как ще влезе в Царството Божие онзи критикар? Той ще критикува всичко, което види, и ще внася смут между останалите; мястото на такъв човек не е там. Човекът на съмнението и подозрението, на охолния живот не може да престъпи прага на Царството Божие; и да влезе там, той ще се съмнява във всичко и ще мисли само за ядене и пиене. Виждате един едър, пълен човек, тежи 100–120 кг. Казвате за него: „Добър е той, обича семейството си, жена си и децата си, и те го обичат“. Обичат го, докато е жив; щом умре, гледат по-скоро да се освободят от него. Тогава червеите си казват последната дума – те се нареждат около него и започват да го благославят. Знаете ли какво е положението на този човек в гроба? Докато сте живи, казвате: „Да ядем и да пием!“. Да, вие ядете и пиете и за нищо друго не мислите – чудна философия!

Преди 25 години познавах един ученик от Варненската гимназия, който беше беден, а и в училището не му вървеше. И по характер не беше изправен: каквото

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

вземеше от съучениците си, нищо не връщаше. Случило се, че гладувал три дни, отникъде нищо не получил. Най-после си казал: „Ще отида в гостилницата на Шишко – дебел, здрав, добродушен човек, да се наям добре“. Поръчва една, втора, трета порция – яде момчето, не се шегува. Шишко му поднася порциите, гледа го весел, разположен и си мисли: „Навярно е получил наследство отнякъде, доста пари ще паднат от него“. Момчето продължава да яде. Най-после става от масата и тръгва да си отива.

– Чакай, ти се нахрани добре, сега плащай!

– Нямам пари, не мога да платя.

– Така ли? Като си нямал пари, не можа ли да изядеш само една порция? Ти изяде десет порции и не мислиш да плащаш. Чакай, ще ти дам да разбереш кой е Шишко!

Хваща го и му удря един бой, да помни как се яде без пари. Но като излязъл от гостилницата, ученикът си казал: „Набиха ме, но се наядох до насита“. Такава е философията на повечето хора – те казват: „Поне ще се наядем в този живот“. Ще се наядете, но един ден ще ви хване смъртта и ще ви затвори в земята. Знаете ли какво ви очаква там? „Поне ядохме и пихме“ не е философия, не е правилно разбиране на живота.

Казвам: от всички се иска да живеят разумно. Дали живеете така, или не, Природата е записала всичко това на главата: на окото, на ухото, на носа, на устата, на пръстите. Човек е написана книга. Тялото му показва цялата негова история, всички перипетии, през които е минал. Засега тази наука е скрита. – „Опасна наука е това.“ Опасна е за онези, които не я разбират. Питате как се познават хората. Те се познават по външната си форма. Как се познава вълкът – по главата, устата, зъбите и ноктите. Как се познава овцата – също по главата и по копитата. По какво се познават птиците – по същите признаци и по клюна. Това не е достатъчно. На орела клюнът е завит. Пита-

те защо ноктите на едни птици са остри, а на други – тъпи. За някоя птица казвате, че е благородна, ала да не попадате в ноктите ѝ, аз съм наблюдавал такова благородство.

Една година, като бях в Русенско, през една хубава майска сутрин си правех разходката. На едно дръвче видях кос, свири. По едно време песента изчезна. Погледнах нагоре – един сокол задигнал птичката. Ето какво представлява Живата природа.

Като не разбирате защо иде този сокол, вие казвате: „Сокол грабна птичето“. Така е, но какво ще кажете, когато това става между хора, които минават за културни, за християни, учени, и то сега, в 20-и век? Когато става между прости хора, за тях ще се намери оправдание, но как ще се извинят учените професори, които учат другите на морал? Как ще оправдаят те своите грешки и престъпления? Ще кажат, може би, че са слаби, че имат недостатъци, пороци. Съгласен съм с това, но слабият трябва да бъде смел и решителен, да изповяда грешките си и да има желание да ги изправи. Нека имат доблестта на Сократ. Един физиогномист, като наблюдавал Сократ, му казал: „Ти имаш известни слабости в характера“. Сократ му отговорил: „Това беше едно време, но с воля успях да преодолея своите слабости“. И наистина, за да се убеди сам в това, той се оженил за Ксантипа, за да види дали ще може да се справи с нейния характер. Като го запитали защо не се е оженил за друга жена, Сократ отговарял: „Ксантипа е мой добър професор. Ако мога да издържа нейния характер и прояви, за мен ще бъде лесно да се справя с всичките си мъчнотии и противоречия“. Мнозина от вас са в положението на Сократ – доброволно са поели своите мъчнотии. Ако ги преодолее, вие сте силни хора.

Христос казва: „Търсете и ще намерите“. Кого търсите? Своя възлюбен; той хлопа някъде отгоре, но вие не го виждате. И детето хлопа – кога? Когато е оста-

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

нало въвн. Понякога и мъжът хлопа – защо? Жената знае. Тя гледа на него като на малко дете и го пита какво иска, но той мълчи. Жената казва: „Кажки какво искаш, готова съм да направя всичко за теб. Днес съм готова да изгълня само същественото ти желание, не всички. Утре ще изгълня друго твое желание“. Това значи благородна и умна жена, това е жена с воля, с разумно сърце и добър ум.

В огъня на Божествената Любов се коват всички благородни постъпки. Имаш един приятел, малко сприхав. Приложи същото отношение и към него. Няма по-хубаво нещо от това да бъдеш търпелив, но не като овцата. Няма по-велика черта в човешкия характер от търпението, но само разумният търпи – само онзи, който е изпълнен с Любов, който има силна воля. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Можете да си представите какво дълготърпение има Бог, Който, след като е дал всички блага и условия на хората, вижда техните грешки и престъпления и мълчи. Той работи разумно, планомерно, докато изведе всички хора на щастлив край. Намислил е да преобрази Земята и да пренесе Своите добри и послушни деца на друга планета.

Казвате: „Дотегна ни вече тази Земя!“. Колко години сте учили и ще учите на тази Земя! Десет хиляди години, прекарани на Земята, са десет Божествени дни. Един Божествен ден е равен на хиляда години на Земята. Ако си живял 365 хиляди години на Земята, това се равнява на една Божествена година. Много ли е това? Понякога ние си служим с измерването на моралите – за тях годината е много дълга, пространството е също много голямо. Ако Слънцето употребява 200 милиона години за едно обръщане около своя център, тогава на колко ще се равнява една наша година – на една двестамилionна част от слънчевата година.

Следователно, когато те сполетят неволи и нещастия, изискват се трезв ум, търпеливо сърце, силна

воля, за да могат да се понасят. Ще срещнете в живота прости, но търпеливи хора. Например лекарят казва на болния, че трябва да го упои, за да му направи операция. Не, и без упойка може. Той седне на стола, сложи ръката си на масата, окото му не трепва – лекарят реже, а болният не охка; той чувства болка, но издържа. Има вярващи болни, които по десет пъти на ден се молят, но едва видят ножа в ръката на лекаря, и започват да викат. Могат да се молят, но търпение нямат.

Търпеливият е изучавал търпението с години, не го е придобил изведнъж. – „Той не е чувствителен, затова търпи.“ Не, характер има този човек. Търпеливите хора, както и онези, които издържат на мъчности, имат правилен череп. Търпеливият става от операционната маса и благодари на лекаря за сполучливата операция. Той има самообладание. Някой, като му направят операция, едва окопитил се от болките, започва да критикува лекаря, да говори лоши работи по негов адрес; той забравя даже да благодари.

Природата постоянно прави операции. И съвременният строй прави такива операции. Ние се намираме на един несигурен параход и трябва да се стремим час по-скоро да излезем на спасителния бряг. – „Кой е този бряг?“ Божията Любов. Само Любовта осмисля живота. Без Любов няма живот. Какво прави младият момък, като се влюби – по цели часове обикаля къщата на своята възлюбена. Минава един, два, три пъти, въздъхва и си отминава. Върне се вкъщи, вземе перото и напише едно стихотворение. Защо този момък обикаля къщата на момата – защото има да взима нещо от нея. Когато човек има да дава, той не смее да мине през улицата на своя кредитор, не иска да чуе за него. Казват му:

– Да минем през тази улица!

– Не искам, не обичам тази улица, нещо ме притеснява.

Но ние можем да живеем в този свят, защото има поне Един, Който ни обича. И заради Него като младия момък можем да обикаляме по няколко пъти къщата Му. Заслужава си човек да обича, това наричам аз религия. Който обича, има религия, той е религиозен. Когато животното обича, и то има религия, и то служи на един идеал. Това наричам религия в широк смисъл на думата.

Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори!

Ще кажете: „Лесно се говори, но мъчно се живее в сегашния свят“. Съгласен съм с вас. За да живееш, нужни са методи: дайте едно дърво на майстора и вижте какво ще направи той и дайте дърво на онзи, който не може да работи – ще видите, че той нищо няма да направи. Майсторът ще изкара предмет какъвто искате – маса, стол, етажерка, другият ще развали дървото. Следователно неразумният, поставен и при най-добри условия, всичко разваля, а разумният и при най-лоши условия все ще изкара нещо.

Христос казва: „Просете!“. От кого да просите? От Божията Любов. Търсете! От кого да търсим? От Божията Мъдрост. Какво да търсим? Светлината и знанието. Хлопайте! При кого да хлопаме? Хлопайте на вратата на Истината, която ще ви донесе Свободата. Аз свързвам просенето с Любовта, с Обичта, с всички блага за душата. Търсенето свързвам с Мъдростта, която носи Светлина и Знание в истинския смисъл на думата. Хлопането свързвам с Истината, която освобождава човека от всички ограничения. Истината е велика, мощна, жива сила, затова освобождава всички същества от робството и ограничението. Достатъчно е при мъчнотиите си човек да се вслушва в себе си, за да чуе тихия глас на Истината, който му казва: „Не се страхувай, аз ще те освободя от мъчнотиите, ще те освободя от всички ограничения“. Някой мисли, че е свободен. Не, ти си свободен само когато любиш.

Ако не приложиш Любовта въвн от себе си, да обикнеш Знанието и Светлината, и не помагаш на хората в ученето, ти не си свободен. Ако плодовете ти не зреят на Божествената светлина, никога не можеш да разбереш и приложиш Свободата. Под *плод* разбирам Свобода, защото само Свободата дава плодове. Само онзи, на когото торбата е пълна с плодове, е свободен; щом торбата е празна, краката отслабват при пътуването и такъв човек не е свободен.

Кой човек е свободен? Който има храна. Следователно ще има тази храна само онзи, който е свързан с Бога чрез Любовта, Мъдростта и Истината. Мъчно е човек да разбере значението на думата *свързан*, затова хората питат: „Как е свързан човек?“. Ти ще се свържеш с великите Божии закони, когато престанеш да мислиш за себе си и за своите нещастия. Да мислиш за себе си – това всеки знае; мислете обаче за Великото и Възвишеното в света – мислете за Бога, Който, като гледа човешките грешки и страдания, понася ги с търпение и с желание всичко да изправи. Като знаете това, стремете се и вие по същия начин да изправите живота си – изправяйте кривите си постъпки, изправяйте кривите си мисли и чувства. Ще кажете, че това е за религиозните хора – те са тихи, кротки, като Божии кравички. Да, Божии кравички са, но трябва да имат знанието на Азман Бера.

Пазете се от отрицателните прояви в живота – от страха, подозрението, съмнението. Страхът е опасен, защото винаги се придружава от лъжата – където има лъжа, там има и страх и обратно – където е страхът, там е и лъжата. Където има страх и лъжа, там няма култура. Аз говоря за вътрешния страх.

Казват за паяка, че е смел, безстрашен. Не, той е много страхлив. Един ден наблюдавам паяк, направил паяжината си в една дупка. По едно време той улови мравка. След нея дойде втора мравка, но не влезе в мрежата – тя хвана една от нишките на паяжината,

постепенно разкъса цялата мрежа и след това влезе в дупката на паяка. От страх той започна да бяга, да се крие, но не използва шестте си крачета, а само четирите и се спря на едно място. Тази мравка освободи първата, която беше жертва на паяка, и му каза: „Нямаш право да ядеш мравки, достатъчни са ти мухите. Ние сме войнствени“. Като наблюдавах това, казах си: „Ето една умна мравка“. Тя искаше да каже на паяка, че нещастията в света идват, когато умът е насочен към престъпления. Това се дължи на изопачените човешки мисли.

След всичко това хората се държат за един обикновен морал. В 1917 година ме викаха в столичното градоначалство. Градоначалникът ми каза: „За теб се говори, че си пипал ръцете на жените. И така да е, човещина е“. Питам какво лошо има в това да пипнеш ръката на една жена. Сам казвам, че зависи от това какви са ръцете на този, който пипа: ако ръцете и сърцето му са нечисти, той трябва да мисли има ли това право, но ако е хирург и пипне ръката на една жена, която страда, има ли нещо лошо в това? Зависи с какви намерения пипа човек. Ако мисълта ми е користолюбива, нечиста, престъпно е да пипам ръката на когото и да е; когато мисълта ми е чиста, безкористна и насочена към единствената цел да помагам на хората, в това няма нищо престъпно. Какво лошо има в това да хванете ръката на една болна сестра? Аз гледам на жената като на своя сестра, в нея виждам духовното, Божественото начало, излязло от Бога. В нея виждам душата, а не тялото. Душата не може да се хваща, нищо не може да я опетни. Нищо не е в състояние да опетни душата нито на мъжа, нито на жената. Човек може да опетни очите си, езика, сърцето, ума си, цялото си тяло, но душата си – никога; тя си остава вечно чиста, каквато я е създал Бог. Целият ад да се вдигне, пак не може да опетни душата. И учените не могат да я опетнят.

Просете, търсете и хлопайте!

Кой проси, кой търси и кой хлопа? Само душата и Духът. Умът и сърцето са слуги на душата и на Духа; значи душата проси, Духът търси, а Синът, роден от Бога, хлопа. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави“. Да бъдеш роден от Бога е най-възвишеното състояние, през което трябва да минат всички живи същества. Само роденият от Бога има абсолютен, висок морал. Той изключва всякаква лъжа – човешката душа и човешкият дух никога не лъжат, те са свободни от този порок. Ако е въпрос за лъжа, търсете я в ума и сърцето. Да мислиш, че душата и духът грешат, това значи да не разбираш Божиите пътища, да не разбираш Божията Любов. Щом съзнаваш, че душата и духът са чисти, свободни от всякакъв грях и престъпление, ти си свободен да правиш всичко, каквото искаш. Ти обичаш Истината и се подчиняваш само на Бога, Който живее в теб. Един закон съществува в света – законът на Любовта, и всички се подчиняват на него; това казват духът и душата.

Като говоря по този начин, някои са готови да изопачат думите ми и да създадат цяла анархия около себе си. Питам: това, което съществува в света, не е ли анархия? Посетете участъците в България, посетете бойните полета и ми кажете какво правят хората там. Това не е за упрек. Ще кажете, че е необходимо за благото на нашия народ. Кой не мисли така? Според мен така мислят глупавите хора. Умните, които изявяват душата и духа си, мислят само едно – че в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина можем да живеем в абсолютна хармония; благодарение на това Възвишените същества от другите планети идват да ни помагат.

Ще кажете, че това са приказки от *Хиляда и една нощи*. Кривите учения и възгледи на хората не са ли приказка? Нещо по-здраво, по-трезво се иска от учените. – „Ние имаме своя наука.“ Това още не е наука.

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

Да се измислят отровни газове, за да се унищожават хиляди хора, наука ли е? Пчелите знаят това изкуство от преди хиляди години – те носят отровата в себе си. И змията носи отрова в себе си – достатъчно е да те ухапе една кобра, за да те изпрати веднага на оня свят. И рибата от преди хиляди години разполага с електрическа батерия, с електрически лампи с цел да убива своя противник. И след това хората казват: „Ние имаме култура“. Отговарям: ако вашата култура не е по-висока от рибешката, тя нищо не струва; ако и вие не сте по-културни от змиите, нямате право да говорите за култура. Ако и вие се изстребвате като рибите, като змиите, като паяците, като вълците, как ще говорите за култура? Как ще говорите за християнство? Какви управници са тези, които ръководят съдбините на своя народ, които го просвещават, а дават простор на лъжата, на непроверени факти; какво може да очаквате от такива хора? Ако главата се вмирише, цялото тяло се вмирисва. Ще кажете, че човек е слаб, че все някъде ще сгреша. Ала като осъзнае грешката си, ще се изповяда пред себе си като пред Бога и сам ще я изправи.

Казвам: великият Божий закон работи вече в света. Виждам, че Бог е отворил две големи книги, съдба иде за всеки. Няма да остане нито един човек в културна Европа, който да не бъде съден; и праведни, и грешни – всички ще бъдат съдени. Няма да остане престъпник в света, който да не бъде съден. – „Като отидем на онзи свят, там ще ни съдят.“ Не, още на Земята ще ви съдят. Ако ви оставят да отидете на онзи свят с греховете си, вие съвсем ще го опетните. На онзи свят Бог не съди никого. Казвате, че Христос ще съди хората. Да, Христос иде вече на Земята. Журито е определено, съдба иде на света. Едно нещо ще разберете всички: има правда в света. Тогава ще проверите, че моите думи са верни. Достатъчно са играли своята роля религиите на лъжата, достатъчно са съществували обществените

форми на лъжа, достатъчно са се ширили в света отношенията на лъжа, достатъчно любов на лъжа! Онова, което осквернява човека, е лъжата. Който лъже, сам опозорява себе си – своите ум, сърце и воля. Може ли да живеем без лъжа? Може, разбира се. Който има душа и дух, може без лъжа; който няма душа и дух, той е свободен, може да лъже колкото иска.

Днес аз говоря на хора, които имат душа и дух. Ваше свещено право е да не лъжете, приложете това право в живота си! Първото свещено право е да прославите Бога на Земята – Бога на виделината. Следователно всички трябва да застанете на страната на Бога и да кажете: „Има един Господ, Когото ние познаваме, и прославяме Неговото име. Има един Господ на Любовта и ние сме на Негова страна. Има един Господ на Мъдростта и ние сме на Негова страна. Има един Господ на Истината и ние сме на Негова страна. Един е Живият Господ и ние сме на Негова страна“.

Този Господ сближава хората, а не ги разединява – така трябва да проповядват свещениците и проповедниците. Ще кажете, че говоря против духовенството. Не говоря против духовенството, но говоря против лъжата, която съществува в света от хиляди години. Където и да се обърнеш – навсякъде лъжа. Виждам един паяк – скрил се в една дупка, стои смирено. Да, той чака да мине край него муха, за да хвърли паяжината си върху нея, да я омотае. Някъде наблизко в тревата лежи един поет, възхищава се от природата, пише някакво стихотворение: „Велика майка природа!“. Велика е Природата, но без лъжа, без картечници, без паяжини и мрежи.

Като говоря така, някои казват: „Това сме слушали много пъти, искаме нещо ново“. Ето новото, което ще ви кажа: докато не осъзнаете, че имате душа и дух, които ни ръководят, докато не просите Любовета, докато не търсите Мъдростта и докато не хлопате за Истината, вие всякога ще бъдете роби, всякога ще

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

страдате и ще се мъчите. Щом осъзнаете, че душата и духът ви сочат правия път на живота, щом приложите Любовта, Мъдростта и Истината, вие ще почувствате онази вътрешна свобода в себе си, онзи вътрешен мир, за които сте мечтали цял живот.

Аз ви говоря малко строго, ораторски, за да вложа тези мисли в съзнанието ви. Не обичам този тон, но понякога той се налага. Според мен този тон е слаб – защо? Защото мислите, върху които ви говоря, сами по себе си са мощни, те работят в Природата и преобразяват нещата. Светлината иде без шум, защото сама по себе си е силна. Понякога аз говоря с езика на гърма и на росните капки, но силата не е нито в гърма, нито в росните капки – силата е в Разумното Слово, което работи чрез Божия Дух.

И тъй, вярвайте във вашата душа, във вашия дух, които Бог е вложил във вас. Бъдете верни на Бога без лъжа и без измама и тогава, когато просите, Любовта ще дойде; когато търсите, Мъдростта ще ви отговори; когато хлопате, Истината ще ви отвори.

20 април 1924 г., София

Ще го изцеля

Казва му Исус:

„Аз ще дойда и ще го изцеля“.

Матей 8:7

Можете ли да си представите свят, в който хората да са крайно щастливи, да нямат нужда един от друг? Ако съществува такъв свят, какви ще бъдат отношенията между хората? Ако има едно щастливо общество, всички ще го идеализират. Интересно откъде е дошла в умовете на хората мисълта за щастие – за да го търсят, тази мисъл все е дошла отнякъде. И онези, които поддържат мисълта за бъдещ живот, както и тези, които го отричат, еднакво мечтаят за едно щастливо общество. За какво щастие говорят хората, които живеят на Земята и на всяка стъпка се натъкват на страдания и смърт? Умрял вол може ли да се съживи? От камъка може ли да стане дърво? Какъв живот очаквате от изсъхналото дърво? От жабата става ли човек? На тези въпроси аз няма да отговоря, нека религиозните сами си отговорят.

Съвременните хора имат два противоположни възгледа за живота – положителен и отрицателен, ето защо, когато говориш на един за наука, за религия, за морал, той ще схване отрицателната страна на това, което му се говори – такъв е неговият възглед, докато друг, който има положителен възглед, каквото и да му се говори, все положителното ще вижда. Ти, който отричаш науката, като се разболееш дъщеря ти, веднага викаш лекар. Ако не се бе разболяла, нямаше да се интересуваш нито от лекаря, нито от медицината. Отричаш религията, Църквата, но като направиш едно голямо престъпление, сам отиваш в храм – да се помолиш, да ти олекне малко. Когато се намери в за-

ЩЕ ГО ИЗЦЕЛЯ

труднение, човек започва да се интересува от всичко, което по-рано не го е интересувало.

Защо се проповядва на хората и какво им се проповядва? Обикновено на хората се говори и проповядва за онова, което им липсва: като проповядваме за Любовта, ние подразбираме, че те живеят в безлюбие; когато им се проповядва за Мъдростта, подразбираме, че живеят в невежество; когато им се говори за Истината, подразбираме, че са в света на безпавието и ограничението; когато им говорим за Доброто, подразбираме, че служат на злото. И обратно – когато се говори на хората за омразата, подразбираме Любовта; когато им се говори за глупостта и невежеството, подразбираме Мъдростта; когато им се говори за робството и ограничението, подразбираме Истината; когато им се говори за злото, разбираме Доброто. Много естествено – умният никога не говори за умни работи, говори все за глупави; човекът на Любовта никога не говори за Любовта – той говори все за безлюбието; добрият никога не говори за Доброто – той говори само за злото. – „Защо е така?“ Защото животът на Земята е построен между контрасти. Как ще примирите тези противоречия?

Като ме слушате да говоря така, вие можете да останете на особено мнение; нямам нищо против, аз констатирам фактите както са в действителност. Като изучавам хората, стигам до следното заключение: в съвременното общество не може да оставите двама добри човека на едно място – защо? Защото всеки ще иска да се прояви самостоятелно, всеки ще иска на него да се даде крепостен акт. Всъщност те трябва или да се слоят, да станат един човек, или да се разделят. Едно ще знаете: според законите на Разумната природа крепостен акт се издава само на един човек – един крепостен акт съществува в цялата Природа. На Земята законите са други – тук може да издават крепостен акт на всеки човек, но вземе ли всеки по един кре-

постен акт, непременно ще се яви лъжата. Цялото, в широк смисъл на думата, не може да се дели на части, То е единно и неделимо. – „Какво общо има крепостният акт с нашия живот? За нас това е противоречие.“ И противоречие да е, то трябва да се разреши. Ако не се разреши, противоречието ще раздели хората, ще ги отдалечи един от друг. – „Нали се проповядва на хората? Не могат ли да се справят с противоречията?“ Там е въпросът – много проповедници има в света, но въпреки това всеки остава на особено мнение. Банкерът и търговецът говорят на свой език – те казват: „Нашите интереси, нашата работа изискват особена будност. Дойдем ли до паричните въпроси, там лихвата ще бъде на пръв план“. Търговецът на платове казва: „Моят интерес ми диктува да продавам платовете си скъпо“. Учителят, свещеникът, лекарят се проявяват всеки според интереса си и се оправдават с условията на живота.

И тъй, от гледището на положителната философия вън от човека никакви условия не съществуват. Условията не са нищо друго, освен блага, дадени на човечеството, но понеже не са ги разбрали и не са могли да ги използват разумно, хората са ги превърнали в условия. Условията влияят само на нечестни хора, които играят на въже, затова някой казва: „Ако ти постъпиш така, аз ще постъпя иначе“ – значи в отношенията съществуват условия. Но между двама добри човека условията никога не могат да влияят. Следователно, където съществуват условия, там е злото. Такива хора говорят за Любовта, а омразата е основа на техния живот; говорят за Мъдростта, а глупостта е основа на живота им; говорят за Истината, а слагат лъжата за основа; говорят за Правдата, а прилагат безправията; говорят за Доброто, а си служат със злото. Те казват, че Доброто не разрешава въпросите на живота. Това е ограничено разбиране.

Когато се казва *Не убивай!*, това подразбира отричане от злото. Под *Не убивай!* разбираме *Не отнемай живота на което и да е живо същество*. Животът е даден от Бога и като отнемаш живота на човека, ти накаръняваш и неговата душа. Като отнемеш благото на човека, той умира; като го лишиш от вода, въздух и светлина, той пак умира. Следователно не лишавай човека от великите блага на Живота – от хляба, водата, въздуха и светлината; това подразбират в широк смисъл думите *Не убивай!*. Човек може сам да се лиши от благата, но и други могат да го лишат. Един окултен закон гласи: благото, дадено от Бога, никой не може да ви го отнеме. Но човек сам трябва да пази благото си; остави ли други да го пазят, той се лишава от него – губи смисъла на живота. Сам ще пазиш своето благо, сам ще пазиш своето свещено право и своето разбиране! Съвременните хора страдат, защото нямат свещено разбиране. Има три вида разбирания: материални, духовни и Божествени; последните аз наричам свещени.

В седмия стих на прочетената глава е казано: „Аз ще дойда и ще го изцеля“. При Христа идвали идейни хора, които говорили за Любов, за Мъдрост, за Истина и въпреки това страдали – ето едно противоречие, в което се намирал Христос. При Христа идвали и болни, страдащи, беснуеми, които Той излекувал. Като четете Евангелието, казвате: „Много болни е излекувал Христос“. Какво ни ползва това, че преди 2000 години Христос е излекувал толкова болни? Важно е кой ги е излекувал. Вие вярвате ли в това? – „Ти можеш ли да го докажеш?“ И вие минавате за вярващи. Можете ли да докажете, че Христос е лекувал беснуеми и страдащи? Всичко се доказва с опит. Химикът взима ретортата, слага в нея известни съединения и получава водород и кислород, на които лесно доказва свойствата. С опит лесно се доказват свойствата на елементите. Кажете ли някой, че и без опит трябва да

вярваме, той не говори логично. И онзи, който говори истината, иска да му се вярва. Казваш: „Вярвам, но от моята вяра нищо не излиза“. Питат ме вярвам ли, че Христос е възкръснал. Казвам: ако наистина вярвахте, че Христос е възкръснал, нямаше да има войни, нямаше да има никакви затвори; понеже има войни, има и затвори, за вас Христос не е възкръснал – вашите затвори показват, че Христос е още в гроба. Вярно е, че Христос е още в гроба, вярно е, че от 2000 години е погребан, затова хората Му пеят – да стане от гроба. Аз поставям въпроса ребром: възкръснал ли е Христос за вас? Вие няма да следвате моята логика, защото ще охлузите гърба си. Аз искам да вървите по пътя на своята логика и свободно да разсъждавате.

Аз ще дойда и ще го изцеля.

Стотникът казва: „Детето ми лежи у дома разслабено и се мъчи. Кажи само реч и то ще оздравее“. Христос му отговаря: „Аз ще дойда и ще го изцеля“. Стотникът е бил умен човек, не искал да отнема времето на Христа – той Му казва: „Кажи само реч и ще оздравее момчето ми“. Вярвал е в силата на разумното Слово, а вие, съвременните хора, казвате, че нещата не стават само с дума. Съгласен съм с вас, но кажете ми с какво стават нещата, щом с думи не стават? Кажете ми един начин, по който стават. – „С работа всичко става.“ Определете ми какво нещо е работата. – „Копането, орането на земята е работа.“ Всъщност работа ли е това? Да рисуваш с четка работа ли е, да шиеш или плетеш работа ли е? Чудни са хората. Според мен копането, орането, шиенето не са работа. На Земята работа няма. Единственият, Който работи в света, е Бог. И ангелите даже не работят, а хората, дошли на Земята, си въобразяват, че работят. Те казват: „Ние сме хора благородни, разумни, много работим“. Как работите? Аз виждам, че затворите са пълни с престъпници, навсякъде виждам голям разврат и поквара, а хората казват, че са работили. – „Като се моля, не

работя ли?“ Казано е, наистина, че молитвата е работа, но аз намирам, че вашата молитва още не е работа. Знаете ли на какво прилича вашата молитва?

Ще ви приведа един случай от живота, станал още в турско време някъде във Варненско. Един евреин пътувал през гора. Той носел със себе си чанта, пълна със злато. Като вървял, постоянно се оглеждал надясно и наляво – да не излезе от гората разбойник да го обере. По едно време настигнал един турчин, който си правел молитвата. Приближил се евреинът до него, погледнал го с благоговение, но турчинът не му обърнал внимание, продължавал да се моли. Евреинът си казал: „Ето, Бог ми помогна – срещнах един религиозен човек, на когото мога да разчитам“. Като свършил молитвата си, турчинът се обърнал към евреина и започнали да разговарят. Евреинът му казал:

– Радвам се, че срещнах един набожен човек. Аз нося пари в чантата си и се боях да не налетя на разбойници. Щом вярваш в Бога, ти ще ми помогнеш да изляза от гората. Ще те помоля да ме придружиш и да носиш чантата с парите ми.

Турчинът го погледнал, усмихнал се и му казал:

– Да, мой дълг е да се моля на Бога. Готов съм да те придружа. Дай чантата си, дай и револвера и да вървим.

Като навлезли в гъстата гора, турчинът казал на евреина:

– Хайде, върви пред мен и продължи пътя си!

– Ами парите?

– Върви и ни думи повече!

– Как така? Аз разчитах на теб като на набожен човек, а ти ме обра!

– Няма защо да се чудиш: да се моля е мой дълг; да обирам хората – това е мой занаят. Довиждане!

Така постъпват и светски, и религиозни хора. Като се молят в гората, вдъхват доверие, изглеждат светии; щом им дадеш чантата с парите си, за да я пазят, те из-

важдат револвер и казват: „Хайде, продължавай пътя си! Ако говориш много, ще опиташ револвера“.

Днес всички хора се поздравяват с „Христос възкресе“. Един беден руснак казал: „Ест деньги – Христос възкрес; нег денег – смертию смерть“. Бедният българин пък казва: „Щом има козунаци и агънце, Христос възкресе; щом няма козунаци и агънце, смертию смерть“.

Една студентка ми разказваше интересен случай от живота, на който е била свидетел. Едно бедно семейство, нейни съседи, си купило агне за Великден, което бащата се готвел да заколи. Момиченцето му, ученичка в трети клас, като видяло, че бащата вдига нож, започнало да плаче и да се моли:

– Татко, не коли агнето, нека си живее!

– Какви са тези глупости, кой те научи да говориш така? Аз купих агнето за Великден – да си хапнем, да разберем, че Христос възкръснал.

– Моля те, татко, не го коли! Нали и Христос така прободоха с копие? Защо ще колиш агнето? Ти не си разбойник.

Ядосан, бащата набил детето, бутнал го настрани и заклал агнето. „Детето започна да плаче още по-неутешимо. Като видях тази случка, аз извиках момиченцето при себе си и казах: „Не плачи! Ето какво ми каза агънцето за теб: „Малкото момиченце има добро сърце. Аз му благодаря, че поплака за мен. Грехът е на бащата, не неин“. Момиченцето се утеши и престана да плаче.“

Казвам: две хиляди години след Христа бащата християнин и неговото дете, още непросветено, водят спор трябва ли да се колят животните. Питам кой постъпва по-благородно – бащата християнин или неговото още непросветено дете? Кой има по-голяма човештина, кой прояви по-голямо съзнание? Дълг на съвременните християни е да възпитават младите да живеят добре. Старите развалиха младото поколение,

те трябва да го изправят, да го поставят в правия път. – „Училището, обществото ще ги възпитат.“ Ако родителите не им предадат истинските Божии закони, отвън никой не може да им помогне. Кой научи бубата да се превръща в какавида и да тъче своята коприна? Кой научи паяка да тъче своята паяжина? Кой научи пчелата да събира нектар от цветята и да прави мед? След всичко това ще дойдат видни педагози да учат хората как да живеят. Това е морализиране, което нищо не допринася. Ще дойдат богословите да убеждават хората, че Христос е възкръснал. Казвам: ние вярваме само в Любовта. Понеже Бог е Любов, където е Любовта, там е възкресението; където Любовта отсъства, там няма никакво възкресение.

Често се говори за нас, че нямаме правилна логика. Аз не съм съгласен с това. Според мен съвременната логика е като тази на конете. Аз искам да накарам хората да мислят по нов начин, нова логика им препоръчвам. Лекарите ни се сърдят, че не се лекуваме по техните методи. Ние се лекуваме, но по методите на Живата природа. Малко ли болни има в света? Значи имат достатъчно работа. Трябва ли целият свят, всички хора да боледуват? Ако всички хора боледуват, кой ще ги гледа? Къде ще намерят легла за всички? Да се лекуват хората по болниците – това не е смисълът на лекуването, това е временен метод за облекчаване на страданията им. Предназначението на лекарите не е само в обикновения начин на лекуване, те имат по-високо предназначение – да научат хората да живеят правилно, да прилагат законите на Разумната природа. В бъдеще на лекарите ще плащат за всеки съвет. Тогава те няма да лекуват болни, а ще посещават здравите поне един път седмично и ще ги учат как да живеят, как да подобрят живота си. Така ще работят и свещениците, и проповедниците, и учителите. Нови методи на възпитание, нова наука, нов живот са нужни на хората.

Иде нова епоха в света, когато от хората на сегашния ред и порядък ще остане само един представител. В бъдеще за да си представят хората какво нещо е война, ще дават представления; само на сцената ще стават сражения, но не и в действителния живот. Войниците ще бъдат въоръжени с книжни саби, пушки и ножове. Щом се даде знак, войната ще започне и на която от двете страни се счупят, или по-право се скъсат оръжията, тя ще бъде победена. На победителите ще дават по един кръст за храброст и с това войната ще свърши. Коя от двете войни е по-добра: тази на сцената или сегашната, която става на бойните полета? Ще кажете, че е глупаво да се воюва с книжни пушки и ножове. Не е глупаво, това е представление на война. Според мен истински герой е онзи, който доброволно, съзнателно отива на бойното поле, а не този, когото заставят насила да воюва – той е страхливец, не е герой.

Човек трябва да има убеждение – това е философията на живота. Велики принципи са нужни на хората. Подло е да проповядваш едно учение, без да си убеден в него; подло е да учиш без убеждение; подло е да изповядваш една религия, без да си убеден в нея; подло е да воюваш без убеждение. Каквото и да правиш, трябва да се ръководиш от едно свято убеждение, от едно свещено чувство в себе си. Като човек ти трябва да се отличаващ от другите живи същества. Кое е отличителното качество на човека?

Съществуват няколко вида живот: живот на минералите и кристалите, на растенията, на животните, на хората, на ангелите и най-последно – Божествен живот. Всеки има свои отличителни качества. Като човек ти трябва да намериш начин да живееш разумно.

Кое е отличителното качество на човека? Едни казват, че мисълта е същественото качество на човека, други казват, че същественото му качество е да чувства. Да, но чувстването е качество и на животните, и на растенията. Единственото нещо, което отличава

човека, е не само способността да мисли, но да носи поне една свещена мисъл в ума си. Това означава каквото и да мисли и върши, да е в съгласие със законите на Бога, на ангелите и на Живата природа. Под *Жива природа* ние разбираме себе си, а не целокупното човечество. Следователно всяка постъпка трябва да се разглежда от три страни: дали е в съгласие със законите и правилата на целокупното човечество, на ангелите и на Бога – това е правата философия на живота.

Много философи има в света, разни философии сте чели в живота си, но в сравнение с истинската философия те са празни, без съдържание. Днес всеки може да философства, но истинският философ се отличава по правилните заключения и изводи в своите знания. В тях няма нищо фалшиво, неговите знания са абсолютно проверени. Философия, която се занимава с непроверени знания, не е истинска, тя е играчка, забава за хората.

Христос казва на стотника: „Аз ще дойда“. За да тръгне човек в новия път на живота, който сега се проповядва, както и в пътя на възкресението, трябва да изучава новата философия. Според нас възкресението е друго нещо, не това, което разбират богословите. При възкресението животът минава от една фаза в друга, където смъртта се изключва – такъв е законът. Човек живее 50% и умира 50% – значи колкото е възможно да живее, толкова е възможно и да умре, но при възкресението законът е друг, там смъртта се изключва. Аз не разглеждам физическата смърт – защо? Защото тя е резултат на духовните процеси в човека. Ала не всички живи същества умират физически – например гъсеницата, която се превръща в какавида, не умира, тя само се е трансформирала. От човешко гледище под *смърт* разбираме спиране на живота. Там, където става трансформиране, означаваме минаване от смърт в живот, т.е. минаване от един живот в друг. И Христос говори за това трансформиране. Съвремен-

ните хора, които живеят в закона на смъртта, разбират това. Онези, които живеят съобразно законите на Живата природа, непременно ще дойдат до възкресението; щом дойдат до това разбиране, ще възприемат методите на Божествената наука. Така трябва да живеят всички хора. Как, по какъв начин?

Имаш жена, деца, приятели – какви трябва да бъдат отношенията ти към тях? Какви трябва да бъдат отношенията ти към майка ти, баща ти, към братята и сестрите ти? А какви трябва да бъдат към животните и растенията? Това е велика наука, която трябва да се изучава. Питам: по какво се отличава любовта на приятеля? Ще кажете, че тя е идеална любов. Аз ще ви определя какво се разбира под идеална, т.е. приятелска любов.

Двама приятели, и двамата бедни, живеят заедно; обичат се, готови са на всякаква жертва един за друг. Като деца са играли заедно, заедно са учили, завършили гимназия и през цялото време са имали идеални отношения. На разходка ходят заедно, на работа – пак заедно, неразделни са. По едно време единият от тях се оженил за богата мома и работите му се наредили добре. Постепенно се издига до най-високото обществено положение, става министър. Той е щастлив в семейството си, радва се на децата си. Приятелят му обаче си остава беден – не му върви в живота. Казвате: „Приятелят му трябва да го назначи на добра работа, да докаже своето приятелство“. Това не е достатъчно. Ако той запази към приятеля си същите отношения и чувства, каквито е имал по-рано, това наричам идеална любов. И най-малката промяна в отношенията нарушава закона на приятелството. Този закон се отнася и до отношенията между братя и сестри, между родители и деца. Истинската любов е вечна и неизменна.

Питам: защо единият приятел останал беден, а другият забогатял? Това е научен въпрос, който се обуславя от различни причини. Казвате, че единият бил

по-умен, по-енергичен, по-пъргав. Как ще си обясните защо един човек е по-енергичен и по-бърз от друг? За да си отговорите на този въпрос, ще си послужите с науката. Кои тела се движат по-бързо: които са по-близо до Слънцето или които са по-далеч от него? Знае се, че колкото по-близо е тялото до Слънцето, толкова по-бързо се движи. Има един закон, който определя бързината на движението на телата, този закон има отношение към Любовта. Следователно, колкото повече обичаш някого или нещо, толкова по-бързо се движиш, с толкова с по-голяма скорост отиваш към него. За светлината се знае, че се движи с голяма бързина. Защо е така? Защото изтича от центъра на Любовта – следователно светлината е еманация на Любовта. Оттук вадим заключението: най-бързо се движат в пространството тези тела или същества, които излизат от центъра на Любовта.

Мощна е Любовта, ето защо, когато Мъдростта и Истината искат да придадат по-голяма бързина на своите сили, те ги прекарват през центъра на Любовта. Всички добродетели прекарват своите сили през центъра на Любовта, за да им дадат по-голям тласък. Това се отнася и до човека – който е бърз, подвижен, с интензивен живот, той е в центъра на Любовта; ако няма тези качества, той излиза от друг център.

Мнозина се запитват защо страдат, защо боледуват, защо са обременени. Защото са вън от центъра на Любовта. И Христос, когато е говорил на болни и страдащи, е имал желание да ги въведе в центъра на Любовта, където няма страдания и болести. Страданиято и Радостта са граници на Любовта – щом влезеш в Любовта, страданиято се превръща в Радост; щом излезеш от Любовта, Радостта ти се превръща в страдание. – „Може ли човек да влиза и излиза от центъра на Любовта?“ Може, разбира се. Например когато влиза в по-гъста среда, той среща съпротивление, поради което скоростта му намалява – това причинява

страдание; и обратно – когато влиза в по-рядка среда, съпротивлението намалява, скоростта му на движение се увеличава и той се радва. Най-рядката среда, в която човек може да живее и да се ползва от добрите условия на живота, това е Любовта.

Като изучавам новите прогресивни движения, виждам, че и в тях има заблуждения. Те мислят, че могат да се домогнат до Мъдростта и Истината без Любовта – това е най-голямото заблуждение, в което изпадат. Не говоря за обикновената любов, която вместо да помага на човека, го събаря; имам предвид Божията Любов, която повдига всички живи същества. Някой ученик се оплаква, че не му върви в училище, и търси помощ от някой приятел или приятелка. Докато очаква на външна помощ, той нищо няма да направи. Такъв пример имаме в живота на Адам. Той бе поставен в Райската градина, там да реши една важна задача, но каза: „Сам не мога да реша задачата си, искам да имам един приятел или приятелка, заедно да я решим“. Даде му се една приятелка, но вместо да решат правилно задачата, те сгрешиха, заради което ги изпъдиха от училището – изпратиха ги вън, в света, там да я решават. Това не изключва отношенията между хората. За да бъдат свободни, мъжете и жените трябва да се върнат в центъра на Любовта, от която са излезли; само така те ще се познаят и обновят, само така ще разберат какво значи отношение между души.

Стотникът дойде при Христа и Му каза: „Господи, речи само реч!“. Исус му отговори: „Аз ще дойда и ще го изцеля“. Каква е била задачата на Христос като Учител? Задачата Му е била да хвърли светлина в ума на Своя ученик и да го изцели. Задачата на Учителя е още да изцели сърцето на своя ученик и да укрепи неговата воля. Всичко зависи от средата на Любовта – щом влезете в тази среда, ще бъдете силни да се справяте с мъчнотиите си; ако излезете от нея,

ЩЕ ГО ИЗЦЕЛЯ

ще се лишите от условията на живота, ще изгубите и живота си.

Ще ви предам накратко една малка басня, от която сами да извадите известна поука. Изпратили една делегация при животните, за да ги покани на угощение, където ще се раздават блага според техните нужди. Делегацията отишла първо при мишката. Като я поканили на угощението, обещали ѝ голяма служба. Мишката помислила малко и отговорила: „Отказвам се от угощението. Господарят ми е сложил пред моята дупка един капан с парче пастърма в него. Искam да опитам пастърмата, никога не съм яла такова нещо; трябва да стоя пред дупката и да издебна момента, когато господарят не е вкъщи“. Останала мишката в дупката си, но скъпо платила за своята лакомия. Делегацията отишла при гъсеницата и я поканила на угощението, където ще получи нова хубава дрешка. Гъсеницата веднага отговорила: „Не мога да дойда, защото чакам вече пролетта. Дървото близо до мен се разлиства и искам да опитам сочните млади листенца“. И тя платила скъпо за своята лакомия – в същото време господарят на това дърво излязъл да изчисти гъсениците по дърветата и изчистил и гъсеницата, която бързала да опита младите сочни листенца. И хората имат разбирания като тези на мишката и гъсеницата. За какъв идеал може да се говори при такива разбирания и желания?

Като говоря за Бога, мнозина се запитват: „Може ли ние, обикновените хора, да имаме връзка с Бога, Великия създател на света?“. Питам: ако не можете да се свържете с Бога, с кого друг ще влезете в общение? – „С хората.“ Каква е задачата на хората? Нали всички хора трябва да имат общение с Бога? Както храната, водата, въздухът и светлината са необходими за нас, такава необходимост е Бог за нашия физически и духовен живот. Щом е такава необходимост за нашите души, трябва ли, ако ви поканят да влезете в средата

на Любовта, да се откажете като мишката? И за какво се отказала тя – за парче пастърма. Или ще се откажете като гъсеницата, която предпочела листата на дървото. Онзи, който е сложил капана с пастърмата пред вашата дупка, няма да ви остави да я опитате и онзи, който отглежда дърветата, няма да ви остави да изядете листата им – ако опитате да ги изядете, ще платите с живота си.

Един италианец ми разказваше за интересен научен опит, който направил сам. Под стъклен капак сложил 26 червея и ги наблюдавал как се изяждат; един след друг изчезвали, докато останали само шест, после останали пет, четири, три. Един ден той видял, че под звънеца останали само два червея, най-изхранените. След два-три дена останал само един. Италианецът си казал: „Сега аз ще се справя с теб“ – опекъл червея и го изял. Питам: кой спечелил от този опит? Червеите, затворени под капака, разрешиха ли нещо? Те знаят, че трябва да живеят, и се изядоха един-друг. Най-после италианецът казал на последния червей: „Сега ти ще се пожертваш за мен“.

Сега съвременните хора философстват под стъкления капак и казват: „Ние разрешаваме важни въпроси – социални, религиозни, семейни“. Да, като италианеца, който наблюдавал червеите. И вие, като се изядете един-друг, ще остане последният – най-големият и изхранен, и тогава италианецът ще му каже: „Искам да видя кой е този герой, който изяде 25 червея. Аз ще го опитам“. Такъв е краят на съвременната философия.

Казва му Исус: „Ще дойда и ще го изцеля“. И сега иде Христос на Земята, но няма да ни опече, както италианецът опекъл червея, друго е Учението на Христа. За да се възприеме то, във всички хора трябва да се пробуди Божественото съзнание, което ще разреши въпроса. Вътрешно животът на хората е уреден и ако се оставите на своята интуиция, на своето разумно

сърце, на своя ум и на своята воля, ще изпълните задълженията си хиляди пъти по-добре, отколкото без това ръководство. Зле ли щеше да бъде на българите, ако се ръководеха от този принцип? Където действа той, всичко се нарежда добре. Не говоря само за българите, всички славяни трябва да бъдат силни със своя ум, със своето сърце и воля. Знаете ли каква сила представлява човешката мисъл? Жалко е, че днес тя е насочена само към разрушения. Десетки години преди Световната война⁴⁰ вестниците постоянно пишеха за война.

Често хората казват: „Грешни сме, грешни“, докато станат грешни. Други казват: „Не вярваме в Бога, няма Бог“; както казваш, така става – за тях наистина няма Бог. Следователно всички отрицателни прояви в човешкия живот са създадени по изкуствен начин. При това положение щастливи ли са хората? Последният червей, който изял всичките червеи, щастлив ли е бил? Но най-големият, гигант червей, италианецът, казва: „Сложих под стъклен капак 26 червея, за да ги наблюдавам, да видя тяхната сила, и най-после доказах, че аз съм най-силен“. В случая уподобявам италианеца на смъртта. Ще кажете, че той е лош човек. Не е лош, но той представя смъртта – тя поставя човека под стъклен капак и го наблюдава. Някои си представят смъртта като човек с коса в ръка – където мине, всичко коси; щом остане последният човек гигант, тя казва: „Сега аз ще те опитам“. Това е факт. Кажете ми къде са вашите дядо и баба – не ги ли изяде този италианец? Има ли човек на Земята, който да не е изяден? Всеки е поставен под стъклен капак за наблюдение, след което ще бъде изяден.

Христос казва: „Аз ще дойда“. Той дойде на Земята, за да освободи хората от техните заблуждения, и посочи истинския път на живота – пътят на Любовта. Обществено, политическото и духовното положение на народите зависи именно от спазването на този

закон и правилното отношение към него. Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля“. Той отиде при болния, защото Го повикаха. Питам: всички болни повикаха ли Христа? Не говоря за здравите, защото те не се нуждаят от лекар. Болните и до днес не са повикали Христа, т.е. не са пожелали да приложат Любовта. Любовта трябва да се изучава като наука, а не само да се говори за нея. За Любовта са писали и пишат и поети, и философи, но светът не се е оправил. Тя трябва да се прилага, а не само да се възпява. Може да се жените, да раждате деца, да ставате майки и бащи, но ако не я приложите, нищо няма да постигнете. Свещен е пътят на Любовта. Като следваш този път, първо ще възлюбиш Бога, а после своя ближен като себе си.

Казваш за някого: „Красив е този човек“. В какво се вижда красотата му? – „В очите.“ Красотата на очите е временна; днес има красиви очи, но знаете ли колко време е работил, докато ги създаде? Сегашната форма на човека е по-красива от тази в миналото, а бъдещата ще е още по-красива, но истинската красота на човека е в неговата душа.

Красотата на човека не е във външната му форма, има известни вътрешни качества в него, които го правят красив – едно от тях е разумността. Колкото по-благороден е човек, толкова по-разумна е неговата реч; в нея има мекота, нежност. Щом изгуби благородството си, той става груб и говорът му става груб; грубата реч показва, че в него няма Любов. Вижте как говори онзи, в когото Любовта присъства – всяка дума е намясто и пада на човешкото сърце както росните капки на цветята.

Христовото учение, т.е. Учението за Любовта, не е за обикновените хора – то е за необикновените, за разумните. То не е за болни сърца, за болни умове – човек трябва да бъде умствено, сърдечно и волево здрав и тогава да го изучава. Той трябва първо да излезе от болницата, за да прилага това Учение. Болните

могат да се ползват от силата на Христа, но те не са готови да приложат Любовта. Христос имаше сила в Себе Си, с която изцеляваше болни, затова стотникът Го молеше: „Кажи само реч и ще оздравее момчето ми!“. И ние, съвременните хора, казваме: „Само една дума на Христа може да излекува болния“. Да, така е, това е вярно за Христа, защото Той живее в закона на Любовта; ако живееш в Любовта, и ти само с една дума ще излекуваш болния. – „За мен това е невъзможно.“ Докато мислиш, че е невъзможно, ще бъде невъзможно; в момента, когато кажеш, че е възможно, ще бъде така. Има ли по-голяма сила от Божията? Следователно, щом влезеш в средата на Любовта, ти ще станеш едно с всички живи същества – с растенията, животните и хората, и тогава ще видиш, че Любовта се проявява и в най-малките частици на материята – във всяка частичка има живот.

Аз ще дойда и ще го изцеля.

Значи в Христа има доброто желание да помогне. Християните поддържат мисълта, че Христос ще дойде на Земята сега, както е дошъл преди 2000 години. Те се питат кой е Христос. Христос е първото ограничение на Бога – самоограничението и проявлението на Бога в Битието наричаме Христос. Той не е в формата, защото тя се мени; през всичките векове Христос е един и същ, но понеже съзнанието на хората се променя, техните схващания за Него са различни. Мравките имат едно схващане за света, червеите – друго, рибите – трето, а схващанията на хората за света са съвършено различни от тези на ангелите. Ето защо, като се говори за Христос, ние разбираме първата проява на Бога в Космоса като Любов.

Някои казват, че Христос нямал смелостта да каже, че е Син Божи. Не е така, това е неразбиране. Ако е за смелост, само страхливият трябва да има смелост. Каква смелост е нужна на онзи, който върви в Божествения път? Според мен само страхливият може

да бъде смел, защото разчита на револвера; щом му вземеш револвера, смелостта му изчезва. Смелостта е нещо външно, а упованието на Любовта е вътрешна сила. Когато човекът на Любовта се приближава към теб, още отдалеч умът ти се проявява; пред него тво-
ята сабя и пушка се стопяват. Ако Христос слезе днес на Земята, всички пушки и топове, всички щикове ще се стопят, няма да остане парче желязо нестопено. – „А като се стопи желязото, с какво ще се бием?“ От това гледище казвам: праведен е онзи, който може да издържи 35 милиона градуса топлина; мъдър е онзи, който може да издържи пет милиарда единици светлина. Ако един човек издържа 35 милиона градуса топлина и пет милиарда единици светлина, с какво ще го биете? Вие искате да дойде Христос на Земята, но знаете ли какво ще стане тогава? Цялата Земя ще се възпламени и ще изгори – огън носи Той със Себе Си. Той не е онзи Христос от Палестина – тогава евреите разпнаха Исус, а Христос си отиде. Той казва на съвременните християни, че ще слезе на Земята с 35 милиона градуса топлина и с пет милиарда единици светлина. Тогава да му мислят вярващите! Ще възразите, че това са небивалици, приказки от *Хиляда и една нощи*. Прочетете глава 24 от Евангелието на Матей и ще видите, че още тогава Той е предсказал това.

Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля“. Днес е изпратена една делегация от Земята с молба Христос да дойде на Земята, за да изцели човечеството. Сега иде Христос! Приемете в умовете и сърцата си свещената мисъл, че Бог е Любов. Кажете си: „При всички условия на живота аз съм готов да постъпвам с приятелите си и с всички близки по закона на Любовта“; този е идеалът на човешката душа. Това да стане по свобода, а не чрез заповеди – само така душата ви ще се разшири и духът ще се възвиси. Щом придобиете Любовта, ще я приложите към болните и страдащите, към изоставените и падналите в света. Страдащият и

болният трябва да знаят, че има Един приятел в света, верен при всички условия на живота. Той всякога ни помага – ще хване болния за ръка, ще го потупа и ще каже: „Аз ще те изцеля“. Значи има Един Човек в света, на Когото всички можете да разчитате – чрез Него Бог се проявява.

И тъй, ако ви питат в какво се състои Новото учение, кажете: „Любовта ми към моите родители, братя, сестри, приятели да бъде една и съща при всички условия на живота“. Тя никога не се изменя, нито се променя. Тогава ще се изпълнят думите на Христа: „Аз ще дойда и ще ви изцеля“.

27 април 1924 г., София (Великден)

Каквото попросите

*Ако просите нещо в Мое име,
Аз ще ви го направя.*

Йоан 14:14

Интересно е, че ние, съвременните хора, които живеем в двадесети век – век на светлина и знание, имаме нужда да ни се обясняват най-елементарни работи. При това не само простите хора се нуждаят от обяснения, но и учени и философи понякога имат нужда от обяснения на елементарни неща. Обясненията са необходимост даже и в самата Природа. Вземете например физиологията. Що е физиология – наука, която се занимава със службата на отделните органи както в човешкия организъм, така и във всички останали организми. Кой човек, като сложи ръка на сърцето си, не усеща, че то бие? Това не е достатъчно. Всеки се запитва защо бие сърцето, каква е неговата служба в организма. Тези въпроси са създали физиологията. Било е време, когато хората не са знаели нищо за кръвообращението, но днес и малките деца знаят това. Някои учени казват, че сърцето е причина за разнасяне на кръвта по цялото тяло. Вярно е, че сърцето изкарва кръвта навън и тя се разнася по цялото тяло, но тези учени не знаят, че зад сърцето има друга сила, която го заставя да работи. Учените казват, че като се свива и отпуска, сърцето тласка кръвта навън и тя се разнася по цялото тяло. Коя е причината за това свиване и отпускане, какви закони го управляват? Казвате: „Това не е наша работа. Ние знаем, че сърцето тласка кръвта навън и тя се разнася по цялото тяло, повече не се интересуваме“. Тогава и аз няма да говоря за функцията на сърцето, ще оставя този въпрос необяснен.

Когато запитвам някои хора кое е същественото в техния живот, те веднага отговарят: „Парите“. Защо парите са същественото? Защото, като имаш пари, ще си купиш къща, нива, лозе, ще бъдеш почитан от всички. Допуснете, че хората са еднакво богати – имат еднакво количество пари, къщи, ниви. Какво ще спечелят от това, каква цена ще имат тогава парите? Каква цена ще има богатството? Зад парите стои друга сила, а парите, сами по себе си, са средство, условие, чрез което тя се проявява; щом силата изчезне, и парите ще изчезнат. Силата, която стои зад парите, е общественият организъм, който ги е поставил в действие.

Днес всички хора питат как може да се оправи светът. Религиозните казват, че светът ще се оправи чрез вярата в Бога. Кой не вярва в Бога? Държавниците казват, че светът ще се оправи, когато в държавата се наложи пълен ред и порядък. Кога в държавата не е имало ред и порядък? Военните казват, че войската трябва да бъде силна, за да се справя с външните неприятели. Кога не е имало войски, кога не е имало офицери и войници? Първият генерал в света е бил Адам. Отличен генерал, но гол, нямал дрехи, нямал и еполети както сегашните генерали. Бог го изпратил на бойното поле да реши един важен морален въпрос, но той пропаднал, не могъл да го реши правилно, затова Бог го изпъдил от Райската градина – изпратил го в света, там да се учи. – „Какво представлява Райската градина? Щом е градина, в нея се отглеждат хубави дървета.“ Ако е така, и днес може да съществува такава райска градина – все ще се намери един градинар, който може да насади най-хубавите плодни дръвчета и да ги отглежда с Любов, но Райската градина е една. Това показва, че вън от дърветата има нещо друго, което обикновеният градинар не може да предаде.

Ако попросите нещо в Мое име, Аз ще ви го направя.

Питате: „Защо трябва да просим в името на Христа? Друго нещо не можем ли да направим, непременно ли трябва да просим? В друго име не можем ли да просим?“. Аз ще ви обясня защо трябва да се проси в името на Христа. Ако моето обяснение ви хареса, ще го приемете; ако не ви хареса, можете да го разкритикувате. Ти си българин, искаш да отидеш например в Англия. Нужна ти е известна сума – какво ще направиш? Ще внесеш в Българската народна банка стойността на сумата 200-300 златни лири и ще ти се издаде един чек, с който можеш да заминеш; значи ще се помолиш на Българската народна банка да ти отвори път за Англия. С чека можеш да отидеш в Англия и в някоя английска банка ще изтеглиш сумата, която си внесъл в България, иначе там няма да те кредитират. Дойде един учен човек да ви говори върху известен въпрос, но вие не вярвате – защо? Той няма чек, издаден от банката. И аз, като ви говоря, взимам един стих от Писанието – той представлява чек, издаден от Божествената банка; като видите чека, искате или не, ще го признаете и ще го изплатите. Ето защо, когато някой говори върху известен въпрос, все ще цитира какво са казали видни учени по същия въпрос, та покрай тях и той минава. Постоянно слушате да цитират какво е казал Кант⁴¹, какво са казали Лаплас⁴², Спенсър⁴³ и т.н. Религиозните цитират какво са казали Исаия, Христос и др.

Хубави неща са казали учените и философите, хубави неща са казали пророците и Христос, досега аз не съм чул някой учен или пророк да е казал нещо лошо. Лошото е в хората – че те разбират работите криво. – „Защо е така?“ Ако говориш на глухия, няма да те разбере – опитва по движенията на устните ти да те разбере, но в края на краищата ще изопачи истината; той нищо не чува и казва: „Чух и разбрах какво се говори“. Друг е сляп и казва: „С очите си видях всичко“. Нищо не си видял.

За да разбере Великата истина, всичките сетива на човека, всичките му органи трябва да функционират правилно – не по правилата на държавата или Църквата, по каноните на някоя религия, не по разбирането на философа, проповедника или учения, а по онези вътрешни закони и правила, написани в самия човек. Следователно има един Вечен, Абсолютен авторитет, на Когото всички разчитаме, и именно от Него черпят всички учени. Ние се отнасяме с уважение към ученията, които черпят от този Авторитет. Тогава физиологът дава правилни обяснения за функциите на човешкия организъм. – „Каква е задачата на физиолога?“ Да ни покаже, че при известни отклонения и нарушения на праведния живот функциите на организма се изменят. Щом функциите на организма се изменят и станат дисхармонични, човек трябва да вземе мерки, за да възстанови първоначалната му хармония.

Това иска и Природата. Тя е разумна. Някои учени поддържат идеята, че трябва да подчиним Природата, да ѝ заповядваме. Това е най-голямото безумие, което може да се очаква от тези учени, Природата ще им покаже, че не са прави; тя казва: „Главите ви трябва да узреят“. В нашите очи Природата е най-разумното, най-реалното проявление на Бога. Тя няма само външна, видима страна, но и вътрешна, скрита от погледа на обикновения човек. Например някой пиянства и за оправдание казва: „Природата е вложила нещо в мен и аз не мога да се противя на тази сила“. Причината не е в Природата, но в онзи ред поколения – деди и прадеди, живели преди него; те са пиянствали и са предавали слабостта си на този човек. Той пак казва: „Трябва да се пие – това е инстинкт, вложен от Природата“. Природата никога не влага такива инстинкти в човека. Един инстинкт е вложила в него – желанието му да пие чиста хубава вода; това е подтикът на Разумното, Божествено начало в човека. Природата е създала само едно питие – водата, и щом е така, не казвай-

те, че пиянството е нейно изобретение. Вън от водата всички питиета са човешки изобретения.

За да разберем Природата, трябва да я обикнем, да влезем във връзка с нея, както детето е във връзка с майка си. Ще кажете, че първо трябва да обичате Господ, а после – Природата. Съгласен съм, но питам: хората обичат ли Господ? Какво ще кажат патриарсите и владиците, служители на Бога, с корона на глава – обичат ли Господа? – „Ама ние имаме благословението на Господа, ние сме свързани с Него.“ Щом е така, нека някой от сегашните владци и патриарси сложи ръката си върху главата на болни и ги изцели. – „Това е било във времето на Христа, Той е имал тази сила. Това не е наш прерогатив.“ Кое е ваш прерогатив – да опопвате хората, да ги венчавате и развенчавате ли?

Сега, като ме слушате да говоря така, казвате: „Ето колко неблагочестиво говори, как уронва името на духовенството“. Аз се застъпвам за Божието име. Човек не се ражда свещеник, а човек, да мисли право. Щом съм дошъл на Земята, трябва да ви говоря Истината; ако не направя това, не съм никакъв проповедник. Който проповядва, трябва да освети Името на Бога, Който ни е дал ум, сърце и воля да Го славим и осветяваме. И на владиката ще кажа: „Братко, ти си дошъл на Земята като брат на човечеството, Бог не те е направил владика. Като чета в архива на човечеството, никъде не е писано, че Бог е кръстил попове и владци – те са кръстени от хората. Казват за някого, че е виден проповедник. Възможно е, но той не се е родил виден проповедник; той е ученик, дошъл на Земята да изпълнява Волята Божия – това е правото разбиране на живота. Питам: духовенството на Православната църква почитано ли е от народа? Ще каже духовенството, че това е сектантство, дяволи са влезли между хората и ги учат да не почитат духовенството. Не е така. Аз мога да им кажа кои са причините за това. Ако си взел пари назаем от сто места и не ги връщаш

на хората, кой е виновен, че не те почитат? Вината е в самия теб. Ако си прав, няма да те защитавам – според Новото учение аз не защитавам праведни хора. – „Но хората трябва да ме почитат.“ Това е тяхна работа, не се занимавам с този въпрос; единственото важно нещо за мен и за вас е да изпълним Волята Божия.

Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя“. Какво трябва да просим – ето важният въпрос. Някои просят пари от Христа, други – здраве, трети – обществено положение и т.н. Военният ще проси от Христа да укрепи силата му, че като влезе между неприятеля, да го победи и след това да го наградят. Проповедникът ще проси от Христа красноречие, та като го слушат, да кажат: „Умен е този човек, глава има“. Кой хора, които са говорили и проповядвали, не са били умни? Това са хора, които говорят логично, свързано. Говорят свързано, но не всякога свързаните думи носят Истината. – „Аз искам да бъда красив.“ Защо искаш да бъдеш красив? Аз зная причината, но мълча. Всички хора просят ненужни неща, а нужното, същественото за тях, оставят настрана. Ще кажете, че животът е реален, трябва да живеете, да го използвате. Съгласен съм с вас; това желание е общо за всички живи същества, не само за хората, то е тяхно право. Да живеят – това е закон. Право е за всички живи същества, но как трябва да се живее – това е първата наука, която трябва да се изучава. Христос казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. Мислите ли, че лесно се живее? Животът се нуждае от много обяснения.

Вие смятате, че за да се живее, са нужни много знания. Човек може да живее и без много знания. Къде се е учило житното зърно как да расте и да се развива? Къде е учило то веднага да се приспособява към новите условия и само да върши работата си? Не се е учило нито от майка си, нито от видни философи, но въпреки това, щом попадне в земята, веднага

започва да расте и да се разклонява. Житното зърно знае какво да прави, а вие, като се натъкнете на известни научни факти, казвате: „Така е направил Господ“. Значи убиеш един човек и казваш: „Така е рекъл Господ“; заколиш една овца и казваш: „Така е рекъл Господ“. Невежа си. Щом приемеш, че за всичко Бог е рекъл така да бъде, трябва ли да ходиш на училище? След това казваме: „Бог е направил света така, че едни да бъдат учени, други – прости; едни богати, други – бедни; едни праведни, а други – грешници“. Ако се разсъждава така, ще се създаде цяла каша. След това ще кажете: „Така рекъл Бог“.

Това не е философия, не е разсъждение, а са изопачени човешки мисли, които ни заблуждават. Не казвам, че става умишлено. В дъното на душата си духовниците искат да кажат Истината, но не смеят. В кой човек не се явява едно благородно желание? Казваш: „Искам да дам 5000 лв. на една бедна вдовица“, но не след дълго: „Какво ще правят тогава родителите ми?“ и така желанието си остава нереализирано в теб. Искаш да прочетеш произведенията на един отличен писател, но после се отказваш от него под предлог, че нямаш време. Някой иска да се помоли на Бога, после си казва: „Това не е културно, това са архаични останки“ – и се отказва да се моли. Аз съм виждал как се молят на Бога умни, учени, културни хора. Някой седи в затвора, но и там се моли и казва: „Моля те, братко, не ме бий!“. Питат го:

- Ти молиш ли се на Бога?
- Не се моля.
- Добре, сега ще се молиш на нас.

Бедният се моли на банкера да му даде пари на заем, ученикът се моли на учителя си да го вдигне на урок, за да поправи двойката, всички се молят. На кого – на когото не трябва. Те не знаят как да се молят.

Съвременните хора минават за много културни. Те казват, че не трябва да се молят. – „На кого не трябва

да се молим?“ На хората. – „А на кого да се молим?“ На Бога. Значи на Божественото не трябва да се поставят никакви граници, то е като светлината и въздуха. – „Ние ще се молим на Бога.“ Да, но Бог не се нуждае от нашата молитва. Под *молитва* се разбират разумни отношения, следователно ще се молиш, когато разбереш и познаеш Бога. Ще се обърнеш към Него и ще кажеш: „Господи, Ти, Който Си направил света, дай ми повече Светлина, за да го изучавам!“.

Ако искаш да изучаваш анатомия, пак към Него ще се обърнеш; ако искаш да изучаваш астрономия, пак към Него ще се обърнеш. Ама за астрономията трябвал телескоп. Кажи: „Господи, дай ми такава тръба, чрез която да виждам всичко в света“. – „Сегашните астрономи знаят много неща.“ Какво знаят – че имало водород, кислород и още много елементи на Слънцето; каква е температурата му, в какво състояние се намира – не знаят. Чета една научна статия, в която учените спорят върху температурата на Слънцето и дават различни сведения. Коя температура е истинската? Може нещо да е вярно, а може и да не е вярно. Други казват, че Слънцето нямало никаква топлина; то било твърдо тяло, динамичен акумулатор, който събира енергията от пространството и като динамична сила я изпраща на Земята и на другите планети. Следователно светлината и топлината не идват от Слънцето, но се образуват на Земята от енергията, която иде от него. Това не е противоречие, но факт. Действително, енергията иде от видимото Слънце, но светлината и топлината се образуват на Земята.

– „Как се образува светлината?“ Ще се помолиш на Бога и светлината ще се яви. Тя се образува в нас, не отвън. Виждали ли сте светлината отвън? Как ще си обясните състоянието на човека, който при ясен слънчев ден казва: „Тъмно ми е“. Някой учи при запалена електрическа лампа и казва на майка си: „Тъмно ми

е, мамо, в мозъка“ – значи има друга светлина в мозъка, която ни е необходима. Тази мисъл е отвличена, философска. Българинът е практичен, не обича дълго да му говориш философски. Той казва: „Не ми говори много, кажи ми наведнъж какво искаш“. Българинът е бърз, в кратко време иска да свърши много работа. Ако отидете в селата, ще го видите как работи през лятото – работи усилено, иска да свърши цялата си работа изведнъж. Гледаш – от пресилена работа или се хлъцнал, или се навехнал, или се изсипал, после казва: „Урочасан съм нещо“. Защо е пострадал? Защото, за да икономиса времето, вдига тежки, големи снопове. Разбира се, като вдига тежки снопове, все ще му хлъцне нещо.

Аз не съм срещнал нито един човек, на когото нещо да не е хлъцнало – говоря в преносен смисъл. Тогава всички хора са неразположени и казват: „Майка ми така ме родила“. Не, майка ви не ви е родила така. – „Какъв е церът на това?“ Малки снопчета ще връзвате на нивите и няма да се пресилвате в работата. Казват: „Малко трябва да се работи“. Аз не казвам да не се работи, а да не се пресилвате. Богатият казва, че не иска да работи. Кой ще работи тогава – бедният; значи богатият ще почива, а бедният ще работи. Това е старото учение, поставено в нова форма; новото изисква всички да работят – бедни и богати, учени и прости.

Това, което ви говорих, е предисловие към един разказ. Египетският фараон Озирис Бен излязъл един ден из града и срещнал войник със скъсани дрехи. Той го запитал:

- От коя дружина си? Защо си толкова окъсан?
- Беден съм, не ми вървят работите.
- Аз мога да ти помогна, кажи какво искаш!
- Истина ли говориш?
- Ще ти дам каквото искаш и ще се убедиш, че говоря сериозно.

– Искам един здрав, хубав, издръжлив нож, че като се упражнявам с него, началникът ми да бъде доволен от мен.

Той му дал такъв нож и си заминал.

По-нататък срещнал учен, който живеел в едно от жилищата на египетските храмове. Фараонът запитал и него:

– Къде отиваш?

– Изпъдиха ме от Школата поради моето незнание.

– Какво искаш? Аз мога да ти помогна.

– Искам да ми дадеш знание да разбирам тайните на Природата – само така ще си пробия път.

– Ще придобиеш това знание.

Фараонът срещнал и трети човек, когото също запитал:

– От какво имаш нужда? Ще ти дам каквото искаш.

– Искам да владее законите на топлината и когато хората ме измъчват, така да ги нагорещя, че да не смеят да ме докоснат.

– Иди в дома си и ще придобиеш тази сила.

Най-после фараонът срещнал и четвърти човек, най-умният от предишните, и го запитал:

– Какво искаш от мен?

– Господарю, познавам те. Аз съм честен и справедлив. Това, което искам, ще използвам разумно, няма да злоупотребя с него. Искам най-малкото – една пръчица. Като чукна с нея, да получа каквото искам: ако съм гладен и чукна, да се сложи пред мен трапеза с различни ястия; като замръкна някъде в тъмна нощ, в дъжд и буря и няма къде да се подслоня, да чукна с пръчицата и пред мен да се открие една колибка за подслон.

Фараонът му казал:

– Понеже си най-умен от всички, ще ти дам тази пръчица, но няма да злоупотребиш с нея.

И действително, пръчицата разрешава всичко. Четвъртият бил млад ученик от Школата. С желанието да има пръчицата издържал своя изпит. Той обичал една мома – Елтамар, най-красивата и най-умна египтянка, която казвала, че ще се ожени само за царския син. Младият ученик се явил пред нея и казал: „Аз съм твой избранник, искам да се ожения за теб“. Тя му отговорила: „Докажи това!“.

Питам: вие как ще разрешите този въпрос? Аз зная как ще го разрешите. Елтамар имала свой пробен камък, а именно: ако този, който има изкуството да направи един палат, пожелае да остане с нея, не може да бъде нейният избранник; или ако сложи трапеза и пожелае да яде заедно с нея, не може да бъде нейният избранник. Той казал: „Аз зная свойствата на тази пръчица“. Тя била гладна, той чукнал с пръчицата и трапезата се явила. Девојката седнала да яде, а ученикът веднага изчезнал и я оставил да яде сама. Вечерта нямало къде да спрат да пренощуват. Той пак чукнал с пръчицата си, пред тях се открила хубава колибка с меко, удобно легло, а той веднага изчезнал, като я оставил да си почине сама. Доволна от неговата обхода, тя си казала: „Този е моят избранник“.

Като заключение на разказа казвам: всеки, който иска да дели благата с вас, не е вашият избранник. Днес мъжът казва: „Да разделя благата с жена си“, жената казва: „Да разделя благата с мъжа си“. Докато казват така, те не са един за друг. Това скарва хората и разваля любовта им. За да се разберат, единият трябва да влезе вътре, а другият да излезе вън. Това са двата свята – обективен, или външен, и субективен, или вътрешен, за които и до днес философите спорят кой е реалният. Едни философи казват, че реално е само това, което можем да пипнем. Повечето хора, като тези философи, вярват на ръката си, следователно, щом не могат да пипнат нещо, то не е реално. Мислиш ли, че ако пипнеш човека, ти си го хванал? Колкото и да

го пипаш, той е далеч от теб не можеш да го хванеш. Сянка хваща ли се – не се хваща. Хората са направени от материя, която се топи като леда и снега, и тази е причината да умират – достатъчно е да се изложите на Божествената светлина, за да се стопите. Който се страхува, не може да издържи на тази светлина, той е осъден на смърт. За да издържа, човек трябва коренно да се преобрази: нов мозък, ново сърце, нова воля са му нужни. Под *нови* разбирам от друг състав. Ето защо, като се казва, че религията не е за всички, имам предвид хора, направени от лед и сняг.

Аз проповядвам една религия само за хора, които любят Бога. От човек, който не люби Бога, нищо не може да стане. Какво ще стане с цветето, което не се огрява от Слънцето – нищо. Какво ще стане с човек, който не яде здравословна храна? Какво ще стане с човек, който не пие чиста вода? Какво ще стане с човек, който не диша чист въздух? Пренесете тези неща в психичния живот и помислете на какво ще уподобите храната, водата, въздуха и светлината. Кой от двата живота – физическият или психическият – е истински? И двата имат своето предназначение. За вас е важно да прилагате следния духовен закон: *благо*то, което ви давам, да го използвате сами. Поискам ли и аз да взема участие, да го делия с вас, всичко е загубено. Майката спазва този закон – когато направи нещо на детето си, тя се въздържа да направи същото и за себе си и се радва, че детето ѝ ще използва само даденото от нея благо. Жалко е, че не всички майки спазват този закон, а щом не го спазват, те развалят всичко, което Бог е определил за тях.

Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя“. Това, което и ние ще ви направим, се отнася до сегашния ви живот. Ние проповядваме за настоящето, а не за бъдещето. – „Нали има задгробен живот?“ Задгробният живот е измислица, такъв живот не съществува. Според някои задгробният живот

бил по-реален от видимия живот на Земята. Аз казвам, че задгробният живот е измислица, защото признавам само един живот, без никакви прекъсвания. Знаете ли на какво прилича физическият живот? На стомна, която постоянно овлажнява. Хората опитват външната влага и я наричат физически живот. Какво има в стомната, каква е водата в нея – не знаят, но въпреки това казват: „Велик е животът“. Те говорят за физическия живот, за влагата на повърхността на стомната. Истинският живот е в стомната, в Битието; там е смисълът на живота, а не в овлажняването на стомната. После казват, че зад този живот имало друг. Не, животът не е във влагата, във външните прояви, той е вътре в стомната – влагата е свързана с водата в стомната. Като се чукне стомната, веднага ще потече водата – истинският живот. Щом се пробие, животът ще потече като чешмичка и тогава хората ще кажат: „Ето истинското благо“. Всеки може да има такава чешмичка, но смисълът и разрешението на въпроса не е в счупването на стомната.

И тъй, животът е само един, той не може да бъде материален. Че се проявява чрез материята – това е друг въпрос. Само в Бога има живот, никъде другаде, следователно той е само един, без всякакви ограничения. Ако животът се проявява само в материята, той не е целокупният живот, който ние разбираме. Като се развали черупката, т.е. физическото тяло на човека, казвате: „Баща ми умря, приятелят ми умря“. Чудни са хората, като казват, че някой е умрял. Повикайте един ясновидец, да чуете какво ще ви каже. При мъртвия той го вижда жив – как гледа тялото си и се смее. – „Къде е собственикът на тялото?“ Отвън. Той гледа, че тялото му се руши както гори къща, и казва: „Нека гори, аз ще си направя по-хубава“. Хората казват: „Умря човекът, изгоря къщата му“ и започват да плачат. Кой умря? „Аз не съм умрял и не мога да умра“ – казва собственикът на тялото. Първото заблуждение в хората

е, че са се убедили от проповедите на свещениците, че ще умрат. – „Защо умира човек?“ Защото греши. И Бог каза на Адам: „В който ден престъпиш великите закони на Живата природа, ще изгубиш живота си“ – това хората наричат смърт; а Христос казва: „Това е живот вечен – да познаем Тебе, Единаго, Истиннаго Бога“. – „Кой е вечният живот?“ Под *вечен живот* се разбира не само небесният, но и земният – разбира се целокупният живот.

Мнозина питат откъде получавам пари; някои казват: „От Америка“, други – „От болшевиките, от Русия“ и в заключение и едните, и другите казват: „Ако е за пари, и ние можем да проповядваме“. Казвам: нито от Америка получавам нещо, нито от Русия. Имам една пръчица и като огладнея, чуквам с нея и веднага хлябът иде; чукна втори път – дойде една ябълка или круша; после пак чукна – и всичко това се прибира; като ожаднея, пак чуквам с пръчицата и пред мен се явява чаша вода. – „Откъде имаш тази пръчица?“ Аз зная откъде е тя. – „Къде спиш?“ Като мръкне и дойде време за спане, чуквам с пръчицата и леглото се явява; сутрин чуквам пак и леглото се прибира. Както виждате, моята къщичка постоянно се явява и изчезва – не я давам под наем. Който не разбира този закон, казва: „Да си направя една къщичка, да я дам под наем, че да се осигурия“. Смисълът на живота не е в осигуряването.

„Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя“ – казва Христос. Желая всички да имате тази пръчица и с нея да просите в името на Христа. Дойде вечер, чукнеш с пръчицата и къщичката се явява; сутрин пак чукнеш, къщичката изчезва и през целия ден ти си свободен, работиш, разхождаш се, не мислиш за къщичката. Така могат да живеят всички. Казвате: „Това е хубаво, но прилича на приказка от *Хиляда и една нощи*“. Не, един ден ще бъде така, това почива на един от великите закони на Битието – според него

щастieto и блаженството на човека се придобиват моментално. И нещастieto също иде в един момент. Някой се е отчаял от живота и слага край – самоубива се. Защо се е самоубил? Няма средства да живее, обърнал работите си. Ще кажете, че сиромашията е причина за отчаянието на човека. Не всякога е така, има случаи в живота, когато синовете на американски милиардери се самоубиват. Дъщерята или синът пише на баща си: „Слагам край на живота си, не намирам смисъл да живея“ – значи и богат, и беден се отчаяват от живота и се самоубиват.

Има много причини за самоубийството, има тъмни, мрачни моменти в човешката душа, но когато дойде Божественият чек, тази тъмнина изчезва и Радостта иде. Питам: ако имате тази малка пръчица, няма ли да разрешите всички въпроси изведнъж? Например имаш да плащаш на някого. Срещаш кредитора си и той казва:

– Помниш ли, че ми дължиш сто хиляди лева?

– Да, зная това.

– И петдесет хиляди лева лихва, стават сто и петдесет хиляди. Кога ще ги платиш?

– Още сега мога да ги платя.

Чукваш с пръчицата и се явява чек за 150000 лв. Казвам: вземи чека и си получи парите. – „Хубаво е това, но дайте ни тази пръчица.“ Ще ви я дам само при едно условие – да се научите да служите на Бога така, както аз Му служа; да осветявате Името на Бога така, както аз Го осветявам; да изпълнявате волята Му така, както аз я изпълнявам. Отнасяйте се с голямо внимание и към най-малките буболечици – това наричам аз висок морал; като видите едно дърво, да гледате на него като на нещо свещено, в което е вложено живот.

Питам какво щеше да представлява човечеството, ако във всички хора беше вложен този висок морал. Такова учение сектантство ли е, разделя ли то хора-

та? Ако българите ме бяха послушали, аз бих чукал с пръчицата си и щях да оправя всичките им объркани работи, но сега няма да го направя – защо? Защото те не са готови да просят в името на Христа. Нека страдат, за да разберат, че има един Господ в света, че има една Абсолютна правда.

Ние не поддържаме престъпленията. Аз не искам да съдя никого. Като видя, че някой извършва убийство, няма да го питам защо убива човека, но като си замине, ще отида при убития, ще го разтърся и ще му кажа: „Стани, иди си вкъщи!“. Като се изправи на краката си, той ме пита: „Да съдя ли убиеца?“. Не, забрави всичко! Като видя, че кредиторът хваща своя длъжник за гушата, ще му кажа:

- Чакай, какво искаш от този човек?
- Длъжник ми е.
- Колко ти дължи?
- 50 000 лева.
- Ето, вземи тези пари и пусни човека на свобода.
- Добър, благороден човек си ти.
- Като хванеш друг длъжник, който не може да ти плати, пак ела при мен.

Това е Божественото учение, което трябва да дойде в света – всеки трябва да отвори ума и сърцето си, да плаща за своя ближен; всеки трябва да помага. Който иска да върши Волята Божия, трябва да плаща. Това значи да владееш магическата пръчица. Тази пръчица се е проповядвала във всички школи и когато тя дойде, светът ще се оправи. Тогава земеделецът няма да оре нивата си с волове, а ще махне с пръчицата и нивата ще се изоре; после ще махне и житото ще се посее, ще израсте, ще върже, ще узрее и ще се ожъне; ще си вземе колкото му е нужно, а излишъкът ще отиде откъдето е дошъл, няма да остане на нивата мравките да го разнасят. Казвате: „Това са залъгалки“. Да, Бог е създал този свят за залъгване на хората – защо? Поне-

же Небесният свят е толкова сериозен, че ангелите, за да си починат, от време на време слизат на Земята, между хората, за да се забавляват. Ние сме техни залъгалки – те слушат нашите спорове върху религиозни и научни въпроси и се смеят. Като се върнат на Небето, питат ги:

– Какво правят учените хора на Земята?

– Занимават се, учат, развиват се.

Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го направя – това е великият закон на Любовта, която Христос проповядваше. Бог се проявява в Любовта, следователно, когато дойдем в контакт с Бога, с Неговите ум, сърце, воля, душа и дух, каквото пожелаем, можем да го направим. Христос казва: „И по-големи чудеса от Мен ще правите“. Във времето на Христа нямаше условия за големи чудеса. Ще кажете: „Да се говори така е светотатство“. – „Кога ще правим и ние такива чудеса?“ Когато се научите да осветявате Божието име, когато имате магическата пръчица. Ако дадем още днес тази пръчица на някого, той веднага ще напусне службата си. Ако е чиновник, ще отиде в канцеларията, ще чукне с пръчицата и в един момент ще свърши не само своята работа, но и тази на колегите си; като дойде началникът, ще види, че всички чиновници седят без работа – свършили са всичко. Ще даде друга работа – и нея веднага свършват. Чиновниците се чудят какво става с тях, казват: „Колко сме работни днес!“. Изкуство е така да чукнеш с пръчицата, че никой да не те види. Чиновниците ще заспят и в това време ти ще чукнеш с пръчицата. Като свършат работата, ще им кажеш: „Хайде да поговорим за Новото учение и за великите работи в света“.

Има смисъл да се освободят хората от работа, но да използват времето си разумно, не да ядат и пият. Тогава мъжци мъжът и жената ще се радват на пръчицата като на Божествено благо. В нея е бъдещата наука, която всички ще изучават. – „Може ли да се

придобие тази пръчица?“ Може, но за това е нужна Абсолютна вяра. В миналото някои са прекарвали по 30-40 години в горите, други са живели в пустините, но и там не са намерили пръчицата. Сега хората трябва да живеят в света, там да придобият истинското знание.

Само чрез страданията можем да намерим Господа – било като свещеник, като учител, съдия, войник и др. Страданията са гъстата материя, в която дойде Мойсей, за да изведе израелския народ; в тази материя той направи чудеса. Следователно всеки, който може да извади човечеството от материалния живот, т.е. от гъстата материя, ще прави такива чудеса, каквито не сте виждали. Наистина, сегашният учен свят се съмнява в чудесата, ще пита как е възможно днес да стават. Много просто – ще чукнеш с пръчицата си и каквото пожелаеш, ще го направиш. – „Как става това?“ Както стават нещата в приказката. – „Може да е илюзия.“ Чуквам с пръчицата си, занасям този човек на Слънцето и след малко го връщам; после го питам какво има на Слънцето, а той мълчи, не се издава – не иска да мине за смахнат. Не само един учен, но и десет учени да отидат на Слънцето, няма да смеят да кажат, че са ходили там; не само това, но и да им сложат трапеза, пак нищо няма да кажат. Защо не смеят да кажат какво са видели – защото общественото мнение не е в съгласие с това, което може да се постигне чрез пръчицата. Според тях това е в разрез със законите на Природата и ако го приемат, в техните разбирания ще стане голям преврат. Всички ще питат как можем да живеем, без да орем и копаем – ще станем много мързеливи. Не, и тогава ще работите.

Казвам: хората още не са работили, досега само са се мъчили и трудили; от днес нататък ще работят. Сега те спорят, карат се, бият се, а тогава ще живеят в мир, лицата им ще бъдат светли, красиви и каквото пожелаят в името на Христа, ще им се даде.

Просете това, за което ви говоря! Нали вярвате в Христос? Днес има 500 милиона християни, между които сте и вие, познато ви е това Учение. Просете в името на Христа! Обърнете се към Бога, към Живия Господ, Който през всичките векове е изпращал учени, за да просвещават невежите. Аз вярвам във всички учени – физиолози, астрономи, биолози, държавници, изпращани все от Бога със специална мисия. Художници, скулптори, музиканти са дошли на Земята да помагат на човечеството, това са все таланти. Не всеки може да бъде музикант, художник или учен, следователно и най-малката дарба, която имате, е малката пръчица – употребете я намясто! Изправянето на света става от малките работи. Било е време в развитието на човечеството, когато майките и бащите изяждали своите деца, и това е било култура! Било е време, когато и децата са изяждали своите родители. Но да оставим това настрана. Колко пъти и до днес майката казва на децата си: „Изядохте ме!“ – значи някакъв далечен спомен се събужда в нея. В тази далечна епоха на месоядство и човекоядство хората са минали през големи страдания, които постепенно са повдигали тяхното съзнание.

В далечното минало, в епохата на човекоядството, един голям, учен адепт донесъл на Земята едно житно зърно. Тогава хората се ядели едни други. Житното зърно казало на хората: „Аз нося нова култура. Ще премахна месоядството и ще се пожертвам за храна на човечеството“. Хората го приели с благодарност, като благословение, изпратено от Бога. В сегашния век иде друго благословение за човечеството, друго житно зърно иде на Земята – това е зърното на Любовта. Христос слиза сега на Земята и носи това житно зърно. То ще бъде посято в мозъка и сърцето на всички живи същества и като израсне, ще измени характера на цялото Битие и всички същества ще заживеят разумно. Дали вярвате в това не е важно, Христос е започнал да

сее това зърно. То расте само под лъчите на Любовта. Тя иде като принцип, който ще се приеме от всички разумни същества. Това зрънце расте само под лъчите на Божествената светлина и топлина. То ще черпи от Земята соковете на безсмъртието, ще донесе вечния живот. Сегашните растения носят смъртта, а новите житни зрънца, които Христос носи, са носители на безсмъртието, те представляват Дървото на живота.

Иде време, когато Дървото на живота ще бъде посято. Христос иде на Земята, за да донесе Дървото на живота, т.е. магическата пръчица. Жива е тази пръчица; тя ще расте нагоре и ще се огрява от Божествената светлина и топлина. Тогава стихът *Каквото попросите в Мое име, Аз ще ви го дам* ще се реализира. Така казва Христос.

4 май 1924 г., София

Напразно Ме почитат

*Но напразно Ме почитат,
като учат учения и заповеди человечески.
Матей 15:9*

Има много учения, които показват на човека как трябва да живее. От дълбока древност до днес съществуват безброй методи, религии, философски системи, които целят да посочат истинския път, в който трябва да се върви. Въпреки това човек се стреми към нещо свещено, вложено в душата му; то е Божественият огън, който никой не може да изгаси. Човек сам е в състояние да се изопачи, да изврати живота си, да стане нещастен; вън от него никой не е в сила да го направи нещастен. Следователно, ако съвременното човечество е нещастно, причината за това са хората, които го съставят, никой друг. Като говоря за човека, разбирам космичния, първичния човек, от когото сегашният представлява малка частица; космичният човек подразбира съвкупност от всички хора, т.е. цялото човечество.

Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.

По какво се отличават човешките заповеди от Божествените? Човешките се отнасят до дребните, обикновените прояви на живота, а Божествените – до принципите му. Например човешка е заповедта като умре човек, как да го погребат – с колко свещника, в какъв ковчег да го сложат, колко венци да му купят, къде да го заровят и т.н. И това е хубаво, но е човешко. Идете в дома на някоя домакиня, ще видите колко заповеди се прилагат там; всеки дом, всяка домакиня имат свои закони и заповеди – все човешки. Вижте как някой започва да си строи къща – първо изчисля-

ва колко тухли, греди, камъни са нужни, после определя качеството им. И това е намясто, но е човешко. Всеки народ си има свои закони и заповеди: как да се обличат хората, какви къщи да си правят, какви отношения да имат помежду си и който не изпълни тези заповеди и закони, минава за некултурен. Ако отидеш облечен по европейски в Китай, ще гледат на теб с неразположение.

Христос засяга дълбоко същината на Божествени-те заповеди и учения, защото само чрез тях можем да служим на Бога. Днес хората отделят физическия живот от духовния и ги разглеждат поотделно, а всъщност съществува един живот; физическият е проява на духовния, но не е отделен от него. Физическият живот се определя от разбиранията на хората, разбиранията им зависят от тяхната интелигентност, а интелигентността – от техния духовен живот. Разбирането и интелигентността на човека са сили, а степента на една сила зависи от материала, от горивото, което ѝ дава подтик и направление. Колкото по-буйна е водата, толкова по-голяма динамична сила развива тя.

Като говори за човешки и Божествени учения и заповеди, Христос има предвид условията на Истинския живот – Той казва, че в почвата на Любовта се крият всички условия за съграждането му. Волята е първият орган, чрез който човек може да реализира възжеланията на своята душа. Често хората грешат, защото търсят щастието си вън от себе си. Те не подозират, че щастието е в самите тях, в Любовта като първа възможност, вложена в тяхната душа – дай път на Любовта и ще бъдеш щастлив. Как постъпва любещата майка със своето дете – тя му дава чиста, здравословна, добре приготвена храна. Ако детето е здраво, ще се ползва от тази храна; ако не е здраво, всички усилия на майката отиват напразно. И обратно – ако детето е здраво и може да използва разумно храната, но майката няма условия да му доставя добра храна,

резултатът пак не е добър. Ето защо, когато се говори за волята, подразбирам, че нейните възможности са скрити в Любовта – волята не може да се прояви без Любов. Днес повечето хора разрешават въпросите без Любов, те казват: „Има закон, който разрешава въпросите“. Какъв е този закон?

Има смисъл да се прилага всеки закон, който не нарушава непрерывността на живота, но щом я нарушава, той не е истински. Всеки закон, който създава условия за вечния живот, е Божествен и обратно – закон, който руши основите на живота, е човешки. Човешките закони ограничават хората и водят към смъртта. Като посещавате по-големите градове в България и в Европа, ще видите как болестите се ширят навред. Ще кажете, че условията са такива. Не, зад условията се крие друга причина. Хората мислят, че могат да пренебрегнат Божиите закони, без да се натъкнат на лоши последствия. Те се страхуват от последствията от неспазването на човешките закони, а не се страхуват, когато не спазват Божиите.

Христос казва: „Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди человечески“. Поради тези учения светът е разделен на общества и народи, които постоянно враждуват помежду си. Има хора, които са заети единствено със задачата да внасят омраза между близките си. Мислите ли, че Бог не следи всичко? Мислите ли, че Той не е буден? Съвременните хора смятат, че могат да направят всичко, че могат да наредят всички работи. Това е голямо заблуждение. Ако мислите, че в Природата не съществува никаква разумност, че всичко е в пълен безпорядък, това е отражение на вашия живот. Вкусът на трескавия е изопачен – каквото и да му се сготви, всичко му е горчиво, безвкусно. Това показва ли, че за всички храната е горчива? Даже близките му ядат с удоволствие, с вкус. Причината за невкусното ядене е само в него; като мине треската, храната ще му вкусна.

Казват: „Човек за човека е вълк. Животът е лош, хората са лоши“. Да, това е така, но само за болните, за трескавите. – „Но така мислят повечето хора.“ Така мислят, защото повечето са неспокойни, болезнени. Вижте как са обтегнати мускулите на лицата им, а очите им са светещи, подвижни, сякаш ги гонят неприятели. Жена срещне мъж и се озърта плахо – да не би той да има лоши намерения. Мъж срещне жена – и той се озърта, да не помисли тя нещо лошо за него. Богатият се озърта дали го следи апаш и слага ръце в джобовете – да не би някой да пипне кесията му.

– „Защо става така?“ Защото хората са се отказали от Божествените закони. Ако спазваха великия закон на Любовта, нямаше да има сила, която да ги сломи. Това може да се провери, да се подложи на опит. Никой не може да направи зло на човек, в сърцето на когото цари Любовта. Където влезе, този човек носи благословение. Казваш: „Как ще позная такъв човек? Може и той да е апаш“. Човекът на Любовта нито краде, нито него крадат. Той познава отдалеч крадеца. Като разбере, че някой се готви да го обере, му пише: „Приятелю, зная, че се нуждаеш от средства. Колко пари ти трябва?“. Той му отговаря: „10 хиляди лева“. – „Ще получиш парите навреме, без да идваш при мен.“ Питате: „Откъде има пари този човек?“. Той владее магическата пръчица – щом чукне с нея, получава всичко, каквото пожелае. Ще кажете, че това е преувеличено. Питам: царят не владее ли магическата пръчица? Каквото каже, става: „Трябва да се отвори война!“ – и войната става; вземе перото и пише: „Този затворник да се помилва, онзи затворник да се помилва“ – и вратата на затвора се отваря. Щом тропне с пръчицата си и пожелае нещо, всичко става. Това не са ли приказки от *Хиляда и една нощи*?

Ако царят си служи с магическата пръчица, защо и човекът на Любовта да не си служи с нея? Казва се, че сме нездравомислещи хора. Кой е здравомислещ?

Като се проповядва едно учение, не трябва ли да се опита? По какво ще се познае, че е истинско – по резултатите му. Тогава нека се опитат всички съвременни системи: религиозни, обществени, политически. Нека първо се направи опит със стотина души, а не с цели общества и народи. Ако едно учение има добри резултати в малкото, такива ще бъдат резултатите и за целия народ; ако резултатите не са добри в малкото, т.е. в малцинството, няма да бъдат добри и в болшинството. Така трябва да мислят и да постъпват умните народи.

Да се върнем към стиха *Напразно Ме почитат*. Що е *почитание*? Днес мъжете изискват почитание от жените, учителите – от учениците, военачалникът – от войниците, господарят – от слугите си. Когато жената не почита мъжа си, когато войникът не почита началника си, когато слугата не почита господаря си, това внася крайно възмущение в онези, които са на власт – мъжът, военачалникът, господарят. Ако е въпрос за привидно почитание, то лесно се отдава. Войникът лесно може да отдаде почит на своя началник, а зад гърба му да говори най-лошо за него. Почит ли е това? И жената може да върши лоши работи зад гърба на мъжа си, а външно да го почита. Почит ли е това? Това е лицемерие. Хората са свикнали на това лицемерие и се радват на външното почитание. Господ казва: „Аз не искам външно почитание. Почитанието трябва да излиза от дълбочината на човешкото сърце“. Разумни отношения трябва да има между учителя и ученика, между мъже и жени, между офицери и войници – разумни отношения са нужни навсякъде.

Ние разглеждаме нещата от Божествено становище. Кой е войник? Ще кажете, че не са ни нужни войници. Не, войници ни трябва. Досега имаше войници, които се биеха на бойното поле, днес са нужни войници, които да поддържат Доброто в света, но без пушки и саби; те са нужни не само за България, но и за

целия свят. Това не казвам само аз, а и целият Разумен свят. Той е поставил в действие великия Божи закон – законът на Любовта, който работи отвътре навън; в умовете и сърцата на всички хора става известна промяна, всички ще познаят, че Любовта работи в света. Когато ледът започне да се топи и разклаща в основата си, какво показва това – пролетта иде, топлината вече се увеличава.

Мнозина казват, че между хората нямало вътрешна връзка. Това е погрешно твърдение, днес връзката между хората се усилва, любовта им – също, и те се стремят към разумен живот, търсят здрава основа. Една основа има – Любовта, един закон съществува – законът на Любовта. Следователно, когато сегашният живот се постави на основата на Любовта, всички останали закони ще се съгласуват с нея. Тогава ще се смущават ли хората от нещо, ще се безпокоят ли, ще боледуват ли? Сега хората боледуват, понеже са под постоянно напрежение, страх и безпокойство. Днес няма спокоен човек на Земята – и като е буден, и като спи, той е под постоянен страх. И свещеникът, и проповедникът, и военният, и учителят – всички се страхуват. Питам: като се страхуват толкова, къде е тяхната Вяра? Казват, че има един Бог в света – всемогъщ, всемогъщ, а се страхуват. От какво? Условията били тежки, животът – труден, щели да умрат от глад. Може ли детето да се страхува, че ще умре гладно? Щом майката е разумна, детето никога няма да умре от глад; ако умре, майката е била неразумна. Ако детето се страхува от родителите си, това не ги препоръчва; ако малкото дете се страхува от по-големите си брат и сестра, това не ги препоръчва. Където има страх, смущения, там разумността отсъства. Ще кажете, че законите са разумни и неизменни. Зависи за какви закони се говори – Божествените закони са живи сили, които действат непреривно и неизменно в Природата; човешките закони са подложени на постоянни промени.

Ще приведа един случай от живота на египетския фараон Озирис Бен, за когото говорих в една от миналите беседи. Той издал закон, според който всеки човек, хванат в престъпление, се осъжда на смърт, а всеки, който направи едно добро, се възнаграждавал богато. Един беден селянин направил едно престъпление, заради което го затворили и осъдили на смърт. Преди да се изпълни смъртната присъда, той успял да избяга и хукнал по течението на Нил. В това време видял, че една млада мома се дави, веднага се хвърлил във водата и я спасил. Тя била дъщеря на Озирис Бен. Хванали го, когато изнасял девойката на брега. Как мислите, приложило ли се смъртното наказание върху него? Той бил богато награден за стореното добро.

Ето защо казвам, че човек трябва да прави добро. Доброто неутрализира всички престъпления и злини, извършени в миналото; ако не прави добро, човек се натъква на сторените някога престъпления. Ако искаме да възпитаваме правилно младото поколение, ако искаме да възпитаваме своите братя и сестри, трябва да им дадем добър пример с живота си. Учителят трябва да се отнася със снизхождение и внимание към учениците, а те трябва да го почитат и никога да не го огорчават. Като вижда как постъпва учителят, ученикът е готов да следва неговия пример. Ако мъжът иска да бъде почитан от жена си, той трябва да бъде нежен, любящ към нея; ако той е нежен, тя е готова да му даде всичкото уважение и почитание. И господарят трябва да бъде нежен и внимателен към слугата си, за да получи неговото внимание и уважение.

Напразно Ме почитат.

И съвременните хора искат почитание, без да бъдат нежни и внимателни към другите. — „Тогава да бъдем силни.“ Как се изразява силата на човека? Ако може да вдига двеста килограма, силен ли е? Физически може да е силен, но не и духовно. Друг пък е силен в друго отношение.

Един факир от Индия попаднал в общество на английски офицери, които се забавлявали. Те се обърнали към него, като поискали да им покаже няколко фокуса. Той им направил, но те не останали доволни, искали да им покаже нещо по-съществено.

– Добре, и това мога да направя. Както седите на столовете, така ще останете, без да можете да мръднете.

– Това е невъзможно – извикали всички. – Да заковеш английски офицери на столовете!

Факирът приложил опита и си отишъл. Те опитвали по всякакъв начин да станат от местата си, но не могли. Така останали приковани два-три часа и най-после се принудили да извикат факира, за да ги освободи.

– „Интересно как ги е приковал.“ Ще кажете, че и това е приказка от *Хиляда и една нощи*. Не, последните открития в науката показват, че Природата разполага с велики тайни сили, още скрити за човека. Бог е господар на тези сили, Той ни връзва и развързва, когато пожелае.

Питат ме как ще се оправи светът и кога ще се оправи. Аз зная датата, когато ще се оправи. – „Кога ще стане това?“ Когато всички хора се превърнат във вода – ледът и снегът ще се стопят, нищо няма да остане от тях. Тялото на човека ще се пресъздаде, няма да бъде като сегашното. Мислите ли, че тялото на сегашния човек е свършено? Тъй както е устроен човешкият организъм, в сравнение с бъдещия не е свършен, още много има да се работи върху него. Ако сравните млекопитаещото с човека, разликата е голяма, но човек има още да се развива. Животното няма чело, нос, брада, което показва, че няма разум, няма и воля. Животните са наблюдателни. Те са будни за дребни работи, не се интересуват за причините и последиците на нещата. Човекът има високо чело, нос, брада, които го отличават от животните, но ако разглеждате

хората, ще видите, че и те се различават един от друг. Всеки има лице, но голяма е разликата в чертите на лицето на добрия човек и на престъпника: в очите на добрия се чете мекота, благодет, от тях излиза бяла, приятна светлина; очите на престъпника излъчват тъмнина, всичко в него е дисхармонично. Очите са огледало на човека, в тях се отбелязват и физическите, и психическите прояви. Погледът на болния е мътен, раздвоен; щом оздравее, очите му стават бистри, ясни. Разумният се познава и по движенията си, както и по начина, по който държи главата си – обикновено тя е изправена, което показва сигурност, че уповава на нещо велико. И войникът, преди да попадне в плен, държи главата си изправена; като пленник, той я навежда надолу.

Веднъж разговаряхме по различни въпроси с един познат. Той казваше:

– Човек трябва да бъде мъжествен, смел, да не се оставя да го тъпчат. Ако ми ударят една плесница, и аз ще ударя. Човек има достойнство, няма да се оставя да го обиждат.

– Ти си пленник и десет войници вървят след теб. Какво ще правиш, ако един от тях те удари с пушката си – ще го удариш ли и ти?

– Не, ще си вървя напред, нищо няма да направя.

– Така е, и генерал да си, като пленник ще глътнеш този горчив хап.

Според Христовото учение ако те ударят по едната страна, ще дадеш и другата. В случая това Учение е приложимо; ако не го приложиш, очаква те нещо лошо. Аз наричам герой този, който, попаднал в плен, може да разположи войниците и да разговаря с тях приятелски. Ако е в сила да ги застави да приберат ножовете и пушките си и да го почувстват като свой брат, той е истински герой. – „Може ли да стане това?“ Може. То се отнася до онзи, който познава законите; ако не ги познава, нищо не може да направи. Добрата

домакия може всичко да прави, и то навреме. Истински герой е онзи, който дава път на Божията Любов в себе си; истински герой е онзи, в ума на когото прониква Божествената светлина. И наистина, през всички времена и епохи герои са били само ония, в които са работили Божията Любов и Божията Мъдрост. Други герои аз не познавам.

Често ме запитват как ще се спаси светът. Като дадем място на Бога да живее в нашите сърца и улове. Как ще познаем, че Бог живее в нас? Много просто – ако на обидите не отговаряш с обиди, Бог е в теб; ако на всяка обида отговаряш с усмивка, Бог живее в теб; ако апаш се готви да те обере, а ти предварително му дадеш кесията си, Бог живее в теб. Виждаш, че някой се готви да извърши престъпление; не го избягвай, но му дай един добър пример. Важно е да познаеш истинския престъпник. Ще кажете, че той се познава по лицето. Не, има привидни черти на престъпление. Според мен истински престъпник е онзи, който не дава възможност на Божествения Дух да се прояви в него – това е начало на всички престъпления, а то не е написано на лицето. Изкуство е да познаеш човека.

Един мъж бил крайно недоволен от жена си; често си казвал: „Няма по-лоша жена от моята“. Един ден жена му отишла при един адепт, за да се посъветва как да задоволи мъжа си. Той ѝ помогнал така да се преобрази, че мъжът ѝ да не я познае. Тя се върнала вкъщи, облякла се в нови дрехи, направила си особена прическа и така променена, излязла в града тъкмо когато мъжът ѝ се връщал вкъщи. Той я погледнал, харесал я и се запознал с нея. Започнал сърдечен разговор между тях. Така те се срещали няколко дни наред. Като се връщал вкъщи, той казвал на жена си:

– Срегнах една жена – благородна, внимателна и нежна, не е груба като теб. Влюбих се, искам да се ожена за нея – ще те моля да ме освободиш.

– Бъди свободен, насила не мога да те задържа.

Привидно тя напуснала дома си, за да дойде другата. Сега животът им се подобрил, тя била нежна, усмихната, а той – разположен, доволен, готов на всякакви жертви. Така живели десет години: тя – преобразена, той – влюбен в нея. Най-после тя отишла пак при адепта, като го помолила да ѝ върне първоначалния вид, и се върнала в дома си. Като я видял, мъжът ѝ останал изненадан – това била неговата първа жена; значи тя хвърлила маската, под която се криела.

И съвременните хора мислят, че са се домогнали до нещо ново, но като хвърлят маската от лицето си и новите си дрехи, виждат, че са отново същите. И с маска, и без маска жената е една и съща. По-лоша ли е била без маска? Дайте на човека пари, направете му къща, за да видите колко е добър. Но тази добрина е временна – като вземете богатството и къщата му, той ще се опълчи срещу вас; върнете ли богатството, отново става добър и се възхищава от вас. Това не е Любов, Любовта се проявява въвн от материалните блага.

Христос казва: „Напразно Ме почитат“. Днес повечето хора започват с човешкото; като се осигурят, те казват: „Нали си имаме дом, жена, деца, нищо друго не ни трябва“. Не, започнете с Божествения закон – вложете Любовта в душата си във всичката ѝ пълнота. Направете следния опит: изхвърлете страха въвн от себе си, бъдете тихи и спокойни и отправете ума си към Бога – Създателя на света. Така свързани с Бога, отправете мисълта си към Марс, Венера, Сатурн, Юпитер, най-после и към Слънцето и се постарайте да разберете какви са отношенията между тях. После се запитайте и си отговорете защо една от най-големите планети, Юпитер, е поставена между Марс и Сатурн. И най-учените астрономи не могат да отговорят на този въпрос. Как мислите, ако се пренесете на Венера, ще имате ли по-добри условия от досегашните? Учените астрономи казват, че само на Земята има живот,

на Венера и на другите планети нямало. Защо е така – и те не знаят. Това са учения и заповеди човешки. Според мен това е мнение на няколко учени, то не е абсолютна истина. Който иска да разбере самата истина, трябва да отиде на Венера, сам да провери има ли там живот, или няма. Ако един от тези учени отиде на Венера и се върне, той ще разказва своите наблюдения, но никой няма да му вярва – който слуша, ще каже: „Липсва му нещо, дъската му хлопа“. Но ако същият учен наблюдава през телескоп Венера и каже, че там няма живот, всички ще му вярват. Ако каже, че Слънцето е огнено тяло с висока температура, всички ще се произнесат за него, че е учен, че разказва за последните открития на науката. Това още не е наука. – „Кой е ходил на Небето, за да знае как са работите там?“ Когато Христос се възнесе с тялото Си пред Своите ученици, къде отиде Той? Някои казват, че отишъл при Бога, при Отца Си; други казват, че както Го видели ангелите да слиза и възлиза нагоре, така пак ще слезе на Земята. Някои пък казват, че е грешно да се говори за такива работи. Кое не е грешно – да се мисли като вас ли?

Христос казва на учениците Си: „Идете и проповядвайте това Учение и Аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Защо Той отиде на Небето? За да разбере нещо за Новата земя, която се устройва сега. Христос искаше да види Земята, която Бог създава за Своите възлюбени; от 2000 години Той я изследва, това е новият Йерусалим, където ще се преселят праведните. Това означава стихът: „Където Съм Аз, там ще бъдете и вие“.

Казвате: „Това Учение още не е доказано“. Фактически то не може да се докаже. Колцина видяха възнесението на Христос – само няколко от учениците Му. Едни повярваха, а други се усъмниха. Голямо е човешкото съмнение. Някои се запитват: „Възнесе ли се наистина Христос, или това беше илюзия?“. Тогава и

аз питам: ти наистина ли живееш, или това е илюзия; ти наистина ли се храниш, или това е илюзия? Ако те лишат от чувствителността на твоята ръка или от възможността да виждаш, да чуваш, да вкусваш, как ще докажеш, че ядеш? Значи вие живеете в един илюзорен свят, животът ви е пълен с илюзии. Има философи, които вярват само в това, което пипат, виждат или чуват. Някои отиват до крайност – от много философстване са дошли дотам, че преди да си легнат, пипат леглото си, близките предмети, най-после и себе си и като се убедят, че всичко това съществува, лягат да спят спокойно; като срещнат някой свой приятел, пак ще го пипнат, за да се убедят, че съществува. Вярa е необходима на човека.

Съвременните хора трябва да имат положителна философия, да стъпват на здрава основа, иначе ще се намерят в положението на онази малка ябълка, за която се говори в един окултен мит. Това се отнася до епохата, когато дърветата и растенията били интелигентни и могли да говорят. Малката ябълка срещнала един адепт и му казала: „Искам да ме посадиш на хубаво място, където намериш за добре“. Той се съгласил да изпълни желанието ѝ. Занесъл я на високо планинско място и там я посадил. Тя го запитала:

– Мога ли да стана голяма като планината?

– Можеш.

– Мога ли да стигна до Слънцето?

– Можеш.

Тя разбрала думите му буквално. Расла, порасла, стигнала 10 метра височина и повече не се издигнала. Като видяла, че не е висока като планината и не може да стигне Слънцето, ябълката казала на адепта:

– Не съм доволна от теб, ти не удържа обещанието си. Както виждаш, аз не съм нито висока като планината, нито мога да достигна Слънцето.

– Каквото искаш, това ще направя – отговорил адептът.

Той извикал един дървар и го накарал да отсече ябълката, после да запали огън и да я изгори. Ябълката изгоряла и се превърнала в дим и пепел; димът стигнал до Слънцето, а пепелта се разстлала по планината.

– Доволна ли си сега? – запитал я адептът.

– Сега съм по-недоволна от теб, върни ме в първото положение. Разбрах, че смисълът на живота не е в големите неща.

Предпотопните животни и растения бяха големи, но нямаха интелигентност. Казвам и на ябълката, и на вас: смисълът на живота е в изпълнение волята на Бога.

Христос казва: „Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески“. Като ме слушате да говоря, питате: „Как трябва да живеем?“. Много просто – бъдете спокойни, не се смущавайте от нищо, бъдете весели и радостни. – „Лесно се говори така, но ние нямаме пари, боледуваме, страдаме.“ Забравете всичко! Поне за момент забравете всичко и мислете, че имате пари, че сте здрави. – „Искаме да бъдем щастливи.“ За да бъдете щастливи, трябва да ви се вземе нещо от това, което имате. Казвал съм ви и друг път, и сега ви казвам: има ангели, които са готови да сменят своя живот с вашия. Как мислите тогава, нещастни ли сте? Вие очаквате щастието и спасението си някъде отвън, без да подозирате, че това зависи от вас, от вашия ум. Бог е във вас и ако само за момент повярвате в това, Той ще ви се открие, ще ви даде всички възможности и условия за развитие. – „Ако Бог ни се открие, ние трябва да се откажем от живота си, от своите близки и приятели.“ Това е неразбиране на живота. Да познаеш Бога и Той да ти се открие – това е най-голямото благословение за теб; ще живееш между близките си, ще работиш заедно с тях и ще се ползваш от Светлината, която Бог ти е дал. Това значи да намериш Истината, която освобождава.

Вие седите със своята пръчица сред Природата, наблюдавате камъните и дърветата и не знаете какво да правите. Природата е жива и разумна, пълна с интелигентни същества. Ако знаете техния език, ще влезете в разговор с тях и те ще ви услужат. — „Възможно ли е това?“ Възможно е, но трябва да владееете едно изкуство. Какво прави великият цигулар — той говори на човешките души и всички го разбират. Беден ли е този човек? Ако изпадне в чужд, непознат град, той ще спре пред една градина, ще отвори цигулката си и ще засвири. Щом започне да тегли лъка по струните, всички минувачи ще се спрат, всеки ще извади нещо от джоба си и ще сложи в неговата чинийка; после ще засвири хора и танци и всички ще заиграят. Защо играят тези хора? Защото цигуларят говори езика на техните души и те го разбират.

Природата си служи с различни методи. Когато иска да помогне на човека, тя го поставя за актьор в някоя класическа пиеса и ще-не ще, той започва да играе. Кой не е играл? И вие сте играли и докато играехте, бяхте добри хора; щом престанахте да играете, изгубихте радостта и веселието си. Няма по-хубаво нещо от играта. Докато учи и работи, човек играе музикално; това е Божествена игра. И наистина, докато цигуларят тегли лъка по струните, работите му вървят добре; щом престане да свири, всичко му тръгва назад. Трябва да знаеш как да свириш и да играеш.

Ако знаеш как да говориш и да управляваш езика си, Живата природа ще ти отговори, тя е много отзивчива — даже на камък да седнеш, хлябът ще дойде. Ако говориш разумно, ще бъдеш здрав. За разумния всичко е постижимо. Неразумният, като заболее, търси помощ отвън. Защо някой се лекува трудно? Защото Разумната природа очаква деня, когато той ще повярва. Всичко зависи от вашата вяра. Христос казва: „Да бъде според вярата ви!“, аз прибавям: да бъде според вашата любов, според вашата надежда, според вашата разумност.

Какво ви липсва, за да бъдете весели? Ще кажете, че има нещо, което ви липсва. Не, нищо не ви липсва. Още днес зачеркнете всички заповеди и учения, обърнете нов лист и дайте простор на Божественото в себе си. Хиляди години сте живели в човешкото и светът е пълен с инвалиди – резултат на човешкия живот; ако не дадете път на Божественото, инвалидите ще се увеличават, няма да намаляват. Ако не възприемете Божията Любов, няма да разрешите въпросите в живота си.

Христос казва: „Бог не може да се излъже“. Външното почитание не може да ви спаси, обърнете се вътрешно към Бога. Не казвам да мислите като мен; мислете според Любовта, вложена във вас. Всички ние сме работници в света и трябва да подемем великото Божие дело. Работете безкористно, а не като онзи цигулар, който още със започването да свири мислел само за пари. Като започне да свири, той трябва да се обърне към Бога и да Го пита свири ли по новия начин – по закона на Любовта. И да е свирил някога за пари, сега трябва да се откаже. Той трябва да приложи волята си, за да познае силата на Божията Любов. Как се познава, че свири по новия начин? Достатъчно е да влезе в един дом, където членовете се карат и бият помежду си, и да засвири; ако всички утихнат и започнат да се вслушват в неговата музика, той е майстор цигулар. Ако ораторът иска да опита силата на своето красноречие, нека влезе между хора, които постоянно се карат, и ако караницата престане, той е добър оратор. Ако младата жена иска да знае каква майка ще бъде, нека събере 20-30 окъсани деца, както казват от кол и въже, без майки и бащи, и се заеме с тяхното възпитание в продължение на един месец; ако вложи нещо в тия деца и събуди тяхната интелигентност, тя ще даде ново направление в живота им, но не може ли да направи това, не може да се очаква от нея да бъде никаква майка.

Съвременната жена казва: „Да ми се падне един богат мъж, ще видите какво мога да направя“, мъжът казва: „Дайте ми една умна, красива жена, да видите какво мога да постигна с нея“. Тази жена не е за теб. Всеки живее първо за себе си, после – за другите. Ще дойде някой да те убеждава, че те обича, че живее за теб. Не съм видял човек, който да живее първо за другите, а после за себе си; всеки живее за себе си, всеки се храни за себе си. Ако чакаш друг да те нахрани, ще останеш гладен. Като покания някого в дома си, гледам как яде. Той се храни съсредоточено и все за себе си мисли. Щом яде за себе си, чувства за себе си, мисли за себе си, печели за себе си, казвам: и аз трябва да мисля, да чувствам и да работя за себе си. След като всички научим този закон, ще намерим начин да работим за другите.

Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески.

Когато се говори на хората за Божественото, всички се страхуват – те мислят, че Божественото ще подрони основите на човешкото, но не знаят, че човешкото ще рухне и без Божественото. Защо? Защото човек непрестанно расте. Колкото и да са красиви дрешките на малкото дете, един ден ще ги смени с по-големи – то непрекъснато расте. Като расте, и възгледите му за живота се разширяват. Колелото се върти и човек ту се повдига, ту слиза. Един ден Бог ще изпрати един от Своите ангели на Земята със задачата да извика еди-кого си при Него, за да даде отчет какво е научил на Земята. Освен това от пансиона, в който е живял и учил, има оплакване против него – учителите и другарите му са нещо недоволни, и Бог иска да им отговори защо са недоволни. – „Няма да отида при Господа.“ Щом е дошъл ангелът да те вземе, ще отидеш въпреки желанието си. – „Как ще тръгнем в Божествения път? Имаме работа на Земята, трябва да я свършим.“ Чудно нещо, какво прави майката, като

дойде да я вземе смъртта? Щом я види, тя ѝ пристава, забравя, че има мъж, деца, и тръгва след нея. Следователно, като дойде смъртта, всичките работи на човека се оправят. Като дойде Бог, тогава човек отлага часа, иска да свърши всичките си работи; не, и на Бога ще пристанеш. Ако майката напуска дома си и тръгва със смъртта, защо по същия начин да не отиде и с Бога? Лошо ли е, ако жената доброволно, по Любов напусне дома си и тръгне с Бога? Който не разбира Учението ми, ще изопачи тази мисъл и ще каже: „Тази жена се наситила на мъжа си, търси друг, а за оправдание казва, че тръгнала след Бога“. Не е така. Жената напуска дома си от Любов към Бога и казва на мъжа си: „Не ме интересува вече никакъв мъж, отивам с Бога, на Него да служа. Зная, че ти ще се грижиш за децата, както аз се грижех за тях“.

Един запасен офицер ми разказваше опитност от своя живот. „Жена ми ме напусна за един месец. Аз останах сам с децата, на които правех различни играчки – забавлявах ги добре. В това време направих доста преобразования в къщата си. Като се върна, жена ми остана доволна от всичко, което направих. Аз ѝ казах: Когато пожелаеш, можеш пак да ме напуснеш. Този месец беше най-щастливото време в моя живот.“

Същият офицер ми разказа друга опитност, която имал по време на Междусъюзническата война със сърбите⁴⁴. В едно голямо сражение паднали убити много български офицери и войници. След сражението полковникът извикал офицера и му казал: „Иди да извикаш свещеника да дойде веднага да опее и погребее убитите на бойното поле“. Офицерът изпълнил възложената му задача – казал на свещеника, че полковникът го вика да опее падналите на бойното поле. Свещеникът отговорил: „Сега не мога да дойда, нека утихне всичко, тогава ще изпълня тази задача. И Христос не може да мине през този огън“. „Не, Христос може да мине, аз ще ти докажа това – си казал офицерът.

– Хайде сега на път! Тръгни през тези места, където огънят е слаб, внимавай да не те засегне куршум и се яви при полковника, за да кажеш какво си направил!“
Офицерът минал през огъня, без да го засегне нито един куршум, и предал отказа на свещеника.

Христос може да мине през огъня, а свещеникът не може. Офицерът имаше Любов в душата си, затова мина свободно. Свещеникът, служител на Христа, се страхувал да мине; той, който проповядва за Христос, каза: „И Христос да е, не може да мине през огъня“. В случая офицерът заслужава похвала. Той показва, че с Любовта човек може да мине и през най-големите мъчнотии. Мъчнотиите в живота са картечен огън, през който всеки може да мине – щом имаш Любов, ще минеш, без да трепнеш.

Сложете Любовта за основа на своя живот и не се съмнявайте. – „Но Любовта не може да оправи живота.“ Не, Любовта ще оправи живота, тя разполага с всички средства и възможности. Разумната воля на човека, т.е. Божественото в него, ще оправи света. Бъдете спокойни, не се страхувайте от нищо! Не мислете кой ще ви гледа на стари години, забравете всичко, което ви смущава! Забравете старите си години, живеете като млад човек на 33 години. Мислете, че сте между хора, които се обичат!

На Земята няма само хора, светът е пълен с Разумни същества. Слугата на пророк Елисей⁴⁵ казваше: „Господарю, ще ни убият, изгубени сме! Целият град е заобиколен от войска“. Елисей се помоли на Господ да отвори очите на слугата му и да види това, което с физическите си очи не може да види. Отвориха се очите на слугата и той видя цялата гора, пълна с въоръжени конници. Следователно, като се отворят очите на хората, и те ще видят, че зад веригата войници, която ги опасва, има друга, по-силна и мощна от първата. Трябва ли тогава да се страхувате? Ето защо ви казвам: ако нямате Вяра, с която да понесете мъчнотиите и да

се справите разумно с тях, къде е вашата сила? Тогава кое ви отличава от другите хора?

Христос казва: „Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески“. В бъдеще всички трябва да почитат Бога вътрешно, с онази неизменна, истинска Любов, и да Му служат непрестанно. Каквото вършите, помнете, че сте под зоркото око на Бога. Изпълнявайте Божия закон и се подчинявайте на всички закони, които са в съгласие с него. — „Какво да правим със законите, които са в разрез с Божия закон?“ Там сте свободни. Длъжни сте да изпълнявате само Божия закон. И аз се подчинявам само на него. Ако в България имаше десет души, които се подчиняват абсолютно на Божия закон, мислите ли, че щеше да бъде зле на българския народ? Аз съм ви казвал и друг път: нашият живот зависи от Небето, следователно няма от какво да се страхувате. — „Да воюваме ли?“ Може да воювате, но ако три-четири години не падне капка дъжд и няма плодородие, как ще воювате? Ако всяка граната се пръсне преди момента, в който трябва да стане това, как ще воювате? Днес не оръжието ще заповядва, а умният, силният човек, зад когото стои Живият Господ. Той ще пусне своя силен електрически ток и всички хора ще паднат по лице на земята; не ще успеят да вдигнат нагоре ни ръце, ни крака — всичко ще забравят.

Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески.

Време е вече хората на двадесети век да обикнат Господа по нов начин — Любовта да бъде закон за всички; само тогава Христос ще ви се изяви, ще ви бъде истинска подкрепа в живота. Ако Небето е на ваша страна, кой може да бъде против вас? Това са общи заключения, които могат да се приложат във всеки дом. Чрез тях мъжът и жената ще бъдат щастливи, братята и сестрите, слугите и господарите също ще бъдат щастливи; всички хора могат да бъдат щастливи.

Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески.

Време е да приложим Божия закон, да отхвърлим всички човешки учения, заповеди и предания – тогава ще дойде Новата епоха. Иде вече тази епоха в света. Има хора, които служат на Живия Господ, на Неговия велик закон. Този закон ще донесе мир, разбирателство между народите, ще стопи омразата и делението, което сега съществува между хората.

Какво се иска от сегашните жени и мъже? Жените трябва да отдават нужното почитание на мъжете си, а мъжете да бъдат нежни към жените си; сестрите да отдават нужното почитание на братята си, а братята – своята нежност на сестрите си. Щом тези отношения се внесат между хората, те вече стъпват на нова основа. Нова наука, нова култура е нужна за бъдещите поколения.

11 май 1924 г., София

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

Да възлюбиш Господа

*Да възлюбиш Господа Бога твоего!
Матей 22:37*

Ако днес се зададе въпросът какво представлява същината на човека, ще се получат хиляди отговори. По този въпрос и учените не са на едно мнение: едни ще кажат, че същината на човека е в мисълта, други – че е в чувстването, трети – в творчеството, четвърти – че той е дошъл на Земята със задачата да бъде баща, майка, учен, философ, търговец и др. Това са само думи. Ще кажат за някого, че е гений, за друг – че е талант. Какво означава думата *гений*? Някои влагат в понятието *гений* такова качество, каквото не съдържа. От гледището на Природата геният е малко дете, което едва започва да ходи. Малките деца минават за гениални. Като се изправи на краката си, такова дете казва: „Открих закона за ходенето“. За да не пада, то се старае да разреши закона на равновесието – стъпило е на хоризонтална плоскост и се мъчи да държи тялото си в перпендикулярно към тази плоскост положение. В геометрията тези две плоскости, хоризонталната и перпендикулярната, са в покой, а в Живата природа са в движение – ако попаднеш между тях, ще подскачаш както подскача прахът на барабана.

Съвременните хора се страхуват да си зададат въпроса съществува ли Бог и ако съществува, защо трябва да Го възлюбят. Защо се страхуват? За да не се разрушат техните илюзии. Други се страхуват да се оглеждат в огледалото – защо? Да не би да видят това, което не очакват. Те си мислят, че са красиви, млади, а като се огледат, виждат, че се лъгали. Хората се страхуват да не би по някакъв начин да се разколебаят техните установени възгледи. Има нещо реално,

неизменно във възгледите им, но повечето от тях ще претърпят промени.

Установените неща са като високи планински върхове. Например Мойсей казва: „Не убивай, не кради, не лъжи...“ – това са високите върхове на злото, които водят към отрицателния живот. Говори се още за Правдата, Мъдростта, Истината и др. – това са високите върхове на Доброто. Говори се за Любовта, но как може да се говори за нея, като не знаете езика ѝ? Любовта има свой специфичен език. При теб дойде някой и говори на български – казва ти: „Аз те любя“, отговаряш: „Не те разбирам“. Ако те срещне чужденец и ти говори за Любов, ще го разбереш ли? Ще му кажеш, че не го разбираш. – „Как да не разбираш? Толкова ясно ти говоря.“ На какъвто и език да ти говорят, щом не го разбираш, ще си кажеш истината. Като излезеш вечер и погледнеш към небето, осяяно със звезди, виждаш, че те са ясни, светли, но не разбираш какво се крие зад тази яснота. Всички неща в Природата са в тайна. Погледнеш някого и казваш: „Познавам този човек“. Външно го познаваш, но вътрешно не ти е познат. Той е космично същество, едно велико владение. На Земята се проявява като шило, което, щом те бодне, казваш: „Познавам този човек“. Познаваш го като шило, но зад него се крие нещо велико. И за нас казват: „Виждате ли тия хора?“. Виждате ги като върхове, но зад тях се крият велики, мощни сили, които могат да стъпчат малките човечета. Когато големият, космичният човек стъпи върху една къща, веднага става пожар, земетресение. И Ева, като стъпи на една къща, става същото – пожар; тя превръща всичко в пепел. Космичният човек говори на хората на свой език и те му отговарят на свой език, но двете страни не се разбират.

По време на Севастополската война⁴⁶ един френски офицер минавал през българско село и понеже бил гладен, обърнал се към селяните и им поискал на

френски език мляко. Един от селяните му отговорил: „Не те разбираме“. След дълги обяснения офицерът взел една чаша за вода и започнал да прави с ръката си движения, имитиращи доене на крава. Селянинът разбрал какво иска офицерът, засмял се и казал: „Така кажи, да те разберем! Като говориш на френски, не те разбираме“.

Следователно, като се намериш пред големия, космичния човек, ще му говориш символично, на негов език, за да те разбере. Като направиш движение с ръка сякаш доиш крава, всеки ще те разбере. А селянинът се упреква, че простата му българска глава не разбира френски.

Кой създаде това разнообразие на езиците, та хората и до днес не могат да се разберат? Бог ли създаде толкова много езици, или хората? Първоначално, когато хората били разумни и праведни, имало само един език; следователно те създадоха голямото разнообразие на езиците. Кога? Когато създадоха Вавилонската кула⁴⁷; тогава езиците им се объркаха и те не можеха вече да се разбират.

За да дойдат до онова истинско, дълбоко разбиране, хората трябва да възлюбят Господа; затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“. Като се говори за Господ, някои философи казват: „Бог е разумна, мощна сила в Природата, която е създала цялата Вселена“. Питам тези философи: вие бяхте ли в това време, когато Бог създаваше света? – „Не знаем, но предполагаме, че Той е създал света.“ А ако аз кажа, че Бог не е създал света, кое твърдение ще бъде по-вярно? Въпрос е дали светът е създаден. Той е съществувал всякога, Бог не го е създал, но в съзнанието на човека се явява въпрос за създаването на света. Бог се проявява в света, или светът е отражение на Бога. Той не е зидар – да вземе чука и да удря, да съгражда. Според хората създаването на света е ме-

ханичен процес – те казват: „Бог взе пръст, направи от нея човек и му вдъхна дихание на живот“. Питам: кой човек е видял тази пръст, кой учен я е изследвал, за да види има ли разлика между нея и тази, с която ние работим?

И тъй, щом се заговори за света, човек се натъква на нещо съществено, което не знае и което трябва да изучава. Всеки може да опита и същественото, и несъщественото. – „По какво може да се опитат?“ По това, че същественото носи живот, а несъщественото – смърт; същественото носи Добро, Мир и Радост, а несъщественото – зло, размирие и скръб; същественото носи разумност, а несъщественото – безумие; същественото носи Светлина, а несъщественото – тъмнина. Може ли да живееш в тъмнина, а да разрешаваш въпросите на Светлината?

Да възлюбим Господа Бога твоего!

Как ще Го възлюбим, щом е казано, че Той живее в непристъпна Светлина? – „Как ще Го възлюбим, когато от детство са ни Го описвали като страшен и наказващ хората?“ Не говорите истината. За Бога са казвали, че е страшен, но същевременно и че е благ, добър и милостив. Какво ще кажете тогава? Казвам: страшно е, когато Бог изостави човека, но благословение е, когато Той го вземе на Своя страна. Няма по-страшно за човека от това да е изоставен от Бога – той се намира в неописуема тъмнина, това го довежда до отчаяние и се самоубива. Значи хората се самоубиват, когато за момент се почувстват изоставени от Бога. Някой момък се е самоубил, защото неговата възлюбена го е напуснала но всъщност не го изоставила възлюбената му, Господ го е изоставил. Бог е Любов, следователно, когато Любовта те напусне, Бог те е напуснал.

Днес повечето хора живеят само в удоволствия, поради което се натъкват на големи противоречия. Те имат високо мнение за себе си и мислят, че разбират живота. Навсякъде чувате бащи и майки, свещеници

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

и проповедници да говорят на младите за щастие и да осигурят живота си – майката казва на дъщеря си: „Гледай да се ожениш за богат момък, да живеете добре и охолно“, бащата казва на сина си: „Учи, да завършиш добре, да станеш учен човек, да се осигуриш“. Всички учени осигурени ли са, щастливи ли са? Богатите осигурени ли са? Царете осигурени ли са? Няма човек на Земята, който да се е осигурил, или да е станал щастлив. – „Защо няма щастливи хора на Земята?“ Защото никой от тях не е намерил същественото в живота, а където същественото отсъства, там няма живот. – „Нали хората имат знание?“ Те имат такова знание, което не носи живот. Майката носи детето девет месеца в утробата си, но не знае какви нещастия ще ѝ причини то, не знае какво се крие в него.

Като гледам човека, аз го уподобявам на гърне, което се прави от тесто, пече се и един ден се счупва, нищо не остава от него. Българите си служат много с гърнета. Ако искат да сварят боб, леща, коприва, те ги варят в гърнета – там се сваряват хубаво. Гърнето представлява външната форма на човека, но човек не е гърне. Той може да живее в колиба, може да живее и в дворец, но същината му не е нито в колибата, нито в двореца; може да е учен, може да е прост, но същината му не е нито в учеността, нито в невежеството му. Човек е жива, велика душа, толкова необятна, че изпълва цялото пространство. Вие излизате вън, за да наблюдавате небето и да се любувате на звездите, защото душата ви се простира до тях. Ако сте в съгласие с Живата природа, ще се свържете със звездите, те ще ви разберат и ще ви проговорят. Малко хора обръщат внимание на звездите, те гледат на тях като на нещо несъществено.

Кое е същественото за човека? – „Да бъде пълничък, червен, здрав.“ На Гергьовден българите имат обичай да се теглят кой колко тежи. Претеглят се, запишат си числото, на следната година пак се теглят и

ако теглото им е по-малко, започват да се безпокоят. Казвам: същината на човека не е в теглото, което ту се увеличава, ту намалява; същината му е в неизменното, което не се мери на везни. За да се домогне до него, човек трябва да има характер да устоява на всичко. Вижте какво постоянство има мравката – тя носи товар, който е десетки пъти по-тежък от нея, и докато не го занесе в мравуняка, не отстъпва: пада, става, но не се отказва от товара си. За мравките не съществуват противоречия, нито невъзможни неща.

Да възлюбиш Господа!

Религиозните са дошли до убеждението, че са чада Божии, но като им се каже, че трябва да възлюбят Господа и да изпълнят Неговата воля, много от тях отстъпват. – „Ние правим добрини.“ Не е въпрос само в правенето на добро; ще правите добро, но с Любов. В този смисъл Доброто е нишка, която съединява човека с Бога – то е контакт на човешката душа с Бога. Казано на научен език, Доброто е тангентата, или допирателната на окръжността. Какво представлява тангентата от научно гледище не е важно за нас; ние се интересуваме от нея дотолкова, доколкото можем да я използваме. Важно е, че докато си в кръга на Битието, ти можеш да станеш силен, ако правиш добро. Едно добро дело представлява една допирна точка до Великия Божествен кръг; именно през тази точка ще мине Божествената енергия и ще те повдигне, а колкото по-нагоре се повдига човек, толкова по-лесно разрешава въпросите на живота.

Съвременните хора имат много въпроси за разрешаване и всеки ги разрешава по свой начин – младите по един, старите – по друг. Младите искат да живеят, старите мислят за онзи свят. Знаете ли какво представлява онзи свят? Били ли сте там, имате ли писма от вашите заминали? Когато някой ваш близък замине в чужбина, след известно време получавате писмо от него – изпраща ви адреса си и желае и вие да му пише-

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

те. Всички религиозни говорят за онзи свят, но кой е получил писмо от там? Идват при мен хора, за да изкажат скръбта си по някой техен близък, който е заминал за другия свят. Имате ли писмо от него? – „Нищо нямаме, изгуби се, нищо не знаем. Къде отиде?“

Днес вярващите в целия свят работят за създаването на някаква съобщителна връзка между този и онзи свят, за да влязат във връзка със своите заминали. Англичанинът Стет, който потъна с парахода Титаник, трябва да направи съобщение между физическия и Духовния свят. – „Само това ли ни остава?“ Това е необходимо; като се уреди такова съобщение, голяма част от страданията на хората ще се намалят. – „Нужно ли е това съобщение?“ То е толкова нужно, колкото и на онзи водолаз на морското дъно е нужен чист въздух от горе. – „А ако няма друг свят? Преди 2000 години съществуваше ли той? Не можем ли да живеем без него? Достатъчен ни е физическият, не ни трябва нито Духовен, нито Божествен свят.“ Не е така. Божественият свят е извън времето и пространството, затова мислите, че можете и без него. Той е свят извън третото измерение, затова е чужд и неразбран за вас. Според Писанието хиляди години на Земята са като един ден в Божествения свят и от това гледище двете хиляди години, преди които е живял Христос, могат да се съкратят на два интензивни дена. Това, което става на Земята за хиляда години, на Небето може да се сгъсти в един ден и обратно – това, което става на Небето за един ден, на Земята може да се разреди за хиляда години.

Времето не създава нещата, то само ги хроникира. Времето е било преди човека. Ако ви кажа, че сте живели преди 2000 години, т.е. преди два сгъстени дена, ще повярвате ли? Ще ме попитате защо нищо не помните. Защо пияният забравя нещата? И вие не помните, защото сте били пияни; като изтрезнеете, ще си спомните всичко и тогава ще разговаряме. Богатство-

то, страстите, властта са питиета, които опияняват човека; те притъпяват ума му и той нищо не помни.

Да възлюбиш Господа Бога твоего – ето един важен въпрос за разрешаване. – „Как ще Го възлюбим?“ Като влезете в контакт с Него както допирателната до окръжността. За да направите този контакт, достатъчна ви е само една допирна точка. Тази допирна точка подразбира езика на Любовта. Всички хора трябва да знаят този език. Вчера при мен дойде един чужденец, който се интересува на какво се основава моето Учение. Казвам му: това Учение не е мое, то е Божествено и се основава на великата Божия Любов, която обхваща всичко: в нея влизат всички народи, всички общества и хора като органи на великия Божествен организъм; растенията, животните също са органи на този велик организъм. Има растения и животни попризнателни и благодарни от човека. Всеки може да направи опит, да провери думите ми. Чужденецът ме пита: „Ти направи ли този опит?“. Каквото съм направил, това важи за мен. Направи и ти опита, за да видиш, че думите ми са верни. Човек може да разговаря и с растенията. Направи следния опит: избери едно плодно дръвче, например ябълка, и в сухо време го поливай с няколко стомни вода. За да разбереш, че наистина е признателно, остане известно време при дървото, за да видиш какво ще стане. След няколко минути една хубава ябълка ще падне пред теб. Като направиш опита няколко пъти, ще видиш, че ябълката всякога пуска по един плод за теб. Този опит не отнема много време. Вместо да ме питате какво е Бог, вземете стомната и полейте ябълката; щом изпълните тази задача, все едно сте изпълнили Волята на Бога. Колкото и да е голяма разликата между теб и ябълката, тя ще ти покаже своята признателност.

Казвате: „Възможно ли е Бог, Създателят на Вселенната, да се занимава с дребни работи? Ще ни показва признателността на ябълката!“. Като срещнеш

учен човек, какво искаш от него? Ще го помолиш да ти каже само една дума, която не знаеш. Той е голям учен, но ще спре вниманието си върху теб. Бог се занимава и с големи, и с малки работи. Хората имат голямо мнение за себе си, а се занимават с дребни работи: карат се за къщи, за ниви, за богатство. Те не знаят, че Бог може да ги събере в черупката на орех или лешник и ще остане още свободно място – ето колко са големи. В това положение те са щастливи. При наличието на толкова къщи и имоти съществува жилищна криза. Друг е въпросът, ако се говори за космичния човек – само за да го обиколите са нужни около 36 хиляди години, като се изминава по 300 хиляди км/сек. Днес Бог е смалил този грамаден човек във формата на малко човече, което може свободно да живее в черупката на лешник.

Всички хора се питат какъв е смисълът на живота. Казвам: когато хората се стопят, т.е. се изгубят, тогава ще разберат смисъла на живота. Така се изгубва всяка душа, заминала за другия свят: като се освободи от материята, тя се чувства голяма, необятна, но веднага я погват неприятелите, тя започва да бяга и се смалява толкова много, че става невидима и се изгубва в пространството; тогава тя съобщава на близките си, че няма живот, че нищо не съществува. Такова е състоянието на душите, докато се ориентират. Такива души наричаме тъжни. За да излезе от това състояние, тъжната душа трябва да си спомни, че живее в Бога, че Бог е Любов. Той ще възстанови първоначалната ѝ форма – кога? Когато тя Го възлюби. Същото се отнася и до човека на Земята – докато не възлюби Бога, той ще оре и копае, ще чука камъни; щом Го възлюби, ще разполага с всички блага на живота.

Днес повечето хора мислят, че могат да разрешат въпросите си без Бога, но в края на краищата стигат до заключението, че без Бог нищо не се постига. За да разрешиш въпросите си и да се развиваш правилно,

трябва да възлюбиш Господа, т.е. да теглиш тангента към Него. Някой се оплаква, че е останал сираче, без майка и баща. По-велика Майка и по-велик Баща от Бога има ли? Друг се оплаква, че нямал братя и сестри, нямал и приятели. По-добри брат и сестра от Бога има ли, по-верен приятел от Бога има ли? Когато възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, Той ще отвори вратата Си за сираци, бедни, страдащи, изоставени, измъчени и обременени. Всеки може да тегли тангента към окръжността, всеки може да възлюби Господа и да опита Неговата Любов. Като възлюбиш Господа, иди сам в гората, да опиташ силата на Неговата Любов. – „Ако ме срещне мечка?“ Ще се приближиш до нея, ще я помилваш и ще ѝ кажеш една сладка дума; тя ще те погледне мило и ще си замине. С това иска да каже: „Познавам те, защото любиш Господа. Досега бях страшна за теб, защото не познаваше Господа, но откакто Го познаваш, вече не се страхуваш от мен“. После тя ще си влезе в гората, а ти ще продължиш своя път.

Като ме слушат, някои си мислят: „Този човек говори ли Истината?“. Вие се съмнявате, защото нямате Вера в Бога, не сте Го възлюбили. Ако ви лъжа, нито аз печеля нещо, нито вие. За да ви кажа една малка лъжа, ми трябват пет милиарда години, а аз не искам да си губя времето. – „Защо е нужно толкова време за една малка лъжа?“ За да измисля нова лъжа, а не да повтарям вашите. Практично ли е да се губи толкова време? То е все едно, както казват българите, да гониш Михаля. Щом е така, предпочитам да говоря Истината. Тя е извън времето и пространството, следователно може да се говори всякога. Това е най-доходното перо за всеки човек. Ако ме питате какво мога да ви кажа, отговарям: всякога мога да ви говоря за Любовта, за Мъдростта и за Истината; само така ще ме познаете и аз ще ви позная.

Да възлюбии Господа Бога твоего!

Как? Не казвам със сърцето си, защото вие още не познавате сърцето. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум“. Този ум, за който се говори там, и него още не познавате. Вие говорите за някакви сърце и ум, но не ги познавате. Никой не познава своето сърце. Лекарят е виждал сърцето на човека, но физическото, а не онова сърце, с което човек преживява възвишени чувства; до него никой лекар не може да се докосне. Лекарите бъркат само във физическите органи, затова и резултатите от техните изследвания са малки. Сърцето е малка, великолепна къщичка, която малцина познават.

Да възлюбии Господа!

Това не значи да си създадете някакъв образ за Господа. Първо ще мислите за Господа като Любов, а Любовта сама ще създаде образа. – „Как ще стане това?“ Виждали ли сте как българите топят восък? Слагат го на огъня да се стопи и веднага след това го наливат в студена вода. Като изстива, восъкът приема различни форми и по тях те обичат да гадаят. Следователно само Любовта може да създаде образ за Бога, затова се казва, че Бог е Любов. За да разберете Любовта, трябва още отсега да изучавате нейния език. За тази цел трябва да се свържете с Живата природа, която ще ви остане вярна при всички условия на живота. Ще дойде ден, когато децата, приятелите ще ви оставят, ще заболееете, ала Природата никога няма да ви остави. – „Не трябва ли да правим друга връзка?“ Щом връзката ви с някого е човешка, един ден ще се видите изоставени. Но въпросът за връзката на човека е индивидуален и всеки сам трябва да го разреши. Хората на Любовта, Мъдростта и Истината ще разрешат този въпрос самостоятелно. Ако един човек го разреши правилно, всички ще го разрешат.

Следователно, когато един човек се нахрани, всички хора ще се нахранят – това е закон. Ако има

нужда да доказвам, ще си послужи с човешкото тяло. То е общество, образувано от милиарди клетки, които се хранят едновременно. Първо се дава храна на стомаха; щом се нахрани той, всички клетки ще се нахранят, а ако няма храна за стомаха, всички клетки ще гладуват. Три фактора взимат участие в храненето на човека: първият фактор е стомахът – той доставя материалната храна на целия организъм; вторият фактор е белият дроб, който приема въздуха от устата и чрез него пречиства, т.е. окислява кръвта; третият фактор е мозъкът, който изпраща енергиите по цялото тяло.

– „Защо човек трябва да прави добро?“ И тук е валиден същият закон – щом ти направиш едно добро, всички ще правят добро; заедно с теб цялото човечество, целият Космос прави добро. Да направиш едно добро е велик, свещен момент в живота на цялото човечество – защо? Защото то се предава на Космоса, на цялото човечество, на всички Разумни същества, както и на Бога. И Бог се интересува от доброто, което човек прави; доброто, което е направил, е благо за целия Космос. Ако се откажеш от Доброто, от Любовта или от Истината, ти внасяш злото в цялото Битие. Който иска да повдигне човечеството, трябва да прави добро, да даде път на Любовта и Истината в своя живот. В това отношение всеки човек е фактор в Битието. В Божествената книга се пише какво е извършил, голяма е отговорността на човека. Казваш: „Аз не съм цар, не съм пръв министър, за да нося отговорност“. Ти си по-голям от министър, по-голям и от цар. В момента, в който правиш добро, всички Разумни същества, всички ангели с трепет следят как ще го направиш. Ако го направиш по всички Божествени правила, те казват: „Един от нашите братя на Земята направи едно добро намясто и по правилата на Божествения живот“. Като знаете това, не трябва ли да бъдете изпълнители на такова добро?

Днес повечето хора не успяват в живота си, защото вярват само в науката, очакват тя да ги повдигне. И науката има място, но не навсякъде. Тя поддържа, че нещата се постигат само чрез еволюция; това е отчасти вярно. Има една велика наука, според която можеш да постигнеш нещата моментално – това е науката на Любовта; затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего“. Любовта е допирна точка, условие, в което се крият всички възможности за постижение. Ако постигаш всичко чрез еволюция, това подразбира проява на Бога в човека с цел да се изяви съвършеното, възвишеното, Божественото в него; вън от това друга еволюция не съществува. А това, че човек е произлязъл от клетка, която постепенно минавала в различни форми, докато дойде до човешката, не е никаква еволюция. Как ще си обясните грамадната разлика между различните животни, от най-малките до най-големите и до човека? Според мен еволюцията означава история на човешката душа, как е използвала всички условия и възможности за своето развитие. Доброто е помогнало за разширяване на човешкото съзнание. Така човек е съградил и съгражда своя организъм, чрез който влиза в контакт с великото Битие, т.е. с Божествената природа.

Мнозина ме питат: „Кога ще дойде Любовта?“. Когато бъдете готови. За да приеме Любовта, човек трябва да бъде готов да издържа нейните вибрации. Ако тя дойде днес, човешките тела ще се стопят, няма да издържат на силните ѝ токове. Не всички житни зрънца издържат на условията, при които се посяват, не всички релси издържат на движението на влака – ето защо, за да издържи на Божествените енергии, човек трябва да има силен стремеж към Бога. Следователно ние трябва да влезем в контакт с Божествените енергии и да се калим.

Всеки трябва да има съзнание, че е някакъв фактор във Вселената. Казвате, че това е заблуждение. А ти,

като не изпълняваш Волята Божия, не се ли заблуждаваш? Казваш: „Глупаво е човек да върши добро“. А да върши зло не е ли глупаво? Кое е по-право – да вършиш добро или да вършиш зло? – „Да правиш добро е губене на време.“ Като правиш зло, не губиш ли време? Като убиваш хиляди говеда и продаваш кожите им, за да печелиш и нареждаш живота си, това благородно ли е? Да колиш агнета, кокошки, за да храниш децата си, това добро ли е? Говедата казват: „Ти одра нашите кожи, но няма да бъдеш щастлив“; агнетата и кокошките казват: „Ти ни закла, отне живота ни, но скъпо ще платиш. Ти живееш на гърба на нашите кожи, на нашата кръв, но няма да ти се прости. Можеш и без тази голяма къща, направена на нашия гръб“. Казвам: предпочитам да живея в малка колибка, но съществата около мен да бъдат живи, отколкото да живея в палат, спечелен от кожите на животните – такава е Волята Божия. – „Никога ли не трябва да ядем месо?“ Това се допуска само когато животното пожелае доброволно да се пожертва за теб. Има случаи, когато пчелите по никой начин не дават меда си – какво ще направиш тогава? Ще вземеш внимателно една пита, пълна с мед, и на нейно място ще сложиш друга – празна, за да могат веднага да продължат работата си.

В древността, когато хората били човекоядци, поддържали един култ между влюбените. Когато мъжът се обяснявал в любов на момата или тя на него, който изслушвал обяснението, имал право да поиска от другия да отреже парче месо от себе си, около 200 – 300 грама от лицето, ръката, или крака си, и да го опече. Когато изяждал месото, той познавал дали възлюбеният има любов към него. Поради този култ хората през тази епоха били обезобразявани: някой по лицето, друг – по ръката, трети – по крака; всички носели белези по тялото си. Съвременните учени ще кажат, че това е атавизъм. Не, такава е била обичта на влюбените преди хиляди години. И днес в подсъзнанието на

хората е останал спомен от това време, поради което влюбеният казва на своята възлюбена: „Ще ми се да те изям“ – той помни вкусното месце. И тя казва същото. Питам: откъде иде това желание във влюбените? От времето, когато и двамата са яли от това месце. Казвам: ние отдавна сме престанали да ядем от него.

Да възлюбим Господа!

В тази Любов ние ще намерим истинския смисъл на живота. Казвам: вие трябва да изпитате месцето на своя възлюбен не по буква, а по дух. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, няма-те живот в себе си“. Така е в Духовния свят, но какъв лъжлив култ се е създал от това учение в света? Това, което излиза от устата на човека, е Живото слово, което влиза в нас. Твоята възлюбена може да излезе от тялото си и да влезе в твоето, да живее заедно и да си гугукате като гълъбчета; тогава не би имало условия за ревност.

Някой иска да се ожени за една мома, но тя му казва:

– Не искам втори път да се женя – женена съм вече.

– За кого?

– За своя възлюбен – за духа, който е в мен.

При сегашните условия хората не могат да разрешат правилно брака – защо? Разбиранията им са ограничени. Където има раздвояване на цялото, всякога има спор. Мъжът и жената представляват едно цяло, една единица. Единство е нужно в света. Единицата никога не може да се раздели. – „Ами ако моят възлюбен ме обсеби?“ Не се страхувай. Където е Любовта, там е и разумността. Няма по-велико нещо от това да те обича разумен човек. Който те люби, той е готов да ти даде всичко, с което разполага. Ако Бог ви люби, Той ви дава всичко, с което разполага; казва: „Влезте да живееете в Мен и Аз ще вляза във вас“. Да се родиш – това значи Бог да живее в теб; ако отидеш при Бога,

това значи да умреш. Следователно, ако раждането е правилно, Бог живее в теб; ако умирането е правилно, ти отиваш да живееш при Бога. – „Аз искам да живея на Земята.“ Ще живееш, ако си дал място на Бога в себе си. Това значи да разрешиш правилно задачата на живота. – „Умирам.“ Значи отиваш при Бога и това показва, че си разрешил правилно задачата на смъртта. Ако живееш, без да дадеш място на Бога в себе си, не си разрешил правилно великата задача на живота; и ако умираш, без да отидеш при Бога, не си разрешил правилно великата задача на смъртта. Това е истинската философия. Всички религиозни разрешават въпроса за живота и смъртта по различни начини; не е важно как го разрешават – все някога ще го разрешат правилно. От вас се иска да изучавате религиите.

Сега не говоря само за вас, моята мисъл е не само за вас, а и за всички разумни същества. Тя се предава, като по радио, на целия свят и като се предава, всички свещеници, учени, философи я възприемат. – „Защо всички я приемат?“ Защото е Божествена, не моя. Тази мисъл се е родила преди векове, още преди създаването на света, тя е велика проява на Бога, Който ни говори отвътре. Най-малкият подтик към добро е езикът на Бога. Вие пренебрегвате малките прояви и се стремите към велики работи. Бог ти нашепва: „Направи едно добро на тази бедна вдовица“. Ти бръкнеш в джоба си, извадиш последните пет лева и казваш: „Не мога да ѝ помогна, тези пет лева трябва и на мен. След един час мога да ѝ дам даже хиляда лева, но сега не мога да дам и пет“. Не, ще извадиш петте лева от джоба си и ще ѝ ги дадеш. В дадения момент те струват повече от хиляда. Всяко нещо е ценно на своето време.

Мнозина идват при мен и ми казват: „Ти обичаш еди-кого си повече от нас“. Питам ги: как познахте това? Бих желал да зная каква е мярката, с която определяте Любова. Тя се схваща по вътрешен път. Наис-

тина, аз се отнасям различно към всички хора: някого ще нахраня, друг ще уча, трети ще вдигна от легло – болен е; значи на всеки давам според нуждата. Кого всъщност обичам повече? Ще кажете, че милвам някого, защото го обичам повече. Според мен милувката е за болния. – „Помилвай и мен.“ Като се разболееш и стане нужда да те масажiram и превързвам, ще те помилвам; масажите, превръзките са милване – нищо друго. Ако си здрав, няма защо да те милвам. Изобщо, когато милвам здравия, той се разболява; когато милвам болния, той оздравява; като говоря на глупавия, той става умен. Това са максими, които трябва да се прилагат.

Две сестри се обичат. Майката се радва и на двете, доволна е от тяхната любов. По едно време момък се влюбва в по-голямата. Малката започва да завижда на сестра си, недоволна е, ревнува; като види момъка, избягва го – и тя се е влюбила в него. Майката, за да успокои малката, започва да я гали, да я утешава. Ще кажете, че малката е по-добра от голямата. Щом завижда на сестра си, не е по-добра. И обратното се случва: момъкът се влюбва в малката и тогава голямата започва да завижда и да се сърди на сестра си. Ще кажете, че малката трябва да отстъпи. Не, Любовта не пита коя е по-малка и коя – по-голяма; щом дойде, това показва, че Бог е посетил момата. Като разбере това, момата не иска вече да се жени. – „Защо не се жени?“ Въпросът не е в женитбата, но в разумното предаване на Любовта. Ако мома и момък се срещат и мислят само за женене, те не разбират Любовта. Христос казва: „Роденото от Духа дух е, роденото от плътта плът е“. От 2000 години хората все се женят, но как? Без Бога. Женят се без Бога и се развеждат без Бога. Раждат се без Бога и умират без Бога. Без Бога т.е. без Любовта.

Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце!

Като Го възлюбиш, Той ще ти даде ново сърце, на което ще напише Своя закон. В това сърце Бог влага всички възможности, които човек трябва да използва. Кой е първият закон, написан в човешкото сърце? Законът на Любовта. В него се крият велики възможности за пресъздаването на човека. Докато хората разбират живота както сега, още хиляди години да живеят, няма да стане никакво преобразуване в тях. В човешкия живот има всичко, но не и мир – навсякъде виждате разрушения, затвори, бесилки. Съвременните хора са далеч от мира, но време е вече да се въодушевят от Доброто, да изпращат своите добри мисли по целия свят, да бъдат носители на Любовта. Всеки човек трябва да осъзнае, че е важен фактор в Божественния свят; когато осъзнаят това, хората ще се разберат и ще заживеят братски помежду си. Бог на Любовта ще сближи хората, Бог на Любовта ще сближи народите и ще създаде добри управници. – „Кога ще стане това?“ Когато хората приложат Божествените принципи в своя живот. Едни неща Бог ще направи, а други – хората; ние ще орем и сеем, а Бог ще възраства посятото.

Съвременните хора искат да бъдат силни, добри, учени, богати, всички да ги почитат. Човек не подозира, че носи вътрешно познание в себе си и едно е нужно – само да си спомни, че знае много неща. Същевременно той е добър, нужни са му само условия да прояви доброто. Ако поставите най-хубавата ябълка и най-хубавото жито при неблагоприятни условия, ще излязат хилави. И най-ученият, лишен от своите способности, нищо не може да направи – как ще прояви своите знание и ученост, ако извадите очите му, повредите ушите или отрежете езика, носа му? В бъдеще човек може да си създаде такова тяло и така да го ограда, че никой да не може да го засегне. – „Кога ще стане това?“ Когато придобиете Божията Любов. Достатъчно е да пожелаете искрено да я придобиете, и тя ще се

яви. Представете си, че някой иска да повреди ушите или да извади очите ви. Какво ще направите – веднага ще станете невидим. Искат да ви затворят – пак ставате невидим, после отново се явявате. Стражарите ще ви гонят, а вие ту ще изчезвате, ту ще се явявате. Най-после ще кажат: „Този човек е неуловим“. Много естествено – той е възлюбил Господа, спазва Неговите закони; Бог живее в него и той живее в Бога.

Някоя сестра дойде при мен и ми казва: „Толкова години те слушам, но не мога да се справя с мъжа си – той постоянно ме тормози; не мога вече да го понасям“. Много просто – стани невидима. – „Не мога, не зная как.“ Ще се научиш. И братя се оплакват от жените си, но казвам: станете невидими. – „Не можем още.“ Има един начин, по който се разрешава този въпрос – да възлюбиш Господа; само чрез Божията Любов ще станете невидими и отново ще се явявате. Когато мъжът забележи, че жена му ту изчезва, ту се явява, той ще започне да се тревожи, ще иска да я задържи. Тя ще му каже: „Слушай, приятелю, аз не съм робиня в тоя дом. Аз съм жива душа и никой не може да ме докосне“. Мъжът започва да се извинява и да я моли да не го напуска. Като дойдат до положение да стават невидими, хората ще си живеят добре, няма да си казват нито една лоша дума. Не си ли струва човек да работи върху себе си, да създаде едно съвършено тяло, да бъде свободен? Така, както разрешават въпросите сега, те винаги ще остават неразрешени. Според мен няма по-велика наука от Любовта.

Да възлюбиш Господа Бога твоего!

При това положение когото срещнеш, ще виждаш Бога в него. – „Ти виждаш ли Го?“ Аз живея в Бога и Бог живее в мен. Какво мислят хората за мен не ме интересува. Някоя оса хвърчи, кацне на ръката ми и ме ужили. Казвам си: „Няма нищо“, после слагам малко сол на болното място и го превързвам. Вървя бос в гората и нещо ме ухапе. Казвам си: „Трябваше да бъда

по-внимателен“. Минавам покрай една канара, духне силен вятър и ме търколи на земята. Мисля си: „Няма нищо, трябва да бъда по-внимателен“. Казваш, че вятърът те духал. Не, вятърът е на мястото си, той само проветрява умовете. Какво са канарите – те са гръбнакът на Природата.

Бъдете доволни от това, което Бог е вложил във вас. Бъдете доволни от живота си, от своите мисли и чувства, от своите желания и подтици. Теглете една тангента към Великия кръг на живота. – „Каква работа да започна?“ Какво си работил досега? – „Досега бях търговец, но искам да стана проповедник.“ Не променяй работата си; като търговец ще постигнеш повече, отколкото като проповедник. Ще търгуваш честно – нищо повече не се иска от теб. Друг е проповедник, а иска да стане търговец. Той не знае, че ако стане търговец, ще фалира. Кой каквато работа е започнал, трябва да я свърши, не променяйте службите си! – „Не сме ли свободни да работим каквото искаме?“ Свободни сте, но първо свършете работата, която сте започнали. Като я свършите успешно, тогава мислете за друга.

Съвременните хора страдат все от неизпълнени обещания. Вземеш пари назаем, обещаващ да ги върнеш скоро, но не спазваш обещанието си. Дават те под съд и после страдаш. Казваш: „Ще ти услужа, ще прекопая лозето ти, ще посея нивата ти“, обещаващ и не изпълняваш. Това е човешко, Божественото си служи с друг език: „Услужих, прекопах, посях, върнах парите“. – „Какви ще бъдем в бъдеще?“ Това не е важно; какъв си днес – то е важно. – „Ще любя.“ *Любя* – нищо повече. – „Няма ли бъдеще?“ Няма, сега ще любиш; оста не ли да любиш после, това е човешко. Ако си любил, Любовта остава в теб. Хората се разбират, когато любят – тогава и аз ви разбирам, и вие ме разбирате. Кажете ли някой, че не ме разбира, аз зная, че той не е любил и не люби. – „Разбирам те.“ Значи любил си и любиш.

Да възлюбиш Господа Бога твоего!

Защо е нужно това? За да разбереш смисъла на живота. – „Искам да бъда свободен.“ Ако любиш Бога и изпълняваш Неговата воля, ще бъдеш свободен. Да бъдеш свободен в пълния смисъл на думата значи да пътуваш по целия свят – до Марс, Юпитер, Венера, Сатурн, Млечния път и като се върнеш на Земята, да помагаш на хората. Няма да им разказваш къде си бил, защото не могат да те разберат. Един ден, когато и те започнат да любят, тогава ще те разберат, тогава и те ще пътуват до всички планети, тогава хората ще живеят заедно. Любовта разрешава всички въпроси.

Работете върху себе си, за да дадете път на Божественото съзнание; щом То проникне във вас, вие ще живеете без страх и тъмнина – където е Бог, никакъв страх не съществува. – „Искаме да сложим ред и порядък в света.“ Искате, защото Бог е носител на реда и порядъка. – „Искаме да бъдем разумни.“ Искате, защото Бог е разумност. Всички добри и велики работи се дължат на Божия Дух, Който работи в света.

Да възлюбиш Господа Бога твоего!

Христос дойде на Земята между хората, страда и пострада. – „Защо понесе толкова страдания?“ Защото любеше Господа. Той не умря, а възкръсна. Първоначално имаше 500 последователи, а днес са 500 милиона – значи един последовател се умножи по един милион. Това показва, че всяко дело, направено в Името на Бога, колкото и да е малко, ще принесе в бъдеще своя плод стократно, както Христовото учение принесе и продължава да принася своя плод. В Любовта е разрешението на всички въпроси.

Да възлюбиш Господа Бога твоего!

18 май 1924 г., София

Онези дни ще се съкратят

*Но заради избраните
онези дни ще се съкратят.*

Матей 24:22

От детство до старини човек все трябва да се учи, това е естествен метод. Докато малкото дете се учи от майка си и я слуша, работата върви добре; когато стане възрастен и остарее, човек започва да мисли, че всичко знае, и не слуша никого, но работите му се влошават. Като погледнете живота на възрастните, виждате, че и те са като децата – и те правят много пакости, които трябва да се поправят.

Един виден български чорбаджия от село Николаевка имал дете, което често правело пакости. Като виждало как вършеят по харманите, момчето си казвало: „И аз искам да направя такъв харман вкъщи“. На един празник, на Великден, майка му и баща му отишли на църква, детето останало само и си казало: „Ето случай да изпълня желанието си“. То отворило курника, където майката държала затворени 12 мисирки, и ги подмамило с малко царевица да влязат вкъщи. Взело един камшик и започнало да ги гони из стаята. Мисирките хукнали да бягат, но нямало откъде да излязат; удряли се в прозорците, крякали, летели из въздуха, изпочупили чаши, чинии – вдигнал се голям шум. И момчето, от своя страна, викало, крещяло – чувало се и в съседните дворове. На път за църквата една от съседките чула шума и се отбила да види какво става. Разбрала, че момчето е причина за това, и като видяла майката в църквата, казала ѝ:

- У вас става голямо увеселение.
- Какво увеселение?
- Не зная точно какво, момчето ти върши нещо.

ОНЕЗИ ДНИ ЩЕ СЕ СЪКРАТЯТ

Майката се върнала вкъщи и какво да види – детето ѝ с камшик в ръка гони мисирките. Като я видяло, то веднага избягало. Майката се ужасила, виждайки счупените чаши, чинии, стъкла и мисирките, които се блъскат, за да излязат вън.

Казвате: „Глупава работа – да вкара мисирките в стаята“. Нима и вие не сте вкарвали вашите мисирки в стаята си? Нима не сте чупили стъкла, чаши и чинии? Същите пакости правят и възрастните, само че понякога са готови да признаят грешките си, а понякога не ги признават.

И тутакси след скръбта на онези дни Слънцето ще потъмнее и Луната няма да даде светенето си, и звездите ще паднат от небето, и силите небесни ще се поколебаят. (стих 29)

Някои ще тълкуват тези стихове буквално, например „Звездите от небето ще паднат на Земята“. От гледището на съвременната наука това е абсурд. Как ще паднат звездите? Възможно ли е Слънцето да потъмнее и Луната да не свети? Да оставим този стих настрана и да дойдем до звездите. Казва се, че тези звезди са хиляди пъти по-големи от Слънцето, а Слънцето – един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Ако тези звезди паднат на Земята, къде ще се съберат? Следователно това са фигури на речта. Звездите, за които се говори в стиха, не са онези, които Бог е поставил на небето. Като се казва, че Слънцето няма да дава светлината си, това е символ; като се казва, че Луната няма да свети и силите небесни ще се поколебаят, и това е символ. Който не разбира този вътрешен език, като малкото момче ще вкара мисирките вътре – ще даде едно тълкуване, че да става каквото ще. И сега светът е пълен с тълкувания, които не се сбъдват, но има и такива, които се сбъдват. Всяко нещо иде с времето си. Казваме, че някои неща са случайни, когато не сме изчислили точно времето на тяхното сбъждане – това значи, че сме ги очаквали по-

рано, а те са дошли по-късно или сме ги очаквали по-късно, а са дошли по-рано; в случая грешката е в нас, в нашите разбирания.

Заради избраните онези дни ще се съкратят.

Кои са тези дни – дните на скръбта. Кои са избраните – умните хора. Днес хората считат, че благородникът е избраник, но не е така – човек може да е роден като царски син и да не носи благородното в кръвта си. Той не може да се роди философ и още от люлката си да се занимава с теорията на Кант, с морала на Толстой или с учението на Христос – трябва да учи дълго, докато дойде до тълкуванията. Следователно всеки трябва да учи и каквото придобие, то е съществено за него, в наследство на никого нищо не се дава. Когато говорим за условия, разбирам, че на човека са дадени всички възможности: хората не се раждат учени, но се раждат с възможности да бъдат такива; и умни не се раждат, но се раждат с възможности да бъдат умни; не се раждат добри, но с възможности да бъдат добри. Всеки човек трябва да работи, да развива вложените в себе си възможности – само така той ще създаде от себе си това, което възможностите изискват.

Заради избраните онези дни ще се съкратят.

Кои са избраните? Това са умните хора. Когато умният дойде в къщата ви, веднага ще съкрати страданията на вашия дом. Имате болна дъщеря или болен син и болестта може да продължи дълго време – могат да минат месеци, да се изразходват големи суми, да се понесат големи страдания; ала влезе ли в дома ви умният човек, той ще ви препоръча някакво лекарство и в продължение на една седмица страданията ви ще се съкратят. Търговец си, работите ти са объркани, имаш да плащаш много полици, поради което положението ти е притеснено. Изведнъж ти идва наум да построиш железница от Чикаго до Бъфало и започваш да строиш, но нямаш средства да я довършиш, не ти достигат

ОНЕЗИ ДНИ ЩЕ СЕ СЪКРАТЯТ

парите. В това време друг милионер строи една линия, с която ще те съсипе. Мислиш, но нищо не измисляш, не знаеш как да си помогнеш. Най-после си казваш: „Нищо друго не ми остава, освен да си тегля куршума. Не мога да понеса този позор!“. Затваряш се вкъщи, нищо не казваш на жена си. По цели дни мислиш, сякаш разрешаваш философски въпроси, а всъщност мислиш как да се самоубиеш: да се отровиш, да се застреляш или да се удавиш – правиш избор. Когато човек иска да се самоубие, и в това проявява тщеславие: той пише писмо на близките си за причината за самоубийството си – иска да заинтересува обкръжаващите. Някой се хвърля от канара, друг се беси, иска тялото му да остане цяло, запазено, като консерва. Казвате, че тези хора са луди. Не, това е гордост, тщеславие. Те разполагат с чуждо нещо. Господ им е дал тяло и те казват: „Ние ще запазим тялото си неповредено – затова ще се бесим“. Изобщо, самоубиецът, преди да сложи край на живота си, се оправдава с това, че особена мисъл го е овладяла и го е съсипала. Съвсем не е така.

Да се върнем към търговеца, който предприел строежа на железницата. Какво става с него? Жена му забелязала, че той е замислен, и го запитала:

– Какъв въпрос разрешаваш?

– Това не е женска работа.

– Кажы какво те мъчи, заедно ще разрешим въпроса.

Умна била тази жена. Тя виждала в очите му, че той се мъчи, че не може сам да разреши въпроса и търси начин да избяга от мъчнотията. Най-после той казал:

– Нашето положение е безизходно, съсипани сме. Аз не мога да издържа това безчестие.

– Даваш ли ми право аз да опитам да спася положението?

Тя отишла при един милиардер и му казала:

– Господине, искам да разменя няколко думи с вас, само за пет минути.

– Времето ми е скъпо.

– Ще го платя.

Най-после той се съгласил да я приеме и я попитал:

– С какво мога да ви услужа?

Тя отговорила:

– Ние построихме железница и ще ни бъде приятно вие да бъдете първият пътник, който ще пътува по нея. Само това искаме – вие да минете пръв по новопостроената железница.

– На драго сърце, но това пътуване ще ми отнеме най-малко един час.

– Колкото време ви отнеме, ще ви го платим.

Умна била тази жена. Милиардърът не се сещал какво се цели с това предложение, но дал съгласието си. След три дена тя обявила във вестниците, че еди-кой си милиардер ще пътува по новопостроената железница Чикаго – Бъфало. Другият предприемач, като прочел обявата, си казал: „Значи този милиардер купува линията – тогава аз ще фалирам“ и телеграфирал на първия предприемач с въпрос дали би му продал новопостроената линия за 700 милиона лева. „На драго сърце“ – отговорил първият. И така само едно минаване на милиардера по линията спасило положението на търговеца. Това е една жена от избраните, умна жена, която спасила мъжа си и той престанал да мисли за самоубийство.

Христос казва: „Заради избраните онези дни ще се съкратят“. Съвременните хора са фалирали в почти всяко отношение: в религиозно и научно, в обществено и политическо. Военните казват, че в света имало много герои. Ние видяхме тези герои на бойното поле – всички искат да бягат. Ние ги видяхме в сегашната война – заровени на осем метра в земята. Къде са истинските герои, за да излязат открито срещу непри-

ОНЕЗИ ДНИ ЩЕ СЕ СЪКРАТЯТ

ятеля? Видяхме много герои, но всички с маски на лицата си и така се бият. След всичко това се казва, че във войната имало геройство. Какво геройство има в това да се пазиш от задушливите газове? Не е ли същото и в морално отношение? Чуваш, че касиерът в някоя банка задигнал 500-600 хиляди лева и избягал; търсили го навсякъде, но не могли да го намерят. В края на краищата религиозните проповядват морал, който не издържа никаква критика – защо? Защото това, което е морално за българина, не е морално за французина, за англичанина, а това, което е морално за англичанина, не е морално за българина. Има известни принципи, общи за цялото човечество.

Казваш: „Аз сам ще наредя живота си“. Че всеки може да нареди живота си – това е наполовина вярно. Човек може да нареди живота си само при разумни условия. Всеки може да си направи къща, но при съграждането ѝ трябва да се вземат предвид много условия: височината ѝ, големината на стаите, качеството на материала и др.; после трябва да се вземат добри майстори и да се предвидят законите, на които се основава градежът. Изобщо при съграждането на една къща се изисква голяма разумност. Когато се строят фабрики, болници, училища, железници – навсякъде са нужни разумни хора. Човечеството се нуждае от разумни лекари, свещеници, съдии, адвокати, майки и бащи – все избрани хора, заради които онези дни ще се съкратят.

Сега, като изнасям известни истини, мнозина казват за нас, че не сме с всичкия си ум. Така е – щом изнесеш една Велика истина, казват, че не си с ума си. Кога хората са приели Истината на своето време? Не донесе ли Христос една Велика истина на света? И какво направиха с Него? След Него дойдоха апостолите, но и те бяха гонени. Така постъпват с всеки, който иска да внесе нова идея било в науката, било в религията, било в общественния живот – какъвто и да

е този човек, все ще го гонят; разбиране е това. Знаете ли на какво го уподобявам?

При доктор Фъргстън, знаменит психиатър, дошъл един болен, който му казал: „Господин докторе, отпред на челото си имам един бръмбар. Ходих при много лекари, но никой не можа да го извади. Ти можеш ли?“. Лекарят разбрал, че болният няма никакъв бръмбар в главата си, но ако му каже това, той няма да повярва и ще отрече знанието му. Тогава казал на болния: „Почакай малко, ще направя операция на главата ти и ще извадя бръмбара“. Докато болният се готвел за операцията, лекарят изпратил слугата в градината да улови един бръмбар и да го донесе. След това направил малък разрез на челото му, намокрил бръмбара с малко кръв и го показал на болния. Той казал: „Ето бръмбара! Всички лекари казваха, че няма никакъв бръмбар в главата ми. Сега съм вече свободен“. Лекарят пожелал да освободи своя пациент от заблуждението, че изобщо е имал бръмбар, затова му казал, че направената операция не е истинска. Болният му възразил: „Господин докторе, аз зная истината – ти извади големия бръмбар, но малкият остана в главата ми, усещам движението му. Извади и него, защото и той ще порасне като големия“.

Казвам: мъчно се убеждава човек в Истината. Както и да му доказваш, по каквито и математически закони, в края на краищата той пак ще ти каже: „Големия бръмбар си извадил, но малкият остана вътре“.

Мъченията на човека нямат край. Всеки има по един бръмбар в главата си и все за него говори: един страда от стомах – за стомаха си говори; друг страда от сърце – за сърцето си говори. Кой от каквото страда, за него говори – това е неговият бръмбар. Казваш: „Имам тумор в мозъка, усещам, че нещо ме стяга“. Никакъв тумор нямаш, това е бръмбар, влязъл в главата ти.

Бръмбарите са живи мисли, които се натрапват в главата на човека и влияят на нервната му система.

Съвременната медицина е констатирала случаи на заболявания, без да е констатирана някаква органична причина. Например някой се оплаква от силна болка в ръката, сякаш е счупена, а всъщност ръката му е съвършено здрава; това се дължи на някакво впечатление, което той е задържал в паметта си и сега се проявява като болка. Някога е видял човек със счупена ръка или е присъствал на операция на ръката и не е могъл да се освободи от тази силна емоция. Изопачените образи остават дълго време в паметта на човека и оттам влияят върху нервната му система, ето защо те трябва да се заместват с чисти и красиви – това е един от начините за лекуване. Човек трябва да възприеме мисълта, че няма случайности в живота, че животът е господар на смъртта, а смъртта – негов слуга. И болестите са слуги на живота, а смъртта иде, когато животът ѝ заповяда. Болестите, страданията са допуснати от живота, но когато дойдат избраните, болестите и страданията ще се съкратят.

Заради избраните онези дни ще се съкратят.

Всеки ли ще бъде избран и кога ще го изберат? Всеки няма да бъде избран, но може да стане избран. Според българската конституция всеки здрав, разумен, пълнолетен човек може да бъде избираем; ако не отговаря на тези условия, не го избират. Кой младеж подлежи на набор – здравият, разумният, навършилият 21 години; ако е болен, или го отлагат временно, или го освобождават от военна служба. Всички здрави и умни деца, навършили седем години, са избираеми за ученици. Всички учители, които са доказали своята способност за преподаване и които имат знания, могат да бъдат избираеми за професори; ако не отговарят на тези условия, не могат да бъдат избираеми. Като дойдем до Божествения живот, и там има избираеми – там се избират хора, които гледат на Божествения живот не само като на външна проява, но като на съвкупност от вътрешни сили, които обединяват и физическия, и духовния живот.

Всички хора се стремят да наредят живота си, да го осмислят. Прав е този стремеж, но ако имат предвид само физическия живот, само него да осмислят, те ще реализират едва една трета от своя стремеж – физическият живот съставлява една трета от Целокупния живот; ядене и пиене ще има, но това не е всичко. Казваш: „Искам да уредя духовния си живот“ – ти си дошъл до втората трета на Целокупния живот. Ала и духовният живот има две страни – външна, която се отнася до чувствата, до удоволствията, до стремежа към външната красота, и вътрешна, която се отнася до онзи непреодолим стремеж към Великото и Красивото в света. Най-после казваш: „Искам да постигна Божествения живот“ – ти си дошъл вече до последната трета на Целокупния живот. И Божественият живот има външна и вътрешна страна: външната страна има отношение към умствения живот на човека, когато той се стреми към учене; вътрешната страна има отношение към Любовта. В човека се изявява чувството Любов към Бога и в името на тази Любов той е готов да направи всичко, което се изисква от него. Когато човек живее съзнателно и на физическия, и в Духовния, и в Божествения свят, той има добре устроено физическо тяло, здрава нервна система, добре развито сърце и светъл ум – мисълта му е ясна, трезва. И тогава, като кажем, че някой е избран, имаме предвид човек, в когото физическите и духовните, т.е. сърдечните и умствените, сили са в хармония. Избраният е свързан с Бога. Следователно Целокупният живот подразбира едно цяло – живот на единицата, в която трите сили са обединени. Тогава човек започва да работи с Първата единица, тази е мярката, по която постъпва. При това положение, като се срещнат двама разумни човека, лесно разрешават и най-мъчните въпроси.

Питам: ако милосърдният човек стане касиер, как постъпва? Още в първия ден, като дойде някой беден при него, той веднага ще му даде чек за хиляда лева.

След него иде втори, трети беден и на всички дава по един чек. Като се върне у дома си, той казва на жена си: „Раздадох няколко чека на бедни, направих едно добро дело“. Да, но директорът на банката забелязва, че от касата липсват няколко хиляди лева, и го пита къде са тези пари.

– Нужни бяха за нещо.

– За какво?

– Трябваше да се помогне на няколко бедни.

– Защо банката е длъжна да им дава? Като си искал да помагаш, трябваше да вложиш свои пари и от тях да раздаваш. Ти правиш благодеяние с чужди пари. Хората, вложили пари в нашата банка, не са богати, между тях има бедни, вдовици – какво добро си направил тогава?

Съвременните хора казват: „Достатъчно е да имаме пари и всичко ще се разреши“. Те мислят, че ако имат пари, лесно ще разрешат въпросите си, но това е само една трета от Истината, не и цялата Истина. Парите са една необходимост, едно условие за живота, но всяка необходимост води към друга необходимост. Парите унищожават Вярата, мъжеството, смелостта на човека. Като има пари, той уповава на тях, поради което Вярата и смелостта му отслабват. Парите са внесли най-голямата поквара в света. Те са изопачили характера на свещеници и проповедници, на майки и бащи, на учители, на моми и момци. Те са внесли отрова в света. От друга страна, парите са благо в живота, ала злото, което са причинили, е по-голямо от доброто, което са допринесли. Може да не сте съгласни с мен, това не е важно. Наблюдавайте какво става с всички народи, семейства и общества, които забогатяват. Когато бащата забогатява, синовете и дъщерите започват да живеят в разкош и охолство и в края на краищата нищо не излиза от тях. Какво стана с онези богаташки синове, на които бащите забогатяха във войната – пропаднаха. Парите водят към разпуснат живот, към престъпления.

Не мислете, че като сте дошли на Земята, имате право да живеете както искате. Има един велик закон в света, който държи еднакво отговорни прости и учени, богати и бедни, пред него всеки еднакво отговаря за делата си. Хората се съдят според съзнанието си. Като не признават съдбата, някои казват за своя близък, че е умрял. Не е умрял, а е извикан където трябва, за да даде отчет за делата си. – „Тогава как ще се оправи светът?“ Като дойдат избраните и започнат да помагат на останалите. Много избраници има между хората. Избраният не трябва да се подхлъзва, да се поддава на слабости; той може да бъде мек, но не и мекушав. Като види, че някой плаче, не трябва да се трогва от неговите сълзи. Като намествам счупения крак на някого, аз не обръщам внимание на сълзите му; моята работа е да наместя крака му, а неговата – да пролива сълзи. Като плаче, той ще се научи да не греши. Ако някой ми се оплаква, че е задлъжнял, че няма хляб за жена си и децата си, аз няма да му дам пари, а ще му дам подходяща работа, за да изкарва прехраната си с труд и да запази достойнството си като човек. Човешкото общество е основано на разумни закони, които тласкат човека към труд и работа като условия за развитие. Има избрани в света, но още много трябва да дойдат. Ако ме питат защо работите на България не вървят добре, отговарям: малко избраници има, а за да се оправят работите ѝ, броят на избраниците трябва да се увеличи най-малко 200-300 пъти.

Мнозина четат вестниците *Факел*⁴⁸ и *Пастирско слово*⁴⁹, в които пишат лошо за мен и за Новото учение. Свободни са да пишат каквото искат, но не знаят как да пишат. Който иска да пише нещо против мен, нека дойде да се срещнем лице в лице, не да говори зад гърба ми – аз ще отговоря на всички въпроси, които го интересуват. Като ги питат откъде знаят тези неща, те отговарят: „Ние нищо не знаем, но пишем това, което чуваме от хората“. Така постъпват всички – водят

се все по лъжливи доноси. Някой оратор изнесъл една идея, която хората не разбрали и предали криво. Петът написал нещо, вложил една хубава идея, но пак я изнесли криво. Опасността е в приложението на криворазбраните идеи. Какво виждаме най-после – всичко се е обърнало с главата надолу.

Но заради избраните онези дни ще се съкратят.

Развитието на съвременните хора, както и пътят, до който са стигнали, показват, че те се намират пред велика епоха – на всички предстои минаване от едно състояние в друго. Ако кажа на хората какво има да става, вестниците веднага ще затръбят против мен, че заплашвам хората, че смущавам духа им. Ако видя, че сто ладии се готвят да влязат в морето да ловят риба, а моят барометър показва буря след 4-5 часа, нямам ли право да предупредя тези хора? Ако не им кажа нищо, те ще се намерят на дъното на морето. Ако са влезли вече и им кажа: „Скоро на брега!“, заплашване ли е това? Ако след две-три години стане земетресение в София и аз предскажа това, има ли нещо лошо в моето предсказание? Искам да предупредя хората да излязат по това време вълн от къщите си, за да не ги затрупа.

Мога и да си мълча, но какво ще постигна с мълчанието си – всички ще останат под развалините. Казвам на управниците: „Поправете еди-коя си линия, защото не е сполучливо направена и утре ще стане голяма катастрофа, от която ще пострадат хиляди хора“. – „Не ни плаши, знаеш ли, че работите ни ще останат назад?“ По-добре работите ви да останат назад, отколкото вие да пропаднете. В света съществуват разумни закони, които трябва да се спазват; ако ги престъпите, ще се натъкнете на големи катастрофи. Между евреите имаше много пророци, които им предсказваха какво ще стане. Ако един такъв пророк предскаже днес на сегашна Европа, че така, както върви и както се развиват събитията в нея, я очаква голяма катастрофа, има ли нещо лошо в това предсказание? Щели

да се уплашат европейците. Нека се уплашат, но да подобрят живота си. Йон⁵⁰ отиде в Ниневия да предскаже на жителите, че ако не подобрят живота си, ги очакват големи страдания. Те се стреснаха, разкаяха се и Бог отмени решението Си. Скоро обаче забрави-
ха обещанието си и пак продължиха лошия си живот, заради което бяха наказани. Предсказанието не е заплашване, то напомня на хората за съществуването на разумни закони, които трябва да се спазват; ако не се спазват, човечеството е осъдено на големи нещастия и страдания.

Но заради избраните онези дни ще се съкратят.

Кога ще се съкратят онези дни? Когато човек възприеме и приложи в живота си великия закон на Любовта. Ето защо, който иска да стане истински човек, да влезе в Новата епоха, да се освободи от робството на греха, на страха, на безсмислието, на смъртта, трябва да служи на Любовта. – „Как ще познаем Истинската любов?“ Тя ражда живота. Лъжливата, фалшивата любов, ражда смъртта. Лъжливият живот произвежда тъмнина, истинският произвежда Светлина и Свобода. Тази Светлина посочва правия път, по който човек трябва да върви; като влезе в него, той се освобождава от страданията, т.е. те излизат на повърхността на живота му и не го измъчват.

Да заживеем вече по нов начин, да влезем в истинския живот, за да познаем Бога. – „Кой е създал Господа?“ Да се задава такъв въпрос не е философия. Как ти дойде наум да го зададеш? Чудно е да се задава въпросът кой е създал Господа. Ти носиш чек в банката, искаш да ти го изплатят. Първо ще удостовериш своята самоличност, а след това ще ти се изплати. Следователно, когато питаш кой създаде Господ, аз разбирам, че питаш кой те е създал. Първо ще си отговориш на въпроса кой те е създал и после ще питаш кой е създал Господ. На този въпрос всеки сам ще си отговори. Ако искаш да знаеш кой те е създал, питай

майка си и баща си, те да питат своите родители кой ги е създал, техните родители ще питат своите и т.н.

Знаете ли докъде ще стигнете с този ред разсъждения? Ще се намерите в положението на онзи цар, който искал да му се разкаже приказка без край. Повикал всички мъдrecи от своята държава и поискал някой от тях да му разкаже такава приказка. Разказвали му те 5-6 дена, но приказките все имали край. Като не могли да го задоволят, той ги набивал и ги изпращал да си вървят. Най-после се явил един мъдrec и му казал:

– Аз мога да ти разкажа приказка без край.

– Внимавай, много мъдrecи като теб си отидоха бити, да не пострадаш и ти като тях!

– Не, аз ще ти разкажа такава приказка, каквато искаш.

И започнал:

– Едно време имало велик цар, като теб, който поръчал да се направи голям хамбар и да се напълни с жито. Като го градили, по невнимание зидарите оставили незазидана една малка дупчица. Един щурец я забелязал, влязъл през нея и си взел зрънце; после се върнал, взел второ зрънце и го изнесъл; пак се върнал, взел трето зрънце и го изнесъл.

– Е, после?

– Чакай да изнесат всичките зрънца!

– Я остави тази работа, няма край!

Така и нашият живот е направен от безброй малки зрънца и ако поискаме да ги местим от едно на друго място, както правел щурецът, няма да ни стигнат милиони години да разрешим въпроса за живота.

Но заради избраните онези дни ще се съкратят.

Мнозина питат: „Кой е правият път?“. Аз не се интересувам кой е правият път, кой е православен или евангелист, но питам: ти от избраните ли си? – „Да, от избраните съм.“ Тогава ние с теб можем да се разберем.

Заради избраните онези дни ще се съкратят.

Кои дни – дните на недоразумения, на крамоли, на смърт, тези дни ще се съкратят, т.е. ще изчезнат. Всичко това ще стане заради избраните, умните хора, които разрешават правилно задачите си.

На всеки сто години в известни области периодично се забелязват духовни прояви. През 1905 г. в Англия се почувства едно духовно пробуждане.⁵¹ Тогава през деня там се появявали големи огнени кълба. Учени, журналисти отивали с апаратите си да ги фотографират, но не могли – щом изваждали апаратите си, огнените кълба се изгубвали, а като ги затваряли, кълбата отново се явявали. След това се превръщали в големи огнени стълбове. Вечер те се виждали на разстояние около 20 км. При явяване на светлините настъпвали болести и епидемии; щом изчезвали, болестите се прекратявали. Такива явления ставали не само там, но и в целия свят. В 1905 г., когато се явили огнените кълба в Англия, нямало болести, но хората започнали да се разкайват за грешките си, искали да изправят живота си. През това време в продължение на 5-6 месеца съдиите нямали работа – никакви дела не се водели. Хората лесно се помирявали, искали да живеят братски – станало духовно пробуждане между тях. Защо е станало така? Защото избраните дошли в света. Светлите кълба представляват разумността на избраните. Ако днес човек види такова кълбо, ще си отвори очите, за да се увери ясно ли вижда, или е някаква илюзия.

Чудни са хората – като видят едно светло кълбо, не вярват даже на очите си. Питам: Слънцето не е ли такова светло кълбо? Резултат има то, влияние има, от него излиза енергия, животът ни почива на неговата светлина и топлина. Ако светеше, без да изпраща светлина и топлина, това е друго нещо, ала от неговите светлина и топлина всичко расте и се развива, дава резултат. Ако духът ти е отпаднал, достатъчно е

ОНЕЗИ ДНИ ЩЕ СЕ СЪКРАТЯТ

да видиш това светло кълбо, за да се повдигне. Слънцето влияе и на престъпника и го преобразява – той е готов да служи на Бога. Това не е ли влиянието на Слънцето? Ще кажете че е случайност.

Но заради избраните онези дни ще се съкратят.

Всички избрани хора са светещи, те са като светлите кълба и стълбове. От очите и лицата им излиза мека, приятна светлина. Въпросите съществуват ли Бог, или не, да се женят ли, дали може да се живее без пари, без къщи са разрешени правилно за тях. При избраните съмнения и противоречия не съществуват, но обикновените хора и до днес питат трябва ли да се женим. Кога хората не са се женили? От осем хиляди години непрекъснато се женят. Женитбата влезе в света още от времето на Адам. Първоначално той беше сам в Рая, но поиска от Бога да му даде другар, да не е сам, и Бог изпълни желанието му – приспа го, извади едно от ребрата му и направи от него другарката му, Ева. – „Преди Адам имаше ли женитба?“ Не, женитбата се яви след него. Бог създаде човека по образ и подобие Свое, даде му възможност да владее Земята и да се ползва от нея.

Целта на сегашната женитба е изправяне на грешките на хората. Според мен тя не е нищо друго, освен затвор – всички женени, мъже и жени, са затворени, мъчат се и страдат. – „Кой се радва тогава?“ Само Божественото се радва. Понякога в затворите, така наречените женитби, има големи изтезания, големи страдания. Майката роди дете и след известно време идват бирниците да ѝ го вземат. Тя плаче, страда, пита как е възможно да вземат детето ѝ; най-после се смирява и казва: „Така е наредила Природата, такава е Волята Божия“. Ако съдията осъжда на доживотен затвор престъпника, в съдията ли е вината? Който убива и върши престъпления, трябва да бъде готов да носи последствията. Молете се да дойдат избраните, да поставят живота на друга основа, където всичко

ще бъде хиляди пъти по-добро от сегашната женитба. Отношенията между мъжете и жените ще бъдат много по-хубави от сегашните. Днес, ако погледнеш една жена, ще те обвинят в нечистота. Аз гледам на жената от такава висота, каквато хората не могат да си представят. Жената и мъжът не са плът, те са нещо високо, недосегаемо. Животът на сегашните хора не може да се нарече истински. Те се нуждаят от Любов. Между мъже и жени трябва да има абсолютно безкористна Любов – тогава те няма да говорят за своята, но за проявената чрез тях Божия Любов. Всеки трябва да пожелае да постъпва като Бога, да проявява Божи-ята Любов.

Но заради избраните онези дни ще се съкратят.

Когато избраните дойдат на Земята, със своето ново разбиране за живота те ще помогнат на хората да разрешат въпросите си правилно. Тогава хората ще знаят откъде са дошли и къде отиват, защо са дошли на Земята, какво е предназначението им и всеки ще изпълни своето задължение като майка или баща, като брат или сестра, като учител, свещеник, съдия и т.н. Те ще си отговорят сами трябва ли да се женят.

Женитбата е временен въпрос, но човек постепенно отива от временното към вечното. Не е важно дали ще се жениш, или не, важно е този въпрос да се реши правилно. Ако майката и бащата раждат, децата им трябва да са разумни. Първо родителите трябва да са доволни от децата си и да благодарят на Бога, че им е дал добри и разумни деца. Ако във всеки момент съжаляват, че са родили неразумни и непослушни деца, какъв смисъл има тяхната женитба? – „Какво ще стане със света, ако хората не се женят?“ Да оставим този въпрос настрана. Разумните хора, които идват на Земята да живеят по нов начин, се интересуват от своите постъпки, от своя живот; какво правят другите хора, как разрешават въпросите си – това не представлява интерес за тях.

Сега да дойдем до духовната страна на въпроса, до Любовта ни към Бога. Всеки трябва да определи отношенията си към Бога – тази е неговата първа и най-важна работа. Любовта ни към Бога да бъде толкова силна, че нищо да не ни разколебае, толкова дълбока, че никой да не проникне в нея и да я отнеме – това значи Бог да живее в нас и ние да живеем в Него. Ако Бог е в нас, има ли нужда да търсим разрешение на въпросите отвън? Ако Слънцето грее силно, има ли нужда да ходиш при дърварите да се молиш за малко дърва, с които да се стоплиш? Излез вън и се грей на Слънцето. От кого е поискало пари за светлината и топлината, които щедро раздава? То дава даром на всички. Ето защо, когато намерите Живия Господ, вие сте намерили Слънцето на живота, което дава даром Своята светлина и топлина. Това е реалното, което трябва да ни занимава. Това са избраните хора в света.

– „Но аз имам особени философски разбирания.“ И моите разбирания са философски, тогава ще се разберем добре. – „И жена ми, и дъщеря ми имат философски разбирания.“ Още по-добре, и с тях ще се разберем. Всички хора – свещеници, учители, професори, имат особени разбирания, всички хора са особени; жалко е, че не са избрани. – „Аз съм особен човек.“ В какво се заключава твоята особеност? – „Независим съм, но без да мисля, направих един скандал, за който щях да лежа в участъка. Като видях, че идват стражари, ударих на бяг. Минавайки покрай къщата на моя приятел, скрих се там, докато заминат.“ Това било герой – избягал и се скрил, а другарите му хванали и били. Друг се хвали, че дал под съд приятеля си, който му дължал известна сума, съдът издал изпълнителен лист и така той си взел парите.

Всеки се хвали с нещо, с което се е прочул, всички правят по нещо, но работите им все остават неуредени. Правилно е човек да дава, а не да взима – така постъпват избраните. Ще кажете, че те трябва само да

дават, абсурд е за тях да взимат. Вашето твърдение е абсурд. Ще ви докажа това само с няколко думи. Големата чешма, големият извор постоянно дават. Като дойде жадният, те нищо не му искат – защо? Защото са избрани. Пресъхналата чешма обаче взима, а не дава. Избраният човек е извор, в който Божественият живот постоянно се влива; той никога не може да каже, че са го изчерпали. Някой окултист казва: „Изчерпах ме, трябва да се оградя“. Това е слабата страна на окултиста. Не се страхувайте, че ще ви изчерпят. Кого изчерпват – който има слаб капитал, ала големият извор няма защо да се плаши. Някой седне до мен и се пита: „Няма ли да изчерпя Учителя?“. Водата, която изтича от мен, е много голяма, може да те отнесе; по-добре стой далеч от мен, за да не те отнесе. Ако си извор, който постоянно тече, кой ще те изчерпи? Бъди спокоен, никой не е в състояние да те изчерпи – това е Новото учение. Щом си в него, кажи: „Божественият живот изтича от мен“.

Наистина, всеки човек е извор, от главата и сърцето на когото изтича нещо. То дава благодатта и сладостта на човека. Затова обикваме някого – той е бистра вода, сладък извор, приятно ти е да пиеш от него. Някой човек е мъгнен извор – ако пиеш от него, ще ти стане тежко и ще се питаш защо пи. Всички хора не са еднакви извори. Дали виждате това, или не, не е важно.

Казваш: „Аз виждам това, но ти не го виждаш“. Всъщност всички хора виждат, но не разбират всичко. Обикновено младите виждат по-добре от старите. Дядото чете с лупа, а като млад е чел без лупа, добре е виждал тогава. – „Старият поумнява.“ Не е толкова поумнял, по-слабо вижда. За себе си казвам, че мога да чета и с лупа, и без лупа. Човек не трябва да губи силата на своята воля. Всяко съмнение причинява отслабване на волята. Какво е съмнението? Знаете ли какво е положението на човек, който носи очила? Един ден

някой забравил да си сложи очилата, но като мислел, че са на очите му, могъл да чете без тях. По едно време искал да ги свали, но видял, че не са на носа му. Търсил ги, не могъл да ги намери. Бръкнал в джоба си и там ги открил. Казал си: „Чудно нещо, аз съм чел без очила!“. Питам: как е могъл да чете без очила, а сега не може? Следователно, когато човек си внуши, че не може да направи нещо, наистина не може; като каже, че може да го направи, както каже, така става. Затова и Писанието казва: „Както мисли човек, такъв става“.

Заради избраните онези дни ще се съкратят.

Всички искате да бъдете такива избраници, такива извори, през които да тече Божията Любов. Като потекат, тогава ще се разберем. Всички трябва да бъдем избрани – силни, благородни, мощни, разумни. Аз не взимам тези качества в обикновен смисъл, но в необикновен, в смисъла на избраните.

Желая ви да бъдете избрани. Желая ви вашата проявена Любов да бъде като Божията Любов, проявеният ви живот да бъде като Божия живот, вашата проявена светлина да бъде като Божията светлина, а вашата проявена свобода да бъде като Божията свобода.

25 май 1924 г., София

И валя дъждът

*И валя дъждът, и приидоха реките,
и повеяха ветровете, и нападнаха на
тази къща;
и не падна, защото бе основана на камък.
Матей 7:25*

И валя дъждът, и приидоха реките – това е последиствие на нещо. *И повеяха ветровете* – това е едно въздействие. *И тази къща не падна, защото бе основана на камък* – това е резултат. Така казват съвременните учени и философи, така става в съвременния културен свят на двадесети век, който минава за един просветен век.

Сегашните хора мислят, че само човекът е разумно същество, всички останали са неразумни. Например като видят дърво или животно, те казват: „Дърво е това, не мисли и не чувства. Животно е това, нищо не разбира“. Това са криви заключения. Че не е така можете да се уверите, като видите какво прави семето, когато го посее в почвата – то пуска коренчетата и с тяхна помощ извлича необходимите за своето хранене елементи. В това отношение може да направи нещо повече от човека. Растението, дървото е цял химик: то знае още на каква дълбочина да пусне своите коренчета, след това пуска листа и клончета, развива цветове и най-после връзва и дава плодове. Като гледате цветовете, чудите се колко майсторски са боядисани. Растенията разбират и от бояджийство. В земята растението прави това, което човек не може. Заровите краката на човека в почвата и вижте какво ще стане – ще изгният. Дърветата са разумни същества, те имат свой език, на който говорят. Не са дошли още до положението да говорят на този език, с който ние

И ВАЛЯ ДЪЖДЪТ

си служим, а разговарят чрез движения, със символи. Всяко растение, до което се приближаваме, ни говори по един или друг начин.

В първа глава на Битието е казано, че когато Бог създал света, първоначално нямало дъждове, завалели после и тревата изникнала – значи изливането на дъжда е процес, който действа върху растенията. В този смисъл водата носи условия за проява на вътрешния живот в растенията. *И валя дъжд* – това е един прекрасен процес.

И приидоха реките – защо приидоха? Реките са полезни за живота. Те представляват артериалната кръв на Природата. Дъждът, който се излива върху растенията, носи своето благо за тях.

И нападнаха на тази къща. Тя се изпита. Това е фигуративен израз, така е говорил Христос.

И заваля дъждът. В дадения случай дъждът, реките, ветровете са условия за живота. Много хора се развалят от живота, а много не се развалят. Например някой казва: „Като сме дошли да живеем на Земята, трябва да ядем“. Какъв е смисълът на яденето? Смисълът е човек да си достави от Природата онази енергия, която е необходима за неговото умствено и сърдечно развитие. Сегашните хора гледат на яденето като на удоволствие, но всъщност не е така; щом яденето стане удоволствие, човек не може да мисли. Някои казват, че човек трябва и да пие. Съгласен съм с това – Природата е предвидила и пиенето, затова е дала водата. Хората, в желанието си да пият, какви ли питиета не са измислили – 20-годишни вина, ракии, ликьори и др. Бедният, като гледа как яде и пие богатият, казва: „Това разбирам под *живот* – да имаме и ние печена кокошка, 20-годишно винце; така и ние ще живеем, да даде Господ и на мен такъв живот“. Питам: какво прави онзи българин, който яде само лук, чесън и боб? Най-после и той казва: „До гуша ми дойде този боб, не искам да помисля вече за него! Искан ми се малко

месце“. Какво е положението на тревопасните, които ядат само трева – човек взима остена, впряга ги и ги подкарва. А хората, щом се засегнат интересите им, казват: „Това не е по Бога“; щом се засегнат чуждите интереси, казват, че това е Волята Божия. Да мушкаш с остен – това е по Бога; да вземеш оралото и да впрегнеш воловете – и това е по Бога. – „Да, но това са недоказани твърдения.“ Като обичаш животното, то ще бъде готово да ти служи доброволно. Божествено е да впрягаш вола на работа, когато той може да разговаря с теб; ще ти каже: „Братко, аз се напасах добре в гората, сега съм силен. Сложи хомота на врата ми и ме заведи на нивата да работим!“ – това разбирам под *по Бога*. Сега ти гониш вола, той бяга, най-послед му сложиш юлара и го впрегнеш – това било по Бога! Как е възможно Божественото, Разумното да създава произволи? Трябва да знаете, че всяко нещо, което създава произволи, е човешко, а всеки процес, от който изтича разумност, е Божествен; това всеки трябва да знае, за да не се оправдава.

Казвам: ако има разумност в Църквата, тя е от Бога; ако има разумност в държавата, и тя е от Бога; щом няма разумност нито в Църквата, нито в държавата, те не са от Бога. В Божествените неща има живот, в тях няма смърт, няма и разплодяване. Казвате: „Ако не колим говедата, нали ще се разплодят много?“. Няма да се размножават повече, отколкото е определено. Те се размножават при сегашните условия. Това размножаване наричам раздробяване на живота. Когато реката се разлива на много рекички, това размножаване ли е? Това е раздробяване, така стои въпросът. Животът на Земята е един и неделим. Той се проявява разумно във всички хора. В разбирането на живота е величието на човешкия ум и на човешкото сърце.

С какво човек ще покаже, че стои по-високо от растенията и животните? Той иска да покаже, че не е растение, не е дърво. Наистина, и в животните, и в

растенията има престъпност. В цялата Природа, както я виждаме, има една замаскираност, макар че поетите я възпяват, описват хубостите ѝ. Навсякъде в Природата има борба, лицемерие, нещо замаскирано. Вземете бряста, който расте между боровите – и в него се забелязва лицемерие. Като се види между боровите, той казва: „И аз съм като вас, раста към Бога, стремя се към Слънцето. Вижте как се развивам като вас“. Наистина, той се свива, не се разширява според естеството си. Най-после боровите му повярват. Като се издигне над тях, брястът вече не расте към Бога, а все повече се разширява. Борът, където и да го посадиш, все към Бога се стреми. Той е от по-висока еволюция в сравнение с бряста.

Каква е разликата между светските и религиозните хора? Светските не се молят на Бога, но като попаднат между религиозни, и те започват да се молят и казват: „И ние се молим като вас, четем *Отче наши*“. Докато хората са бедни, молят се по 4-5 пъти на ден, все нагоре растат; като забогатеят, казват: „Стига вече нагоре, ръцете ни заболяха. Сега можем да си поживеем“ – и започват да се разширяват. Богатият е бряст, който схваща нещата материалистично.

Следователно в изучаването на Природата човешкият дух е внесъл нещо специфично; като слиза надолу и изчиства Природата от нейната замаскираност, виждате, че съществува Божествен свят с пълна хармония, с абсолютен ред. Природата си служи с различни методи. Тя може да предизвиква добри подтици даже в растенията – например растението може да се влюби в човека, както хората се влюбват. Изучавайте растенията, да видите какви чувства изпитват те. Направете следния опит: вземете едно растение, поливайте го всеки ден, грижете се за него и наблюдавайте как расте и се развива. Докато го държите в стаята си, то е весело, добре се развива; извадете го вън, далеч от себе си, и ще видите, че започва да съхне и да се разваля – тъгува за вас.

Вчера една госпожа ми разказваше следното: няколко години наред тя държала цветя в стаята си и те се развивали добре; един ден ги изнесла вън, на простор, но въпреки това те започнали да съхнат. Тя ме питаше защо съхнат цветята ѝ. Казвам: те имат голяма любов към теб и щом си ги изнесла вън, са започнали да линееят; по-добре ги дръж при себе си.

Казвате: „Цветя са това, не са чувствителни“. Не е така. И вие, като излизате сред Природата, мислите, че всичко знаете. Какво знаете, какво разбирате? Имате ли Любов? По своята любов и самоотверженост понякога растението стои по-високо от човека – може да го отсечеш, без то да пороптае. Ала има случаи, когато и дърветата си отмъщават. Като секат големите дървета, те си отмъщават на хората, които плащат с живота си. Ние трябва да бъдем будни, да знаем как са наредени нещата в Природата. Всяко живо същество има свое определено място. Умни са дърветата, те знаят какви престъпления вършат хората. Като си отсякъл едно дърво, новото, което пораства на негово място, не те забравя – помни твоето престъпление; като те види, отдалеч ти казва: „Аз те познавам от миналото – помня как ме отсече“. И обратното е вярно: ако помогнеш на едно дърво – поливаш го, разкопаваш го, чистиш го от гъсениците, то казва: „Познавам те, няма да те забравя. Ти се грижиш за мен и аз ще ти благодаря“. Ще кажете, че това са приказки от *Хиляда и една нощи*. Да оставим настрана приказките.

И валя дъждът, и приидоха реките.

И в съвременния свят има големи дъждове. Цялото човечество минава през тежки изпитания. Нима гладът, болестите, сиромашията не са изпитания? Не минават ли през тези условия всички мъже и жени? Цялото човечество минава през изпитания, които се отразяват и върху съзнанията на хората. Всички хора, всички народи страдат и всеки казва: „Да му мисли човекът! Да му мислят народите и държавите!“. Пи-

И ВАЛЯ ДЪЖДЪТ

там: кой ще мисли и за хората, и за народите? Отговарят: „Бог да се грижи за всички“. Има ли Промисъл? Има ли Божи закон? Едни учени казват, че всичко е случайност, други – че има Промисъл в света. В края на краищата се явява спор между едните и другите. Първите, които отричат Божия Промисъл, се питат защо съществува такава разумност; вторите се запитват: „Ако съществува Промисъл, защо са допуснати страданията?“. Явява се още и въпросът в какво се заключава човешката интелигентност. Интелигентен ли е богатият? Интелигентен ли е силният? Ще кажете, че добрият човек не е много интелигентен; някои го наричат овчедушен. Това показва, че те имат особено понятие за човешката интелигентност – според тях силният проявява повече своята интелигентност от кроткия и тих човек.

Като ме слушате днес, знаете ли какво ще стане с вас след 10-15 години? Не знаете. Често казвам на съвременните хора: ако отидете във Франция, Англия, Америка, Германия, ще видите, че там хората са крайно суеверни. Някой виден търговец не ходи на църква, не вярва в Бога, но като започне някакво голямо предприятие, търси гадател да му каже ще успее ли, или не. Ако работата му се нареди добре, той се насърчава. Втори път, като предприеме нещо, пак търси гадател. Той му казва, че ще успее, но сега предсказанието не се оправдава, ала търговецът не се отчайва – допитва се и трети, и четвърти път, докато най-после успее.

Сполуките и несполуките в живота се обуславят от един вътрешен закон. Например точно определено е колко кораби трябва да потънат през една година, всичко е изчислено математически. Колко деца трябва да се родят и умрат през годината също е точно определено. Също така е определено колко време трябва да яде човек и колко време да не яде; ако ядете през времето, когато ви е определено да не ядете, стомахът ви ще се разстрои и пак ще ви се наложи този

пост. Ще кажете, че Църквата нарежда поста. Аз не наричам това пост, според мен пост е, когато богатият човек не яде и всичко, което би употребил през това време за ядене, даде на някой беден. Освен това точно определено е колко хора ще завършат училище през известна година. Това са тънки наблюдения, които човек трябва да прави. Дръжте статистика и ще видите колко е верен този закон. Има точно определени математически формули, които регулират закона. Това не са мои твърдения, а резултати на този вътрешен, математически закон, който действа в Природата.

Един английски астролог, добър математик, който работел с математически формули, правел два вида изчисления. Той взимал десет града под наблюдение и в продължение на десет години изчислявал колко момчета и колко момичета ще се родят през това време; въз основа на тези изчисления предсказвал колко момчета и колко момичета ще се родят там в следващите десет години. Изчисленията му били верни до 99%. За следните десет години той пак проверявал същия закон. После купил от една лотария три билета и предсказал кой от тях ще спечели и каква сума.

Съвременните хора казват, че това е абсолютизъм на Природата, и запитват къде е тогава свободната воля на човека. Където има разумност, там има свободна воля; където няма разумност, няма и свободна воля. Следователно ние съдим за свободата само по абсолютната разумност, която се проявява в Живата природа. Христос казва: „Който слуша Моите думи и ги изпълнява, ще го уподобя на разумен човек, построил къщата си на камък“. Това значи, че външните изпитания ще дойдат, но той няма да се поколебае в онова, което е решил в себе си.

Ще ви приведа един пример, да видите на какви изпитания може да бъде поставен човек в живота си. Един 19-годишен момък се влюбил в богата англичанка, по-възрастна от него. Той бил готов да се ожени

за нея, но тя отхвърлила любовта му, предпочитала да се ожени за установен човек с добро материално положение. И наистина, оженила се за граф. Силно обиден и огорчен, младият момък, наречен Мелби, решил да си отмъсти по някакъв начин – ако не на нея, поне на някой от семейството ѝ, но как? Добър по природа, той не прибегнал веднага до отмъщение, но започнал да търси начин. Най-после си казал: „Ще завърша медицина, дано тук намеря някакъв особен начин за отмъщение“. Завършил медицина и понеже бил способен, станал виден лекар. Скоро се прочул в града като един от добрите и способни лекари. В това време неговата възлюбена имала вече дъщеря, 15-годишно момиче. Случило се, че момичето заболяло сериозно, и майката решила да изпрати дъщеря си на лечение при видния доктор Мелби. Щом я видял, той разбрал, че е дъщеря на неговата възлюбена. Казал си: „Ето един добър случай да си отмъстя. Вместо на майката, ще отмъстя на момичето“. Ала в този момент в него се зародила голяма вътрешна борба и започнал да размишлява: „Какво е виновно детето? Ако съм обиден на майката, защо трябва да страда момичето?“. В тази борба надделяло доброто му естество и той се отказал от желанието да отмъщава.

Такава борба се явява във всеки човек. Тя е резултат на две противоположни чувства: от едната страна е неговото благородство, а от другата – желанието за отмъщение. Казваш: „Подиграха се с моите чувства, подиграха се с моята любов“. Питам: кой може да се подиграва с Любовта? Тя е велика, мощна сила, която стои над всички условия в живота. Тя никога не си отмъщава. Ако дойде до отмъщение, Любовта внася своята топлина в човека с цел да го повдигне. Ако не се поддава на нейните съвети, на нейния огън, тя му казва: „Едно ти предстои – или ще ме приемеш и ще живееш добре, като истински човек, или ще изгориш“.

Мнозина се питат коя е причината за болестите и аномалиите в света. Много просто – причината за това се крие в нарушаването на великия вътрешен закон в човека – законът на Любовта. Болестите в света идват периодично, при това колкото повече се увеличават престъпленията по отношение на Любовта, толкова повече се увеличават болестите и аномалиите в човешкия живот. Щом приложите закона на Любовта в домовете, обществата и народите, веднага болестите ще намалеят. Аз не говоря за човешката любов, а за Божията, която повдига духа на човека и разрешава всички въпроси.

Любовта на сегашните хора е дошла до минимум, т.е. до нула – на това се дължат всички нещастия и страдания на хората. Любовта на някои е спаднала до 35° под нулата, т.е. те са дошли до точката на замръзването. Какъв живот може да се очаква при такава ниска температура? Какъвто и да си – поет, философ или учен, като попаднеш при тази температура, животът ти ще се обезсмисли и ти ще станеш песимист; при такива условия нищо не може да расте и да се развива. Ако я повдигнете до 35, 40 или 50° над нулата, животът ви ще се осмисли.

Задача на човека е да намери начин да повиши температурата на своя живот, но за това се иска воля. Изгубиш някога 1000 лева, друг път 10000 или 100000 и се отчаеш. Защо не застанеш здраво на краката си и не кажеш: „Бог дал, Бог взел“? Трябва ли при такава загуба да изгубиш своя мир? Приложи волята си и остани тих и спокоен сякаш нищо не ти се е случило. Трябва ли да се смущаваш от това, че някой те е обидил? Кажи си: „Като човек аз стоя по-високо от всякаква обида“. Обижда се само човекът на своеволието, не и човекът на волята. Казват, че англичаните имат воля. Не, досега аз не съм срещнал нито един човек с воля. Хората могат да имат въздържание, самообладание, но не и воля. Българинът казва: „И чука продавам, и

чергата продавам, но не отстъпвам“ – това е твърдост, упоритост, не и воля. Нито един от европейските народи няма воля, тя ще се прояви в бъдеще. Който върши престъпления, няма воля; който не върши престъпления, може да има самообладание, но не и воля.

Велико нещо е да имаш воля. Това значи да се издигнеш над условията – нищо да не те засяга. Който има воля, колкото и да е беден, нито се подкупва, нито се изкушава; и да му покажете богатствата на целия свят, той ще мине и ще замине край тях, без да пожелае нещо за себе си.

Такъв пример виждаме в лицето на англичанина Стет, който пострада при потъването на Титаник. Той бил осиновен от един богат англичанин, който му оставил след смъртта си наследство от 350 милиона лева, но Стет се отказал от наследството. Като го запитвали защо е постъпил така, той отговарял: „Аз не се нуждая от богатство, което струва живота на хиляди хора“. Питам: колко такива англичани или американци биха се отказали от своето наследство? Колко такива българи ще се намерят в България, които при липса на средства за живот биха се отказали от такова голямо наследство?

Сега говоря принципно, нямам предвид нито отделни хора, нито отделни народи, имам предвид само едно – че съвременните хора минават за културни, за учени. Да, те са и културни, и учени, но още не са хора на волята – защо? Защото най-малката тревога, най-малкото безпокойство може да наруши тяхното равновесие. Ако влезете в което и да е училище, в която и да е църква, ще видите, че всички се смущават от най-малкото нещо. Влезте в духовните общества по целия свят и вижте какви хора идват там – всички минават за духовни, за последователи на Христа, но ще видите грамадната разлика между тях и Христос.

Какъв беше Христос като човек? Бих желал в лицето на Христовите последователи да видя характера

на Христос. Ние виждаме Христа да казва, докато е прикован на кръста: „Прости им, Господи, защото те не знаят какво правят!“ – това е характер, това е воля! Христос беше гениален, учен човек. Той познаваше алхимията по-добре от всички алхимици. Когато Сатаната Го изкушаваше и Му казваше ако е Син Божи, да превърне камъните в хляб, Той можеше да направи това, но не искаше. – „Хвърли се от този храм, за да покажеш, че си Син Божи, понеже е казано: *Ангели ще те повдигат, за да не препънеш о камък ногата си!*“ И това можеше да направи Христос – да се хвърли от храма и да увисне във въздуха, без да падне на земята; Той беше голям авиатор, и най-добрият авиатор не може да се сравни с Него, но не искаше да направи това. Най-после Сатаната Му каза: „Виждаш ли тези царства? Ако ми се поклониш, всички ще бъдат Твои“. – „Махни се, Сатана, Аз дойдох, за да служа на Господа; Моето Царство не е от този свят, Моето Царство, на което служа, е по-голямо от всички царства в света.“ Питам: кой човек днес би отказал, ако му предложат, да стане цар? Или кой би отказал, ако му предложат да стане пръв министър в България? Да, но и от управниците се иска воля, българите трябва да знаят това. Човек с воля не върши престъпления. Истинският човек се отличава по това, че не върши престъпления. – „Ние правим грешки, вършим престъпления.“ Щом ги съзнавате, вие сте хора с воля. Да съзнаваш грешките и престъпленията си и да ги изправиш – и за това се изисква воля.

И валя дъждът, и повейха ветровете, и нападнаха на тази къща, построена на пясък; и тя падна, и голямо бе нейното падане. (стих 27)

Изпитаха се най-разумните и най-слабите хора. И разруши се тази къща, защото не беше съградена по Божествените правила.

Като ме слушате сега, някои от вас сте неспокойни – защо? Аз зная защо. Който е бръкнал в чужда каса,

като върви, постоянно се обръща, да не би го следва някой детектив. Знаете ли на какво прилича богатият, когото апашът постоянно дебне?

Един богат човек, като чул, че в Цариград имало много джебчий, скрил златния си часовник и вместо него сложил в джоба си една лукова глава. Като проверил и видял, че луковата глава все още стои в джоба му, казал на тези, които го придружавали: „Напразно се говори, че в Цариград имало много джебчий“. Отговорили му: „Разбира се, като си сложил лукова глава в джоба си“ – значи те го опитали, а той си мислел, че никой не знае за луковата глава.

Сега и ние, съвременните хора, мислим, че много знаем. Не, Природата, както е поставила своите закони, всичко е предвидила. Тя ще постави всички хора в безизходно положение. В нея има абсолютна, идеална справедливост. Когато се натъкнем на тази справедливост, ще изпитаме особена приятност. Ние ще бъдем доволни, че съществува такава правда, която дава условия на всички да се развиват. Тогава всеки ще каже: „Заслужава си човек да живее в този свят“. Ако външно изглежда, че има някаква неправда, тя е временна; неправдата не може да остане до края на този век. И ако вие вървите по този път, както досега, ще се изродите съвършено, ще отслабнете и в края на краищата Природата ще ви наложи своето вето.

Сега аз се обръщам само към разумните, които разбират Божия закон. Тази интелигентност и доброта, които имате, са резултат на работа върху себе си; вие сте работили хиляди години в миналото и още ще работите – това са данни на окултната наука. Съвременните хора казват, че качествата на човека са наследени от родителите. Питам тогава: откъде взеха своето наследство майката и бащата? Наистина, има една наследственост, но всеки носи в себе си това, върху което сам е работил. В закона на наследствеността майката сама нищо не дава на детето си – тя дава единствено

материалите за развитие, но не дава способностите и дарбите му. Например вярата, интелигентността на детето не идват от майката; тя му дава само материал, т.е. условия за неговото развитие, и от материала, който влага, се развиват интелигентността, вярата и способностите му. Затова Писанието казва: „И взе Бог кал, от която направи човека“ – значи Бог му даде главно материал. „После му вдъхна дихание и той стана жива душа.“ Онези от вас, които вече имат тези условия, този материал, трябва ли да се спират на външния свят, да ги спъва? Какво се изисква от грънчаря – да направи пеш, да приготви пръст за гърнетата, да ги направи добре, да ги изпече и най-после да ги продава; от това зависи осигуряването на неговия живот. Какво се изисква от онзи, който е роден за музикант – да се упражнява повече. Какво се изисква от онзи, който е роден за писател – да пише. Какво се изисква от онзи, който е роден за учител – да учи децата. Кой каквато дарба има в себе си, да работи върху нея, там са скрити силите и условията на неговата душа.

Като изучавам хората, виждам, че те се отдалечават от истинското си предназначение, определено от Природата. Това е преходно състояние. По отношение на сегашната човешка форма хората се заблуждават, като мислят, че тя е най-красива и свършена. Не е така, има по-свършени Същества над нас, пред които ние сме като коня или вола пред човека. В тях се крие голяма разумност. – „Къде са тези Същества?“ В света, в който живеете. Едно общество, съставено от около десет-петнайсет хиляди души, свързани в една обща идея, се ръководи именно от тези Същества. Казвате например, че сте един народ. Един народ – това е един човек. Като погледнете в Духовния свят, ще видите англичаните например като хомогенен човек, без никакви примеси – значи чистият англичанин е еднороден. Ала не е така за американците, между тях няма да срещнете един определен тип – защо? Кръвта им е примесена.

Колкото по-оформен е човешкият тип, толкова човек е по-разумен, толкова по-лесно решава своите задачи. За тях Писанието казва: „Господ стои над тях като глава и прониква в тях“. И до днес хората си задават въпроса кой ще уреди света. Съвременният свят има определена програма, съставена от тези Разумни същества, и нейното приложение предстои. Ако проследите европейската литература, ще видите, че новите идеи проникват навсякъде, те са пуснати в ход по целия свят. Днес целият свят се раздрусва. В Америка съществува една Лига от два и половина милиона жени, сплотени в обща идея за мира. Кой движи толкова жени в името на тази идея? Те са готови да се жертват. В целия свят има такива жени, кое ги движи? Днес на сцената излиза жената, която трябва да възпита мъжа. Досега тя е възпитавана с цел да развие нежност и мекота в характера си. За тази цел Природата ѝ възлага задачата да стане майка, да ражда деца и да ги възпитава – така тя минава през страдания и се облагородява. Едва сега мъжът излиза на сцената. Той приготвя материал за работа. Бъдещето е на жената, тя ще възпитава мъжа, но не както сега. Днес тя нарича мъжа си простак, дървенияк; така не се възпитава, има нов начин за възпитание. Казвам: жената трябва да спаси света.

И валя дъждът.

Дъждът, който иде, е благословение за света. Жените трябва да работят сега, защото светът е пропаднал заради жената, тя е виновна за много работи. И мъжът е виновен, но първо жената стана причина да напусне Светото място. Първоначално, когато влезе в това място, тя трябваше да каже: „Господи, остави ме да живея сама!“, но тя излезе вън в света, между хората, и нищо не създаде, а забърка такава каша, от която хората и до днес не могат да се освободят. Всички крамоли и недоразумения, всички войни се дължат все на жената. Мъжете воюват, но все за жената. Няма беля

в света, която да не е създадена от нея. Ще кажете: „Възможно ли е ние, жените, да сме виновни за всичко?“. Да, така е, но и на жената предстои задачата да оправи света. Днес тя иска да подчини мъжа, а мъжът иска да подчини жената, поради което не се разбират. С подчинение работите не се уреждат. Подчинението подразбира сила, а мъжът е силен. Следователно мъжът нарежда, а жената се подчинява. Знаете ли колко тояги са стоварили мъжете върху гърба на жените си със своята сила? Знаете ли колко са бити жените? Ако се съберат тези тояги, от тях ще се образуват цели гори. И ако днес жената дойде на власт и се заеме със задачата да оправи света, ще каже: „Чакай сега аз да ти покажа как се стоварват тояги върху гърба на жената“. Питам: какво ще спечели тя с това? Жената ще стане мъж, а мъжът – жена, и ще се повтори същата история, жената ще започне да налага мъжа. Аз съветвам жените да посадят тези дървета. Те са живи и ще израснат, един ден ще ги използвате като колове за ограждане на дворовете си. С други думи казано: от страданията ще изработят нещо ценно в себе си, чрез което ще придобият Любовта; като приложат Любовта, те ще покажат на жените как трябва да постъпват със своя ближен.

Често хората говорят за Любовта, но това не е достатъчно, Любовта трябва да се прилага. Когато мъжът се върне вкъщи неразположен, мрачен, жената само с един нежен поглед може да го успокои – силна е Любовта. Тя трябва да има воля, да не се колебае пред Любовта. Ако Бог, Божественото, е с жените, няма да има сила, която да не преклони глава пред тях. Ако вие не направите същата грешка като мъжете, Бог ще бъде с вас и ще ви научи да бъдете господари в света по нов начин – чрез закона на Любовта. Досега жените само са плакали, затова са казвали за тях: „Жената е слабо, мекушаво същество“. Плачът е благословение, но заедно с него трябва да се обработва сърцето.

Жената трябва да се проникне от една основна идея – да прилага Любовта, и да се ръководи от следното правило в живота си – да не се свързва с лош мъж. Колкото и да обещава мъжът, че ще се поправи, не се поддавайте на това обещание; първо да се поправи, тогава се свързвайте. Не се лъжете от мисълта, че като се ожените, мъжът ще се поправи – женитбата не може да поправи мъжа, тогава всичко е свършено. И да искате, не можете да му дадете мил, нежен поглед. Като го срещнете, ще го погледнете строго, сериозно. Ще кажете, че мъжът е силен. Не, има сила, по-голяма от силата на мъжа – това е силата на Чистотата. Ако жената беше чиста, нямаше да се намери сила, която да устои на Чистотата. Колкото и да е порочен мъжът, той отстъпва пред Чистотата на жената. Чистотата и Светлината са единствените сили, пред които и дяволът отстъпва, ето защо престъпленията в света се вършат в тъмнина, затова и човек само вечер се окуражава. За да бъде щастлив, мъжът трябва да прилага закона на Правдата, да бъде справедлив.

Преди 10–15 години наблюдавах един млад човек, който не беше ял 3–4 дена. Гледам го – доста интелигентен. Върви си по пътя. По едно време край него мина дете, което подхвърляше два лева нагоре, играеше си с тях. Парите паднаха на земята и младият човек сложи крак върху тях. Детето търсеше парите си наоколо, но не можа да ги намери. То се обърна към младия човек и го запита: „Къде са парите ми?“, но той нямаше смелостта да му каже къде са, а трябваше да каже: „Братче, можеш ли да ми дадеш тези пари назаем?“. Той стоеше, бореше се в себе си – да даде ли парите на детето, или да ги задържи. Аз се приближих при него, потупах го по рамото и му казах: „Приятелю, дай парите на момченцето. Ела с мен, аз влизам в положението ти“. „Извинете – каза той, като въздъхна. – Тежки са условията на живота.“ Тежки са, но човек трябва да ги преодолее. Мисля си: „За два лева този

човек наруши своето равновесие“. От този пример се вижда докъде може да стигне човешкото съзнание. За мен примерът е много поучителен, той струва не два лева, а няколко хиляди.

Казвам: съвременните хора трябва да имат отзивчиво сърце; окото им да бъде будно, да вижда всичко и да се поучава. Като срещна млада мома или млад момък, аз поглеждам в очите им и си казвам: „На голямо изкушение са изложени те“. Мисля си: „Може би ти си човекът, който ще им помогне. Изпрати им една добра мисъл“. А ние седим и мислим коя партия ще дойде на власт. Партии ще дойдат, но с това светът няма да се оправи. Сегашният свят ще се оправи, когато хората заживеят чист, порядъчен живот. Мъже и жени, дъщери и майки, синове и бащи не трябва само да проповядват, но да подобрят живота си. Като срещнеш страдащ човек, погледни го по такъв начин, че да не засегнеш честолюбието му; само така ще го разположиш към себе си, ще спечелиш неговото доверие.

Човечеството трябва да се повдигне, да възстанови първоначалната си Вяра. Колко възвишени пориви, колко чисти подбуди в хората са изоставени, колко добри желания са отлагани! Днес всички ходят на църква, молят се, но нищо не прилагат. Човек може да приложи Любовта още днес. От добрите хора зависи благосъстоянието на всички народи, на цялото човечество; със своите светли умове и чисти сърца те носят благословение на всички народи.

И вали дъждът.

И днес вали дъжд и носи благословение на света, но разумност се иска от хората – само така те ще приемат това благословение, само така ще възприемат Словото Божие, ще го приложат и ще бъдат щастливи. Майката, жената ще бъде носителка на Любовта, а мъжът, бащата – носител на Правдата. Във всеки дом майката и дъщерята ще носят Любовта, а бащата и синът – Правдата. Това трябва да се проповядва на

И ВАЛЯ ДЪЖДЪТ

хората. Жена, която носи Любовта в себе си, непременно има воля – Любовта и волята вървят заедно. Ако жената има тези добродетели, в един момент ще трансформира състоянието на мъжа си и колкото и да е неразположен, щом влезе вкъщи, неразположението му ще изчезне; ако е намислил да направи зло на някого, веднага ще се откаже от намерението си. По това жената ще познае придобила ли е Любовта в себе си. Всяка жена, която няма Любов и воля, не е истинска жена. Каква жена е тази, която не може да респектира един мъж? Каква жена е тази, която не може да парализира действията на един апаш?

Аз говоря за онази жена, която е придобила Любовта и Чистотата. Мощна сила е Любовта, нищо не може да я опетни. Тя прониква в живота и който се натъква на нея, се повдига. Приятно е да срещнеш чист, свет човек. Всяка мъчнотия пред него изчезва. Мъчнотиите на съвременните хора са подобни на книжни ножове – като се натъкнеш на тях, лесно ще се справиш. Мъжът се връща мрачен, недоволен. Не се страхувай от него, но си кажи: „Това е книжен нож, лесно ще се справя“. Щом види това, мъжът казва: „Доволен съм от жена си, защото лесно стопява моите книжни ножове“. Това е жена, която носи Любовта и волята в себе си.

Първото нещо, в което човек трябва да повярва, е, че мъчнотиите са временни. Те са страшни само за онези, които нямат Любов и воля. За онези, които имат и Любов, и воля, мъчнотиите са приятни, те са забава за тях.

Жената иска да бъде почитана. За кое качество заслужава да бъде почитана? Единственото нещо, заради което може да бъде почитана, са Любовта и волята, те ще я повдигнат. Аз желая жената да се повдигне, да излезе от сегашното си състояние. Сега срещам мустакати жени – това не говори добре за тях. Мустаците огрубяват и изопачават естеството на жената. Те изо-

пачават характера даже и на мъжете. Когато мустаци-те на жените падат, аз се радвам; когато започват да никнат, аз ги съжалявам. За мустакатата жена казвам, че е груба, страстна, своенравна, безразсъдна. Тя казва: „Аз искам да се ожения за мъж с много пари и с малко ум“. Това не е жена. Но ако чуя жена да казва, че ще отиде да нареди къщата на някой вдовец, да нагледа децата му, да им наготви и след това да отиде в друг дом, за да помогне, това е жена в истинския смисъл на думата. Ако мъжът и децата заплачат за нея, когато ги напуска, това е жена, която има Любов и воля.

Казвам: бъдещето е на жената, на майката, на сестрата, тя е проводник на Любовта. Само чрез жената ще дойде Любовта, а не чрез мъжа. Под *майка, сестра, жена* разбирам онази идеална форма, чрез която Любовта може да се прояви. Ако жената мечтае да се ожени само за да има мъж, тя нищо не разбира. Има смисъл да се ожени, ако може да повдигне мъжа си, да го насочи към прав, разумен живот, към изпълнение на Волята Божия. Ако тя не отвори сърцето му към слабите и угнетените, нищо не е направила. Ако майката не каже същото и на сина си, каква майка е? Ако синът не слуша майка си, тя не трябва да му се моли, да го увещава, а да му обърне гръб. Тя е алхимик – ще сложи сина си в ретортата на своята пещ и ще го нагрее, докато се обнови.

– Олеле, майчице!

– Ще ме слушаш ли?

– Ще те слушам.

– Готов ли си да служиш на Правдата? Готов ли си да почиташ майка си и баща си?

– Готов съм.

– Щом си готов, ще те извадя от пещта.

Днес майките развалят синовете си. Те не им показват истинския живот, а се оплакват от своя личен живот, от мъжа си. Оплакването нищо не допринася.

И валяха дъждовете, и събори се къщата.

Казвате: „Кой ще оправи света?“. Мислите ли, че с проповедниците ще се оправи? Откъде толкова проповедници? Ако петстотин-шестстотин милиона жени, които раждат, не могат да оправят света, проповедниците ли ще го оправят? Жените трябва да оправят света, а не да казват на синовете си: „Баща ти ме изяде!“. Не, с такъв език не трябва да си служите. Жените не трябва да се женят за материалното положение на мъжа – това значи да се продадеш за интерес. Приписват ни, че сме били за свободния брак. Не, ние сме за Абсолютната чистота и Абсолютната святост. Жената, която ражда, трябва да каже на сина си какво е нужно да прави. Като порасне, той сам трябва да е готов да се жертва за другите, а не да очаква другите да се жертват за него.

И тъй, жената ще заеме мястото Председател на Любовта и на волята, особено на волята. Тогава ще разберете Христовите думи, че за всеки, който прилага Любовта, настанва голяма радост на Небето. В Писанието стихът е поставен по друг начин – там е казано: „Голяма е радостта на ангелите в Небето за всяка жена, която е предала сърцето си в търсене на Божията Любов“. И аз бих желал да има повече такива жени на Земята, за да се радват ангелите. Те ще се радват, че ще има повече такива майки, които да възпитават синовете и дъщерите си по новия начин.

1 юни 1924 г., София

Ще дойда след Тебе

*И пристъпи един книжник, та Му рече:
„Учителю, ще дойда след Тебе, където
идеш“.*

Матей 8:19

Съвременните хора обичат силни преживявания, т.е. никой не започва със своите слаби способности и сили; всеки проявява силната страна на своето естество.

В цитирания стих един книжник отива при Христос и казва: „Учителю, ще дойда след Тебе“. Защо ще отиде след Него? На този въпрос всеки трябва да си отговори сам, ясно и категорично. Христос не му казва *да* или *не*, не му отговаря да дойде или да не дойде след Него. Книжникът, като бил готов да напусне своите удобства, знания, удоволствия, почитта и уважението на хората, считал, че така ще повдигне името на Христа. Като разбирал това, Христос му отговорил: „Лисиците си имат легла и птиците небесни – гнезда, а Син Человечески няма къде глава да подслони“. Това значи: „Ти ще дойдеш при Мен, но Аз нямам легла, нямам удобства, нямам книги за четене, нямам ядене и пиене – как ще се примириш с това?“. Какво е отговорил книжникът на тези думи не е казано. След това един от учениците на Христос се обръща към Учителя с думите: „Учителю, позволи ми да отида да погребам баща си“. Какво било скритото желание на ученика – да отиде и погребам баща си? Той искал да вземе наследство от него. Защо му е наследство – да се осигури, да има нещо зад гърба си и тогава да следва Христос. И дъщерята, и синът са готови да погребат баща си, защото знаят, че ще вземат наследство от него; готовността им да го погребат не е безкористна.

Ще дойда след Тебе.

ЩЕ ДОЙДА СЛЕД ТЕБЕ

Много хора са готови да отидат при Бога – кога? Когато работите им са объркани. Следователно и работите на книжника били объркани, затова пожелал да тръгне след Христос – той мислел, че по този начин ще ги оправи. Христос му отговорил: „Лисиците имат легла, птиците небесни – гнезда, а Син Человечески няма къде глава да подслони“.

Сега ние оставяме външния живот настрани и се спираме върху вътрешния. Има хора, които не могат да направят разлика между материалния, духовния и Божествения живот. Ще ви обясня какво представлява материалният живот. Той е подобен на две главни, сложени в огъня. Те се насърчават една от друга, а вие се греете на тях. Колкото повече ги духате, толкова по-лесно изгарят, смаляват се и се превръщат в пепел. Същото е и с материалния живот. Съберат се мъж и жена и образуват семейство. Жената казва на мъжа си: „Иди да купиш каквото трябва за ядене“, мъжът казва: „Ще отида, но ти ще сготвиш“. Купуват, готвят, ядат, докато най-последно всичко свършва и се превръща в пепел. След това казват: „Такъв е животът“. Да, такъв е животът на главните. Щом ядете и пиете, щом съблягате и градите, това са главните. Който прави къщи и ги продава, това са пак главни, които се подклаждат и изгарят. Днес направиш къща, утре я продадеш – това са главни; образувате търговско предприятие, утре го развалите, нищо не остава от него – това са пак главни. Днес се създава една държава като римската, утре я няма, изчезва. И ние, като се съберем около главните, греем се и казваме: „Колко е топличко!“. Да, греем се, но храна няма. На огъня на главните човек гладен умира. Не е само да се стоплиш, но и храна трябва.

Сега, да дойдем до духовния живот. Тук сравнението е друго – той прилича на две хубави ябълкови семки, които, посети в земята, израстват, увеличават се и дават плод. На тези плодове и огън има, и храна има. Който яде от тях, едновременно и огънят, и храната

им е вътре. Следователно в духовния живот започваме от малкото и постепенно вървим към великото.

Всеки трябва да знае какъв е неговият живот, сам да си направи сравнение. Във всеки момент енергиите могат да се сменят, затова човек трябва да бди над живота си. Умният трябва да прави разлика между ценното и неценното, между умното и глупавото. Умният, като види една книга, познава дали е ценна и ако се окаже такава, взима я; ако не е ценна, оставя я настрана. Вещата жена, като види един плат, познава дали е вълнен, или е памучен.

Казват ми: „Докажи ни, че има духовен живот“. Аз мога моментално да ви докажа това, но няма защо да ви доказвам. Един човек отишъл при един философ и му казал“

– Докажи ми, че има вода в света, но искам аргументи за това.

Философът взел една кофа чиста вода, изсипал я върху главата му и го окъпал добре.

– Сега какво ще кажеш – има ли вода?

– Има, разбира се.

И на вас казвам: като дойде някой при мен, с една кофа вода ще му докажа, че има вода. Какви други доказателства иска? – „Докажи ми сега от какво е направена водата.“ Водата не е направена от малки частици, както изглежда. Там всяка частичка има особено предназначение.

Сега да се върнем към книжника, който казал: „Ще дойда след Тебе“. Има само един начин, по който ще намерите Истината. В душата на този, който иска да я намери, който иска да расте и да възраства в Бога, трябва да царува безкористието. – „Нали трябва да се живее в този свят?“ Трябва да се живее, но да любите Бога. Ако Го любите, имате всичко на разположение – цялата Земя е на ваше разположение, вие сте осигурени, няма защо да се осигурявате; трябва само да работите за Бога и животът ви ще се осмисли. Друг

ЩЕ ДОЙДА СЛЕД ТЕБЕ

е въпросът за онзи, който не люби Бога – той трябва да се осигури в най-малко десет осигурителни дружества, да има най-малко десет къщи. Ако обичаш Бога, трябва ли да се осигуряваш? Всичко Му принадлежи и ако Го обичате, то ще бъде на ваше разположение. Знаете ли дали обичате Бога? По какво ще познаете, че Го обичате? Как се познава, че цветето расте – то се увеличава по обем и тегло. Същото се отнася и до човека, който обича Бога – в мислите, чувствата и постъпките му има разширяване; освен това идеята му за Бога е ясна, определена.

Някои си представят Бога като въздух. Всъщност най-реалното нещо в света е Бог. Това, което всякога причинява радост и веселие, това, което осмисля нещата във всяко отношение, е Бог. Например четеш Евангелието, но не го разбираш; ала един ден, когато Бог присъства в душата ти, прочиташ една глава и казваш: „Чудно нещо – толкова пъти съм чел тази глава, но едва сега я разбрах!“ – „Защо е така?“ Защото където е Бог, там всякога има Светлина. Четеш една философска или математическа книга, но главата ти не я проумява, ала щом Бог присъства в душата ти, всичко разбираш. Може много пъти да си гледал небето и нищо да не си виждал, но когато Бог присъства в душата ти, пред теб се разкриват чудни неща, сякаш цялото небе се разтваря. Това не си ти, Бог присъства в теб.

Когато Бог е в теб, преживяваш особени моменти. Слушал съм светски хора да казват: „На много места съм ял вкусни работи, но като тази баница, която ядох днес, никога не съм ял – през целия си живот няма да я забравя!“. Защо? В този дом е бил Господ. Всички места, откъдето е минал Господ, остават епохални в нашата душа; това са красиви и възвишени моменти, които трябва да се повтарят много пъти. Много години минават, много въздишки се изтръгват от човека, но Господ Го няма.

Книжникът казва: „Учителю, ще дойда след Тебе“.
Защо ще тръгне след Христос – за да оправя работите си. Христос му отговаря: „Лисиците си имат легла и птиците небесни – гнезда, а Син Человечески няма място къде главата си да подслони“. Какво е искал да каже с тези думи – че Божията Любов трябва да намери място в сърцата ни.

Божията Любов не може да намери място в сърцата на съвременните хора. Вие всякога сте готови да продадете Божественото на безценица. Представи си, че имаш приятно, Божествено разположение – Бог те е посетил. Дойде някой отвън и ти казва: „Дядо ти умря, остави ти голямо наследство. Ела да го получиш“. Ще кажеш ли, че това, което имаш в този момент, няма да дадеш за никакво наследство? Не, ти веднага ще напуснеш доброто и възвишено разположение и ще тръгнеш да гониш наследството. Ще го вземеш, но ще се свържеш със своя дядо. Той ти оставя милиони на Земята, но също толкова дългове на Небето. След това ще те хванат от Горе и ще те заставят да плащаш тези дългове. Щом вземеш наследството, дядо ти казва: „Ти си служил досега на Бога, но ще послужиш и на мен“. Ще се ожениш, ще имаш синове и дъщери – цанил те е твоят дядо, ще му служиш. Питам: свободен ли си сега, като получи това голямо наследство? Ако волът има десет милиона лева в банката на свое име, но го впрягат всеки ден да оре на нивата, свободен ли е? Каква полза от десетте милиона? Не е ли смешно неговото положение – той оре нивата, а някакви десет милиона седят в банката на негово име. В това отношение дяволът е богатият търговец: сложил ви е юлар, впрегнал ви е на нивата и казва: „Вие имате десет милиона лева в банката“. Като се върнете вкъщи, казвате:

– Нещастен съм, тежко ми е на душата, това нямам, онова нямам.

– Как да нямаш? Десет милиона те чакат в банката.

– Няма ли някакъв изход?
 – Има изход, но засега ти липсва нещо.
 – Какво ми липсва?
 – Божията Любов.
 – Не разбирам някои неща.
 – Не разбираш, защото Божественото не е в теб. Щом си неразположен, Бог не е в теб, ти не признаваш Истината.

– Как да не я признавам? От десет години вярвам в Христос.

– Не, ще признаеш, че извън времето и пространството си направил една микроскопична грешка, която трябва да изправиш. Нужен ти е един Божествен микроскоп, за да я видиш.

Срещам духовни хора, но нещо неспокойни – защо? Имат един малък грях, който само ангелът може да види. Ти се безпокоиш. Ще признаеш, че в дадения случай нещо ти липсва – ще признаеш грешката си. Да признаеш грешките си – това е благородство, това значи да се приближаваш към Бога; да ги криеш значи да се отдалечаваш от Него.

Ще дойда след Тебе.

Христос отговори на книжника: „Който иска да Ме последва, трябва да се отрече от себе си“. Какво значи да се отречеш от себе си? Жената казва: „Трябва да се отрека от мъжа си“. Какво значи да се отречеш от мъжа си? Това значи ако е беден, да му оставиш всичкото си богатство, да му оставиш и децата си и като ги осигуриш, да го попиташ:

– Доволен ли си сега? Щастлив ли си?
 – Щастлив съм.
 – Тогава и аз отивам по своя път – да уча великата наука на живота.

Не е отричане да напуснеш мъжа си, когато е осиромашал, когато е останал без никакви средства. Следователно ще се отречеш от мъжа си, когато е богат, когато живее като цар, когато е във всичката си слава

и величие, когато има синове и дъщери около себе си – това значи напускане на мъжа, това е самоотричане. А ти се отричаш от мъжа си, когато е закъсал, когато е в окаяно положение, когато плаче и се моли: „Остани с мен!“. Казваш: „Искам да живея с Бога“. Тази жена е користолюбива. Същото казвам и за мъжа. Така трябва да разсъждавате. Ако вървите по този път, Бог ще благослови всичките ви работи.

Сега вие трябва да разберете вътрешния смисъл на живота. Отговорете си на въпроса защо искате да живеете. – „Да се проявим.“ Проявяването представлява вътрешна необходимост на Битието. Всяко същество иска да се прояви с цел да излезе навън онова, което се крие дълбоко в него. Този процес е Божествен. Като не го разбират, хората му противодействат и казват: „Не му е време сега“. Кога ще му бъде времето? – „След три-четири години, когато си уредя всички работи.“ Не, ти никога няма да уредиш работите си; това е Божия работа, а работите на Бога са всякога уредени. Когато Божественото похлопа на вратата ти, трябва да бъдеш готов като войник да Го последваш – стани и иди след Него! Ти трябва да бъдеш като онзи младеж, който напуска всичко и отива да учи. Трябва да бъдеш като слънчевия лъч, който напуска всичко и прониква в земята. Ще бъдеш като онази малка птичка, която напуска вече гнездото си и литва на свобода.

Който не разбира смисъла на живота, иска да се осигури, да живее добре на Земята. Ще се намери някой отвън, който ще дойде да го убеждава да се осигури в едно дружество – ще идва всеки ден да му говори, че трябва да мисли за жена си, за децата си, да ги осигури. Най-после той влиза в мрежата и започва да внася всеки месец известна сума; ще внася цели 30 години и ако доживее това време, сам ще получи сумата, а ако не доживее, сумата ще се даде на децата. Значи ако умре той, децата ще се осигурят. Но като умрат децата, кого ще осигури? Аз наричам сегашното

ЩЕ ДОЙДА СЛЕД ТЕБЕ

време век на лицемерието. Ще дойде някой да те осигурява! Щом иска да те осигури, нека той внесе сумата вместо теб! А така – само името ти да запише, това не е осигуровка.

Едно се иска от човека – да бъде пряк, искрен към себе си. Ако си искрен и чистосърдечен, знаеш ли каква светлина ще придобие лицето ти? Казано е в Писанието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Да, така е било, човек е бил красив, светъл, но сега той, както и нашата Земя, представлява развалина. Всичките ѝ пластове са разместени, нашата Земя е станала за посмешище. Който не вижда това, казва: „Красива е“; не, развалина е, развалина е и човекът. Като гледаш очите, лицето, ръцете на сегашния човек, виждаш, че той е цяла развалина, представлява архаични останки. Казват за някого: „Този човек е благороден“. Да, благороден е, защото условията му помагат да бъде такъв.

Разказват как Шлятер, виден английски лекар, лекувал болните си. През цялата 1905 година при него се лекувал един болен просяк. Той се явявал в кабинета му всеки ден, докато най-после Шлятер го поканил една нощ да спи при него. Колкото пари имал, разделил ги по братски: половината задържал за себе си, а другата половина дал на просяка. Ала още същата нощ просякът показал изкуството си – като заспал лекарят, просякът станал тихо от леглото си и задигнал парите му заедно с панталоните му. Каква човещина, какъв морал е имало в просяка, щом е могъл да постъпи така с онзи, който го лекува цяла година безплатно? След няколко години Шлятер пътувал през Сан Франсиско, където срещнал същия просяк, пак гол и бос.

Каква човещина, какъв морал има и в съвременните хора – свещеници, търговци и др., които лъжат в Името Божие? Често и за мен казват, че лъжа хората. Не, аз никого не лъжа. Зная, че когато човек си позволи да каже и най-малката лъжа, престава да бъде

човек; и обратно – каже ли най-малката истина, той дава път на Божественото в себе си. Понякога може да се изкушиш, да кажеш една малка лъжа, но след това ще кажеш една истина, за да се свържеш с Бога. Не е изключено за човека да греши, но дълбоко в душата си той трябва да има стремеж към великия Учител на Любовта, Мъдростта и Истината. Бог живее в човека и той е длъжен на Него да говори истината. Ще говориш с Господа, а хората, по отражение, ще възприемат твоя разговор.

Днес аз разговарям с Господа, а вие възприемате този разговор чрез отражение. Обръщам се към Него с думите: „Господи, никаква лъжа няма да излезе от моята уста. Ще говоря само Истината. Ще изпълнявам това, което Ти искаш, за нищо няма да пожалия живота си. Всичко, което искаш, ще направя доброволно. Ще Те следвам не защото Си направил Небето и Земята, но защото само Ти Си единствен, безграничен, безначален, Който обхващаш всичко в Себе Си“.

Всички трябва да се стремим към красивото и великото. Често съм ви казвал да се оглеждате и като млади, и като стари. Радвайте се, ако не губите красотата си. И младият, и старият трябва да бъдат красиви. Красотата на младия е една, на стария – друга, но и в двамата има нещо красиво. Виждаш един дядо, върви прегърбен, но има нещо красиво в него – идея има той. Набръчкано е лицето му, но то представлява хубаво написана книга. Старият е вече написана книга, а младият – красива книга, на която предстои да се пише; който я види, да каже: „Хубави неща могат да се напишат в тази книга“.

Това, от което се нуждае всеки човек, е да внесе в себе си Абсолютните чистота, красота и хармония; само така може да бъде здрав и само при такива условия Бог може да работи в него. Чистота, красота и хармония са сили, чрез които Бог се проявява; когато мислите и чувствата на човека са чисти, хармонични

и красиви, Духът Божи слиза да работи в него и само така той се повдига и влиза в общение с Бога. Това общение Павел е изказал с думите: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които изпълняват Неговата воля и Го обичат“. Какво ще бъде тогава отношението между Бога и човешката душа мъчно може да си представите – защо? Съзнанието на човека още не е издигнато; един ден, когато то се пробуди, той ще разбере това висше съзнание, за което Павел говори. Понякога, само за момент, човек надзърта във Висшия свят и вижда колко велико и славно е да бъдеш във връзка с Бога.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да бъдете физически здрави, да вложите хармония в чувствата си и сила в ума си – по това ще се отличавате като вярващи. Може ли вярващият да се люлее като сламка във въздуха? Вие знаете как в миналото светиите и мъчениците са били рязани на парчета, но въпреки това пеели и славели Бога; не се страхували, твърдо устоявали своите убеждения и до днес те са светли примери за човечеството. Всеки трябва да бъде герой, да издържа на убежденията си. Слушам как някоя майка, християнка, се оплаква от децата си: „Не зная какво да правя с тези деца, много са немирни и непослушни, много шум вдигат“. Щом са непослушни, нека ги прати в света, той ще ги възпита.

Един наш приятел имаше много непослушен син, който не искаше да знае никого. Един ден бащата го изпратил в Мароко. Като прекарал там няколко месеца, синът писал на майка си: „Мамо, никога няма да забравя това, което преживях тук, между французите“. Майката и бащата казват: „Толкова време го възпитавахме, но нищо не постигнахме, а там, в Мароко, се възпита само за няколко месеца“. Бащата беше строг, не пожали сина си – изпрати го да работи в Мароко.

Майка се оплаква от дъщеря си – изпрати я в Мароко да работи! Жената се оплаква от мъжа си, не ис-

кал да работи – изпрати го в Мароко! Жената не иска да работи – изпрати я в Мароко! Слугата е мързелив – да отиде в Мароко! Наистина, всички хора, слезли на Земята, са в Мароко, където се учат да работят. Като прекарат известно време, пишат на своите близки в Невидимия свят: „Ние сме в Мароко, но никога няма да го забравим“; всички хора се оплакват от Мароко. Земята е място, където хората се учат да любят Господа и да изпълняват Неговата воля.

Христос казва на книжника: „Лисиците имат легла и птиците небесни – гнезда, а Син Человечески няма къде глава да подслони“. Какво е отговорил книжникът на Христа не се знае, но като философ останал да размишлява. Както го виждам, от 2000 години той продължава да мисли – още се колебае да следва ли Христа, или не. Книжниците не могат да следват Христос. И учените още не са разрешили въпроса приложимо ли е Христовото учение, или не. Всеки човек може да направи опит за себе си, да се увери дали може да се приложи.

Всички, които ме слушате, трябва да учите, да придобиете онова знание, за което сте дошли на Земята. Запитайте се защо сте дошли на Земята и къде ще отидете, когато я напуснете. Коя е следващата станция? Тя е най-важната. Вие сте вече пред прага на една граница, където ще прегледат билетите и паспортите ви по всички правила. Така, както е било в миналото, не може да бъде повече; само след обстоен преглед ще ви пуснат да вървите напред, иначе ще ви върнат обратно на Земята.

Сега казват: „Да ядем и да пием!“. Че кой не яде и не пие? Това не е изкуство, всички животни ядат и пият. Каква разлика има между животното и човека? Например говедото расте и умира и човек расте и умира. Животното, като умре, се вмирисва, но и човек се вмирисва. Къде е Божественото тогава? Следователно ние трябва да бъдем свързани с Бога така, че смъртта

ЩЕ ДОЙДА СЛЕД ТЕБЕ

да не ни засяга. Като дойде, ще ѝ кажеш: „Вземи си само това, което е твое. Повече нищо не можеш да вземеш“. Ако смъртта не те послуша, ще се бориш с нея, докато я победиш. Като надвиеш, ще кажеш като Павел: „Къде ти е, смърт, жилото; къде ти е, аде, победата?“. Казвате: „Смъртта е страшна“. Страшна е за грешните, но не и за праведните; като дойде при праведния, тя ще му каже: „Ти си върви, няма да те закачам“.

Ще дойда след Тебе.

Всички вие, които следвате Великия Учител на Любовта, трябва да се държите за правилото безкористно да изпълнявате Неговата воля, да сте доволни от това и да бъдете в мир с Небето. Няма по-велико нещо от това човек да знае, че изпълнява Волята Божия, че е свързан с Него. Тогава където минеш, всички извори и дървета ще те гледат – тогава и техните очи са отворени и всичко виждат. Ти ще чувстваш красотата във всичко около себе си. Аз желая и вие да имате тази опитност. Като минаваш край хората, Божественото в тях ще ти проговори; то ще ти проговори и в животните, и в растенията.

И пристъпни един книжник, та Му рече: „Учителю, ще дойда след Тебе, където идеш“.

Отлична идея. Сега аз бих желал и вие не само да отидете след Него, но да принесете в жертва всичко разумно. Който жертва, е разумен човек; който служи на Бога, и той е разумен. Разумни хора, мъже и жени, трябва да дойдат в света. Следователно в света ще дойдат най-разумните, най-възвишените, най-благородните. – „Може ли да стане това?“ Може. – „Ще работим.“ Които не са свършени, ще работят, за да придобият съвършенството; които са вече свършени, ще пристъпят към работа.

Единственото нещо, което препоръчвам на всички, е да пазите вътрешната връзка с Бога – само тя ще внесе сила в живота ви и ще го осмисли. Нужна ви е

връзка с Бога – нищо да не ви смущава, от нищо да не се колебае. Единственият, Когото можем да чувстваме, Който ни разширява, е Бог. Във всеки момент можем да чувстваме присъствието Му, Той всякога помага. Кога? Когато Го търсим с всичкото си сърце. Бог е Абсолютна чистота, затова Той обича чистите сърца. Допуснеш ли лъжата в себе си, не можеш да се приближиш при Бога; щом говориш Истината, Той ще ти проговори. Ако си чист, пак ще ти проговори. Щом приемеш Любовта, Бог те обиква и изправя всичко в теб. Ако приемеш Мъдростта, светлината ще влезе в твоя ум. Като знаеш това, приеми тези неща в себе си. Какъв си, какво работиш – това не е важно; занятието не пречи на човека. Където и да си, ще бъдеш във връзка с Висшата Реалност. Тогава хората ще те почитат и уважават, а всички хора ще се обичат като братя.

Знаете ли какво нещо е да се обичате един друг? Малко хора съм срещал, които се обичат. И вие се обичате, но трябва да срещнете такива, които се обичат, да видите какво значи Любов. Не е въпрос да те обичат като кокошка, прасе, агне, които всеки момент могат да заколят – тази любов се отличава от Великата, от онази Любов, която носи безсмъртието. Който те обича, той те държи в безсмъртието и ако ти обичаш някого, също ще го държиш в безсмъртието. Когато двама души се обичат искрено, те стават безсмъртни – затова именно трябва да се обичате. – „Защо трябва да обичаме?“ За да станете безсмъртни. – „Защо не трябва да мразим?“ Защото омразата носи смъртта. Писанието казва: „Гледайте, като се мразите, да не се изстребват“. Ето защо не допускайте никакви лоши мисли и желания в битието на своята душа; допускайте в себе си само Възвишеното, което носи живот.

И тъй, ще любиш. – „Кого?“ Ще любиш Бога, Който живее в теб – оттам трябва да се започне. Той ще ни каже кой е вторият, когото трябва да обичаме, вторият ще ни доведе третия и т.н – такъв е законът на

непреривната Божия Любов, която се изявява в ред и порядък. Да се обичаме по Божествен начин! – „Не може да обичаме всеки.“ Само чрез Любовта ще внесем в нас Божествената хармония и ще разберем смисъла на Христовото учение. Любовта ще дойде и ще заживеем в Мир.

Учителю, ще дойда след Тебе – защо? За да науча великия закон на Любовта. Христос му каза: „Можеш ли, като Сина Человечески, да няма къде да подслониш глава – готов ли си на това самоотричане? Ако си готов, ела след Мене!“.

Днес и на вас казва Христос: „Готови ли сте да Ме последвате, да се самоотречете? Ако сте готови, елате да Ме последвате и всичко, което Аз имам, и вие ще имате“.

20 юли 1924 г., София

ПРИЛОЖЕНИЯ

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Ръскин, Джон** (1819-1900) – английски писател, художник, изкуствовед, критик и пътешественик от Викторианската епоха. Завършва Оксфордския университет, а по-късно чете там лекции по изкуствознание. Сред най-известните му творби са *Лекции за изкуството* (1870), *Художественият замисъл – прекрасно и грозно*, *Английското изкуство*, *Прерафаелизъм*, *цикъла Модерни художници*, *Камъните на Венеция* и др. Оказва значимо влияние върху Марсел Пруст, Уилям Морисън, Оскар Уайлд, Лев Толстой, Махатма Ганди и др.

² **Кабалисти** – последователи на учението Кабала. Кабала е еврейска философска и мистична система. Основният ѝ текст – *Зоар*, предлага достъп чрез инициране до Мистериите за съществуването на Бога, за човешката съдба и за значението на заповедите, дадени на Мойсей. Трансцендентният Бог на равинския юдаизъм се проявява тук посредством десет Божествени атрибути – *сефироти*, които в своята цялост представляват саморазгръщането и явяването на Бога в Космоса. В тях се включват мъжкото и женското начало. В Кабала злото се разглежда като следствие на космически разрыв, а спасението на Земята е свързано с възстановяване на Божествения порядък, като човечеството може да съдейства за това посредством знание, благочестие и следване на закона.

³ **Георгиевски кръст** – награден знак към Ордена на Свети Георги – висш орден в Руската империя, даван на низшите чинове. Съществува от 1807 до 1917 година и се присъжда за изключителна храброст, проявена в бой.

⁴ **Толстой, Лев Николаевич** (1828-1910) – руски писател, философ, религиозен реформатор, есеист и публицист. Автор е на *Война и мир*, *Ана Каренина*, *Хаджи Мурад*, *Възкресение*, *Севастополски разкази* и

др., както и на религиозните съчинения *Моята вяра*, *Царството Божие е вътре във вас*, *Пътят на живота* и др. Реформира теоретично християнството, утвърждава християнската нравственост, която е лично дело на всеки и не е свързана с обредите и тайнствата на никоя Църква. Създава философското учение *толстоизъм*, в което са застъпени идеите за непротивене на злото, за вегетарианство, за природосъобразен начин на живот и др. На 82 г. напуска имението си и планира пътуване до България и среща с Учителя, ала умира на малката гара Астапово.

⁵ **Обща война** – Първата световна война (1914-1918).

⁶ **Д-р Миркович** – Георги Миркович (1845-1931) е български възрожденец, един от първите ученици на Учителя. Роден и завършил земния си път в Сливен. Учи във френско католическо училище в Цариград и медицина в Монпелие, Франция. Работи като лекар, участва в Униатското движение за църковна независимост, създава проект за български училища, сътрудничи на революционното движение. След осемгодишна каторга в Диарбекир работи в новоосвободена България като директор на гимназия. Създава спиритическо дружество *Милосърдие*. Деятел на Червения кръст и депутат в Областното събрание. Издава списанията *Нова светлина* и *Виделина*, където публикува първите статии на Учителя Беинса Дуно. Основател на българската класическа хомеопатична медицина.

⁷ **Ломброзо, Чезаре** (1835-1909) – италиански лекар и криминолог. Основател на антропологическото направление в криминологията и углавното право, основна линия в което става идеята за родения престъпник. Като главна заслуга на доктор Ломброзо се изтъква така наречената формула за причината за престъпления, в която се вземат предвид редица предпоставки като антропологичните признаци на човека, пристрастията му, наследствената предопределеност, употребата на алкохол, атмосферните влияния и т.н. Макари отречена от

много специалисти, някога тази теория е изключително популярна и намира многобройни привърженици сред психиатри, криминалисти, както и сред хора с интерес към загадъчното и престъпното.

⁸ **Пилат** – римски прокуратор на провинция Юдея по време на управлението на император Тиберий. Известен най-вече с това, че, страхувайки се от бунт, не посмява да отмени смъртната присъда на Исус Христос, след което по ритуален юдейски обичай измива ръцете си, за да се дистанцира от смъртната присъда на невинен човек.

⁹ **Авраам** – според Стария завет един от патриарсите на еврейския народ. Първоначално името му е Аврам, което означава ‘Велик баща’, но Бог го кръщава Авраам – ‘Моят баща е възвишен’. Личността му е символ на непоклатима вяра и преданост към Бог. Господ го изпитва, повелявайки му да принесе сина си Исаак като свещена жертва, и Авраам не се поколебава, ала Всевишният оттегля желанието Си преди смъртоносния миг. Авраам е почитан от трите най-разпространени религии – юдаизъм, християнство и ислям.

¹⁰ **Яков** (неизв. – 44 г. сл. Хр.) – един от дванадесетте Христови апостоли, брат на Йоан. Според Евангелието на Марко (3:17) Исус е наричал двамата братя Воанергес (Синове на гърма). Заедно с Петър и Йоан той е свидетел на възкресението на дъщерята на Яир и на Преображението Господне. Участва в създаването на първите християнски общини. Съгласно преданието мощите му са пренесени в испанския град Сантяго де Компостела и през XI век поклонението до Сантяго (El Camino) придобива статут на второ по значимост след това до Йерусалим.

¹¹ **Френско-пруска война** (1870-1871) – последната от войните за обединение на Германия през XIX век. В хода на войната е създадена Германската империя (Вторият райх) начело с пруския крал Вилхелм I. Франция претърпява поражение, вследствие на което настъпва промяна в конституционния ред на страната – Втората империя пада, а на нейно място се установява Третата

република. Съгласно Франкфуртския мирен договор към Германия са присъединени областите Елзас и Лотарингия, а тяхното връщане се превръща в кауза на Франция през Първата световна война. Като главна причина за войната историците сочат нарушения баланс на силите в Западна и Централна Европа, установен след края на Наполеоновите войни.

¹² **Наполеон Бонапарт** (1769–1825) – френски генерал, император на Франция (1804–1814, за кратко и в 1815 г.). С успешните си военни кампании завладява почти цяла Европа, разрушавайки останките от феодализма и Инквизицията. Инициатор на редица реформи в областта на административното, правното и държавното управление, в икономиката, образованието, инфраструктурата, културата и др. Известен е като гениален пълководец и необикновена личност с всестранни познания и способности.

¹³ **Калигула** (12–41 г. сл. Хр.) – Гай Цезар Германик, или Калигула (лат. Ботушчето). Римски император, чието име е нарицателно за показно екстравагантен и ексцентричен начин на живот. Известен е със своя деспотизъм и е запомнен като Лудия заради необяснимите си действия и решения. Настоявал да бъде почитан като божество, създавал налудничави проекти, за които прахосвал огромни суми, проявявал нечувана жестокост, конфронтирал се със Сената, благородниците и простолудията, като по този начин на практика изгубил подкрепата на почти всички слоеве на обществото. Издавал скандални укази като този, който давал право на робите да свидетелстват срещу своите господари, с което заплашил самите основи на робовладелското общество. На 24 януари 41 г. заговор срещу него успява да сложи край на живота му, като по този начин го превръща в първия убит император.

¹⁴ **Ганг** – река в Северна Индия и Бангладеш. Дължината ѝ е 2525 км, извира от западната част на Хималаите и тече на юг и изток към Бенгалския залив, в който се влива

чрез обширна делта, а оттокът ѝ е сред най-големите в света. Равнинната част на водосборния ѝ басейн е една от най-гъсто населените области в света – там живеят над 400 милиона души при средна гъстота на населението 390 души на квадратен километър. Ганг е най-свещената река за индусите, които я почитат като богиня, и е жизнено важна за ежедневните нужди на милионите, които живеят по течението ѝ.

¹⁵ **Дарвинова теория** – Учителя визира изложената в *Произход на видовете* еволюционна теория на Чарлз Дарвин (1809-1882), която излага позицията, че всички същества на планетата са еволюирали от един общ прародител посредством процес, известен като естествен подбор.

¹⁶ **Лазар** – герой от евангелска притча, разказана от Христос в: Лука, гл. 16, стих 19-31.

¹⁷ **Уесли, Джон** (1703-1791) – английски духовен деец и теолог, основател на методизма. Държи своите проповеди под открито небе, близо до вярващите, които насърчава да разпространяват Метода за четене и тълкуване на Светото писание. Влиятелният методизъм предизвиква много социални реформи, в това число поставянето на основите на аболиционизма.

¹⁸ **Цейлон** – остров в Южна Азия (65610 км²), недалеч от полуостров Индустан. Релефът му е предимно равнинен, а гористите части са разположени в централната му част. Отличава се с огромно биоразнообразие – там се срещат над 450 вида птици, 86 вида бозайници, над 240 вида пеперуди. За европейците островът е открит в 1506 г. от португалеца Лоренсу ди Алмейда. Над територията след Португалия властва Холандия, после и Британската империя. В 1971 г. извоюва независимост и сменя името си на Шри Ланка.

¹⁹ **Саул** – първият цар на Израил, чиято история е описана в Книга *Царства* от Стария завет. Известен е с изключителните си сила, смелост и великодушие.

Заради проявени от него нетърпение и неподчинение на Бога, както и заради направени жертвоприношения, пророк Самуил предрича отхвърлянето на управлението му. Последните му години са белязани от горчив сблъсък със сина му Давид.

²⁰ **Филистимци** – древен народ, населявал приморската част на Палестина (от съвременния Тел Авив до Газа). За филистимците се говори в Стария завет, в асирийски и египетски източници. Счита се, че произходът им е от остров Крит. След заселването си в Палестина създават Филистия – съюз от пет града, който съществува от XII до VIII в. пр. н. е. Библията описва конфликта между евреите и филистимците, в който филистимският водач Голиат е победен от младия еврейски овчар Давид (станал по-късно юдейски цар).

²¹ **Разсилен** – длъжност в следосвобожденска България – прислужник в учреждение.

²² **„Свети Крал“** – през XIX и началото на XX век катедралният храм „Света Неделя“ в София се е наричал „Свети Крал“, тъй като в него се съхранявали мощите на сръбския крал Стефан Урош II. След построяването му храмът дава името си на площада, на който е издигнат.

²³ **Исаия** – в превод от иврит името означава ‘Спасението е в Бог’. Исаия е един от великите старозаветни пророци, живял е в VIII в. пр. Хр. Произхожда от знатно семейство на еврейски свещеници. Пророчествата си получава на около 20 години; те са свързани предимно с идването на Месията, както и с нуждата от връщане към Бога.

²⁴ **Йеремия** – юдейски пророк, живял 600 години преди Христа. Наставлява народа в истинското богопочитание. Предсказал падането на Йерусалим, робуването на чужд народ и запустяване на цяла Юдея, което се случва по негово време. По време на вавилонския плен оплакал поробената си родина – това оплакване става популярно чрез текста *Плач Йеремиев*.

²⁵ Рим. 14:17.

²⁶ **Сенкевич, Хенрих** (1846-1916) – полски писател и журналист, Нобелов лауреат (1905). Автор е на новели, на фейлетони и кореспонденции за обичаяния вестник „Газета полска“, на исторически романи, публикувани в популярните по онова време подлистници, както и на произведения за деца. Най-известните от тях са *Писма от пътуването до Америка*, *За хляба*, *Пазачът на фара*, *С огън и меч*, *Потоп*, *Пан Володиовски*, *Кръстоносци*, *Quo vadis*, *Янко музикантът*, *През пустини и джунгли* и др.

²⁷ *Хиляда и една нощи* (ок. IX в.) – сборник с народни приказки от Близкия изток и Южна Азия, съставен на арабски език през Златния век на исляма. В съвременния си вид произведението се формира в продължение на столетия с приноса на автори, преводачи и учени от Близкия Изток и Северна Африка, а генезисът на самите приказки може да се проследи до древните арабски, персийски, индийски, египетски и месопотамски литератури и фолклор.

²⁸ **Йов** – библейски персонаж от Стария завет, символ на изпитание на вярата. Бог отнема всичките му благословения – здраве, деца, имоти, средства за препитание, но издържал изпитанието, той получава обратно онова, от което е бил лишен. Участиа му е описана в *Книга на Йов*.

²⁹ **Сократ** (469-399 г. пр. Хр.) – древногръцки философ, създал нов клон на философията – етика (гр. ethike), разглеждащ характеристиките на индивида и ключови морални концепции като Добро и Правда. За най-важен негов принос към западноевропейската философия е считан диалектическият му метод, познат като Сократов, или метод на оборването, заради който Сократ е обявен за баща на политическата философия. С името му са номинирани редица философски термини: сократическа ирония, сократически интелектуализъм, сократически парадокси, сократически стоицизъм и др.

³⁰ **Августин** (354-430) – Аврелий Августин, или Августин Блажени, е една от най-значимите фигури на

западноевропейското християнство, философ, писател, теолог. За Католическата църква той е светец и Отец на църквата, както и патрон на монашески орден. В ранните си години е силно повлиян от манихейството и неоплатонизма, но след 387 г. обособява свой подход към философията и теологията. Разработва доктрините за първородния грях, благодатта и предопределението, като и концепцията за Града на Бога (изложена в едноименна книга), който се различава от физическия земен град. Неговите постановки повлияват изключително дълбоко на средновековния мироглед. Градът на Бога и Августин са тясно идентифицирани със сегмента на Църквата, който се придържа към концепцията за Светата троица, както е определено на Съвета в Никея и Съвета в Константинопол. Много протестанти, включително калвинисти, го смятат за един от духовните бащи на Реформацията. Автор е на огромен брой съчинения, побрани в повече от 240 книги. Някои от най-известните са *Изповеди*, *За Града Божия*, *За Троицата*, *За свободното решение*, *За музиката*, *Разговори със себе си*, *Равносметката*, *На Учителя*, *Безсмъртието на душата*, *За природата на доброто* и др.

³¹ Лука, 18:18.

³² Съвременната държава Израел е създадена на 14.05.1948 г.

³³ **Ханаанска земя** – според Стария завет това е земята, обещана на Авраам и синовете му от самия Господ (Бит. 12:7, 13:15). След вавилонския плен е наричана от евреите още *Святата земя* (Зах. 2:12).

³⁴ Исаия, 65:25.

³⁵ Учителя има предвид Метусалем, дядото на Ной.

³⁶ **Данаил, или Даниил** – четвъртият от големите старозаветни пророци (Исаия, Йеремия, Йезекиил, Даниил). Произхожда от царски род, но още като юноша е отведен във вавилонски плен. Поради забележителните си качества е взет на служба в царския двор на Навуходоносор, където се проявява като проникновен

тълкувател на сънища. При възкачването на Дарий е назначен за един от тримата управители на империята. Най-известната случка от онова време е чудното му избавление от ямата с лъвовете, където е хвърлен поради предаността си към вярата на отците си. Историята на неговия живот е описана в библейската *Книга на Даниил*.

³⁷ Има се предвид Първата световна война.

³⁸ Отново се има предвид Първата световна война.

³⁹ Учителя споменава отличието, обяснено в бел. 3.

⁴⁰ Първата световна война.

⁴¹ **Кант, Имануел** (1724-1804) – немски философ, последният от класическата верига на Просвещението, включваща и Лок, Бъркли и Хюм. Основните му трудове са *Критика на чистия разум* (1781 и 1787 г. – преработено издание) и *Критика на способността за съждение* (1790). Поставя на преден план темата за човешката свобода в мисъл, израз и проява, развива идеята за трансценденталния идеализъм, поставя на преден план диалектическия метод във философията, развива учението за логиката. Оказва голямо влияние върху философията на романтизма и идеализма. От теориите му възникват школите на кантианството и неокантианството.

⁴² **Лаплас, Пиер-Симон** (1749-1827) – френски математик, астроном и физик, известен с работите си върху диференциалните уравнения. Привърженик на детерминизма във философията, той изказва предположението, че Вселената е абсолютно детерминирана и е възможно чрез набор от научни закони да се предскаже поне теоретично какво ще се случи с нея. Принципът на неопределеността на германския учен Вернер Хайзенберг слага край на мечтата на Лаплас, формулирайки твърдението, че не е възможно да се предскажат с точност бъдещи събития, защото е принципно невъзможно да се измери с

достатъчна точност не само състоянието на Вселената, но и състоянието на един електрон в нея.

⁴³ **Спенсър, Хърбърт** (1820-1903) – английски философ, известен политически теоретик на класическия либерализъм и социологически теоретик. Развива всеобхватна концепция за еволюцията като прогресивно развитие на физическия свят, биологичните организми, човешкия интелект, културата и обществото. Притежаващ забележителна ерудиция, Спенсър публикува и се изиявява в различни области на познанието – етика, религия, политика, биология, философия, социология, психология. През 1902 г. е номиниран за Нобелова награда по литература.

⁴⁴ **Междусъюзническа война** (1913) – въоръжен конфликт между България, от една страна, и Гърция, Сърбия, Черна гора, Румъния и Османската империя, от друга. Причина за войната е спорът между членовете на Балканския съюз за разпределяне на земите, отнети от турците през Балканската война (1912-1913). Краят на този конфликт е трагичен за България – завършва с Първата национална катастрофа: отнети земи в полза на бившите ѝ съюзници, връщане на героично завзетия град Одрин обратно на Османската империя, стотици хиляди бежанци, трайна политическа нестабилност в региона, икономически колапс.

⁴⁵ **Елисей** – юдейски пророк, ученик на Илия. При възнесението на своя учител получава неговия плащ и пророческата му дарба. Живял повече от шестдесет години след това, той проповядвал и извършил множество чудеса, описани в Трета и Четвърта книга *Царства*. Починал в дълбока старост в Самария, а легендата твърди, че продължил да върши чудеса и след смъртта си.

⁴⁶ **Севастополската война** – визира се Кримската война (1853-1856) между Русия и съюз между Османската империя, Франция, Британската империя, Сардинското кралство и Графството Насау. Войната е част от

продължителния конфликт между главните европейски сили за влияние върху териториите на западащата Османска империя. Основната част на военните действия се развива на полуостров Крим, но сражения има и на Балканите, в Кавказ, Балтийско море и Тихия океан. Това е първата съвременна война, в която се използват технологични новости като железница и телеграф, и която е добре документирана с фотографии.

⁴⁷ **Вавилонската кула** – според библейския разказ кулата с височина до небето, която човечеството, говорещо един език след Потопа, опитва да построи, „за да си създаде име“. Строителството е прекратено от Бог, който „объркал“ езика на хората, вследствие на което те престават да се разбират и се разпръскват по цялата Земя.

⁴⁸ **Вестник Факел** – периодично издание, за което липсват данни в каталозите на националните библиотеки.

⁴⁹ **Вестник Пастирско дело** – седмичник за политика и религия, излизал в периода 1922-1944 г. във Велико Търново, печатница *Стайков*.

⁵⁰ **Йон(а)** (ок. 800 г. пр. Хр.) – пророк от Стария завет, на еврейски името му означава ‘тълб’. Син на вдовицата, у която е живял пророк Илия по време на големия глад. Съдбата му е описана в Трета и Четвърта книга *Царства*. Една от най-популярните истории, свързани с него, е тридневното му пребиваване в утробата на кит, в която оцелява с Божията помощ. Тази случка се тълкува като метафора и предобраз на тридневното пребиваване на Христос в гроба, „... в сърцето на земята“ (Ев. М. 12:40).

⁵¹ „През 1905 г. в Англия се почувства едно духовно пробуждане...“ – възможно е да става дума за духовния отзвук от отделянето на Антропософското дружество от Теософското общество в Англия.

Речник на редки, остарели и чужди думи

авджилтък (тур. avcilik) *остар.* Ловджийство.

алафранга (ит. през гр. al la phranga) **1.** *остар.* По френски, по европейски. **2.** *арх.* Украсена със стенопис плитка ниша в гостна стая на възрожденска къща. **3.** *ист.* Европейски облекла преди Освобождението.

базиргянство (от перс. през тур.) *остар.* Търговия.

бакраче (тур. bakrac) *диал.* Котел, медник.

бешлик (тур. beslik) *ист.* Петаче, монета от пет гроша.

бирник *остар.* Служител, чиновник, който събира данъци.

вагабонт (ит. vagabondo, фр. vagabond от лат.) Нечестен човек, безделник, скитник, нехранимайко.

вощена свещ, или вощеница *остар. диал.* Восъчна свещ.

губерка Голяма игла за прошиване на губери, черги, чували и др.

дам (тур. dam) *диал.* Обор.

дервиш (тур. derviş от перс.) Мохамедански монах.

диканя (тур. diken) *ист.* Земеделско съоръжение за вършитба, направено от дебела дъска, на която са набити кремъчни остри камъни, които изчукват зърната и надробяват сламата.

зоб *остар.* Зърнена храна за тревопасен добитък.

изтление (от рус.) *остар.* Гниене, разлагане на нещо.

калем (гр. kalamos 'тръстика' през тур.) В конкретната употреба – *бот.* Фиданка с пъпка от дърво за присаждане.

клосен *остар. диал.* Сакат.

копаня *остар.* Широко плътък съд от издълбано дърво.

костена жаба *остар.* Костенурка.

курдисвам (от тур. kurmak) *разг.* Нагласявам, натъкмявам, поставям.

куркой *остар.* Пуяк.

курна (тур. kurna от ар.) Малко корито под чешма, от което се гребе вода за миене.

мисирка *диал.* Пуйка.

наполеон (фр. napoleon d'or от собс.) **1.** Златна монета, обикновено от 20 франка, на която има образ на Наполеон I или Наполеон III. **2. прен.** Златна монета.

ортак (тур. ortak) *разг.* Съдружник.

остен *остар.* Тояга с тънък железен бод за подкарване на добитък.

пенязи (от нем.) *диал.* Дребна стара монета.

пертурбация (лат. perturbation ‘безпорядък’) **1. книж.** Внезапна промяна, нарушаване на нормалния ход на нещата. **2. астр.** Изменение на траекторията на небесно тяло под въздействието на гравитацията на други тела.

пилюлче (фр. pilule от лат. pilula ‘топчица’) *остар.* Лекарство на прах, приготвено във вид на топчица за лесно гълтане; хапче.

посторонен (рус. посторонний) *остар.* Външен, страничен.

претория (лат. praetorium) *ист.* **1.** В древния Рим – съдилище, канцелария на претор (висш съдебен чиновник, управител на провинция). **2.** Във Византия – затвор.

пристава *остар.* **1.** За мома, девойка – избягва, отива при любимия, за да се омъжи против волята на родителите си. **2.** Съгласява се, склонява за нещо.

реторта (лат. retorta ‘обърната назад’) **1. хим.** Обла стъкленица с дълъг прегънат отвор; служи за химически опити. **2.** Наименование на различни уреди и апарати, които са снабдени с отводна тръба и служат за нагриване и дестилация.

серсем(ин) (тур. sersem от перс.) *разг.* 1. Глупав, завеян. 2. Който има лош характер, лош и заядлив човек.

сиджимка *остар.* Тънко въже, връв.

скомбрийка *остар.* Риба скумрия.

скончание *остар.* Край, финал на нещо.

талант (гр. talanton) *ист.* Древногръцка монетна единица.

трен (фр. train) *остар.* Влак.

фарфарон (тур. farfara от ар.) *диал.* Несериозен, вятърничав човек; бърборко.

фока (гр. foka) Тюлен.

фонограф *остар.* Първият апарат за записване и възпроизвеждане на звуци, създаден от Едисон през 1877 г.; грамофон.

харман (тур. harman от перс.) 1. Гумно, място за вършеене. 2. Количеството снопи, които се вършеят на един път. 3. Овършаното зърно. 4. Времето на вършитба.

харосвам (от гр.) *остар.* Виждам добро; преуспявам.

хомот *остар.* 1. Ярем. 2. Тегло, бремя, иго.

хром *остар.* Куц.

цаня (се) *остар.* Наемам се за определена работа.

цяр *остар.* 1. Лек, лекарство. 2. Начин, средство за лекуване. 3. *прен.* Начин за справяне с нещо.

юлар (тур. uylar) 1. Водило на оглавник за добитък. 2. Оглавник.

АЗБУЧЕН ПОКАЗАТЕЛ

- адът** 127
- ангелите** 221, 236, 243, 266, 273, 283, 284
връзка с ангелите 286
- безверие** 229
- безкористие** 336, 420, 489
- безсмъртието** 317
- благовестие** 155, 159, 176
благовестяване 169
- благодарност** 306
- благородство** 492
- благословение** 418
- Благостта** 118
- Бог** 25, 45, 77, 101, 143, 223, 293, 304, 428, 490
блага на Живота 368
Бог в нас 414
Божествен ден 356
Божествен език 79
Божествена година 356
Божествена държава 183, 320, 339
Божествената справедливост 163
Божествените резултати 165
Божественият ум 292
Божественото 152, 308, 313
Божественото учение 400
Божии закон 94, 103, 143
Божии очи 293
Божия цел 53
Божият глас 253
Божията Любов 295, 318
вечно в света 306
Волята Божия 93, 283
- връзка с Бога 297
- вътрешната връзка с Бога 498
- Градът Божи 223
- езикът на Бога 441
- замисъл 356
- качество на Бога 25
- Любов към Бога 97, 464
- отношения към Бога 464
- проява на Бога 441
- проявление на Цялото 143
- служене на Бога 25, 32, 173
- Царството Божие 208, 221, 236
- богат** 18
- богатият** 300
- болести** 35, 321
начин за лекуване 454
начини за лекуване 302
неврастенията 301
нервна система 242
причини 135, 301, 410, 454, 475
трудно лечение 419
- брат** 285, 305
- братството** 296
- българите** 260, 282, 308, 393
- Великите духове** 283
- виждане** 44, 204
- войната** 67
- волята** 406, 407, 475, 477
- времето** 91, 123, 432
- Въздържанието** 118
- възпитание** 259, 371
- Вярата** 118, 196, 250
- геният** 426
- геройството** 69, 347, 413
истински герой 414

Доброто 42, 411, 431, 437
докосване 33
духовете 319
Духът 112, 286, 332, 361
 думата дух 112
 изразяване на Духа 127
 качества на Духа 112
 плодове на Духа 118
 проявление на Духа 113, 236
 слизането на Духа между хора-
 та 304
душата 270, 360, 361
 душата в другия свят 434
 идеалът на човешката душа
 383
 три прояви 298
дърветата 467
Евангелието 225
еволюцията 438
егоизъм 84
единството 314
жената 129, 199, 284, 287, 360,
 480, 481, 484, 486
 майката 193
 Председател на Любовта и на
 волята 486
 проводник на Любовта 485
 силата на жената 199
женитба 23, 164, 197, 462, 463
живот 268, 323
 Божественият живот 455
 вечен живот 398
 духовният живот 455, 488
 един живот 397, 406
 животът на Земята 366, 469
 задгробният живот 397
 здрава основа в живота 325
 истинският път на живота 380

красивото в живота 74
 материалният живот 488
 новият живот 261
 отрицателните прояви в живота
 359
 правила за живота 281
 правило в живота 252
 правото разбиране на живота 389
 смисъл на живота 440
 смисълът на живота 32, 136,
 140, 143, 154, 323
 смисълът на живота на Земя-
 та 305
 съвременния живот 291
 съзнателният живот 168
 условия за живота 468
 физическият живот 397, 455
 човешкият живот
 спънки в човешкия живот 314
закон 13, 16, 72, 89, 90, 162, 168,
 172, 190, 227, 231, 290, 307,
 321, 376, 436, 457
 Божествен закон 172
 Божествен и човешки закон 407
 вторият закон 196
 главният закон 93
 духовен закон 396
 един от великите закони 398
 законът на Любовта 174
 истински закон 65
 окултен закон 368
 основен закон 195
здравето 296
Земята 210, 285, 295, 497
злото 42, 367
идеал 151, 309
избраните 449, 455, 457, 461,
 462, 464

изключение 33
Истина 7, 22, 36, 195, 229, 240, 247, 322, 334, 358, 435
красотата 495
Кротостта 118
култура
 днешната култура 29
личност 84
логика 372
лъжата 94, 107, 245, 246, 319, 348, 359, 363, 435, 494
Любов 11, 27, 50, 87, 120, 129, 139, 144, 194, 250, 265, 297, 317, 334, 423, 474
 два момента на Любовта 169
 доближаване на душите 123
 езикът на Любовта 433, 436
 закон на Любовта 401
 законът на Любовта 174
 Истинската любов 459
 качества на Любовта 123
 книгата на Любовта 252
 Любов към Цялото 15
 огън на Любовта 65
 приятелска любов 375
 проява на Любовта 66
 пътят на Любовта 207
 Разумната Любов 313
 трите посоки на Любовта 316
 хората на Любовта 142
 центъра на Любовта 376
методи 35, 79, 334
 за подобрене на живота 297
 метод за обновление 265
 метод за постижения 261
 метод при отчаяние 260
 нов метод 144
 опит 415
 подобрене на живота 224
 стари методи 169
Милосърдието 118
Мирът 114, 118, 123
мисъл 35, 128
молитвата 94, 264, 298, 392
морал 26, 61, 63, 192, 197, 273, 325, 348
 висок морал 399
 вътрешен морал 185
 истинският морал 196
 морален стремеж 215
 морален устой 215
 сегашният морал 192
Мъдростта 194, 334
мъжете 284, 480, 481
Надежда 250
намерения 360
народ 304
настроения 13, 34
науката 269, 438
 наука за разпознаване на хората 276
 науката на Любовта 438
неразбирането 311
несъщественото 429
Новата култура 132, 224, 327, 337, 353, 373
 новата философия 374
 Новото в света 163
Новите времена 108
новораждане 220, 222
Новото учение 43, 50, 250, 265, 318, 384, 390, 433
 най-малкото правило 107
 наука 240
 наша задача 311
 нова философия 244

- нов метод 144
 първата формула на Новото учение 105
обида 82, 129
обич 102, 115, 358
омразата 299
осигуряване 312
отмъщение 225
отричане 492
парите 142, 456
подозрение 15
покаяние 275
помощта 312
последните дни 322
пост 473
похвалите 170
почитание 409, 424
Правда 26, 199
правило 349
прераждане 160
 духовно прераждане 160
принцип 35
 основен принцип 289
Природа
 езикът на Природата 327
 силови линии 209
 условия 208
Природата 204, 277, 285, 352, 388, 419, 470
 живи сили в Природата 211
 Живият език на Битието 204
 методи на Природата 419
Притчи
 Бертучио и Хенриета 19
 Благородство 473
 Богатият и крадците 478
 Бръмбарите 453
 Верен на чувството 159
 Графът и заемите 274
 Два закона 124
 Двамата приятели 258
 Двамата приятели и мечката 275
 Двамата спасени 110
 Джон Уесли и женитбата 168
 Доброто 27
 Дружба 336
 Дъб и тиква 235
 Дълг и занаят 370
 Дъщерята на Амзел 191
 Желания 378
 Жената на търговеца 450
 За дълга 290
 Идеалната жена 315
 Излекуването на англичанката 302
 Изпит за вяност 314
 Изпитът на адепта 344
 Комуникация 427
 Лекарят и просякът 494
 Лист от Библията 205
 Малката ябълка 417
 Мароко 496
 Момчето на чорбаджията 447
 На американското пристанище 254
 Настрадин Ходжа и свиренето 156
 Подаръците на фараона 393
 Подходящата съпруга 293
 По Христовото учение 173
 Престъпление и добро 411
 Приказка без край 460
 Саул и духовете 178
 Сафрио 60
 Свободомислещ 256
 С кого разговаря Бог 305

Случка на Великден 371
 Случки с генерал Вашингтон 262
 Спасеният щъркел 96
 Угощение 102
 Угощението на животните 327
 Умната жена 414
 Факирът и офицерите 412
 Факирът и силите 139
приятел 44, 254
проповядване 217
просенето 343, 346, 358
просията 279
прощаване 83, 87, 88, 104, 291, 292
 как трябва да се прощава 94
 най-малката добродетел 90
пръстенът 294
работата 369
Радостта 114, 118, 120, 376
раждане 211, 441
разногласия 21
разумност 35
реалното 344
ревност 15, 16
религията 121, 136, 146, 348
 в широк смисъл на думата 358
роденият от Бога 361
самоотричане 493
самоубийството 429
светлината 392
Светлината 482, 490
светове
 Ангелският свят 266
 Божественият свят 289, 290, 432
 Духовният свят 66, 77, 86, 183
светът 281
Свободата 359

силата 364
случайност 33
Смъртта 10, 46, 143, 182, 313, 346, 380
 физическата смърт 374
спасението 353
страданието 376, 402, 481
страхът 30, 58, 359
създаване на света 428
съзнание 113, 268
 два вида съзнание 113
сълзи 80
сърцето 361, 436
 ново сърце 443
същественото 342, 429
същността на нещата 330
търпението 356
 търпеливият 357
търсене 351, 352, 358
умът 361
устата 65
учене 318
училището 347
Учител 73
Учителя за себе си 46, 53, 195, 261, 264, 319, 338
 животът ми 29
философията 97, 290
 истинският философ 374
хармония 495, 496
хлопането 358
хоро 23
храната 119, 329, 342
християни 52
Христос 41, 45, 52, 138, 267, 416, 477
 ангелът на Любовта 75
 Духът Христов 220

- задачата на Христос 377
кой е Христос 382
Словото на Христос 321
Учението на Христа 71, 76, 79, 194
 разбиране 187
християнство 149, 307
Христова църква 50
Христов закон 81
Христовото място 196
Христовото учение 308, 381
 приложение 316
целта на Христа 139
цветя 28
Църквата 45, 50, 91
 права Църква 90
 свещениците 45, 49
 членовете на Църквата 184
честността 273
числа
 - 7 86
Чистотата 482, 495
човек 16, 17, 57, 62, 131, 443
 Божествена черта в човека 100
 Божественото чувство в човека 322
 връзки между хората 343
 гениалните хора 24
 гении на човечеството 29
 добрата страна в човека 332
 категории хора 289
 космичният човек 405, 427, 434
 красотата на човека 381
 млади хора 129
 многобожник 216
 недоволството в човека 284
 необходимите елементи 280
 неразумният 322
нормален човек 287
Образ и подобие Божие 256
отличителното качество на човека 373
отношението между хората 293
отрицателни мисли, чувства, състояния 323
пробен камък за човека 350
разумните хора 463
разумният 322
разумността на човека 122
светия 39
силата на човека 114, 309
силен човек 86
съвременните хора 25, 39, 59, 61, 63, 91, 125, 227, 277, 283, 329, 365, 483
създаване на човека 34
състоянията в човека 271
същината на човека 430
умен човек 198
характер 235
хората 291
хората на Любовта 142
човекът на Любовта 408
човешка воля 67
човешката душа 138, 187, 195
човешките думи 211, 249
човешкият дух 138
човешкият индивидуализъм 16
човешкият ум 67, 140
човешко естество 149
човешкото тяло 437
човещина 41
чувство 35
щастие 324, 365, 406, 418

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ
том VIII

Графичен дизайн и корица
ПЕТЪР ДОБРЕВ

Редактор
СТЕЛА РУСКОВА

Предпечатна подготовка
ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат 32/84/108
Печатни коли 33

Издателство „Захарий Стоянов“
office@zstoyanov.com
www.zstoyanov.com

Издателство „Бяло Братство“
izdatelstvo@bialobratstvo.info
www.bialobratstvo.info

Печат
УИ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“